

Giới thiệu Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về

Editor: Fei Yang

Độ dài: 63 chương + 1 ngoại truyện

Tạ Vũ, cô là một phóng viên đã bị xã hội mà trở mòn dần lòng nhiệt huyết, trong một lần lên miền núi đã gặp Lục Viễn, người đàn ông sống trong núi sâu... Chính xác, đây là một tiểu thuyết yêu đương thôn quê trong thời hiện đại.

Hướng dẫn đọc:

1. Không tiểu bạch
2. Hướng hiện thực
3. Không có cao phú soái ý nghĩa tiêu chuẩn

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Thượng Hải.

Thứ ba, ngày 11 tháng 1 âm lịch, ngày 11 tháng 2 năm 2014.

Sỏi đá rừng cây ngủ đông mấy ngày tỉnh lại sau kì nghỉ ngắn ngủi. Những người đi tìm mộng ở đông nam tây bắc lục tục từ quê nhà trở lại thành phố này, đám đông chen chúc nhanh chóng lấp đầy hết mọi ước mơ, khởi động bánh răng tựa như không bao giờ ngừng nghỉ của nó.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ mê man, Tạ Vũ từ từ mở mắt.

Chiếc rèm cửa sổ dày che đi sắc trời bên ngoài, khiến cô không phân biệt rõ giờ này là giờ nào.

Tạ Vũ nhảy xuống giường, đi chân trần đến trước cửa sổ, kéo rèm roạt một tiếng.

Tia sáng chói mắt đột nhiên rọi vào, cô giờ tay lên che mắt theo bản năng.

Mặt trời lúc này treo xa xa giữa không trung, nhưng đã bị một lớp khói bụi mù mịt che đi đáng kể ban đầu, đây là cảnh thường có trong thành phố.

Đầu xuân chưa đến, cái lạnh vẫn buốt da buốt thịt.

Trong phòng không bật máy điều hòa, không khí ướt lạnh khiến Tạ Vũ vừa chui ra khỏi ổ chăn không quen lắm. Cô không khỏi rung mình một cái.

Cô xoa xoa mặt, nhanh chóng trở lại giường, chui vào chăn, tiện tay lấy điện thoại di động bật lên, nhìn giờ.

Mười hai giờ trưa, dựa vào tác dụng của cồn cô đã ngủ mười mấy tiếng.

Điện thoại di động vừa bật, một tràng tiếng báo tin nhắn tí tít vang lên ngay lập tức.

Tạ Vũ tùy tiện bấm mấy cái, đều là tin nhắn an ủi mà mấy người bạn gửi tới.

Cô đọc hai tin liền thấy hơi mệt, lười nhắn lại từng tin một, tiện tay soạn một tin gửi nhóm: “Đừng có lo, bà đây vẫn còn sống.”

Gửi tin nhắn xong ném di động sang một bên, choàng áo khoác, đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống, bật máy vi tính, bấm vào diễn đàn nổi tiếng mà cô hay lên.

Bài viết khiến cô được quan tâm rộng rãi hai ngày nay, hôm nay đã có hơn mười ngàn bình luận, thậm chí có người mở topic mới, muốn đánh dẹp “Phóng viên ăn bánh bao thịt người”.

Tạ Vũ bức bối mà cảm tức đập con chuột một cái, lẩm bẩm mắng: “Một đám anh hùng bàn phím ngu dốt!”

Cô lướt mấy bài trả lời đầy cảm phẫn hai lần bằng vẻ mặt khinh bỉ, tắt bài viết, nhắm mắt lại nặng nề dựa vào ghế.

Nhưng lúc này đây, trong đầu không kiểm soát được hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp nhưng ưu thương.

Đó là Trương Hiểu Kha.

Năm ngoái, thành phố bên cạnh xảy ra một vụ án thiếu nữ mười sáu tuổi bị phú nhị đại (1) hiếp dâm tập thể, khi đó người nhà của cô bé đã báo án, sau khi điều tra cảnh sát lại nhận định là cô bé tự nguyện đi hộp đêm sống phóng túng với mấy cậu bé kia, cuối cùng bỏ mặc không lo.

(1) Phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai sinh sau năm 1980 ở Trung Quốc.

Người nhà bắt đầu đi tìm đến phóng viên, phóng viên này chính là Tạ Vũ.

Mà cô bé bị hại trong vụ án đó chính là Trương Hiểu Kha.

Tuần san Đông Phương nơi Tạ Vũ làm việc tọa lạc ở Thượng Hải, là một tạp chí tin tức có sức ảnh hưởng lớn.

Từ người mới đến phóng viên điều tra có thâm niên, cô đã sớm vô cùng am hiểu chuyện làm tin tức. Vừa tiếp xúc với vụ án này là cô biết ngay đây nhất định là một tin có thể thu hút sự quan tâm rộng rãi.

Chỉ mấy chữ phú nhị đại mấu chốt này cũng đủ để kích thích thần kinh nhạy cảm của các độc giả.

Đe dọa dụ dỗ, áp lực nặng nề, đây không phải là lần khó khăn nhất từ khi Tạ Vũ làm phóng viên đến nay, nhưng cũng tổn sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc mới đưa hết trọn vẹn chuyện này ra.

Trong thời đại toàn dân căm thù người giàu, có thể tưởng tượng được loạt bài này chấn động đến mức nào, trong khoảng thời gian ngắn gây ầm ĩ xôn xao.

Có thể do áp lực nên cảnh sát lập hồ sơ điều tra lại lần nữa, thời gian qua đi hơn nửa năm, mấy phú nhị đại liên quan đó rốt cuộc bị tuyên án vào cuối năm ngoái.

Đây vốn là một chuyện mọi người đều vui vẻ, chính nghĩa của thiếu nữ bị hại được giương cao, công chúng được xoa dịu, Tạ Vũ cũng đạt được tiếng tăm trong giới.

Nhưng vào tuần trước, vừa hết tết, Trương Hiểu Kha đột nhiên nhảy lầu tự sát.

Nguyên nhân tự sát rất đơn giản, bởi vì bài báo của phóng viên viết quá tường tận, thân phận của cô bé bị người ta moi ra. Cô bé mười mấy tuổi không chịu nổi áp lực thể tục, nhảy từ trên tầng mười lăm xuống.

Trương Hiểu Kha vừa chết, người phóng viên vốn đóng vai quan trọng và chính nghĩa trong vụ án mọi người đều vui vẻ này, đột nhiên trở thành đối tượng công kích của công chúng.

Trong mắt mọi người, vì để thu hút người khác mà phóng viên đã cố ý miêu tả chi tiết và đời tư, khiến Trương Hiểu Kha bị tổn thương lần thứ hai.

Nếu như nói phú nhị đại là hung thủ giết người, vậy thì Tạ Vũ chính là đồng phạm danh xứng với thực.

Lần cuối cùng Tạ Vũ thấy Trương Hiểu Kha là vào nửa tháng trước, lúc đó sắp mở phiên tòa xét xử lần thứ hai, trạng thái tinh thần của Trương Hiểu Kha rất tệ. Trong thời gian qua hơn nửa năm, khi Tạ Vũ điều tra chuyện này, vì để cho Trương Hiểu Kha hoàn toàn mở lòng với mình, về cơ bản cô đã đóng vai một người chị tri kỉ.

Trong sự nghiệp chẳng tính là quá lâu của mình, cô đã từng làm chuyện như vậy vô số lần, tiếp cận người trong cuộc bằng dáng vẻ trông như chân thành nhất, làm đôi phương cảm động, rồi sau đó lấy được thông tin mà mình muốn.

Không thể không nói, Tạ Vũ rất có tài năng thiên bẩm làm một phóng viên điều tra.

Một cô bé với trạng thái tinh thần tồi tệ xem Tạ Vũ như một ngọn cỏ cứu mạng của mình, nói cho cô rất nhiều đau khổ và áp lực trong lòng, còn có chi tiết bị cưỡng hiếp khi chuyện xảy ra.

Đó là con ác mộng khiến cô bé ăn ngủ không yên trong hơn nửa năm.

Tạ Vũ biết những lời này là bí mật cô bé kể cho mình.

Mà những bí mật này khiến một phóng viên hưng phấn, cô không hề do dự viết ngay vào bài báo mới nhất của mình.

Là một phóng viên đã hành nghề mấy năm, cô biết rõ độc giả muốn đọc nội dung như thế nào nhất.

Cho dù cô hiểu việc này quả thật là đang buôn bán đau khổ của người khác.

Cô tưởng rằng lần này cũng không khác gì mấy lần lấy tin trước. Trên thực tế thật sự cũng không có gì khác biệt, loạt bài này đạt được hiệu quả mong

muốn, không những nhận được sự quan tâm rộng rãi, mà còn gián tiếp khiến tội phạm nhận sự trừng phạt nghiêm khắc đáng phải có, việc này tất nhiên sẽ trở thành một phần nổi bật trong sự nghiệp phóng viên điều tra của Tạ Vũ.

—— Nếu như, Trương Hiểu Kha không chọn nhảy lầu.

Sau khi Trương Hiểu Kha nhảy lầu, dư luận đột nhiên thay đổi bất ngờ, những kẻ gây chuyện bị bỏ tù kia bị mọi người quên lãng, tất cả những cư dân mạng tự xưng là chiến binh vì chính nghĩa bắt đầu chĩa mũi nhọn vào Tạ Vũ.

Mọi người đều mắng cô là phóng viên vô lương tâm không hề có lòng thương xót, không từ bất kì thủ đoạn nào để thu hút người khác.

Kì thật cũng không phải là lần đầu tiên Tạ Vũ nghe đánh giá thế này, thật ra hai năm trước nữa cô đã nghe qua.

Khi đó cô vào nghề hơn hai năm, là tam nương liễu mạng nổi tiếng của giới tạp chí, dễ sản tin về người nghiện vô gia cư mà dám can đảm trò chuyện cả đêm với những người đó dưới gầm cầu; để lấy tin về bệnh nhân AIDS, trở thành bạn bè với người bị nhiễm; còn từng nằm vùng ở bệnh viện tâm thần, đổ mồ hôi và máu ở nhà máy... Khi đó, mọi người đều cho rằng cô liều lĩnh và chuyên nghiệp, có một trái tim chính nghĩa khiến người ta kính phục.

Ban đầu có lẽ như thế thật.

Nhưng sau đó khi cô cãi nhau với Tôn Dịch, anh chỉ trích cô vốn không phải là vì cái gọi là sự thật tin tức, thậm chí trong quá trình điều tra, cô đã quen giả thiết sẵn một kết luận thu hút người khác, rồi sau đó sẽ đi điều tra theo kết luận này.

Cô bắt đầu ưa thích đào bới đau khổ của người khác để buôn bán, mà trong quá trình buôn bán đau khổ này, cô đã trở nên vô cảm, chỉ vì cái lợi trước mắt, không có chút lòng thương xót.

Người đàn ông vô cùng đau đớn đầy căm phẫn này không phải người khác, mà chính là bạn trai khi đó của Tạ Vũ, cũng từng là người cùng nghề với cô.

Đương nhiên Tạ Vũ không thừa nhận sự chỉ trích này, sau khi hai người to tiếng mấy lần, Tôn Dịch tức giận đi Trung Đông làm phóng viên tự do để gột rửa tâm hồn thay cho Tạ Vũ, thực hiện lòng thương xót của anh.

Tạ Vũ bước dần vào giai đoạn tốt đẹp của sự nghiệp, không đồng ý với chỉ trích này, chủ nghĩa lý tưởng của Tôn Dịch khiến cô vô cùng khinh thường —— cho dù cô cũng từng có chủ nghĩa lý tưởng như thế, nhưng cô đã sớm dần am hiểu quy tắc trong thực tế, đồng thời càng ngày càng như cá gặp nước.

Cô có lẽ chẳng tính là hưởng thụ tình trạng công việc bây giờ, nhưng hiện thực cơ bản là như vậy, cái cảm xúc mạnh mẽ lý tưởng sau khi thất bại hoang thuở thiếu thời ấy từ từ tan đi, thứ thúc đẩy cô là dục vọng mưu cầu danh lợi.

Đây là Thượng Hải, không ai là không có dục vọng.

Nhưng việc Trương Hiểu Kha tự sát quả thật nằm ngoài dự liệu của cô.

Những sự chỉ trích liên quan đến lòng thương xót đó lại nổi lên mặt nước.

Chỉ trích lần này không phải đến từ một cá nhân, mà là đến từ đại chúng, Tạ Vũ không thể nào trốn tránh được.

Cô nhắm mắt lại, nghĩ đến khuôn mặt Trương Hiểu Kha.

Một thiếu nữ vừa nở rộ, vào độ tuổi đẹp nhất, điều tàn như một con diều đứt dây.

Nghĩ đến việc cô bé này tự sát, Tạ Vũ cảm thấy mình cũng đau lòng.

Chỉ là... cô sở trái tim mình, hình như cũng không có chấn động nào quá lớn.

Cô không thể không thừa nhận một sự thật, cô quả thật đang trở nên vô cảm.

Trong lần tự suy ngẫm hiếm thấy này, bụng Tạ Vũ kêu lên nhắc nhở cô phải ăn cơm rồi.

Hai ngày trước, sau khi biết được Trương Hiểu Kha nhảy lầu, Tạ Vũ liền từ thành phố quê nhà trở lại Thượng Hải, sau đó ở luôn trong nhà không ra ngoài.

Chùi rửa và đánh dẹp ầm ầm trên mạng ngược lại không ảnh hưởng lớn đến cô.

Trong nghề này, tình huống thế này cô không thể quen thuộc hơn được nữa. Cư dân mạng là một cộng đồng tự cho là chính nghĩa nhất nhưng cũng bạc tình nhất, chỉ năm ba ngày thôi, có tin nóng mới ra là bọn họ sẽ nhanh chóng quên đi cái chết của Trương Hiểu Kha, quên đi việc cô là một phóng viên “ăn bánh bao thịt người”.

Tạ Vũ đi vào bếp, đun một nồi nước nhỏ, rồi lục tìm gói mì cuối cùng.

Xé gói mì, trút gia vị bên trong ra, lại phát hiện gói mì cuối cùng này thật không nể mặt, vậy mà không có gói dầu.

Tạ Vũ bực bội chửi tục một câu, đổ tạm mì và gói gia vị duy nhất vào nồi, khuấy bữa hai cái, rồi mang cả nồi vào phòng.

Cô ăn hai miếng, điện thoại di động reo lên.

Tạ Vũ cầm điện thoại liếc nhìn rồi nhận máy, đầu bên kia truyền đến giọng của lão Trương, tổng biên tập: “Tạ Vũ, cô vẫn ổn chứ?”

Tạ Vũ lo lắng: “Tôi không sao.”

“Mấy cái tin nhắn trên mạng cô đừng để trong lòng. Mấy người đó cũng không nghĩ trước kia cô đã tốn bao nhiêu là tâm huyết vì bài báo này vụ án này, an toàn tính mạng cũng suýt trở thành vấn đề. Bây giờ mấy đứa khốn kia vào tù rồi, Trương Hiểu Kha vừa chết là đổ hết vào đầu cô, đúng là vô lý mà. Trên đời này cũng lắm người chết nữa.”

Lão Trương nói xong vô cùng cảm phẫn, Tạ Vũ lại ngẩn người vì câu nói này.

Khi cô đang ngẩn người, lão Trương chuyển đề tài: “Quý Tân Miêu, quý con thuộc quý Dương Quang cần chúng ta giúp làm một bài báo về những đứa trẻ bị bỏ lại (2) và trường tiểu học vùng núi Tương Tây, vốn là do Tiểu Nhạc đi làm, nhưng cậu ta tạm thời có chuyện không đi được, ngày mai cô đi một chuyến đi. Đúng lúc ở bên đó mấy ngày coi như nghỉ ngơi, chờ tin đồn lắng xuống rồi về.”

(2) Đứa trẻ bị bỏ lại: chỉ những đứa trẻ bị bỏ lại ở nông thôn cho ông bà hoặc họ hàng nuôi, trong khi bố mẹ thì lên thành phố tìm kiếm việc làm.

Quý Dương Quang là một quý công ích vô cùng nổi tiếng trong nước, Tuần san Đông Phương luôn là phía truyền thông hợp tác, quý con Tân Miêu thành lập hơn một năm, là quý công ích tập trung vào trẻ em khu vực nghèo khó.

Tạ Vũ nghe lão Trương nói vậy thì bật cười: “Đi đến cái chỗ nông thôn đó ở mấy ngày mà gọi là nghỉ ngơi à? Tổng biên tập anh đùa tôi đấy hả!”

“Tôi đây cũng chẳng phải là suy nghĩ cho cô đâu. Trên mạng bây giờ không chỉ mắng cô, mà cả tạp chí của chúng ta cũng đang bị mắng đấy. Nội dung mang tính công ích này vừa vớt lại chút danh tiếng cho chúng ta.”

Tạ Vũ hút tụt một sợi mì, ậm ừ nói: “Được, tôi đi.”

Tổng biên tập cười nói: “Lãnh đạo của làng bên đó đã liên lạc xong rồi, đi đến trường tiểu học nào họ đã chọn giúp, còn có hai tình nguyện viên hỗ trợ giáo dục do quý Tân Miêu tuyển chọn đến lúc đó cũng sẽ đi đến trường báo cáo, đến lúc đó cô chủ yếu ghi chép thêm một chút tình hình hỗ trợ giáo dục của họ.”

Tạ Vũ nói: “Yên tâm, tôi sẽ viết thật hay, nếu không thì sao có người quyền tiền cho quý chứ?”

Tổng biên tập cười: “Không có tiền thì làm công ích thế nào! Được rồi, cô mau chuẩn bị một chút đi, chuyện của Trương Hiểu Kha đừng để trong lòng, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng.”

“Biết rồi.”

Tạ Vũ không chuẩn bị vội, ăn mì xong, nhận được lời mời đi uống rượu của đám bạn. Nghĩ đến cuộc sống trạch đến mức sắp nổi mốc mấy ngày nay, cô thay một bộ đồ hiệu xinh đẹp, trang điểm rực rỡ, đi đến quán bar bắt đầu cuộc sống về đêm của cô.

Tuy Tạ Vũ cũng không phải sinh ra và lớn lên ở thành phố phồn hoa này, nhưng đi học cộng làm việc đã gần chín năm, từ trong ra ngoài, ngay cả trong xương cốt cũng đã sớm đồng hóa vào đó.

Trong nhịp điệu nhanh vào ban ngày, cô dốc sức làm việc như những người khác trong thành phố, cũng hưởng thụ cuộc sống về đêm không ngủ tuyệt vời nhất như những trai thanh gái lịch kia.

Nguyên nhân nghề nghiệp cộng thêm tính cách, bạn bè của Tạ Vũ không ít. Song trong đô thị lớn tình người bạc bẽo, định nghĩa bạn bè nhiều lúc chẳng qua cũng như người qua đường thôi.

Người mới đi người cũ đến, giết thời gian cô đơn hiu quạnh mà thôi.

Cuộc sống về đêm đầy màu sắc của thành phố tạm thời giúp Tạ Vũ quên đi khó chịu mấy ngày nay. Rượu cồn và âm nhạc, sự tán tỉnh như thật như giả của trai thanh gái lịch, vừa kích thích vừa vô vị.

Đêm nay phần lớn là bạn bè thường hay chơi với nhau, duy nhất một người đàn ông mới quen là ABC trẻ tuổi, trông rất đẹp trai, cũng rất dí dỏm, chỉ là nói chuyện lại khiến người khác có kích động muốn vượt thẳng lưỡi anh ta.

Khi một nhóm người uống rượu, người đàn ông biểu diễn trò ảo thuật nhỏ chọc cho mấy cô gái vui. Anh ta cho mỗi người rút một lá bài rồi anh ta đi đoán, ngoại trừ lá trong tay Tạ Vũ, những lá khác anh ta đoán đúng hết.

Anh ta làm ra vẻ tiếc nuối tự phạt một ly với Tạ Vũ.

Vì hôm sau Tạ Vũ phải đi chuyến bay sáng, nên tạm biệt đám bạn này trước. Lúc tạm biệt, người đàn ông đặt lá bài đoán sai vào tay cô, ngả ngón nói: “Cô Tạ, lần sau tôi chắc chắn sẽ không đoán sai.”

Tạ Vũ rút tay mình khỏi tay anh ta, tiện tay bỏ lá bài vào túi áo khoác, nhếch môi cười với anh ta: “Hi vọng là vậy.”

Buổi tối chẳng dễ đón xe, cô dứt khoát đi tàu điện ngầm. Đi đến cửa tàu điện ngầm, cô mới nhớ tới lá bài trong túi, lấy ra nhìn, quả nhiên thấy một số điện thoại viết trên lá bài.

Cô nhếch môi cười, ném lá bài vào sọt rác bên cạnh.

Lúc này đã gần mười một giờ, toa tàu điện ngầm trống không, chỉ còn lác đác mấy người về trễ, đa số là thành phần trí thức làm thêm giờ về nhà.

Tạ Vũ đã uống nhiều rượu, nên bây giờ có hơi lơ lửng. Cô là một phóng viên, thích quan sát người khác, cho dù là thời điểm thế này, cô dựa vào lưng ghế vẫn theo thói quen nhìn lướt qua mấy người trong toa tàu.

Không biết có phải do chớm say hay không, mà trong đầu cô bật ra những suy nghĩ và tự xét đầy màu sắc sỡ như bóng đêm thành phố.

Cô đột nhiên cảm thấy những người này tuy diện mạo khác nhau, nhưng từng người với mặt mày vô cảm lại như có cùng một khuôn mặt.

Cô nhớ tới một từ —— “Người cao su”.

Những người này đều là người đi tìm mộng trong thành phố, nhưng hiện thực và phù hoa của đô thị lại bào mòn ước mơ của phần lớn những người đó gần như không còn, khiến họ dần trở thành sinh vật thành thị không đau đớn vô vị.

Trong thành phố này, đâu đâu cũng là người cao su, họ có lẽ đã sớm quên đi ước nguyện ban đầu của cuộc sống, sự lạnh lùng và vô cảm chiếm giữ nhiệt độ trong máu, trong sự trang hoàng giả dối của thành phố, mỗi người đều trở nên giống hệt nhau.

Mà bản thân cô có phải cũng đã biến thành người cao su từ lâu rồi hay không?

Suy nghĩ đột nhiên xuất hiện này khiến cô có chút đau buồn và thất vọng mơ hồ.

Cô dựa vào ghế, kiệt sức nhắm mắt lại.

Về đến nhà đã hơn mười hai giờ.

Tạ Vũ lấy ba lô mình hay dùng, bắt đầu thu xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày ngày mai đi công tác.

Đã qua kì nghỉ tết, tủ của cô vô cùng bừa bộn. Sau khi lấy quần áo đi xa ra, cô tiện tay dọn dẹp.

Một chồng sách báo nhỏ để ở tầng dưới cùng của tủ, cô đã uống rượu nên nhất thời có hơi ngẩn ngơ, lục ra mới nhớ, đây là bản tóm tắt sau khi đăng bản thảo năm xưa khi mình vừa mới vào nghề.

Lúc đó tràn đầy nhiệt huyết với mọi thứ, mỗi lần làm một bài phỏng vấn cô đều dùng hết tâm sức, sau khi đăng bài sẽ giữ những tờ báo này lại.

Mà cô đã lâu lắm rồi không làm qua chuyện này, cho nên suýt nữa đã quên đóng giấy cũ phủ đầy bụi đó.

Tạ Vũ ngồi trên sàn gỗ, đọc chồng báo ngăn người một hồi, tiện tay rút tờ báo dưới cùng.

Đó là sáu năm trước, bài báo tin tức đăng độc lập đầu tiên của cô, lúc đó cô vẫn còn học năm thứ ba đại học, đang thực tập ở một tòa soạn.

Thời gian qua đi rất lâu, cô đã không còn nhớ rõ rất nhiều chuyện.

Nhưng vẫn nhớ đó là mùa đông lạnh nhất ở miền nam, một kí túc xá công nhân của khu công nghiệp Côn Sơn xảy ra hỏa hoạn, nguyên nhân bốc cháy là do buổi tối kí túc xá nhà máy không cấp điện, công nhân vi phạm nội quy đốt lò sưởi ấm trong kí túc xá, không may bén lửa, nửa đêm nửa hôm, cả tòa kí túc xá bốc cháy, ba công nhân từ nơi khác đến mất mạng trong vụ hỏa hoạn.

Điều trùng hợp là, ba công nhân đã mất đó chính là người đến từ vùng núi Tương Tây mà ngày mai Tạ Vũ phải đi.

Cô đã quên tâm trạng khi đó từ lâu, chỉ còn nhớ mang máng sự căm phẫn đối với bọn tư bản khi mình đến nhà máy lấy tin.

Cô đọc những tờ báo hơi ố vàng kia, rồi nhét lại vào tủ.

Không quên ước nguyện ban đầu, nhưng cô lại tựa như đã sớm không còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu là như thế nào.

Chương 1-2: Trường tiểu học trong thôn làng miền núi

Tương Tây.

Thứ tư, ngày 12 tháng 1 âm lịch, ngày 12 tháng 2 năm 2014.

Nhờ vào phương tiện giao thông hiện đại mà cả thế giới trở nên càng ngày càng nhỏ. Tối qua Tạ Vũ vẫn còn đang say mơ mơ màng màng ở Thượng Hải, hôm nay đã đưa mình vào vùng núi nhỏ Tây Nam.

Nhưng giao thông có phát triển đến thế nào đi chăng nữa, dường như cũng im lặng tại nơi đây.

Tạ Vũ đến huyện lỵ nhỏ ở phía bắc Tương Tây là đã hơn ba giờ chiều. Thời gian không còn sớm, cô không dám nán lại thêm để cảm nhận phong cảnh của thành phố nhỏ nơi biên giới, đến bến xe là lên chiếc minibus đi thị trấn ngay.

Chiếc minibus rất nhỏ, người đang ngồi đều là dân làng từ thành phố về nhà, mấy cái ghế chứa đầy áp độ đè trong không gian nhỏ hẹp.

Dân làng nói chuyện rất lớn, tiếng địa phương thiên về tiếng phổ thông Tây Nam, không khó hiểu lắm. Tạ Vũ lảng máng nhận ra không ít từ thô tục sáng khoái chất phác trong những cuộc chuyện trò này. Đây là đặc trưng của vùng Tương Tây.

Trong xe cũng có mấy cô gái trẻ, nhuộm tóc vàng, ăn mặc hở hang, đây là đặc trưng mà thời đại mới trao cho vùng núi.

Đường quốc lộ xuống làng đều là đường đồi núi, một bên quốc lộ dựa vào núi, một bên là vách đá và dòng sông xanh biếc sóng gợn lăn tăn phía dưới.

Lâu lắm rồi Tạ Vũ không thấy qua dòng nước trong sạch sẽ như vậy, thứ cô hay thấy chỉ có sông Hoàng Phố vàng đục quanh năm.

Chắc là trời vừa mưa, sắc trời mờ mịt, núi xanh trùng điệp kéo dài ven đường, nhuộm một lớp màu xanh đen.

Tạ Vũ sinh ra và lớn lên ở đồng bằng, độ cong của đường đồi núi khiến cô hơi chóng mặt, chỉ có thể hạ cửa kính xe xuống để cho con gió mát ướn lạnh thổi vào, lúc này mới thoải mái hơn một chút.

Xe đã chạy nửa tiếng, rốt cuộc đến làng trấn nhỏ mà Tạ Vũ phải đi.

Đây là một trong những làng trấn nghèo khó nhất của Tương Tây, một con đường nhỏ tan hoang chật chội, mấy người trong các hàng quán nhỏ ven đường mỗi một lười biếng, thỉnh thoảng có người nhìn về phía Tạ Vũ không giống người địa phương.

Cô đi ngang qua một cửa hàng nhỏ mua chai nước, bao bì màu đỏ trắng cũng coi như quen thuộc, nhưng khi vặn mở nắp chai chuẩn bị ngửa đầu uống, thì lại phát hiện chữ viết trên bao bì là ba chữ “Wahaha”.

Hàng giả đột ngột xuất hiện này khiến Tạ Vũ không thể nào không đập kín nắp lại. Cô liếc nhìn ông cụ bán nước, đoán có lẽ ông ấy cũng không biết.

Cô mỉm cười bất đắc dĩ, đi mấy bước, ném chai nước vào đồng rác bên cạnh.

Ngôi làng rất nhỏ, đến mức tòa nhà văn phòng của chính quyền địa phương nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Tạ Vũ.

Tòa nhà nhỏ đó ngược lại có ba tầng, có điều rất cũ kỹ, đăng kí với bác bảo vệ đang ngủ gật một cái, Tạ Vũ thuận lợi đi vào.

Có lẽ lúc này đã tan làm hết nên cả tòa nhà rất yên tĩnh, chỉ nghe thấp thoáng có tiếng người nói chuyện ở một chỗ trên tầng hai.

Tạ Vũ lên lầu, đến gần phòng làm việc có tiếng người truyền ra.

Cửa phòng làm việc đang mở, cô đi tới đứng ở cửa, nhìn vào bên trong: “Trưởng làng Hường Vân có ở đây không?”

Bên trong có ba người trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện phiếm.

Cô gái hơi lớn tuổi trong ba người đứng lên đi tới: “Là phóng viên Tạ Vũ của Tuần san Đông Phương phải không? Chào cô, tôi chính là Hường Vân.”

Cô ấy có khuôn mặt của con gái Tây Nam điển hình, dáng người không cao nhưng rất xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời, cười lộ lên cực kì động lòng người.

Tạ Vũ đã đọc qua tư liệu của cô ấy, là cán bộ tốt nghiệp đại học lựa chọn và điều động tới đây, chủ yếu phụ trách văn hóa và giáo dục. Cô ấy tốt nghiệp trường nổi danh hàng đầu, vốn rất dễ thăng tiến nhưng lại chọn trở về quê nhà, chắc hẳn là vì hoài bão xây dựng quê hương giàu đẹp.

Tạ Vũ mỉm cười bắt tay cô ấy, đầy ắp ý quan sát cô gái này một chút, không biết cô ấy có hoài bão hay không?

Hương Vân giới thiệu bản thân xong, lại xoay người giới thiệu: “Hai người này chính là tình nguyện viên lần này, Trần Tâm Duyệt và Trương Khánh Nhiên. Hai em ấy đều là sinh viên miễn thi tuyển nghiên cứu sinh năm thứ tư đại học, xin đến hỗ trợ giáo dục trong học kì này.”

Tạ Vũ nhìn về phía hai người, trong khi Hương Vân đang nói, cô gái đã chạy sang phía cô, điệu bộ rất nhiệt tình: “Em nghe phía quý nói phóng viên Tạ Vũ của Tuần san Đông Phương sẽ tới nên vui lắm. Chị có biết không? Em rất thích tạp chí của mọi người, thường hay đọc bài mà chị viết, chị giỏi thật đấy!”

Tạ Vũ cười: “Em con gái một mình đến vùng núi hỗ trợ giáo dục cũng giỏi lắm.”

Trần Tâm Duyệt cười ha ha: “Việc này luôn là ước mơ của em mà.”

Cô gái trẻ trong tháp ngà lúc nào cũng có chút ngây thơ, họ vẫn chưa hiểu được khoảng cách giữa lý tưởng và hiện thực.

Giống hệt như Tạ Vũ năm đó.

Nam sinh phía sau cũng đi tới, nam sinh đó đeo một chiếc mắt kính gọng đen, dáng vẻ khá có phong độ của người trí thức, nhìn một cái biết ngay là sinh viên đại học, có điều đuôi mày khỏe mắt lại có chút vẻ không nghiêm túc.

Tạ Vũ từng phỏng vấn qua nhiều người của đủ mọi ngành nghề với tính cách khác nhau, ít nhiều gì cũng có một số cách nhìn người, trong mắt cô, phần không nghiêm túc giấu rất tốt đó rất dễ ẩn trốn.

Dù sao thì đây cũng chỉ là một nam sinh khoảng hai mươi tuổi.

Trương Khánh Nhiên mỉm cười, tự giới thiệu: “Chào chị, em là Trương Khánh Nhiên.”

Tạ Vũ gật đầu: “Chào cậu.”

Hương Vân liếc nhìn đồng hồ trên tường: “Trường học sắp xếp lần này là trường tiểu học Hồng Khê. Tạ Vũ, tôi sẽ không giữ mọi người lại ăn cơm nữa, đến thôn Hồng Khê phải mất một tiếng, bây giờ trời tối sớm, đường bên đó khó đi, trễ quá sẽ không tiện. Chờ mọi người quay lại làng tôi sẽ tiếp đãi mọi người. Hiệu trưởng của trường tiểu học thôn bên đó đã hẹn xong rồi, ông ấy sẽ thu xếp cho mọi người, nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Ba người lần lượt nói cảm ơn.

Hương Vân lại nói: “Tôi vốn muốn đưa mọi người đi, nhưng tiếc là lát nữa tôi còn có việc phải xuống thôn khác. Có điều tôi đã sắp xếp xe công của làng đưa mọi người rồi. Đường xe chỉ đi thẳng đến nửa đường, vào trong thôn mọi người còn phải đi thêm nửa tiếng, tài xế sẽ dẫn mọi người đi. Đường trong núi khó đi lắm, mọi người cẩn thận một chút.”

Tạ Vũ rất có thiện cảm với cô gái nhiệt tình chu đáo này, mỉm cười cảm ơn cô ấy.

Trần Tâm Duyệt thì cười cực rục rờ: “Không sao đâu, em đã chuẩn bị chịu khổ rồi.”

Hương Vân và Tạ Vũ đều cười vì sự hồn nhiên trẻ trung này. Hoàn toàn không phải là cười nhạo, chỉ đơn giản bị ảnh hưởng mà thôi.

Hương Vân không lừa bọn họ.

Xe chạy nửa tiếng là đã đi đến cuối đường. Sau khi xuống xe, do tài xế dẫn đường, một nhóm bốn người bước lên con đường đất của thôn làng. Mặc dù không đến nỗi treo đeo lộ liễu, nhưng con đường đất chật hẹp đó vẫn còn bùn lầy sau cơn mưa, khiến những người đến từ thành phố đi từng bước rất khó khăn.

May mà phong cảnh của thôn làng miền núi đẹp như tranh vẽ, tiếng nước chảy của dòng suối nhỏ trong veo hết như giai điệu kéo dài không ngừng, tiếng chim hót còn trùng kêu trên đỉnh núi ngoài đồng ruộng như tiếng nhạc đệm.

Bóng đêm dần phủ xuống, bầu trời sau khi quang đãng bắt đầu xuất hiện bóng trăng sáng và những vì sao li ti. Những cánh chim mệt mỏi trong rừng cây vỗ cánh lục tục về tổ.

Các hộ gia đình trong thôn luôn là mấy nhà tập trung vào một chỗ, sau đó lại cách một khoảng núi rừng đồng ruộng dài mới có thể thấy cụm gia đình tiếp theo. Người ở đây đều là người dân tộc Thổ Gia, phần lớn nhà ở vẫn là nhà gỗ Thổ Gia thời kì xa xưa, mấy ngôi nhà gần suối thì là nhà sàn.

Giữa ánh hoàng hôn, khói bếp đang lượn quanh.

Khi đi ngang qua mấy ngôi nhà, lúc nào cũng có người già và trẻ con tò mò nhìn về phía họ, còn có chó vườn hung dữ sủa điên cuồng, sau đó bị chủ tức giận mắng thì không cam lòng thờ phỉ phò.

Dọc theo đường đi, Trần Tâm Duyệt hưng phấn nhất, liên tục bấm di động tự chụp ảnh.

Sau khi leo qua hai dốc núi, giẫm lên đá lồi qua ba con suối nhỏ, một căn nhà trệt mái ngói dựa vào núi đối diện sông khác với nhà dân địa phương rất

cuộc hiện ra trong tầm mắt Tạ Vũ.

Tài xế đi đằng trước chỉ cần nhà đó, nói bằng tiếng phổ thông mang nặng giọng địa phương: “Đó chính là trường tiểu học Hồng Khê.”

Trần Tâm Duyệt ồ một tiếng: “Tốt hơn tôi tưởng tượng đấy.”

Tài xế nói: “Trước kia điều kiện cũng tệ lắm, mấy năm trước có người quyên góp xây nhà đấy. Phòng học thì ổn rồi, nhưng giao thông nơi này bất tiện, không có giáo viên bằng lòng đến đây, hoặc là đến chưa được mấy ngày là đi mất rồi.” Nói đoạn, anh ta quay đầu cười cười với Trần Tâm Duyệt, “Nếu mấy sinh viên đại học giống hai người đây thường xuyên đến hỗ trợ giáo dục thì tốt quá rồi.”

Trần Tâm Duyệt cười nói: “Bây giờ thông tin phát triển, sau này sẽ nhiều lên mà.” Vừa nói vừa quay đầu nhìn Tạ Vũ, “Có đại phóng viên của chúng tôi viết nhiều bài hơn một chút, chắc chắn càng ngày càng có nhiều người quan tâm đến trẻ em trong núi chúng ta.”

Tài xế cười thật thà.

Đang khi nói chuyện, mấy người đã đi đến bên dòng suối.

Dòng suối nhỏ này hơi rộng hơn mấy dòng suối trước, dòng nước tuy cũng cạn nhưng hơi xiết một chút.

Dòng suối nhỏ không có cầu, giống như mấy con suối trước, mấy tảng đá lớn dựng lộ ra khỏi mặt nước để cho mọi người bước qua.

Nước sông đó trong veo, lòng sông là đá sỏi màu đỏ, đoán chừng đó là nguồn gốc của cái tên Hồng Khê, mấy con cá đang bơi vui vẻ trong nước.

Tài xế đi tít đằng trước, vừa dè dặt bước tới, rồi dặn người phía sau cẩn thận, lại cười nói: “Mọi người cũng đừng xem thường con sông này, nước dâng lên là có thể ngập đến sân thể dục của trường đấy.”

“Thật vậy sao?” Trần Tâm Duyệt rõ ràng không tin lời anh ta lắm, đeo ba lô leo núi lớn, trọng tâm không ổn định, loạng chò loạng choạng trước mặt Tạ Vũ, cười la lớn một cách khoa trương.

Trương Khánh Nhiên đi sau cùng, không nói câu nào.

Khi đi đến giữa sông, bên eo Tạ Vũ đột nhiên bị ai đó sờ một cái.

Giọng nói tao nhã lịch sự của Trương Khánh Nhiên vang lên sau lưng: “Cẩn thận một chút, bây giờ trời lạnh, giày ướt thì khó chịu lắm.”

Tạ Vũ không thể kết luận động tác tay anh ta vừa rồi là vô tình hay cố ý, nhưng cũng lười tính toán với anh ta.

Lúc này sắc trời đã nhá nhem, vàng trắng sáng trên đỉnh đầu đã treo sáng ngời trên bầu trời. Bởi vì gần giữa tháng, nên vàng trắng đó tựa như một chiếc khay bạc, vừa to vừa sáng, phủ một lớp hào quang màu bạc cho thôn làng miền núi.

Lên bờ đi mấy bước chính là sân thể dục của trường, có rất nhiều đứa trẻ chơi đùa trong sân, thấy có người đến, không biết là đứa nào la lớn một tiếng: “Thầy hiệu trưởng ơi, thầy cô mới đến rồi!”

Trong một căn phòng nhỏ đang sáng đèn ở một đầu của căn nhà trệt, một người đàn ông trung niên nghe tiếng đi ra.

“Hiệu trưởng Điền.” Tài xế tiến lên đón chào hỏi.

Hiệu trưởng Điền khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, ngoài việc đeo một chiếc mắt kính, da hơi đen, lưng hơi còng, ngoài chiếc kính đó ra thì không khác gì người trung niên trong núi.

Ông ấy đi đến trước mặt ba người Tạ Vũ, có vẻ rất xúc động, giới thiệu bắt tay nhau. Lại nói: “Mọi người đều đói lắm rồi nhỉ. Nào nào nào, ăn cơm trước đã rồi nói.”

Tài xế hoàn thành nhiệm vụ, vì phải vội về làng đón người khác, mặc cho hiệu trưởng giữ thế nào thì cũng không ở lại ăn bữa cơm, vội vã đi ngay.

Lúc này ba người mới phát hiện, ngoại trừ phòng học bên ngoài, phía sau còn có một căn nhà đơn sơ, là kí túc xá của giáo viên.

Hiệu trưởng dẫn ba người đi ra phía sau, chia hai giáo viên tình nguyện ra sắp xếp vào hai phòng, nói là hai phòng, thật ra là một phòng lớn ngăn ra thành hai phòng nhỏ.

Tạ Vũ chỉ là ở tạm nên chen chung một phòng với Trần Tâm Duyệt.

Hai người để ba lô hành lý xuống, nhìn quanh căn phòng nhỏ một cái, tuy cũ kĩ đơn sơ, nhưng rõ ràng đã được người ta dọn dẹp qua, bàn làm việc rất sạch sẽ, chăn trên giường cũng trải ngay ngắn.

Trần Tâm Duyệt lấy điện thoại di động ra: “Em phải gọi báo bình an cho bố mẹ em một chút.” Nhưng nói xong, lại ơ một tiếng, “Sao không có sóng vậy?”

Hiệu trưởng Điền ở bên ngoài nghe vậy trả lời: “Trong núi tín hiệu di động yếu lắm, cô Tiểu Trần cần gọi điện thoại thì dùng điện thoại cố định của trường là được.”

Vì biết tin không bắt được tín hiệu di động, sự hưng phấn lúc vừa đến đây của Trần Tâm Duyệt giảm ngay mấy độ, cô ấy hơi bực bội nói: “Được rồi, ăn cơm xong em sẽ đi gọi.”

Cất hành lý xong, hiệu trưởng Điền dẫn ba người đến nhà ăn cơm.

Nói là nhà ăn, chỉ bằng nói là nhà bếp ở nông thôn, căn phòng bằng gỗ xây đơn giản dựa bên kí túc xá. Bên trong có một cái bếp lò đất, một người phụ nữ đang nhóm lửa xào thức ăn, thấy có người đi vào, nói bằng tiếng địa phương: “Xong ngay đây.”

Hiệu trưởng Điền cười hi hi: “Đây là vợ tôi, mọi người gọi bà ấy là thím Điền được rồi, chuyên nấu cơm cho mấy học sinh.”

Thím Điền hơi béo, khuôn mặt tròn hai má phúng phính, chào hỏi xong liền đi ra ngoài giúp trông bọn trẻ.

Bà ấy đã làm bốn món, thịt muối xào, canh trứng, cải thảo xào, còn có một chén dưa chua địa phương.

Mùi vị của món ăn nhà nông rất ngon, không có nhiều gia vị nhân tạo lộn xộn như thế, đây là hương vị mà Tạ Vũ ở Thượng Hải chưa bao giờ ăn được.

Ba người cũng đã đói cả, bắt chập hình tượng ăn như hổ đói.

Trần Tâm Duyệt xới mấy miếng cơm, thuận miệng hỏi hiệu trưởng Điền: “Em nghe trường làng giới thiệu nói chỗ mọi người có hai giáo viên, sao chỉ thấy một mình hiệu trưởng vậy ạ?”

Hiệu trưởng à một tiếng nói: “Thầy Lục đi lên núi rồi.”

“Lên núi ư?” Trần Tâm Duyệt thắc mắc.

Hiệu trưởng Điền nói: “Trường chúng tôi tuy gọi là trường tiểu học Hồng Khê, nhưng ngoài thôn Hồng Khê chúng tôi ra thì hai thôn trên núi không có trường học, cũng đều đi học ở đây hết. Mọi người vừa rồi cũng thấy đấy, về cơ bản bọn trẻ bị bỏ lại đều ở trên núi. Trẻ em trong núi, bố mẹ mướn đưa thì có tám, chín người đều ra ngoài là việc, trong nhà chỉ có người già trông nom. Có mấy đứa không muốn đi học, những người già cũng hết cách. Xem đấy, học kì này bắt đầu hai ngày rồi, nhưng lại có mấy đứa không tới đăng kí. Hàng năm thầy Lục đều phải đến nhà học sinh khuyên bọn chúng quay lại. Xã hội bây giờ, giáo dục bắt buộc cũng không học xong thì chẳng phải là mù chữ sao. Buổi trưa thầy ấy dạy xong là lên núi rồi.”

Trần Tâm Duyệt gật đầu nói: “Thầy Lục này cũng có trách nhiệm thật nhì!”

Hiệu trưởng Điền nói: “Đúng vậy, chỗ chúng tôi tuy mỗi năm chỉ có năm mươi, sáu mươi học sinh, nhưng cũng chia thành bốn khối. Trước kia ngoài tôi ra còn có một giáo viên dân lập, nhưng chê tiền ít quá nên ra ngoài làm việc rồi. Mấy năm nay trong thôn mỗi năm cũng nghỉ cách cử giáo viên xuống, nhưng không ai ở lại cả. Tôi lớn tuổi một mình đầu dạy được nhiều, may mà có thầy Lục luôn ở lại đây giúp đỡ.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gặp gỡ đêm khuya

Sau khi trời tối, trường tiểu học trong núi gần như không có bất kì hoạt động giải trí nào, thiết bị giải trí duy nhất chỉ có một chiếc tivi cũ 21 inch, góc sân thể dục có một bộ phận nhận tín hiệu giống như một cái nồi lớn, chẳng bắt được nhiều kênh, hình ảnh cũng không ổn định. Nhưng cái này đối với khoảng ba mươi đứa trẻ ở trường mà nói, mỗi ngày đêm vừa đến, xem một đoạn phim hoạt hình là thời gian vui vẻ nhất.

Trẻ con đều ngủ rất sớm, chưa tới chín giờ đã bị hiệu trưởng Điền đuổi về kí túc xá.

Kí túc xá chỉ có hai phòng, một phòng nữ sinh một phòng nam sinh, giường là giường ghép liền lớn, bọn trẻ như mấy củ khoai tây, đứa này nói đứa kia chui vào trong ổ chăn nhỏ của mình.

Bọn trẻ tràn trề hứng thú với mấy người từ nơi khác tới, từ lúc mấy người vừa đến trường là đã có mấy đứa học sinh lén lén lút lút thò đầu ra nhìn họ. Hiện giờ thấy nhóm Tạ Vũ đi đến kí túc xá thì càng ríu ra ríu rít hưng phấn hơn.

Hiệu trưởng Điền tuần tra một lần, lại khê trách mấy câu, bọn trẻ mới hơi yên lặng lại.

Ông ấy dẫn ba người Tạ Vũ từ kí túc xá đi ra, nói: “Trước đây kí túc xá này là dãy phòng học, về sau đằng trước xây căn mới nên dùng để làm kí túc xá,

trước trước sau sau cũng đã hai mươi mấy năm, bây giờ mưa dột gió lọt vào, mấy năm nay luôn có trường làng Hương xin xây căn mới, nhưng xin mấy năm rồi mà cũng chưa cấp tiền. Cô Tiểu Trần, thầy Tiểu Trương, cô và thầy phải chịu tủi thân một chút rồi. Phóng viên Tạ, hai ngày này cô ở đây cũng thứ lỗi cho một chút nhé.”

Trương Khánh Nhiên khách sáo cười nói: “Bọn trẻ cũng ở được thì bọn em có gì mà không ở được chứ.”

Trần Tâm Duyệt phụ họa: “Đúng vậy, bọn em là đến hỗ trợ giáo dục chứ đâu phải là đến du lịch.”

Ánh mắt Tạ Vũ hồ hững lướt qua hai người trẻ tuổi, khóe môi cong lên một độ cong khinh thường.

Mấy người trở về phòng của mình.

Mùa đông vẫn chưa qua đi, ban đêm vùng núi ướt lạnh dữ dội.

Trường học không có nhà tắm, chỉ có một căn phòng nhỏ tách ra bên cạnh nhà bếp, đun nước dùng thùng tắm rửa qua. Bất tiện ngược lại chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là cuối đông đầu xuân, vùng núi còn lạnh thấu xương, đấu tranh tắm xong cũng lạnh đến mức hai hàm răng cứ va vào nhau.

Khi Tạ Vũ trở lại kí túc xá, Trần Tâm Duyệt tắm xong trước cô đang ngồi xếp bằng ở bên giường, giờ điện thoại di động lắc lắc.

Cô đóng cửa kêu cọt kẹt, nhìn cô ấy một cái nói: “Vẫn đang bắt sóng sao?”

Trần Tâm Duyệt gạt đầu: “Em vừa bắt được hai vạch sóng, nói hai câu với mẹ em là tắt mất rồi. Nhưng sao cả mạng vô tuyến cũng không tìm được vậy.”

Tạ Vũ cười: “Ở đây xa xôi thế này, gọi điện thoại được là tốt lắm rồi, còn muốn lên mạng nữa sao?”

Trần Tâm Duyệt lẩm bẩm ngả xuống giường: “Không có mạng thì làm sao vượt qua đêm dài đằng đẵng này đây? Trước khi đến em thật đúng là chưa nghĩ qua vấn đề này.”

Tạ Vũ nói: “Em có thể tìm hai cuốn sách để giết thời gian, hoặc viết nhật kí hỗ trợ giáo dục của em, sau này đăng lên mạng nói không chừng sẽ nổi tiếng đấy.”

Thật ra cô cũng chỉ nói bừa mà thôi, bản thân cô cũng khó mà tưởng tượng nổi, thời đại bây giờ, buổi tối không có cả mạng internet thì người trẻ tuổi phải vượt qua thế nào?

Trần Tâm Duyệt như sáng tỏ thông suốt cười nói: “Chị nói có lý lắm, bắt đầu từ ngày mai em sẽ bắt đầu viết nhật kí. Đúng rồi, chị Tạ Vũ, không phải chị đến phỏng vấn sao? Đến lúc chụp ảnh nhất định phải chụp em đẹp một chút đó.”

Tạ Vũ cười: “Nhất định.”

Lúc này chỉ mới mười giờ, cuộc sống về đêm trong đô thị vừa mới bắt đầu. Nhưng trong ngọn núi xa xôi này, mọi thứ đều đã ngủ say.

Tạ Vũ nhìn Trần Tâm Duyệt chưa được mấy phút đã bước vào mộng đẹp, không thể không hâm mộ tuổi trẻ như vậy. Nhiều năm trước, khi cô vẫn còn là một sinh viên thì cũng chẳng khác Trần Tâm Duyệt là bao, cuộc sống đơn giản, không nhiều buồn phiền, lúc nào cũng nằm xuống giường là ngủ được ngay.

Bây giờ ngược lại cũng không tính là buồn phiền hơn, nhưng áp lực công việc, hoang mang trong cuộc sống bất kể như thế nào cũng không tránh được, cộng thêm nguyên nhân nghề nghiệp khiến cô dường thành lối sống làm việc và nghỉ ngơi không ổn định, ngủ yên giấc đã sớm trở thành thứ xa xỉ.

Tiếng hít thở của Trần Tâm Duyệt quanh quẩn bên tai, Tạ Vũ càng thêm khó ngủ, đêm khuya khó chìm vào giấc ngủ thế này khiến cô không khỏi có chút bức bối, muốn trằn trọc trở mình lại sợ quấy rầy cô gái bên cạnh, cuối cùng chỉ có thể mở to mắt, nhìn về phía ánh sáng lấm tấm trong khe hở qua cánh cửa sổ trong bóng tối.

Tạ Vũ biết, đó là ánh trăng.

Căn nhà cũ kĩ không có cách âm, có tiếng côn trùng kêu thấp thoáng truyền vào, cô không biết thời tiết giá rét thế này là côn trùng nào đang kêu, chỉ cảm thấy âm thanh đó chẳng hề phiền nhiễu mà ngược lại có chút êm tai.

Không biết đã nghe bao lâu, trong tiếng côn trùng kêu đó đột nhiên xen lẫn chút xiu âm thanh khác. Là bước chân có hết sức chậm chạp nhẹ nhàng, giống như sợ quấy rầy bóng đêm đang ngủ say.

Tạ Vũ nghe được giọng nói dè dặt của hiệu trưởng Điền, nói tiếng địa phương: “Thầy Lục, sao trẻ thế này mới về vậy?”

“Hiệu Quyên cứ cầu kinh mãi, em với ông nội con bé khuyên lâu lắm mới đồng ý ngày mai đi học.”

Người nói có giọng trầm thấp trẻ trung, cổ hết sức hạ thấp giọng, có phần trùng khít một cách kì diệu với tiếng côn trùng kêu kia, khiến người trong phòng không nghe ra được diện mạo vốn có. Tuy anh ta cũng nói tiếng địa phương, nhưng Tạ Vũ cứ cảm thấy khẩu âm của anh ta hình như hơi kì lạ, dường như chẳng chính gốc đến thế.

“Thầy cũng đừng để trong lòng quá, nếu không khuyên được thì cũng không trách chúng ta. Trẻ con bỏ học trong thôn cũng đâu phải một hai đứa. Tính cách Hiếu Quyền rất buồn, đã mười hai tuổi rồi, cũng chẳng phải lần một lần hai, đừng có cái gì cũng chiều theo nó. Có điều con bé chịu trở lại học thì cũng coi như là chuyện tốt. Thầy mau tắm rửa nghỉ ngơi đi, dạy cả ngày rồi lên núi nữa chắc mệt lắm rồi.”

“Hiệu trưởng cũng nghỉ ngơi đi, không cần đặc biệt chờ em về đâu.”

Sau một tràng tiếng mở cửa đóng cửa, sự yên tĩnh chỉ còn tiếng côn trùng kêu đêm đông khô phục trở lại.

Mí mắt Tạ Vũ rớt cuộc nặng dần, trong lúc vô tình mơ mơ màng màng ngủ mất.

Hình như cô đã mơ một giấc mơ kì lạ, một mình cô đi lại trong núi sâu không có bóng người, lại như lạc đường đi thế nào cũng không ra được, sau đó một người đàn ông đột nhiên xuất hiện đứng trước cô, bóng lưng người đàn ông ấy cao lớn thẳng tắp, cô đang định tiến lên gọi anh ta thì giấc mơ ấy đột nhiên dừng lại.

Tạ Vũ tỉnh lại từ trong mộng, trong phòng vẫn đen kịt, khe rèm cửa sổ vẫn có ánh trăng nhạt màu bạc hắt vào. Hơi thở của Trần Tâm Duyệt đều đều mà kéo dài.

Cô khe khẽ vén chăn lên, chân vừa mò được đôi dép của mình, Trần Tâm Duyệt từ từ thức dậy, mơ mơ màng màng hỏi: “Chị Tạ Vũ, chị đi làm gì thế?”

“Tôi đi vệ sinh, ngại quá, đánh thức em rồi.”

Trần Tâm Duyệt ồ một tiếng, lại nói: “Toilet xa lắm, buổi tối lại không nhìn thấy gì cả, chị coi chừng giẫm phải đồ bẩn. Chị giải quyết bừa ở sau nhà một cái là được rồi, trước khi ngủ em đi đằng sau đấy.”

Cái gọi là toilet thật ra là hai buồng vệ sinh xây sát bên chuồng lợn của nhà hiệu trưởng, không nằm trong khuôn viên trường mà cách mấy chục mét ở bên cạnh. Từ xa xa cũng có thể ngửi được mùi thối nồng nặc, chỗ ngồi cầu dựng bằng tấm ván gỗ, phía dưới là hố phân tự hoại, giòi bọ bên trong thỉnh thoảng cũng có thể bò lên tấm ván gỗ.

Trước đó khi Tạ Vũ và Trần Tâm Duyệt được thím Điền dẫn đi vệ sinh, hai người suýt nữa nôn cả cơm tối.

Tạ Vũ nghe lời Trần Tâm Duyệt, ồm một tiếng, mang sandal vào, tay chân nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Gần tới giữa tháng, một vầng trăng tròn sáng rực treo trên bầu trời xa xa trong núi. Tạ Vũ sống ở thành phố bao nhiêu năm, chưa từng thấy qua trăng sáng rõ như vậy, tựa như vượn tay là có thể bắt được.

Căn phòng bên cạnh yên lặng đến mức dường như có thể nghe được tiếng hít thở khi ngủ say của bọn trẻ.

Dưới chân Tạ Vũ mang một đôi sandal, hơi lạnh ban đêm khiến ngón chân cô vô thức rụt lại, sợ đánh thức bọn trẻ trong kí túc xá bên cạnh, cô đi rất nhẹ, gần như không phát ra chút tiếng động nào.

Cô rón ra rón rén vòng từ bên hông ra phía sau kí túc xá, sau nhà có một cái cống thoát nước lộ thiên, hướng về phía ngọn núi mà trường học dựa vào. Dưới bóng đêm, Tạ Vũ thấy giữa ngọn núi đó có một ngôi mộ, dưới ánh trăng, bia mộ lờ lờ dường như đang lóe sáng.

Cô là người theo chủ nghĩa duy vật điển hình, nhưng hơn nửa đêm một mình thấy cảnh này thì vẫn có chút kinh hồn bạt vía. Vội vàng ngồi xổm xuống giải quyết, trong đêm, tiếng nước chảy rào rào kia có vẻ rất rõ ràng.

Là một người thành phố văn minh, ít nhiều gì cô cũng hơi xấu hổ vì hành động này của mình.

May mà chỉ là đêm khuya.

Thuận lợi giải quyết xong Tạ Vũ kéo quần lên ngay lập tức, bước nhanh trở về kí túc xá.

Nhưng cô vừa đi đến chỗ khúc quanh, đột nhiên một bóng đen dưới ánh trăng ập tới. Cô đi quá nhanh, phản ứng không kịp, đang lúc bắt ngờ thì đã đụng ngay vào bóng người đó.

Tạ Vũ vốn đã hơi hồi hộp sợ hãi lập tức sợ đến mức sắp la lớn.

Có điều cô còn chưa la lên thì đã bị người đằng trước lấy tay bịt lại.

Người đó hình như rất cao, giọng nói trầm thấp vang lên phía trên cô: “Đừng có la, cẩn thận đánh thức bọn trẻ.”

Anh ta nói tiếng phổ thông, không có chút nào giọng địa phương vùng này.

Hai người trong bóng tối chen chúc trên bậc thềm chật hẹp dưới mái hiên bên hông nhà, tư thế lúc này gần như là ôm nhau. Tuy là mùa đông, nhưng vì đều mặc đồ ngủ mỏng, cho dù không nhìn thấy nhau thì cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể đối phương truyền đến.

Người đàn ông có vẻ ý thức được điều gì đó, lại thấp giọng mở miệng giải thích ngay lập tức: “Tôi là thầy Lục Viễn của trường, cô không cần sợ.”

Lúc này Tạ Vũ mới chợt hiểu ra, không phải là hiểu ra thân phận anh ta, mà là tại sao cô cảm thấy giọng nói này quen quen, thì ra trước khi ngủ có nghe qua một chút.

Cô đề trạng thái hoảng hồn vừa rồi xuống, thờ phào một hơi trả lời: “Xin lỗi anh, tôi không biết có người.”

Nghĩ đến tiếng nước chảy xấu hổ ban nãy, lại đứng là có phần buồn cười bất đắc dĩ.

Ngược lại Lục Viễn nói bằng giọng bình thường, giống như chẳng biết cô đến đây làm gì: “À, tôi cũng không biết có người.” Nói xong lại hỏi, “Cái đó... Cô là giáo viên hỗ trợ giáo dục mới đến sao?”

Tạ Vũ nói: “Tôi là phóng viên đến lấy tin về trường các anh, hiệu trưởng chắc nói qua với anh rồi.”

Lục Viễn ừm một tiếng thật thấp, hình như mới nhớ ra đã cản đường người khác, vội vàng nghiêng người tránh sang một bên: “Cô mau đi ngủ đi, trong núi lạnh, cẩn thận bị cảm.”

Câu anh ta nói có vẻ như là một câu quan tâm, nhưng giọng điệu lại có phần giống nhiệt độ đêm nay, lạnh đến mức chẳng có chút ấm áp, đó là kiểu giọng không muốn gần ai.

Trong những lần phỏng vấn trước đây, Tạ Vũ gặp đối tượng phỏng vấn chống cự, bọn họ chính là nói chuyện với cô như vậy.

Cô không để tâm cười thầm một tiếng, đi lướt qua trước người anh ta, để lại một chút gió mát ẩm lạnh khó phân biệt.

Mùi hương ấy lướt qua chớp mũi Lục Viễn, anh đứng trong bóng tối đột nhiên không khỏi có chút ngáy ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Người đàn ông nghiêm khắc

Tạ Vũ trở lại giường rất lâu mới ngủ tiếp, sáng sớm hôm sau đương nhiên hơi không dậy nổi, ngay cả tiếng ồn ào của bọn trẻ thức dậy bên cạnh cũng không thể nào đánh thức cô hoàn toàn, chỉ thấp thoáng nghe được có giọng đàn ông khiển trách người khác, nhưng vì mệt quá nên cô không phân biệt rõ giọng nói đó là đến từ hiện thực hay trong mơ.

Khi Trần Tâm Duyệt rời giường, ngược lại cô khẽ mở mắt, chỉ chờ cô ấy rời khỏi rồi lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

Thức dậy lần nữa là do bị tiếng nhạc tập thể dục buổi sáng bên ngoài đánh thức. Cô lấy di động ra xem giờ, đã chín giờ. Cô bò dậy tùy tiện mặc quần áo.

Ổng nước ở ngay cửa, vì lấy nước suối nên còn lạnh hơn nước máy thông thường. Cô tùy tiện dùng nước lạnh cồng tay súc miệng rửa mặt một cái, rồi cảm máy ảnh và máy ghi âm đi đường vòng ra trước dãy phòng học.

Hôm nay mặt trời ló ra trên bầu trời, nhiệt độ tăng lên một chút, nhưng vẫn có gió sớm lạnh lạnh thổi qua.

Tiếng nhạc tập thể dục buổi sáng truyền ra từ cái máy cassette nhỏ nhỏ dưới cột cờ trước sân thể dục, âm thanh không lớn lắm, nhưng trong núi vắng vọng cực kì rõ ràng.

Mấy chục đứa trẻ đang tập thể dục trong sân.

Hôm qua trời tối nên Tạ Vũ không thấy rõ diện mạo của mấy đứa trẻ này, hôm nay mới thấy được, đứa nhỏ nhất đứng trên cùng mới khoảng bốn, năm tuổi, đứng sau cùng có hai, ba đứa, nhưng đã ra dáng thiếu niên. Tóm lại là lớn nhỏ không đồng đều.

Trong gió sớm, mặt mũi bọn trẻ lạnh đến mức hai má đỏ bừng, lộ ra sự chất phác đặc trưng của trẻ con nông thôn. Mấy đứa trẻ phần lớn ăn mặc rất đơn giản, có đứa thì quần áo ngắn một khúc, có đứa thì chiếc giày vải rách một lỗ, nhiều hơn nữa là có mấy đứa quần áo bẩn xám xịt, giống như là nhiều ngày chưa thay. Tóm lại khác biệt hoàn toàn với trẻ con thành phố Tạ Vũ từng thấy.

Cô đứng trước phòng học, giờ máy ảnh lên, chụp hai tấm ảnh. Có đứa phát hiện ra cô, lén la lén lút không tập trung quay đầu cười xấu hổ nhìn sang.

Tạ Vũ dời mắt khỏi máy ảnh, mỉm cười với mấy đứa trẻ đó, chợt cảm giác được có một ánh mắt khác với mọi người nhìn sang, cô theo bản năng nhìn lại.

Bốn giáo viên bao gồm hai tình nguyện viên đang đứng trước sân thể dục, ngoại trừ chủ nhân của ánh mắt kia, Tạ Vũ đều nhận ra hết. Người đàn ông đó có dáng người rất cao, cao hơn Trần Tâm Duyệt và Trương Khánh Nhiên trẻ tuổi bên cạnh rất nhiều, mặc một bộ đồ thể thao đã giặt đến ố vàng. Không biết có phải là do nắng sớm hay không, mà ánh mắt anh ta nhìn sang hơi nheo lại, giống như đang thăm dò, nhưng trên khuôn mặt đó không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Tạ Vũ nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, cô nhớ anh ta tên là Lục Viễn, chính là thầy Lục mà hiệu trưởng đề cập tới.

Khỏe môi cô cong lên, coi như là đáp lại ánh mắt của anh ta, nhưng anh ta không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ lạnh nhạt quay đầu lại xem học sinh tập thể dục.

Tập thể dục buổi sáng kết thúc, bọn trẻ xếp hàng hàng ngang đứng ngay ngắn. Lục Viễn đi lên trước một bước, sầm mặt nói: “Hương Chính Cương, Điền Từ Long, Hương Tiểu Lệ, Bành Chiêu Đệ, bốn em ở lại, những em khác trở về lớp.”

Mấy chục đứa trẻ ồn ào giải tán, nối đuôi nhau chạy về lớp của mình. Hiệu trưởng Điền và hai thầy cô mới cũng đi theo bọn trẻ. Chỉ có Lục Viễn và bốn đứa bị giữ lại vẫn đứng trong sân thể dục.

Bốn đứa trẻ đó đứng rụt rè, cúi đầu không dám nói gì, nhìn một cái chính là đáng về làm sai chuyện.

Lục Viễn lạnh giọng mở miệng: “Mấy em biết tại sao bị giữ lại không?”

Giáo viên ở nông thôn có loại khí thế không giận mà uy, thoát nhìn rất hung dữ, có lẽ còn có thể dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh. Là kiểu giáo viên mà bọn trẻ sợ nhất.

Mấy đứa trẻ quả nhiên cúi đầu thấp hơn, không dám lên tiếng.

Tạ Vũ hơi dựa vào bức tường sau lưng, nghiêng đầu hứng thú xem một màn trước mắt này.

Cô nhớ tới thời thơ ấu của mình cũng từng bị giáo viên nghiêm khắc dạy bảo như vậy, nhưng giáo viên của cô hình như đều trông vô cùng hiền lành, chẳng đáng sợ như người đàn ông này.

Lục Viễn quát tiếp: “Ban nãy khi tập thể dục, mấy em có lười biếng không?”

Hai đứa lắc đầu, hai đứa gật đầu. Hai đứa lắc đầu kia lại vội vàng gật đầu.

Lục Viễn nhún mày, lạnh giọng nói: “Chạy quanh sân thể dục hai mươi vòng, cấm không được lười biếng nữa, bằng không thì hôm nay đứng ngoài sân, không cho phép vào lớp.”

Anh ta vừa dứt lời, bọn trẻ còn chưa bắt đầu chạy, Trần Tâm Duyệt vốn sắp vào lớp đột nhiên xoay người chạy tới: “Chờ đã!” Cô nữ sinh hiền lành ngay thơ tràn đầy lý tưởng chống lại Lục Viễn, “Thầy Lục, thầy không thể dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh!”

Lục Viễn nhìn cô ấy mĩa mai một cái, không có phản ứng.

Trần Tâm Duyệt lại nói: “Bọn trẻ đều là trẻ em bị bỏ lại, chúng ta là thầy cô thì nên yêu thương bọn trẻ nhiều hơn, chứ không nên làm sai chút chuyện là bị phạt.”

Lục Viễn nói: “Đã làm sai chuyện thì nên bị phạt, bất kể ở đâu cũng là chân lý.”

Trần Tâm Duyệt ít nhiều gì cũng có chút cao ngạo của sinh viên đại học, bất mãn tranh luận mạnh mẽ cho những gì là đúng: “Thầy cho rằng lời thầy nói chính là chân lý?!”

Lục Viễn không trả lời cô ấy, cũng không tranh luận với cô ấy nữa, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho bốn đứa trẻ hết sức sợ sệt: “Bắt đầu chạy, sau khi chạy xong thì về lớp.”

Bốn đứa trẻ rụt rè nhìn Trần Tâm Duyệt đang đầy căm phẫn, một đứa trong đó dè dặt nói: “Cô Trần, là bọn con sai ạ.”

Trần Tâm Duyệt hừ một tiếng, xoay người bước nhanh về lớp, khi đi ngang qua Tạ Vũ, thấp giọng nói: “Chị xem đây, đây chính là tố chất của giáo viên tiểu học miền núi!”

Tạ Vũ mỉm cười không tỏ rõ ý kiến, nhìn Lục Viễn cũng đi sang bên này.

Trước đó Tạ Vũ không thấy rõ mặt mũi anh ta lắm, bây giờ ngay mặt mới phát hiện người đàn ông này có một khuôn mặt có thể khiến người ta nhớ ngay lập tức. Anh ta khoảng ba mươi tuổi, tuy không phải anh tuấn kiêu hãnh mỹ hiện giờ, nhưng ngũ quan đoan chính, góc cạnh rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt đen kịt kia lại khiến cả người anh ta có vẻ hơi âm trầm, cũng hơi khác mọi người.

Khi đi lên bậc thềm dưới mái hiên, đôi mắt đen nhánh của Lục Viễn lại nhìn sang Tạ Vũ một cái. Quả thật chỉ một cái liếc mắt thôi, sau đó rơi vào máy ảnh trong tay cô cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, rồi hời hợt thu lại, đi vào lớp học bên cạnh cô.

Dãy phòng học của trường tiểu học Hồng Khê có tổng cộng ba phòng, hai phòng học, phòng còn lại là phòng làm việc và phòng sinh hoạt của học sinh,

bên trong ngoài hai cái bàn làm việc ra còn có chiếc tivi, thiết bị giải trí duy nhất, cùng với một ít sách ngoại khóa đơn giản.

Bốn khối ngồi trong hai phòng học, cũng là bốn lớp, mỗi hai lớp dùng chung một phòng, chính giữa chỉ dùng tấm ván gỗ ngăn tạm. Hiện giờ có hai giáo viên mới, bốn giáo viên vừa vận có thể mỗi người một lớp.

Trần Tâm Duyệt và Lục Viễn cùng chung một phòng học lớn.

Tạ Vũ đi đến phía sau lớp của Trần Tâm Duyệt, kéo cái ghế ngồi xuống.

Yêu cầu của tạp chí và quỹ Tân Miêu là một bài báo có chiều sâu, cho nên cô cần phải hiểu căn kẽ về nơi này, bao gồm quan sát giáo viên dạy học, và tình hình học tập trong lớp của bọn trẻ ở đây.

Trần Tâm Duyệt thấy cô cầm máy ảnh ngồi phía sau nghe giảng, quét hết hơi mù khi tranh luận với Lục Viễn vừa rồi, ra hiệu cho cô chụp ảnh đẹp một chút, rồi bắt đầu dạy.

Lớp này là lớp một vừa mới nhập học, trong núi không có nhà trẻ cũng không có lớp học trước, đứa nhỏ nhất trong lớp chưa tới năm tuổi. Mỗi đứa có tính cách rất khác nhau, có đứa nhát gan rụt rè, có đứa to gan làm loạn, có mấy đứa tò mò về cô giáo đứng trước và Tạ Vũ đằng sau, có mấy đứa tò mò về chiếc máy ảnh màu đen trong tay Tạ Vũ. Nhưng nhiều đứa thì tràn đầy hứng thú với lớp lớn thính thoảng phát ra tiếng đọc sách vang vang bên cạnh, tóm lại chẳng có mấy đứa tập trung chú ý, thậm chí còn có đứa nhỏ tuổi giữa chừng đột nhiên khóc quấy.

Một hồi tự giới thiệu mới nhập học, Trần Tâm Duyệt đã tốn sức chín trâu hai hổ. Tạ Vũ thấy nét mặt cô ấy dần có vẻ thất bại và bức mình.

Đây là tiết học đầu tiên của những đứa trẻ trong núi, có lẽ cũng là tiết học đầu tiên của Trần Tâm Duyệt. Từ khi tiết học này bắt đầu, ước mơ được tô đẹp từ từ sẽ trở thành màu trắng đen đơn giản nhất.

Đây là hành trình mà Tạ Vũ đã từng trải qua, mặc dù ước mơ của mỗi người không giống nhau hoàn toàn, nhưng chỉ cần ban đầu tưởng tượng mọi thứ quá tươi đẹp, con đường mà ước mơ dần tan vỡ như thế đại khái không khác nhau là bao, bởi vì hiện thực và tưởng tượng chung quy đều khác nhau.

Nhưng theo Tạ Vũ, có lý tưởng dù sao cũng không phải là chuyện xấu, giống như Trần Tâm Duyệt vậy, ít nhất ước nguyện ban đầu của cô ấy hoàn toàn là xuất phát từ sự lương thiện và chủ nghĩa lý tưởng mà phần lớn người thành phố đã dần đánh mất.

Tạ Vũ ngồi sau lớp, một tiết học chụp rất nhiều ảnh. Sự chất phác và nghèo khó của trẻ con miền núi được cô chụp hết vào máy ảnh. Còn có nhiều tấm Trần Tâm Duyệt giảng bài trên bục giảng. Diện mạo của Trần Tâm Duyệt chẳng tính là nổi bật, nhưng trong ống kính của cô, cô gái trẻ trở nên đẹp hơn mấy phần. Có lẽ còn có thể làm một nữ sinh viên đại học hỗ trợ giáo dục đẹp nhất.

Sau khi tiếng chuông reo lên, Tạ Vũ ngồi sau lớp không nhúc nhích, cúi đầu xem thành quả lao động của mình. Có đứa trẻ tò mò vẩy lại, nhưng mấy đứa trẻ này tan đi rất nhanh, chỉ còn lại Trần Tâm Duyệt tràn đầy phấn khởi ở bên cạnh cô tiếp tục thưởng thức ảnh của mình.

Tạ Vũ đang cảm thấy kì lạ, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Lục Viễn chẳng biết từ lúc nào đã sầm mặt đứng trước mặt.

Tạ Vũ ngược mắt nhìn anh, như cười như không hỏi: “Thầy Lục bằng lòng cho tôi chụp ảnh không?”

Lục Viễn nhíu mày: “Cô viết bài cho trường tiểu học miền núi chúng tôi, tôi thay mặt tất cả học sinh cảm ơn cô, nhưng xin đừng chụp ảnh trong giờ học. Ban nãy tôi ở bên cạnh nghe được hết tiếng tách tách từ máy ảnh của cô, cô có biết như vậy không những ảnh hưởng đến giáo viên dạy học, mà còn làm ảnh hưởng học sinh tập trung nghe giảng không?”

Tạ Vũ mỉm cười, còn chưa trả lời thì Trần Tâm Duyệt đã mở miệng trước: “Thầy Lục, thầy như vậy có phải là nghiêm túc quá rồi không? Chị Tạ Vũ đâu phải ở đây lâu chụp chúng ta, chị ấy chỉ ở mấy ngày lấy tin khảo sát xong là đi thôi. Chị ấy phải chụp bọn trẻ đi học, chẳng lẽ còn phải chờ tan học mới chụp sao?”

Lục Viễn nhìn cô ấy một cái: “Cô Trần bằng lòng tới đây hỗ trợ giáo dục, chúng tôi rất cảm kích. Nhưng nếu như cảm thấy mình đã làm một chuyện vĩ đại gì đó, muốn dựa vào việc này tranh thủ chút chú ý và danh tiếng gì kia, tôi thấy động cơ như vậy nói ra cũng chẳng vẻ vang gì.”

Sắc mặt Trần Tâm Duyệt trắng nhợt, cô ấy khinh thường nói: “Đừng lấy bụng tiểu nhân của thầy mà đo lòng quân tử.”

Lục Viễn thân nhiên nói: “Tôi chỉ tùy tiện so sánh mà thôi, cô không cần để trong lòng.”

Tạ Vũ nhìn người đàn ông nghiêm túc quá mức này, cười giảng hòa: “Thầy Lục, tôi sẽ chú ý tiết sau chụp ảnh ít một chút, cố gắng hết sức không làm ảnh hưởng mọi người dạy học.”

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của Lục Viễn khẽ nhìn cô một cái, anh xoay người định rời khỏi, Tạ Vũ lại gọi anh: “Thầy Lục!”

Lục Viễn quay đầu, thấy khoe môi người phụ nữ này khoe cong lên, như cười như không ngẩng đầu nhìn anh.

Tạ Vũ nhướn mày: “Tiết sau tôi muốn đến lớp của thầy dự thính, không biết có tiện không?”

Lục Viễn nói: “Không tiện.”

Tạ Vũ cũng không giận, chỉ cười nhún nhún vai: “Vậy thì bỏ đi.”

Lục Viễn trở lại lớp bên cạnh. Trần Tâm Duyệt cúi người, nói bên tai Tạ Vũ: “Em nói với chị này, thầy Lục này tính tình thật sự tệ vô cùng, buổi sáng em đã nếm mùi rồi, trong kí túc xá có mấy đứa ngủ nướng bị anh ta mắng dữ lắm.”

Tạ Vũ cười cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người đàn ông lãnh đạm

Đến giờ nghỉ trưa, ngoài khoảng mười học sinh ở gần có thể về nhà ăn cơm ra, những đứa trẻ khác đều giải quyết bữa trưa ở trường, cơm và nồi thức ăn lớn nấu trong cái bếp lớn, hai món đơn giản, khoai tây xào và củ cải hầm. Tuy là như vậy, nhưng tốt hơn trường tiểu học không có nhà ăn, học sinh chỉ có thể ăn cơm nguội với dưa muối rất nhiều.

Bọn trẻ xếp hàng lấy cơm, rồi trở lại lớp ngồi tại chỗ ăn cơm. Tạ Vũ đi theo bọn trẻ chụp mấy tấm ảnh, vì buổi sáng cô chỉ ăn hai cái bánh quy nên bây giờ cũng đói là, liền đi đến nhà bếp ăn cơm.

Vợ chồng hiệu trưởng và hai giáo viên mới đang ngồi trong bếp ăn cơm, chỉ duy nhất không thấy Lục Viễn.

Thấy cô vào, hiệu trưởng Điền vẫy vẫy tay: “Phóng viên Tạ, đừng bận làm việc nữa, mau ăn cơm trước đi, nếu không thì nguội mất.”

Tạ Vũ cầm lấy cái chén mà thím Điền bới sẵn cho cô, thuận miệng hỏi: “Sao không thấy thầy Lục vậy?”

Hiệu trưởng Điền nói: “Thầy ấy đi trông học sinh rồi, sợ mấy con khi đó ăn cơm không đành lòng.”

Tạ Vũ ồ một tiếng, lại cười nói: “Mỗi ngày một mình thím Điền làm thức ăn cho nhiều người như vậy thật không dễ dàng gì. Đúng rồi, chỗ này cách làng xa như thế, hàng ngày trường phải dùng nhiều thức ăn như vậy, đều làm thế nào?”

Người phụ nữ nông thôn thành thật chất phác cười hi hi, hiệu trưởng Điền nói thay bà ấy: “Làm cơm ngược lại không phải là chuyện gì lớn, nhưng mỗi ngày phải dùng nhiều thức ăn như vậy quả thật là một vấn đề. Bọn trẻ chỗ chúng tôi không cần đóng tiền ăn, mỗi tuần bọn trẻ đi học sẽ nộp gạo và thức ăn, chỉ có điều đồ ăn mang từ nhà tới chỉ có thể là mấy món có thể cất giữ, chắc chắn cũng không đủ. Vườn rau bên cạnh trường có trồng chút rau, mỗi tuần thầy Lục còn đi vào làng mua thêm một ít.”

Ông ấy dừng một chút, “Trước đây trường chỉ có căn nhà cũ này, không có kí túc xá cũng không có nhà bếp, mỗi ngày mấy đứa trẻ trên núi trời chưa sáng là đã vội lên đường, đi hơn một tiếng đến đây học. Thức ăn trưa đều là cơm nguội và dưa muối tự mang đến. Tôi không nhìn nổi cũng không có cách gì, trường không có điều kiện. Sau khi thầy Lục đến giúp đỡ xây căn mới, căn cũ làm kí túc xá và nhà bếp, các học sinh mới không cần ngày ngày thức khuya dậy sớm leo núi qua lại, buổi trưa cũng có một miếng cơm nóng ăn.”

Tạ Vũ gật đầu như có điều suy nghĩ, hỏi: “Dãy phòng học bên ngoài là thầy Lục giúp xây ư?”

“Còn phải nói nữa sao?” Hiệu trưởng Điền nói rồi thở dài một tiếng, dường như có chút buồn ngủ, “Tính ra thì thầy Lục đến chỗ chúng tôi sáu năm rồi.”

Trương Khánh Nhiên ở một bên nghe xong, hơi nghi hoặc hỏi: “Tiền lương giáo viên ở trong thôn ít như vậy, một người đàn ông như thầy ấy sao bằng lòng ở lại?”

Hiệu trưởng Điền lắc đầu thở dài: “Mãi không có giáo viên nào bằng lòng ở lại đây, thầy Lục muốn đi mà mãi không đi được. Đừng thấy thầy Lục có vẻ cọc tính, thật ra lòng dạ tốt lắm. Tiền lương tám trăm tệ phát mỗi tháng, thầy ấy đóng hết làm tiền ăn cho học sinh.”

Mấy người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên có một tiếng gào thét vang động trời, tiếp theo đó là tiếng khóc lớn của trẻ nhỏ.

Hiệu trưởng Điền cười một tiếng, dường như đã quen với việc này: “Chắc chắn lại có đứa nào không ăn cơm đành lòng rồi.”

Trần Tâm Duyệt bĩu môi: “Cho dù không ăn cơm đành lòng thì cũng không cần dữ như vậy chứ, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ thôi mà.”

Nói xong, cô ấy khẽ chén xuống, Tạ Vũ nghĩ nghĩ rồi đi theo.

Hai người đi đến căn nhà đằng trước, hai phòng học lúc này im phăng phắc, từng đứa trẻ đều ngồi ngay ngắn, chỉ có một thằng bé bảy, tám tuổi khóc lớn hu hu, nửa hộp cơm rơi vãi trên cái bàn trước mặt, Lục Viễn sầm mặt đứng bên cạnh nó.

“Thầy đã nói bao nhiêu lần rồi, cấm không được lãng phí lương thực. Ăn hết đồ em làm đồ ra bàn, ăn không hết thì buổi trưa không được ngủ, phạt đứng trong sân thể dục.”

Thằng bé khóc dữ dội hơn, nước mắt nước mũi dính đầy mặt. Thằng bé run rẩy cầm muỗng lên, gạt thức ăn trên bàn vào hộp com.

Trần Tâm Duyệt không nhìn nổi nữa, xông lên trước nói lớn: “Thầy Lục, thầy thế này có phải là quá đáng lắm rồi không?! Thức ăn đồ ra bàn hết rồi, bản như vậy còn ăn thế nào được?”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn cô ấy một cái: “Lãng phí lương thực tuyệt đối không thể dung túng. Đây là cách tôi dạy trẻ, không cần cô chấp thuận.”

Trần Tâm Duyệt nổi giận, cầm lấy hộp com của thằng bé, dắt đứa bé đi ra ngoài.

Tạ Vũ liếc nhìn Lục Viễn mặt mày lạnh lùng, cười nói: “Thầy làm tôi nhớ đến thầy chủ nhiệm thời cấp hai của tôi đấy.”

Đôi mắt đen kịt của Lục Viễn hờ hững liếc sang.

Tạ Vũ lại nói: “Thầy ấy dữ như thầy vậy, chúng tôi rất sợ thầy ấy, sau lưng đều lên gọi thầy ấy là Diêm vương mặt đen.”

Có đứa trẻ nghe hiểu, không nhịn được phì cười thành tiếng, bị Lục Viễn lườm một cái sắc như dao, sợ đến mức vội vùi đầu không dám cười nữa.

Lời nói đùa này không hề khiến vẻ mặt của Lục Viễn thay đổi chút xíu nào.

Tạ Vũ đưa tay đặt lên mu bàn tay anh: “Sinh viên không rành sự đời như Trần Tâm Duyệt bằng lòng đến đây hỗ trợ giáo dục, thầy thế nào cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút đi.”

Lục Viễn hờ hững dời ánh mắt khỏi mặt cô, lấy tay mình ra không để lại dấu vết, lạnh giọng nói với học sinh trong lớp: “Ăn com xong đi rửa chén sạch sẽ, quay lại kí túc xá và phòng sinh hoạt ngủ trưa, cấm đùa giỡn, bị phát hiện phạt chạy mười vòng.”

Bọn trẻ trong lớp lập tức nghe lời nói đuôi nhau đi ra.

Trẻ con trời sinh sợ giáo viên, huống chi là một thầy giáo hung dữ.

Tạ Vũ trở lại nhà bếp phía sau, thấy Trần Tâm Duyệt đồ com của thằng bé vừa nãy vào thùng cám, nhưng đồ xong mới biết trong nhà ăn đã hết thức ăn, may mà trong hành lý của cô ấy còn lại một gói mì, làm bữa trưa cho đứa bé kia.

Lớp buổi chiều, Tạ Vũ tiếp tục ngồi sau lớp dự thính. Trong hai lớp học thông nhau, tiếng bọn trẻ và giáo viên của hai lớp xen kẽ nhau, nhưng trong tiếng ồn ào, giọng nói trầm thấp của Lục Viễn chẳng tính là vang dội cao vút lại nghe rất rõ ràng.

Người đàn ông này...

Tạ Vũ chợt hơi muốn đi sang bên cạnh ngồi, nhìn dáng vẻ dạy học của anh ta.

Cô dần có chút xuất thần, không chú ý lớp mình đang ngồi này ra sao, ngược lại vênh tai nghe tiếng lớp bên cạnh.

Cho đến khi tiếng của Trần Tâm Duyệt bị một đứa bé trai giơ tay ngắt ngang: “Cô ơi!”

Trần Tâm Duyệt để sách xuống hỏi: “Sao vậy?”

Thằng bé giơ tay chỉ đứa ngồi cùng bàn bên cạnh: “Nó ị rồi ạ!”

Trần Tâm Duyệt nhú mày, hình như hơi không phản ứng kịp. Thằng bé bị bạn cùng bàn tố cáo kia trông còn chưa tới năm tuổi chợt khóc hu hu lên.

Trần Tâm Duyệt lập tức đi xuống bục, kéo thằng bé đó lên. Cô ấy liếc nhìn vết ẩm ướt thấp thoáng trên chỗ ngồi, nhú mày hít mũi một cái, sụp đồ nói: “Em muốn đi toilet sao không nói? Bẩn chết đi được!”

Tạ Vũ đi tới, nhìn tình hình, nói: “Trời lạnh thế này, phải mau chóng thay quần cho nó.”

Trần Tâm Duyệt bĩu môi nói: “Bẩn như vậy mà!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lục Viễn có lẽ nghe được động tĩnh, từ bên cạnh đi sang.

Tạ Vũ nhìn về phía anh: “Đứa bé này xảy ra chút chuyện.”

Lục Viễn đi mấy bước đến gần, liếc nhìn đứa trẻ đang xấu hổ gào khóc, ánh mắt chuyển xuống người thằng bé, trong lòng hiểu rõ, một tay kẹp ôm thằng bé lên: “Tôi đi xử lý, hai cô giúp trông chừng bên trong, đừng để bọn trẻ làm bậy.”

Trần Tâm Duyệt như trút được gánh nặng, gạt đầu lia lịa: “Không sao, tôi sẽ trông chừng cho.”

Tạ Vũ nhìn Lục Viễn bế đứa bé đi nhanh ra khỏi cửa lớp, mím môi im lặng trong chốc lát, nói với Trần Tâm Duyệt: “Tôi đi xem thử.”

Trần Tâm Duyệt cười: “Chuyện thế này mà chị cũng phải viết vào báo ư? Nhưng cũng khá tiêu biểu đấy.”

Tạ Vũ cười cười không tỏ rõ ý kiến, đi ra khỏi lớp.

Lục Viễn dẫn đứa bé vào kí túc xá nam sinh, cánh cửa chỉ khép hờ, Tạ Vũ đẩy cửa vào. Anh thân nhiên nhìn cô một cái, không phản ứng gì, tay cõ chiếc quần dày của thằng bé một cách nhanh chóng. Thằng bé nằm trên đùi anh, đỏ mặt im lặng.

Trên chiếc quần lót cõ xuống dính đầy phân màu vàng. Mùi đó lập tức tỏa ra, Tạ Vũ vô thức nhíu mày.

Lục Viễn lại nhìn cô một cái, rảnh một tay lấy cái chậu dưới giường đẩy lên phía trước: “Trong bếp có nước nóng, làm phiền cô mang giúp tôi một chậu tới đây, tôi phải lau cho nó một chút.”

Tạ Vũ khom người cầm cái chậu, ra cửa nhanh chóng lấy chậu nước nóng tới.

Lục Viễn rất nhuần nhuyễn rửa sạch mông thằng bé một hồi, rồi mặc quần mới cho nó, cuối cùng vỗ vỗ mông nó: “Mau quay lại lớp học đi. Muốn đi toilet thì giờ tay báo cáo với cô, lá gan to lên một chút.”

Thằng bé gắng sức gật đầu, rụt rè liếc nhìn Tạ Vũ, chạy ra ngoài như một làn khói.

Lục Viễn một tay cầm cái quần bẩn, một tay bưng chậu nước bẩn đi ra ngoài: “Cảm ơn nhiều.”

Tạ Vũ dựa bên khung cửa cười với anh: “Anh có con ư?”

Lục Viễn lắc đầu: “Không có.”

“Vậy tại sao thạo việc như vậy?”

Lục Viễn nói: “Đưa trẻ lớp một vừa rời nhà đi học, khó tránh khỏi xảy ra chuyện. Tình huống thế này không phải một hai lần, gặp nhiều nên quen thôi. Đưa vừa rồi tháng sau mới tròn năm tuổi, nhà ở trên núi, lần đầu tiên đi học, còn phải ở nội trú, xảy ra chút vấn đề là rất bình thường.”

Anh nói xong, đi ra khỏi kí túc xá, đi đến trước ống nước bên ngoài, bắt đầu giặt sạch chiếc quần bẩn trong tay. Nước chảy ra từ trong cái ống đó lạnh thế nào, Tạ Vũ không thể rõ hơn được nữa. Cô thấy hai tay anh chà giặt dưới nước, tựa như không hề hay biết sự giá lạnh của nó.

Cô tiến lên trước một bước, đứng sau lưng anh hỏi: “Anh nói tiếng phổ thông rất tốt, không giống người vùng này, anh từ đâu tới đây?”

Lục Viễn cúi đầu giặt quần, hồi lâu sau mới hơi hột trả lời cô: “Bên ngoài núi.”

“Chỗ nào bên ngoài núi?” Tạ Vũ hỏi tiếp.

Lục Viễn trầm mặc chốc lát: “Không quan trọng.”

“Tôi đến chỗ các anh phỏng vấn, hi vọng có thể biết tư liệu của tất cả giáo viên ở đây.”

“Cô không cần phỏng vấn tôi. Hiệu trưởng Điền ở trường hơn hai mươi năm, thầy ấy mới đáng để cho cô đưa tin nhiều hơn một chút.”

“Hiệu trưởng đương nhiên tôi sẽ phỏng vấn đặc biệt, nhưng tôi phải làm một bài báo khảo sát sâu, cũng cần phỏng vấn giáo viên ở đây, bao gồm hai tình nguyện viên vừa tới, còn có anh nữa, như thế mới đầy đủ.”

“Không cần, cô có thể coi như tôi không tồn tại.”

Tạ Vũ cười: “Anh một người lớn thế này, tôi không có cách nào coi như anh không tồn tại.”

Lục Viễn không để ý đến lời của cô nữa, giặt sạch mấy cái quần trong tay, phơi trên dây thừng ở cửa. Sau khi làm xong, anh quay đầu nhìn Tạ Vũ: “Tôi đi dạy đây, cô cứ tự nhiên.”

Tạ Vũ mím cười nhìn anh: “Vậy buổi tối tôi đến kí túc xá của anh phỏng vấn anh.”

“Tôi đã nói không cần.”

“Tôi cũng đã nói tôi muốn phỏng vấn anh.”

Lục Viễn lộ ra vẻ mặt không mấy kiên nhẫn: “Tùy cô.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người đàn ông mâu thuẫn

Hơn chín giờ tối, dưới bóng đêm, trường tiểu học trong thôn làng miền núi vốn ồn ào trở nên yên lặng. Bọn trẻ chơi đùa mệt bị giáo viên đuổi lên giường ngủ đàng hoàng, các giáo viên kiểm tra xong cũng lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Trần Tâm Duyệt ngồi trước bàn làm việc thô sơ trước cửa sổ, như thường lệ lấy di động ra giờ lên cao tìm sóng một hồi, sau khi gọi điện thoại đứt quãng về nhà, có chút rầu rĩ không vui mở file trong laptop, bắt đầu viết nhật kí hỗ trợ giáo dục của mình.

Sau khi trải qua ngày đầu tiên, sự hưng phấn lúc vừa đến của cô gái trẻ tan biến gần như không còn.

Ăn ở quá gian khổ, không có bồn cầu tự hoại, không có vòi sen, cho dù đã sớm đoán trước được, nhưng trải nghiệm thật sự rồi mới biết đau khổ hơn tưởng tượng.

Bọn trẻ ở nông thôn cũng không đáng yêu nghe lời như trong tưởng tượng, những đứa trẻ không có bố mẹ ở bên này phần lớn đều có thói quen vệ sinh không tốt, trẻ con hư hỏng cứng đầu cũng không phải số ít.

Điều khiến Trần Tâm Duyệt bất ngờ hơn là cô ấy đã đánh giá thấp sự đau khổ khi không có internet, cuộc sống hiu quạnh vô vị thế này quả thật như là một ngày bằng một năm.

Khi Tạ Vũ tắm rửa xong đi vào, nhìn thấy cô ấy than ngắn thở dài, cười hỏi: “Sao vậy?”

Trần Tâm Duyệt dời tay khỏi bàn phím, xoa xoa: “Lạnh quá, gõ có mấy cái đã cứng tay rồi, bỏ đi hôm nay không viết nữa. Đúng rồi, chị Tạ Vũ, khi nào thì chị đi?”

Tạ Vũ trả lời: “Tôi còn phải chờ cuối tuần học sinh nghỉ, chọn một hai đứa đi thăm nhà mấy đứa ấy một chút, cho nên kế hoạch là hết tuần đi.”

Trần Tâm Duyệt bĩu môi: “Hả? Nhanh vậy ư! Chị sắp đi rồi, ở đây chỉ còn mình em là con gái, thật vô vị mà.”

Tạ Vũ cười: “Khi em xin đi hỗ trợ giáo dục thì không nghĩ đến vấn đề này ư?”

Trần Tâm Duyệt mím môi, yên lặng trong chốc lát, chợt mở to hai mắt tò mò hỏi: “Chị nói thầy Lục kia cũng không phải là người ở đây, sao có thể ở đây sáu năm vậy? Khó tưởng tượng nổi quá, cuộc sống ngày qua ngày thế này, anh ta không cảm thấy buồn chán cô đơn sao?” Nói đoạn, cô ấy hạ thấp giọng: “Em nghĩ anh ta chắc chắn gặp thất bại gì đó trong cuộc sống hoặc tình yêu, nên mới trốn ở đây tránh né hiện thực. Chị xem tính tình anh ta xấu thế nào kìa!”

Tạ Vũ hơi ngẩn ra, lắc đầu cười: “Không biết.”

Trần Tâm Duyệt không có được câu trả lời tám chuyện, bĩu môi, nhìn giờ phía dưới màn hình máy vi tính: “Mới hơn chín giờ, sao ngủ được đây? Lại không biết làm gì nữa?”

Tạ Vũ lấy tablet trong túi của mình ném cho cô ấy: “Trong đó tôi đã tải mấy bộ phim, em xem giết chút thời gian đi.”

Trần Tâm Duyệt tròn mắt cười nói: “Sao em không nghĩ đến việc tải ít phim mạng tới đây nhì.”

Tạ Vũ lấy máy ghi âm và máy ảnh: “Em cứ từ từ coi, tôi đi phỏng vấn thầy Lục.”

Trần Tâm Duyệt cười nhìn cô một cái: “Hình như anh ta không muốn được phỏng vấn đâu, chị cẩn thận bị sập cửa vào mặt.”

Tạ Vũ khẽ cười một tiếng, kéo cửa đi ra ngoài.

Đứng bên ngoài, cô mới phát hiện mình vẫn mang một đôi sandal. Đoán chừng lạnh lâu quá, ngược lại không cảm thấy lạnh lắm, nên cũng lười về đổi đôi khác.

Kí túc xá của Lục Viễn ở ngay bên cạnh, kéo rèm cửa sổ, bên trong hắt ra chút ánh sáng lờ mờ. Tạ Vũ gõ cửa, cửa nhanh chóng mở ra từ bên trong.

Lục Viễn đứng thẳng tắp chỗ khung cửa, trông có vẻ cao lớn hơn, anh lạnh lùng nhìn Tạ Vũ: “Tôi đã nói là không chấp nhận phỏng vấn.”

Tạ Vũ khẽ mỉm cười: “Vậy tôi không phỏng vấn, chúng ta trò chuyện một chút không thành vấn đề chứ.”

Cô quay đầu nhìn vào trong căn phòng sau lưng anh. Căn phòng đơn sơ ố vàng, đặt một chiếc giường gỗ đơn giản, chăn gấp ngay ngắn để trên đó. Ngoài cái đó ra là một cái bàn làm việc cũ, một cái ghế gỗ, và một cái tủ quần áo vải.

Tạ Vũ thấy anh không có ý định cho mình vào, hơi nghiêng đầu, nhìn anh cười: “Tôi cũng coi như là khách đường xa đến, anh không cần phải như gặp kẻ thù vậy chứ?”

Lục Viễn hơi nghiêng người sang, để cô vào phòng.

Tạ Vũ nhếch môi cười, lướt qua anh, đi vào phòng, tự ý ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng.

Trong phòng có mùi thuốc lá chưa tan hết, rõ ràng người đàn ông này vừa hút thuốc.

Tình tình nóng nảy, hút thuốc, rõ ràng không phải là một thầy giáo tiểu học đạt tiêu chuẩn.

Lục Viễn tiện tay đóng cửa lại, mặt không biểu lộ cảm xúc gì xoay người đi tới, lấy giường thay ghế, ngồi xuống bên chiếc giường gỗ đó. Cái giường đại khái không bền chắc lắm, khi anh ngồi xuống khẽ lắc lư một cái, kêu cọt kẹt một tiếng.

Tạ Vũ nói: “Tôi đến phỏng vấn là hợp tác với một quỹ công ích, chỗ các anh cần giúp đỡ gì thì có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời cho họ, để họ trợ giúp cho các anh.”

Lục Viễn cười mĩa một tiếng: “Vẽ bánh sao? Hay là nói chờ bài báo của cô đăng lên sẽ giúp chỗ chúng tôi náo nhiệt hơn một chút, sau đó nên là dạng gì thì vẫn là dạng đó?”

Anh nói trùng tim đen sự thật này khiến Tạ Vũ không cách nào phủ nhận, giống như sự kiện Trương Hiểu Kha cô trải qua, người ngoài có lẽ cũng đang từ từ quên lãng.

Lục Viễn nhìn cô, nói tiếp: “Trước kia từng có một dự án công ích tới đây, cung cấp cho chúng tôi cơm trưa một năm, cuối cùng cũng bỏ mặc.”

Tạ Vũ bắt đầu dĩ nhiên nhếch môi: “Chỗ này xa xôi quá, có một số chuyện thật sự rất khó làm.” Cô dừng một chút, hỏi, “Trần Tâm Duyệt vừa đến một ngày đã không chịu nổi, hiệu trưởng nói anh đã ở đây sáu năm, anh thích nơi này lắm sao?”

Lục Viễn trầm mặc một hồi, nói: “Chưa đến mức độ thích hay không thích.”

“Vậy làm thế nào anh ở nhiều năm như vậy?”

“Quen rồi là được thôi.”

Tạ Vũ nổi hứng thú, nhướn mày hỏi: “Cho nên anh định ở lại đây luôn?”

Lần này Lục Viễn trả lời rất nhanh: “Sẽ không.”

“Khi nào thì rời khỏi?”

“Khi có giáo viên mới ở lại.”

“Nếu như mãi không có giáo viên đến thì sao?”

Lần này Lục Viễn thoáng do dự: “Chắc chắn sẽ có.”

“Cho dù có thì có lẽ phải chờ thêm sáu năm nữa thì sao?”

Lục Viễn nói: “Sẽ không.” Anh dừng một chút, bổ sung thêm một câu, “Tôi sẽ không chờ lâu như vậy.”

Từ trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, Tạ Vũ không thấy được bất kì cảm xúc gì, nhưng từ trong đôi mắt đen nhánh của anh, cô bắt được một chút do dự và không xác định, còn có chút không kiên nhẫn mơ hồ.

Trên khuôn mặt kiên nghị của anh vì vậy mà thêm một phần mờ mịt.

Cô yên lặng chốc lát, lại cười hỏi: “Tại sao anh đến đây hỗ trợ giáo dục? Sự nghiệp không thuận lợi hay là thất bại trong tình yêu?”

Đôi môi mỏng của Lục Viễn khẽ nhếch: “Cho nên cô cảm thấy Trần Tâm Duyệt và Trương Khánh Nhiên là bị thất bại nên mới đến đây?”

“Họ chỉ là tình nguyện viên ngắn hạn, hơn nữa còn là sinh viên, ôm lý tưởng tốt đẹp, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, người thế này mỗi năm có nhiều lắm. Nhưng anh đã ở đây sáu năm, nếu như đây là lý tưởng của anh thì tôi rất khâm phục.”

Ánh mắt Lục Viễn vượt qua cô nhìn về phía cửa sổ: “Tôi ở lại đây không có cái gọi là lý tưởng.” Anh trầm mặc chốc lát, lại thấp giọng thêm một câu, “Sáu năm này chỉ là ngoài ý muốn.”

Tạ Vũ có phần nghe không hiểu ý anh lắm, còn muốn hỏi nữa, anh đã đứng lên, thờ ơ mở miệng: “Tôi đi xem bọn trẻ có ngủ đang hoàng không.”

Nói thế nhưng anh lại đột nhiên khom người sát lại trước mặt Tạ Vũ.

Hai người gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp truyền tới, dưới ánh đèn lò mờ, Tạ Vũ thấy trong con ngươi đen kịt của anh lóe lên tia sáng đầy ẩn ý. Hình như anh vừa gội đầu không lâu, trên tóc tỏa ra một mùi hương mát mẻ, cùng hơi thở của đàn ông.

Cô không phải là cô gái chưa trải qua sự đời, nhưng lại vì khoảng cách đột ngột áp sát này, nhịp tim chợt tăng nhanh hơn một chút.

Cô còn chưa kịp lên tiếng phản ứng, Lục Viễn đã đứng thẳng người lại, giờ cái máy ghi âm móc từ túi áo khoác của cô ra, khẽ cười một tiếng: “Ghi âm khi chưa được người khác hắt không phải là hành vi đạo đức.”

Tạ Vũ cười một tiếng: “Xin lỗi anh, thói quen nghề nghiệp làm cho vậy đây. Huống chi chúng ta chẳng nói gì cả, anh cũng không nói cho tôi biết bí mật gì không thể cho người khác biết không phải sao? Anh không cần đề ý như vậy.”

Lục Viễn xóa đoạn ghi âm mới nhất trong máy, trả lại cho cô, nói: “Cô muốn lấy tin thì viết về hiệu trưởng Điền là được. Thầy ấy ở đây hơn hai mươi năm, từng có cơ hội thi ra ngoài nhưng vẫn chọn ở mãi nơi này, thầy ấy là người thật sự suy nghĩ cho trẻ em trong núi, tôi rất kính phục. Còn tôi, không vĩ đại như vậy, chẳng có gì hay để viết cả.”

Tạ Vũ gật đầu: “Anh không bằng lòng thì tôi sẽ không viết về anh. Đây là đạo đức nghề nghiệp của một phóng viên.”

Cô nói đầy quang minh chính đại, trên thực tế, trong mấy năm qua, rất nhiều bí mật và đời tư mà người khác không muốn công khai vẫn bị cô buôn bán.

Lục Viễn đi tới cửa, mở hé cửa, đột nhiên lại quay đầu, nhìn cô bằng vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Cô tên là Tạ Vũ?”

Tạ Vũ gật đầu.

“Tạ trong cảm ơn, Vũ trong nước mưa?”

Tạ Vũ nhướn mày: “Không sai, có vấn đề gì ư?”

Lục Viễn khẽ nhún mày, lắc đầu: “Thuận miệng hỏi thử thôi.”

Nói xong anh mở cửa đi ra ngoài, anh rời khỏi chẳng qua là do không muốn tiếp tục cuộc đối thoại bị người ta cố gắng lợi dụng đời tư này, Tạ Vũ cũng không muốn làm khó người khác.

Chờ anh đi ra ngoài, cô cũng đứng lên.

Khi đi ngang qua bàn làm việc trước cửa sổ, ánh mắt liếc về phía chiếc gạt tàn thuốc chứa đầy tro thuốc mới trên đó, nửa gói thuốc bao mềm màu vàng để bên cạnh, trên gói thuốc là một đóa hoa sen nở rộ. Loại thuốc lá này là thuốc lá loại kém sản xuất trong tỉnh, khi ở trong làng Tạ Vũ thấy qua trong cửa hàng nhỏ có bán, hai đồng một gói, rất nhiều dân làng lớn tuổi sẽ hút loại này.

Cô cầm gói thuốc lá lên, rút hai điếu bên trong ra, để dưới mũi ngửi ngửi, mùi tự nhiên của nó rất nồng. Cô bĩu môi tự mỉm cười, bỏ hai điếu thuốc này vào túi áo khoác.

Kí túc xá của Trần Tâm Duyệt bên cạnh, có tiếng nhạc và đối thoại trong phim lọt ra khỏi khe cửa, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng cười khi xem đến mức say mê của cô gái.

Tuổi trẻ tốt thật, vui vẻ dễ dàng như vậy.

Thời gian còn sớm, Tạ Vũ chẳng buồn ngủ chút nào, cũng không muốn trở lại kí túc xá, xem những bộ phim mà cô đã sớm xem qua với Trần Tâm Duyệt.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, trăng tối nay càng sâu hơn tối qua, một vầng tròn trịa treo trên bầu trời như tấm màn sân khấu, gần đến mức giống như cầm một cây trúc là có thể đánh rơi xuống.

Tạ Vũ mang sandal rón ra rón rén đi ngang qua kí túc xá giáo viên bên cạnh, rồi đi ngang qua hai kí túc xá học sinh, phòng của nam sinh mở hé cửa. Nhờ chút ánh sáng kia, Tạ Vũ thấy một bóng đen cao lớn bên trong, đang khom người, đắp chăn lại lần nữa cho đứa bé trai đã chần. Động tác của anh rất nhẹ, bọn trẻ đang ngủ ngon không hề hay biết.

Người đàn ông này dường như tràn đầy mâu thuẫn. Tính tình hung dữ tính nết nóng nảy, nhưng lại có sự mềm mại và nhẫn nại không giống bình thường. Giống như anh thật ra cũng kháng cự việc ở lại nơi này, nhưng mãi không rời khỏi.

Giống như sự kiên nghị và mờ mịt trên khuôn mặt anh.

Tạ Vũ đi đến nhà bếp, đẩy cánh cửa khép hờ ra, lần mò đến bên bếp, cầm một hộp diêm để trên đó, rồi ra khỏi cửa đi về phía sân thể dục trước dãy phòng học.

Sân thể dục lúc này trống trải không bóng người, vầng trăng sáng chiếu rọi sân thể dục xi măng sáng ngời, khiến ban đêm càng thêm yên tĩnh, ngoài tiếng

nước chảy róc rách của con suối nhỏ đang trước, và tiếng gió đêm thính thoảng thổi qua ra, thì không còn gì khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trò chuyện đêm khuya

Tạ Vũ đến phía trên bờ sông bên rìa sân thể dục, ở đó có một tảng đá lớn, bề mặt trơn nhẵn, hai, ba người có thể ngồi được. Không biết là được ai dời từ chỗ khác đến, hay là tự nhiên đã có ở đây.

Cô đi vòng đến trước tảng đá ngồi xuống, tuy đang mặc hai cái quần, nhưng cái lạnh của tảng đá vẫn truyền đến da, lạnh đến mức cô rung cả mình. Phía dưới trước mặt là Hồng Khê, nước chảy ngày đêm không ngừng đi về phía đông, đổ vào con sông lớn trong trấn ở cuối cùng.

Bờ bên kia là một khoảng ruộng nước, qua ruộng nước nữa là núi. Thật ra ở đây đưa mắt nhìn thì bốn phương tám hướng toàn là núi, dưới ánh trăng, sắc núi mờ mờ ảo ảo, vì vậy mọi người bị vây trong ngọn núi này, giống như ngăn cách với thế giới, vì vậy thanh niên đều đi đến phương xa, chỉ để lại người già và trẻ nhỏ canh giữ nơi đây.

Tạ Vũ chỉ ở một ngày mà đã cảm thấy những chuyện bên ngoài cách mình rất xa xôi, mọi phiền nhiễu ồn ào đều trở nên mơ hồ. Nhưng đồng thời cô cũng cảm nhận được một loại cô đơn xưa nay chưa từng có.

Cô nghĩ, không có mạng internet, không có gì giải trí, không có bạn bè đồng trang lứa cùng giết thời gian, một người đàn ông ở đây sáu năm như thế nào?

Đang suy nghĩ, cô móc điều thuốc vừa lấy từ chỗ Lục Viễn ra, quẹt một que diêm châm thuốc. Cô rít mạnh một hơi, mùi vị của thuốc rất nồng, nhưng cũng rất hưng phấn tinh thần, trong đêm đen, ánh sáng của đầu thuốc như đom đóm bay nhấp nháy trong núi sâu.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, khoe môi cô cong lên, quay đầu lại thấy Trương Khánh Nhiên.

Chàng trai đi tới ngồi xuống bên cạnh Tạ Vũ, nhìn điều thuốc trong tay cô, cười hỏi: “Có phải con gái làm truyền thông các chị đều thích hút thuốc không?”

Chàng trai đeo kính gọng đen này có dáng dấp của một sinh viên tiêu chuẩn, lịch sự, không nói nhiều, thoát nhìn nhả nhận hướng nội. Nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi.

Tạ Vũ liếc cậu ta một cái, trả lời: “Tôi không thích hút thuốc.”

Trương Khánh Nhiên cười nói: “Nhưng tư thế hút thuốc của chị rất có vị.”

Tạ Vũ phả một vòng khói thuốc, khẽ cười một tiếng: “Vị gì? Vị thịt bò cay ư?”

Trương Khánh Nhiên không để ý đến lời nói đùa nhạt nhẽo chẳng hiểu tình cảm gì của cô, nói tiếp: “Tôi tưởng chỉ đài truyền hình mới có người đẹp phóng viên, không ngờ tuần san các chị có phóng viên xinh đẹp như chị!”

Tạ Vũ cong khoe môi cười nhạt, bất thành linh hỏi cậu ta: “Tại sao cậu đến đây hỗ trợ giáo dục?”

Trương Khánh Nhiên thì lại thẳng thắn: “Để làm đẹp bản lý lịch.”

Tạ Vũ hỏi tiếp: “Cậu có quen nơi này không? Không thấy cô đơn nhàm chán sao?”

Trương Khánh Nhiên quay đầu nhìn cô: “Nhàm chán vô cùng. Tôi vừa thấy đáng về hút thuốc của chị, hình như cũng rất cô đơn? Nếu chúng ta đều cô đơn, vậy chị bằng lát nữa tôi đến kí túc xá của chị nhé?”

Dưới bầu trời trắng, Tạ Vũ nhìn khuôn mặt cậu ta, vẫn là nét lịch sự trẻ trung, nhưng vẻ không nghiêm túc hiện rõ trong đôi mắt sau chiếc kính kia.

Tạ Vũ như cười như không nhìn cậu ta: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Sắp tròn hai mươi hai.” Trương Khánh Nhiên nhìn cô cười, “Tuy tôi nhỏ tuổi hơn chị, nhưng tôi không nhỏ chút nào.”

“Vậy sao?” Tạ Vũ kéo dài âm cuối.

Trương Khánh Nhiên thấy dáng vẻ không giống như từ chối của cô, tay từ từ đặt lên trên đùi cô: “Không tin thì chị chờ lát nữa thử xem!”

Tóm lại vẫn là thanh niên, trong mắt Tạ Vũ, cách thức tán tỉnh như vậy rõ ràng có chút vụng về ấu trĩ.

Ánh mắt cô vẫn như cười như không nhìn cậu ta, nhưng bàn tay kẹp thuốc lại từ từ để xuống, lặng lẽ dụi vào mu bàn tay đang đặt trên đùi mình.

Trương Khánh Nhiên giật bắn ra theo phản xạ, vì phỏng đau mà hít vào một hơi nhảy dựng lên, gắng sức thôi chỗ bị phỏng, thẹn quá hóa giận vùng tay lên: “Mẹ nó cô bị bệnh...”

Tạ Vũ ngừng đầu nhìn cậu ta, nụ cười mỉa vẫn hiện trên khuôn mặt, dường như chẳng lo cái bạt tai kia hạ xuống.

“Thầy Trương!”

Giọng nói vang lên trong bóng tối khiến bàn tay Trương Khánh Nhiên dừng giữa không trung. Cậu ta quay đầu lại, thấy Lục Viễn từ trong bóng tối đi tới, cậu ta đành phải bắt mắt trừng Tạ Vũ chẳng hề bận tâm một cái, hậm hực thả tay xuống.

Lục Viễn đi đến bên cạnh hai người dừng lại: “Trễ thế này rồi mà sao thầy Trương vẫn chưa ngủ?”

Mu bàn tay bị đầu thuốc làm phỏng của Trương Khánh Nhiên đau vô cùng, nhưng cậu ta lại không tiện để lộ ra, chỉ cắn răng nói: “Vẫn chưa quen ngủ sớm như vậy nên ra đây đi dạo một chút, đúng lúc gặp phóng viên Tạ nên trò chuyện vài câu. Cũng gần ngủ được rồi, tôi về kí túc xá trước đây, hai người trò chuyện đi.”

Cậu ta xoa người, vừa đi vừa nhắm mắt thổi mu bàn tay.

Cậu ta đi xa mấy mét, Lục Viễn đột nhiên nói: “Chỗ bị phỏng hãy thoa bằng kem đánh răng.”

Trương Khánh Nhiên ừm một tiếng gượng gạo.

Chờ cậu ta đi xa, Tạ Vũ ngừng đầu nhìn Lục Viễn khẽ cười một tiếng.

Lục Viễn vốn đã cao lớn, bây giờ cô ngồi anh đứng gần như có chút cảm giác bị chèn ép. Anh nhìn từ trên xuống đối diện với cô, hai tay để sau lưng chuyển ra đằng trước, ném một đôi giày vải để cao trong tay xuống trước mặt Tạ Vũ: “Mang cái này vào.”

Tạ Vũ thoáng sửng sốt, biết lắng nghe còi sandal ra khỏi chân, mang đôi giày vải đó vào. Giày hơi rộng, nhưng cũng coi như tạm vừa, đôi giày vải ấm áp lập tức giúp chân cô dần lấy lại cảm giác.

“Cảm ơn anh!”

Lục Viễn ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay giật lấy nửa điếu thuốc cô đang ngậm trong miệng, khom người dụi tắt dưới đất, sau đó lại đưa tay ra: “Trả lại cho tôi.”

Tạ Vũ không rõ vì sao nhìn anh: “Cái gì cơ?”

“Còn một điếu nữa.”

Tạ Vũ phì cười một tiếng, móc điếu thuốc trong túi ra trả cho anh: “Thế mà anh cũng thích loại thuốc lá giá rẻ này.”

Lục Viễn làm như không nghe thấy tiếng cười giễu của cô. Anh cầm lấy hộp diêm, rút một que ra, nghiêng đầu chụm ngọn lửa đỏ châm điếu thuốc giữa ngón tay, hít sâu một hơi rồi phả ra, hồi lâu sau mới hờ hững nói: “Tạm được thôi.”

“Ban ngày tôi không thấy anh hút thuốc, nhưng buổi tối lại hút rất nhiều. Xem ra anh cũng cô đơn vì đêm tối dài đằng đẵng nơi đây, nếu đã như vậy thì tại sao còn ở lại?”

Lục Viễn phả một hơi khói thuốc, có chút hơi một đặng trả lời một nẻo: “Tôi sẽ rời khỏi đây.”

Việc này đại khái là một vấn đề mà bản thân anh cũng chưa có câu trả lời, cho nên hỏi đáp thế này vĩnh viễn quay tròn tại chỗ.

Tạ Vũ không hỏi tới tiếp nữa, nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Lục Viễn: “Ba mươi ba.”

“Cho nên hai mươi bảy tuổi anh đã đến đây?”

“Ừm.”

Hai mươi bảy tuổi chính là tuổi của cô bây giờ. Đương nhiên chẳng tính là trẻ, nhưng cũng đang độ tuổi xuân.

Tất nhiên cô biết, ở cái tuổi này, lý tưởng của rất nhiều người bị phai nhạt dần, cảm xúc mạnh mẽ đối với tình yêu và sự nghiệp cũng không còn như ngày

xưa, giống như cô vậy. Nhưng ngay cả như vậy, lấy bản thân Tạ Vũ, cô vẫn quyến luyến cuộc sống đô thị coi trọng vật chất, cũng muốn có thức ăn ngon quần áo đẹp, và những hoan lạc chẳng thể khiến người ta vui sướng thật sự.

Tạ Vũ không cách nào tưởng tượng nổi, một người đàn ông hai mươi bảy tuổi, làm thế nào có thể chịu được cuộc sống ngày qua ngày ở vùng núi xa xôi, ở một cái là sáu năm. Nơi này, thậm chí ngay cả thanh niên bản địa cũng đã rời khỏi.

Cô liếc anh một cái: “Tôi thật sự rất tò mò vì cái gì mà anh đến đây?”

Lục Viễn mỉm cười, dưới ánh trăng, đôi mắt đen kịt khẽ nheo lại nhìn về phía cô: “Có lẽ trước đó cô đoán không sai, vì cuộc sống và tình yêu không thuận lợi nên tôi đến đây để trốn tránh.”

Giọng anh có chút ý đùa giỡn, khuôn mặt nghiêm túc hằm hằm ban ngày kia hiện lên chút bất cần lười biếng.

Tạ Vũ nói đùa: “Bị phụ nữ bỏ à?”

Lục Viễn nhướn mày, chẳng nói đúng sai.

Tạ Vũ cười: “Tôi mới không tin ấy.”

Lục Viễn hỏi: “Tại sao?”

“Vì anh không giống người đàn ông bị phụ nữ bỏ là sẽ chạy trốn.” Cô nhìn anh một cái, “Trong những năm phong nhã hòa hoa, một người đàn ông cũng có thể chịu được chuyện ở lại ngọn núi này sáu năm, thì chắc chắn sẽ không cảm thấy bị phụ nữ bỏ là chuyện gì lớn.”

Lục Viễn cười lắc đầu, im lặng chốc lát, rồi mới nói: “Tôi nói rồi... Ở lại đây lâu như vậy chỉ là ngoài ý muốn, không có nguyên nhân đặc biệt nào hết.”

Tạ Vũ không hỏi tới nữa, chẳng biết tại sao, cô tin “ngoài ý muốn” anh nói, bởi vì đời người vốn tràn đầy quá nhiều ngoài ý muốn, đồng thời không phải mỗi một chuyện đều cần một lý do hợp lẽ thường.

Anh chậm rãi hút thuốc, nhìn những ngọn núi màu xanh đen đối diện, gò má rơi vào trong mắt Tạ Vũ, đường nét rõ ràng, vẻ mặt trầm tĩnh. Khác hoàn toàn người đàn ông dễ nổi giận ban ngày, anh lúc này ung dung như thế.

Nhưng trên khuôn mặt ấy vẫn có sự mờ mịt mơ hồ, đây là vẻ mâu thuẫn của người đàn ông này.

Hai người dưới bóng đêm, mỗi người có suy nghĩ riêng, không nói gì cả. Gió đêm cuối đông đang thổi nhẹ nhè. Có lẽ do chân đã mang đôi giày vải nên Tạ Vũ chẳng hề thấy lạnh. Cũng có thể là một người như vậy đang ngồi bên cạnh, nên đêm tối trong núi sâu không hiu quạnh đến thế nữa.

Thời gian tựa như dừng lại, đôi nam nữ xa lạ im lặng ngồi sóng vai, cũng không hề cảm thấy lúng túng. Chỉ là cơn gió kia lại bất chợt trở nên hung hãn, nhận thấy tiếng vù vù gió thổi rừng cây vang lên, dường như Lục Viễn mới hoàn hồn lại.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, vàng trắng tròn vốn sáng rực không biết bị mây đen che hơn nửa từ lúc nào. Anh dụi tắt chút thuốc lá cuối cùng: “Vào nhà đi, trời sắp mưa rồi!”

Tạ Vũ ngẩn ra, cũng theo bản năng ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Ban này còn quang đãng lắm mà, sao có thể đột nhiên đổ mưa được?”

“Mưa trong núi nói đến là đến, sẽ không báo trước cho cô đâu.”

Tạ Vũ cười một tiếng, đứng dậy.

Một giọt nước lạnh như băng rơi xuống trán cô. Cô tiện tay sờ một cái, không tưởng tượng nổi nói: “Nhanh vậy ư? Còn đúng là nói đến là đến mà!”

Vừa dứt lời, tiếng mưa rơi xuống cỏ cây vang lên tí tách, trong đêm tối có vẻ vô cùng rõ ràng.

“Đi nhanh lên!” Lục Viễn xách đôi sandal dưới đất của cô lên, tay còn lại kéo cô, nhanh chóng chạy vào trong.

Bàn tay anh rất lớn, mang theo nhiệt độ nóng rực, trong lòng bàn tay có vết chai mỏng.

May mà đường không xa, hai người chạy đến dưới mái hiên của căn nhà trệt kí túc xá phía sau, mưa sau lưng liền rơi ào ào như trút từ trên bầu trời xuống.

Lục Viễn im lặng buông bàn tay đang nắm ra, đưa đôi sandal đang cầm cho cô: “Ngủ sớm một chút đi. Nếu kí túc xá có chỗ bị đột, thì tìm một cái chậu hứng trước, ngày mai tôi sẽ sửa.”

Cô nhận lấy sandal gạt đầu, xoay người đẩy cửa vào.

“Trời mưa rồi ư?” Trần Tâm Duyệt nửa nằm trên giường trong phòng ngẩng đầu khỏi tablet hỏi.

Tạ Vũ gạt đầu: “Lớn lắm.”

Nói xong, hai người đều phát hiện bất thường, vì giữa phòng có giọt nước rơi xuống.

“Không phải chứ? Dột ư?” Trần Tâm Duyệt súp đồ nhảy từ trên giường xuống.

Tạ Vũ nhìn quanh, xác định chỉ có chỗ này bị dột, nói: “Trên giường không bị dột là được. Chúng ta lấy cái chậu hứng trước, thầy Lục nói nếu bị dột thì ngày mai thầy ấy sẽ sửa.”

Trần Tâm Duyệt phồng má, tự giễu nói: “Lần đầu tiên trong đời ở căn phòng bị dột đấy, cũng coi như là một loại trải nghiệm cuộc sống.”

Tạ Vũ cười: “Xem ra năng lực thích ứng của em cũng không tệ nhỉ!”

“Con đường mình tự chọn mà, có quỷ cũng phải đi tiếp.” Trần Tâm Duyệt cười ha ha, lại giống như nhớ ra việc gì đó, “Đúng rồi, ban nãy chị đã phóng vấn thầy Lục ư? Anh ta có nói cho chị biết tại sao ở lại đây không?”

Tạ Vũ nói: “Anh ta nói thất bại tình cảm.”

Trần Tâm Duyệt có chút đắc ý nói: “Em đã nói mà!” Nói đoạn, lại nháy nháy mắt nói, “Chị có thấy cái đồng hồ anh ta đeo không?”

Tạ Vũ đúng là không để ý, nhượng mảy nghi hoặc nhìn chờ câu trả lời của cô ấy.

Dường như Trần Tâm Duyệt cảm thấy đây là một phát hiện tuyệt vời, có chút thần bí nói: “Là Jaeger-LeCoultre (1) đấy. Hôm nay lúc ăn cơm trưa, em không cẩn thận liếc thấy đồng hồ đeo tay của anh ta, cứ cảm thấy kí hiệu trên mặt đồng hồ đã thấy qua ở đâu rồi, nhưng chiếc đồng hồ đó trông cũ lắm nên em cũng không để ý. Vừa rồi một mình em xem phim trong kí túc xá, đột nhiên thấy trong phim có người đeo cái này mới nhớ ra hiệu đó.” Cô ấy dùng một chút, “Chỉ là không biết cái thầy Lục đeo trên tay là thật hay giả?”

(1) Jaeger-LeCoultre: thương hiệu đồng hồ cao cấp hàng đầu của Thụy Sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người phụ nữ phiền phức

Điều rất lạ là đêm tối mưa to gió lớn thế này, cộng thêm tiếng nước nhỏ giọt tí tách trong phòng, vốn là một đêm không thể chợp mắt, nhưng người có thần kinh suy nhược như Tạ Vũ lại ngủ rất ngon, nằm trên giường không bao lâu là bước vào mộng đẹp, sau đó ngủ thẳng đến sáng.

Ngủ một giấc thức dậy, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cô nhẹ nhàng xuống giường không đánh thức Trần Tâm Duyệt trên giường, rón rén mở cửa. Bầu trời bên ngoài vừa lộ ra chút màu trắng bạc, mưa đã tạnh, trong không khí dày đặc mùi bùn đất đặc trưng ở nông thôn. Kí túc xá học sinh bên cạnh có mấy đứa trẻ lục tục thức dậy, ở ngoài cửa dùng nước lạnh súc miệng rửa mặt, thấy Tạ Vũ là cười ngượng ngùng, chào hỏi cô.

Tạ Vũ cũng tùy tiện đánh răng rửa mặt một chút, đi tới căn phòng bên cạnh nhìn cánh cửa đóng chặt kia, tưởng Lục Viễn chưa thức, nhưng lại có đứa trẻ nói: “Thầy Lục đi đón bạn rồi ạ.”

Tạ Vũ quay đầu lại, thấy một đứa bé trai khoảng mười tuổi nói chuyện với cô. Cô cười hỏi: “Sớm vậy ư? Đi đón ở đâu thế?”

Thằng bé chỉ hướng dãy phòng học đằng trước: “Ồ chỗ sông đó, trời mưa là nước dâng lên, mấy bạn ở ngoại trú đi học không qua sông được, lần nào thầy Lục cũng đón mấy bạn ấy.”

Tạ Vũ hiểu rõ gật gật đầu, tò mò đi ra bên ngoài.

Cô đi tới sân thể dục, xa xa là nhìn thấy nước con sông nhỏ đó quả thật đã dâng lên, nước sông trong veo biến thành màu vàng đục, mấy tảng đá thường ngày đập lên để qua đã bị nước bao phủ.

Lục Viễn đang công một đứa trẻ đi từ đối diện tới, bờ bên kia vẫn còn hai, ba đứa trẻ đứng chờ.

Thật ra nước không tính là sâu, Lục Viễn xắn ống quần, nước chỉ trên đầu gối anh một chút. Nhưng nước dâng lên chảy rất xiết, đừng nói là trẻ con, mà ngay cả Lục Viễn cũng đi chẳng thuận lợi đến vậy.

Cô đi tới, xuống bên bờ sông đứng nhìn anh.

Lục Viễn đã phát hiện ra cô từ lâu, nhưng chỉ nhìn xa xa một cái, rồi tiếp tục cẩn thận đi qua sông.

Anh đi lên bờ, thả đứa trẻ sau lưng xuống, không để ý gì đến Tạ Vũ, xoay người tiếp tục đi đón mấy đứa trẻ chờ bên kia. Học sinh ở ngoại trú lục tục đến bờ đối diện, tổng cộng mười mấy đứa, nhỏ thì sáu, bảy tuổi, lớn thì khoảng mười tuổi, chờ từng chuyến một đón sang xong hết là đã gần một tiếng sau.

Có mấy đứa có lẽ muốn nhìn nước dâng, sau khi được thả xuống thì đứng ở bên bờ, rồi ỳ ra bên cạnh không đi, bị Lục Viễn nhìn thấy quát lớn mấy câu, ngay lập tức chạy nhanh như một làn khói vào trường.

Tạ Vũ chợt cảm thấy sự hung dữ phô trương thanh thế của người đàn ông có chút đáng yêu.

Sau khi bọn trẻ đi hết, Lục Viễn xoa xoa cái chân bị lạnh đến độ trắng bệch, vừa mang giày vừa liếc Tạ Vũ ở bên cạnh, nói: “Đẹp không?”

“Đẹp, cực kì đẹp.” Tạ Vũ như cười như không nhìn anh, “Thật đấy, tôi thấy anh cực kì đẹp trai.”

Lục Viễn xì một tiếng, quay đầu khẽ quan sát cô từ trên xuống dưới một lần. Cô là một cô gái đô thị điển hình, xinh đẹp thời thượng, một mái tóc xoăn dài màu hạt dẻ, thắt một cái bím tóc đuôi tét lỏng lẻo thả trước vai trái, cho dù không trang điểm, mặc một bộ quần áo ngoài trời thì cũng trông rất thời thượng. Nhưng lúc này cô đang mang đôi giày vải màu đen tối qua, nên có vẻ hơi lồi thối lệch thếch.

Tạ Vũ thấy anh liếc chân mình, cố tình đưa ra: “Đôi giày này tặng tôi phải không? Tôi mang về nhà làm kỉ niệm thì thế nào?”

Lục Viễn ừm một tiếng: “Đây là giày một thím trong thôn làm cho tôi, nhưng ngắn một chút, tôi cũng không mang vừa, cô muốn thì giữ lại đi.”

Anh mang giày xong rồi đi về phía trường học phía trên. Tạ Vũ đuổi theo phía sau: “Ban nãy anh ở trong nước lâu vậy ư? Không lạnh sao?”

“Không lạnh.”

Anh lờ đi ý nhiều, khiến Tạ Vũ ngược lại không biết nói gì. Thật ra bản thân cô không tính là một người phụ nữ nói nhiều, nhưng vì liên quan đến nghề nghiệp, chỉ cần muốn nói là thế nào cũng có thể tìm được đề tài. Nhưng đối mặt với người đàn ông này, dường như cô rất khó bắt đầu một cuộc trò chuyện trôi chảy.

Vì từng có mưa nên con đường đất xộp trơn trượt, con đường lên dốc nhỏ nhò liền trở nên khó đi vô cùng. Ở đằng trước, Lục Viễn lại đi như thể đang đi trên đất bằng. Vì đang mang một đôi giày không mấy vừa chân nên Tạ Vũ đi không thuận lợi lắm. Đang định hỏi anh thêm chút gì đó nữa, đột nhiên cô xiêu xiêu vẹo vẹo sắp ngã nhào.

“Cẩn thận đấy!” Lục Viễn như cảm giác được, chợt xoay người bắt lấy tay cô.

Tạ Vũ khó khăn lắm mới giữ vững thân thể, nhưng không buông tay anh ra, ngược lại tăng thêm chút lực, khẽ ngẩng đầu cười nhìn về phía anh: “Giày hơi rộng, đường khá khó đi, anh kéo tôi đi đi.”

Lục Viễn lạnh lùng liếc cô một cái, quay người kéo cô đi lên. Anh vốn bước nhanh, nhưng bị Tạ Vũ vô tình hay cố ý kéo lại phía sau, nên chỉ có thể đi chậm rì theo cô.

Một con dốc mấy mét đi mất hai phút.

Lên đất bằng, anh muốn buông tay Tạ Vũ, nhưng lại bị cô dính chặt hất không ra. Bọn trẻ đang lần lượt vào phòng học tiết buổi sáng tò mò nhìn sang bên này, sau đó che miệng cười trộm.

Lục Viễn quay đầu hung dữ trừng Tạ Vũ, tức giận nói: “Có phải còn muốn tôi dắt cô về kí túc xá không?”

Tạ Vũ cười thân nhiên: “Ừm, tôi không ngại đâu.”

Lục Viễn lạnh lùng liếc cô một cái, dùng sức hất tay cô ra, xoay người sải bước đi đến phòng học. Tạ Vũ đuổi theo anh ở phía sau.

Học sinh trong lớp đã đến gần đông đủ, vì không có giáo viên trông coi, nên đang đùa giỡn ầm ĩ. Lục Viễn đi vào hai phòng học quát một lần, bên trong yên tĩnh ngay lập tức, tiếp sau đó phát ra tiếng đọc sách vang vang.

Tạ Vũ luôn đứng ở cửa phòng học nhìn anh, chờ khi anh đi ra đi xuống phía sau, cô lại leo theo anh. Khi ra ngoài Lục Viễn liếc cô một cái, rồi lạnh lùng sải bước đi vào trong, nhưng đi mấy bước lại dừng phắt lại xoay người.

Tạ Vũ không chú ý, suýt nữa thì đụng vào anh.

Lục Viễn sầm mặt nhìn cô: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tạ Vũ lơ đãng xòe tay: “Chẳng làm gì cả, chỉ quan sát sinh hoạt hàng ngày của anh một chút thôi.”

Lục Viễn nói: “Cô khẳng khẳng muốn viết về tôi trong bài báo của cô, tôi cũng hết cách. Nhưng tôi hi vọng với tư cách là một phóng viên, ít nhiều gì thì cô cũng hãy có chút đạo đức nghề nghiệp.”

Tạ Vũ nói: “Đương nhiên. Anh không bằng lòng, tôi sẽ không để anh xuất hiện trong bản thảo của tôi. Nhưng việc hàng ngày của anh cũng là một phần của ngôi trường này, tôi quan sát một chút cũng không có gì đáng trách.”

Lục Viễn nhếch khóe môi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy cô cứ tùy ý, đừng quấy rầy tôi quá là được.”

Tạ Vũ cười: “Tôi có thể quấy rầy anh như thế nào chứ? Nơi này cũng coi như là trăm con mắt đổ dồn vào, chẳng lẽ tôi còn nuốt anh được sao?” Cô dùng một chút, bỏ sung thêm một câu, “Yên tâm, chủ nhật là tôi đi rồi, không quấy rầy anh lâu lắm đâu.”

Trong mắt Lục Viễn lóe lên ánh giắt mình trong thoáng chốc, ngay sau đó anh lạnh lùng ừm một tiếng, xoay người đi vào trong.

Mấy giáo viên trong bếp đang ăn sáng, thấy hai người đi vào. Đầu tiên là Trần Tâm Duyệt gào to: “Chị Tạ Vũ, chị đi đâu vậy? Ban đầu em còn tưởng chị đi làm việc, nhưng thấy máy ảnh và máy ghi âm của chị đều để ở kí túc xá.”

Tạ Vũ cười cười nói: “Đi loanh quanh chút thôi.”

Trương Khánh Nhiên bên cạnh Trần Tâm Duyệt ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấy ánh mắt cô liếc tới rơi vào mu bàn tay có vết sẹo phỏng nhỏ của cậu ta, như cười như không, không thể không chột dạ cúi đầu xuống.

Thật ra Tạ Vũ không có khúc mắc gì với Trương Khánh Nhiên, nói cho cùng thì lớn hơn vài tuổi, cũng coi như thấy nhiều biết rộng, chẳng để trong lòng làm gì.

Cô cầm chén đi theo Lục Viễn đến bên bếp, thấy anh múc một chén cháo trong nồi, vươn tay đưa cái chén trong tay mình cho anh, nhưng lại bị anh phớt lờ bụng chén xoay người tìm cái ghế ngồi xuống.

Tạ Vũ cười bĩu môi, tự ra tay múc một chén, ngồi xuống cạnh anh.

Trương Khánh Nhiên ở đối diện nhìn sang phía hai người đầy ảm ỉm, bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Viễn lướt qua, hậm hực phui phui tay đi rửa chén rồi vào lớp.

Tạ Vũ khẽ nói: “Không giận mà uy có phải chính là nói người như anh không?”

Lục Viễn vui đầu húp cháo, phớt lờ cô.

Trần Tâm Duyệt thấy hành động qua lại tế nhị giữa mấy người này, thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì đâu.” Tạ Vũ và Lục Viễn nói cùng lúc.

Trần Tâm Duyệt càng thấy mờ mịt. Tạ Vũ cười liếc người đàn ông bên cạnh, anh vẫn cúi đầu, mặt mày lạnh lùng.

Lục Viễn ăn rất nhanh, một chén cháo với dưa chua ăn hết rất nhanh. Sau khi đi đến cửa rửa sạch chén đĩa, anh đi đến phòng học ngay.

Trong nhà bếp chỉ còn lại Trần Tâm Duyệt và Tạ Vũ còn đang ăn ung dung thong thả. Trần Tâm Duyệt thấy Lục Viễn đi rồi, lại nói: “Sao em thấy hai người là lạ?”

Tạ Vũ không trả lời mà hỏi lại: “Vậy sao? Kì lạ thế nào?”

Trần Tâm Duyệt nói: “Em cũng không nói được, đặc biệt là thầy Lục.”

Tạ Vũ cười một tiếng: “Tôi muốn phỏng vấn anh ta, nhưng anh ta không đồng ý.”

“Thì ra là vậy, em nói chứ sao mà sắc mặt anh ta trông còn thối hơn hôm qua.”

Ăn sáng xong, Tạ Vũ cầm máy ảnh vào lớp của Lục Viễn. Cô vào từ cửa sau, chân mang đôi giày vải kia nên gần như không ra tiếng nào. Bọn trẻ thấy cô vào, đang định xì xào bàn tán, cô đặt ngón tay trên môi ra dấu đừng có lên tiếng, trong phòng học lại yên lặng như thế ngay lập tức.

Lục Viễn viết chữ trên tấm bảng đen, khi xoay người lại mới phát hiện trong lớp có thêm một người phụ nữ. Anh nhìn Tạ Vũ đang mỉm cười từ xa xa, nhú mày, lạnh mặt tiếp tục giảng bài.

So với lớp của Trần Tâm Duyệt ở bên cạnh, kỉ luật của lớp Lục Viễn rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Có đứa định trốn tiết hoặc nói chuyện, chỉ cần anh nhìn tới một cái là đang hoảng ngay tức khắc.

Một tiết học, Tạ Vũ vậy mà như một học sinh tiểu học, nghiêm túc nghe hết trọn bốn mươi phút. Tiếng chuông vừa vang lên, bọn trẻ như mấy chú khỉ con giương oai chạy về phía sân thể dục bên ngoài. Phòng học vốn nhỏ nhỏ thoáng cái trống trơn.

Tạ Vũ ngồi ở phía sau lớp xem ảnh chụp trong máy. Cô chỉ chụp lên tổng cộng ba tấm. Một tấm trong đó là Lục Viễn đứng trước bục giảng, nghiêng người cầm thước chỉ tấm bảng đen.

Tấm ảnh tiện tay chụp này có bố cục tuyệt vời đầy bất ngờ, ống kính vượt qua mấy hàng trẻ đang cầm sách, ngẩng đầu nhìn phía trước, cuối ảnh mất bọn trẻ là tấm bảng đen viết hàng chữ Khải bằng phấn nổi bật. Mà ống kính máy ảnh là gò má Lục Viễn, có đường nét trầm tĩnh mà anh tuấn.

Tạ Vũ đang tự đắc vì tác phẩm của mình, tay đột nhiên nhẹ đi, máy ảnh trong tay rời khỏi mình. Cô ngẩng đầu, thấy Lục Viễn nhú mày nhìn màn hình máy ảnh, nhón tay chậm rãi di chuyển.

“Đừng có xóa!”

Cô vươn tay giành lấy máy ảnh, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Tạ Vũ nhìn màn hình đã bị xóa, hơi nổi cáu nói: “Không phải là chụp anh một tấm thôi ư, anh có cần phải vậy không?”

“Cô nên biết việc này là xâm phạm quyền hình ảnh của người khác!”

Tạ Vũ cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi đây còn chưa công bố thì tính là xâm phạm quyền hình ảnh gì chứ? Tôi giữ lại thưởng thức riêng không được sao?”

Lục Viễn lạnh mặt nói: “Cô chưa nhận được sự đồng ý đã chụp người khác lung tung, còn có thể hùng hồn như vậy sao? Có phải phóng viên các cô đều phiền nhiễu như thế không?”

“Không sai!” Tạ Vũ cũng không biết hôm nay uống nhầm thuốc gì, có lẽ cũng muốn nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của người đàn ông này, giờ máy ảnh lên chĩa vào mặt anh ấn mạnh tách tách một hồi, “Tôi chụp rồi đấy, anh có thể làm gì tôi? Anh xóa đi! Xóa rồi tôi lại chụp nữa.”

Quả nhiên Lục Viễn bị hành động vô lại này của cô làm cho khóe miệng giật giật. Anh hung dữ trừng cô một cái, xoay người rời khỏi.

Tạ Vũ xem ảnh vừa chụp, vì khoảng cách quá gần, nên khuôn mặt người đàn ông trong ảnh thay đổi hoàn toàn. Ngay cả bản thân cô cũng phải cười vì hành động ấu trĩ này của mình.

Cả ngày hôm nay, về cơ bản Tạ Vũ luôn đi theo Lục Viễn. Anh dạy trên lớp thì cô dự thính, anh dẫn bọn trẻ đi tập thể dục thì cô đứng xem, buổi trưa ăn cơm, cô cũng theo sau lưng anh lấy cơm, tiếp đó ngồi bên cạnh anh. Ăn cơm xong anh đi xem bọn trẻ ngủ trưa, cô cũng theo bên cạnh.

Có lúc Lục Viễn bị cô theo đến phiền, sẽ xoay người gào to một câu: “Có có phiền không hả!”

Cô xòe xòe tay thản nhiên.

Cô thật sự muốn trải nghiệm cuộc sống thường ngày của người đàn ông này một chút, xem anh làm thế nào chống chọi trong núi sáu năm.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, nếu như là cuộc sống ngày qua ngày thế này, sáu năm quả thật rất đáng sợ.

Vì là thứ sáu nên hơn ba giờ chiều là tan học, đưa ở nội trú đưa ở ngoại trú lục tục kết bạn về nhà. Nước trong con suối nhỏ đã rút đi, mấy tảng đá được nước sông gột rửa lộ ra, bọn trẻ đùa giỡn ầm ĩ giẫm lên đá qua sông.

Bữa tối chỉ có mấy giáo viên, để chiều đãi hai giáo viên mới và Tạ Vũ, hiệu trưởng đã đặc biệt lấy thêm miếng thịt khô ở nhà tối, bảo thím Điền xào thức ăn.

Lần này ăn cơm, Tạ Vũ lại không bám lấy Lục Viễn, mà ngồi cạnh hiệu trưởng Điền, trao đổi với ông ấy chuyện ngày mai đi thăm hỏi nhà học sinh. Hiệu trưởng Điền đang giới thiệu cho cô tình hình trong nhà của mấy học sinh nghèo khó nhất, đột nhiên có hai đứa trẻ hấp tấp xông từ ngoài vào.

Một đứa bé trai khoảng mười tuổi thở hổn hển nói: “Hiệu trưởng Điền, thầy Lục, chị của con... chị con lại chạy nữa rồi!”

Hiệu trưởng Điền ơ một tiếng: “Không phải ba chị em tan học cùng về nhà sao?”

Thằng bé nói: “Đi tới giữa đường thì chị ấy đưa cặp cho bọn con nói chị ấy đi vệ sinh, bọn con chờ cả buổi cũng không thấy chị ấy quay lại. Con với Tiểu Hà cùng đi tìm, tìm hồi lâu cũng không tìm được chị ấy. Sau đó lục ra cái này trong cặp chị ấy ạ.”

Thằng bé nói đoạn đưa một tờ giấy tới, Lục Viễn nhận lấy nhìn lướt qua.

Hiệu trưởng Điền hỏi: “Hiệu Quyên lại làm gì nữa vậy?”

Lục Viễn tức giận nói: “Con bé nói nó không học nữa, chuẩn bị theo người ta đi Quảng Đông làm việc kiếm tiền.”

“Hả?!” Hiệu trưởng Điền vẻ mặt không thể tin nổi, “Trước kia Hiệu Quyên cũng chỉ cáu gắt ở nhà không đi học, nhiều nhất là chạy ra chợ lên mạng mà thôi. Lần này là dứt khoát bỏ nhà trốn đi làm việc! Con gái lớn đúng là càng ngày càng không nghe lời mà.”

Lục Viễn để chén xuống: “Lúc này con bé chắc chưa ra khỏi làng, em đi tìm nó về.”

Chương 8: Ra phố

Tạ Vũ chăm chú nhìn thẳng bé đến báo cáo, cô thấy đứa trẻ này trông rất quen. Đương nhiên, nơi này cả thầy chỉ khoảng sáu mươi học sinh, qua lại một ngày, mười đứa thì có tám, chín đứa đều sẽ thấy hơi quen.

Nhưng cô quả thật nhớ thằng bé này, chính là thằng bé sáng sớm hôm nay ở cửa nói cho cô biết Lục Viễn đi đón học sinh. Đứa bé gái bên cạnh nhỏ hơn thằng bé một, hai tuổi. Hai đứa đều ăn mặc không mấy sạch sẽ, mặt mũi cũng hơi bẩn, nhưng đều có một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, ánh mắt ngây thơ đơn thuần ấy như dòng nước trong veo của con suối nhỏ kia.

Hai đứa trẻ đi theo Lục Viễn ra cửa. Tạ Vũ nghĩ nghĩ, để chén xuống, nói với hiệu trưởng Điền: “Tôi cũng đi xem thử.”

Cô trở lại kí túc xá lấy máy ảnh và ba lô, khi đuổi theo Lục Viễn, anh đang dắt hai đứa trẻ qua sông, nghe tiếng động phía sau, quay đầu nhìn, thấy Tạ Vũ vội vàng chạy lên trước, nhúu mày nói: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi giúp anh đi tìm người!”

Lục Viễn nhìn túi máy ảnh cô đeo trên người: “Cô tới giúp tìm người, hay là giúp bản thân cô tìm tài liệu thực tế?”

Tạ Vũ thản nhiên nói: “Tôi là một phóng viên, nếu như gặp được tài liệu thực tế hay, đương nhiên sẽ không muốn bỏ lỡ.”

“Cô đừng gây thêm phiền phức cho tôi!” Lục Viễn lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ không phiền phức hơn anh dẫn hai đứa trẻ đi tìm người đâu.”

“Tôi dẫn hai đứa là vì nữ sinh chúng tôi đi tìm là chị của hai đứa, hai đứa biết con bé, tìm sẽ tiện hơn.”

Tạ Vũ nói: “Nữ sinh trốn đi tên là Hường Hiểu Quyên đúng không? Tôi biết là ai, cô bé lớp bốn đúng không? Dáng người khá cao, buộc tóc đuôi ngựa, hôm nay mặc áo bông màu đỏ.”

“Đừng rồi ạ!” Thằng bé trước mặt trả lời thay Lục Viễn.

Tạ Vũ mỉm cười, nhướn nhướn mày đắc ý với Lục Viễn. Hôm qua cô đã xin hiệu trưởng Điền danh sách học sinh, khoảng sáu mươi học sinh là khá ít, ít nhiều gì cô cũng biết một chút. Năm nay Hường Hiểu Quyên mười hai tuổi, coi như là học sinh lớn tuổi ở đây, cộng thêm cô bé trông trưởng thành hơn mấy đứa trẻ bằng tuổi một chút, cho nên Tạ Vũ có mấy phần ấn tượng về cô bé.

Lục Viễn nghe cô nói như vậy thì cũng chỉ có thể ngầm đồng ý cho cô đi cùng.

Ba người lên bờ, bước lên con đường nhỏ bên bờ ruộng. Lục Viễn đi đằng trước không nói câu nào, bóng dáng cao lớn gần như chắn hết phong cảnh phía trước. Lúc này đang là chạng vạng tối, thỉnh thoảng có nông dân đi ra ngoài đang xách cuốc về nhà, thấy Lục Viễn thì nhiệt tình chào hỏi.

Thoạt đầu hai đứa trẻ cũng không dám lên tiếng, vẫn là Tạ Vũ mở miệng hỏi tên hai đứa trước.

Thằng bé nói: “Con tên Hường Hiểu Cương ạ.”

Cô bé nói: “Con tên Hường Hiểu Hà ạ.”

“Hai đứa là anh em ư?”

Hiểu Cương nói: “Bố Hiểu Hà là chú của con, chị Hiểu Quyên là chị ruột con ạ.”

Tạ Vũ gật đầu, lại hỏi: “Tại sao chị hai đứa muốn bỏ nhà đi vậy?”

Hiểu Cương nói: “Chị con không thích đi học, chạy ra ngoài nhiều lần lắm rồi. Nhưng trước đó là đi vào làng lên mạng, lần này là lần đầu tiên nói muốn đi làm.”

Hiểu Hà phụ họa: “Lần nào cũng cần thầy Lục tìm chị con về.”

Dù sao thì cũng là trẻ con, giọng hai đứa ngoài chút trách móc ra, thì ít nhiều gì cũng có chút thích thú, chẳng cảm thấy đây là chuyện lớn nguy hiểm gì.

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, hỏi: “Bố mẹ hai đứa đâu?”

Hiếu Cương im lặng một hồi, khẽ nói: “Mẹ con và thím con đã chết hồi bọn con còn nhỏ rồi, bị chết cháy khi đi làm bên ngoài đó. Bây giờ bố con và chú con đi làm ở Quảng Đông.”

Tạ Vũ hỏi: “Có phải chị em nhớ bố em không? Nên muốn đi tìm bố em?”

Hiếu Cương lên giọng hỏi vặn lại: “Mới không phải ấy. Bố con kết hôn lần nữa, người phụ nữ đó lại không phải người chỗ bọn con, năm ngoái cũng chẳng về.”

Hiếu Hà nhỏ giọng phụ họa: “Bố con cũng vậy.”

Tạ Vũ hiểu rõ, hỏi dò: “Vậy hai đứa đều ở với ông bà nội sao?”

“Dạ.” Hai đứa trẻ đáp.

Thật ra trẻ em bị bỏ lại ở vùng núi đa số đều như vậy, chỉ có điều mấy đứa trẻ này đặc biệt hơn một chút, ngoài việc là trẻ em bị bỏ lại ra, bọn chúng còn mồ côi mẹ.

Tạ Vũ nhìn hai cái bóng nhỏ trước mặt, tuy dường như hai đứa chẳng buồn đến thế, nhưng cô lại thoáng ghen ngào ở cổ họng.

Lục Viễn đi đằng trước đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Cô có thể thu lại lòng hiếu kì của người làm phóng viên cô không?”

Tạ Vũ cười hỏi vặn: “Anh cũng có thể thu lại chút thành kiến đó của anh không? Tôi không phải nói với người khác câu nào là cũng viết hết vào bản thảo bán lấy tiền đâu!”

Hai đứa trẻ ở giữa không hiểu hai người lớn này đang nói gì, nhưng cũng cảm nhận được mùi thuốc súng trong đó, lần lượt nhìn hai người, cũng không dám lên tiếng.

Mấy phút sau, Tạ Vũ lại mở miệng hỏi: “Chuyện thế này thường xuyên xảy ra ư?”

Lục Viễn hờ hững trả lời cô: “Không thường xuyên.”

Sau đó lại yên lặng kéo dài.

Đi gần nửa tiếng, mới đi từ con đường nhỏ làng quê đến con đường thôn bằng xi-măng.

Ven đường có hai tiệm tạp hóa, một chiếc xe lôi được cải tạo để chở khách đậu đằng trước. Người trong tiệm đều quen biết Lục Viễn, nhiệt tình chào hỏi: “Thầy Lục, lúc này rồi mà còn phải ra chợ sao?”

Lục Viễn gật đầu.

Tài xế xe lôi trung niên ngồi lên xe: “Vây mau lên, trễ nữa thì trời tối mất.”

Loại xe lôi chở khách ở nông thôn này, phía sau là hai hàng ghế ngồi đối ngược nhau, chen một chút là khoảng mười người ngồi được. Bốn người leo lên xe, chia ra ngồi hai bên cũng coi như rộng rãi.

Tài xế nổ máy xe, ở phía trước thuận miệng hỏi: “Thầy Lục, trễ thế này thầy đi vào làng làm gì thế?”

“Một học sinh chạy mất, tôi đi tìm em ấy về.”

“Là con nhóc Hường Hiếu Quyên trên núi đó đúng không? Trước đó tôi thấy nó đón xe đi ra phố, sao lại là lên trốn đi rồi?”

“Ừm.” Lục Viễn hờ hững đáp.

Vì đường khó đi, nên tài xế không nói nhiều nữa. Hai đứa trẻ ngồi trên xe lắc lư theo xe, trở nên vô cùng hưng phấn, kim lòng không đặt mà đá qua đá lại đùa giỡn ầm ĩ.

Nhưng còn chưa quây được bao lâu thì đã bị Lục Viễn bực mình quát một tiếng: “Ngồi yên đó!”

Hai đứa trẻ vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Cảm xúc của trẻ con luôn thay đổi bất ngờ. Hường Hiếu Cương không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên có chút giống như buồn bã rứt rứt liếc nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải chị đi làm việc thật không thầy? Có phải chị ấy cũng mặc kệ con không?”

Lục Viễn hung dữ nói: “Chị em ngay cả bản thân cũng lo không xong, còn bảo em ấy lo cho em à!”

Thân thể nhỏ nhỏ của Hiếu Cương lắc lư trong xe lôi, thẳng bé mở đôi mắt to nhìn Lục Viễn bên cạnh, đột nhiên òa một tiếng khóc lớn.

Hiếu Hà ngồi bên này thấy anh họ khóc thì cũng òa khóc theo thằng bé.

Tài xế đang trước thấy thú vị, cười ha ha.

Tạ Vũ vỗ vỗ bé gái bên cạnh: “Đừng lo. Thầy Lục của hai đứa sẽ tìm chị về.”

Lục Viễn quay đầu nhìn đằng trước, làn gió mát thổi mái tóc ngắn của anh cuộn cuộn ra sau như con sóng. Dường như anh lơ đi tiếng khóc của hai đứa trẻ, khẽ nhủ mày, về bọc bội chán ghét viết rõ ràng.

Tạ Vũ nhìn về phía anh: “Tâm trạng không tốt, trút lên người bọn trẻ thì có hơi quá rồi đấy.”

Lục Viễn quay đầu nhìn về phía hai đứa trẻ đang khóc bù lu bù loa, móc hai tờ giấy vệ sinh trong túi ra, vờn tay túm lấy hai đứa bé, lau mặt hai đứa qua loa hai cái: “Nín đi! Chị hai đứa không đi xa đâu.”

Hiếu Cương khịt khịt mũi, ghen ngào hỏi: “Thật à?”

Lục Viễn nói: “Chị em đâu phải chạy một hai lần, lần nào mà không tìm về được.”

Tạ Vũ nhìn khẽ cười một tiếng.

Lục Viễn trừng cô: “Cười cái gì mà cười!?”

Tạ Vũ cười sâu hơn: “Tôi cười là chuyện của tôi, đâu có chọc gì đến anh?”

Lục Viễn lạnh mặt hừ một tiếng: “Cái vẻ mặt nhìn quanh xem trò vui này của cô khiến người ta chán ghét lắm.”

Tạ Vũ nhún nhún vai: “Người ta cũng không thích kiểu đàn ông nhỏ mọn như anh đâu.”

Hiếu Cương từ đối diện chuyển sang ngồi bên cạnh cô: “Con thích thầy Lục à.”

“Con cũng thích à.” Hiếu Hà cũng nói.

Cảm xúc của trẻ con đến nhanh đi nhanh, vừa khóc một trận, bây giờ lại quăng đi hết. Hiếu Cương dè dặt sờ sờ túi máy ảnh của Tạ Vũ: “Chị phóng viên ơi, chị chụp cho bọn con tấm ảnh được không?”

Tạ Vũ cười: “Được chứ.”

Cô lấy máy ảnh ra bật lên. Hiếu Cương kéo em họ ngồi bên cạnh Lục Viễn, lại bị Lục Viễn túm đẩy lại phía đối diện: “Muốn chụp thì hai đứa chụp, đừng chụp thầy.”

Hai đứa nhóc con lại ồn ào kéo tay anh: “Thầy Lục, chúng ta chụp một tấm đi.”

Tạ Vũ nghiêng đầu cười nói: “Anh thấy đấy, phóng viên chúng tôi chụp ảnh cũng đâu chỉ là để bán lấy tiền, cũng có thể để thỏa mãn mong ước của bọn trẻ mà.” Nói đoạn, lại nói với hai đứa trẻ, “Có phải hai đứa rất muốn chụp ảnh với thầy Lục không?”

Hai đứa trẻ gật đầu lia lịa.

Lục Viễn quay đầu đi: “Tôi không chụp.”

Tạ Vũ giờ máy ảnh lên, hai đứa trẻ cũng mặc kệ Lục Viễn bên cạnh phản ứng gì, cười ha ha hướng về phía ống kính. Tách tách hai tiếng, vì khoảng cách quá gần, một lớn hai nhỏ, ba cái đầu nhét hết ống kính. Hai đứa trẻ toét miệng cười rạo rờ, Lục Viễn thì lại nghiêng mặt, mặt mày đen sịt bọc mình nhìn đằng trước xe.

Tạ Vũ để máy ảnh xuống, hai đứa trẻ lập tức di chuyển tới, sát lại bên cạnh cô xem ảnh đầy phấn khởi.

Lục Viễn vẫn nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Đừng công bố lung tung.”

Tạ Vũ nhìn anh một cái, nói: “Có phải anh cảm thấy tôi cứ chụp bừa tấm ảnh là sẽ bán hết không. Yên tâm đi, chờ tôi về rửa ra rồi gửi ảnh cho mọi người.”

Hiếu Cương rất vui: “Có thật không à?”

“Ừm, chờ chị về Thượng Hải rửa ra sẽ gửi.” Cô gật đầu, lại thờ ơ nói với Lục Viễn, “Dù sao thì thầy Lục cũng đã nói sẽ rời khỏi đây nhanh thôi, nên coi như chụp tấm ảnh làm kỉ niệm, không tốt sao?”

Sắc mặt Lục Viễn cứng đờ, anh không đáp lại lời cô.

Hiếu Cương nghi hoặc nói: “Thầy Lục sẽ rời khỏi trường tiểu học Hồng Khê bọn con sao?”

Lục Viễn không gạt đầu cũng không lắc đầu, chỉ im lặng nhìn con đường làng ngoằn ngoèo phía trước. Hồi lâu sau, anh mới thấp giọng nói: “Mấy đứa sẽ có giáo viên mới đến.”

Hiếu Cương nghe xong, cúi đầu đan ngón tay vào nhau, không nói thêm gì nữa.

Chiếc xe lồi vắn đang lắc lư lạch cạch, nhưng không khí trong xe đột nhiên trở nên là lạ. Tạ Vũ nhìn người đàn ông đối diện, anh nhìn thẳng phía trước, trong mắt anh, cô thấp thoáng thấy được sự hoang mang của một người đàn ông.

Sắc trời tối dần, Tạ Vũ mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này: “Còn bao lâu nữa thì đến chợ?”

“À, còn mười mấy phút nữa là đến.” Tài xế đằng trước trả lời cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tìm người

Chờ những căn nhà ngói ven đường trốn dần đi, con phố trong làng cũng không còn xa nữa. Vì hôm nay không phải là ngày họp chợ, nên trên đường rất ít người, đặc biệt là bây giờ trời tối, chỉ có lác đác mấy cư dân đi lại trên đường.

Xuống xe, Lục Viễn móc hai mươi đồng đưa cho tài xế. Tài xế đó nói thế nào cũng không nhận, Lục Viễn liền nhét tiền vào xe ông ấy, kéo hai đứa trẻ sai bước rời khỏi.

Tài xế gọi ở phía sau: “Thầy Lục, có cần tôi chờ thầy về không?”

Lục Viễn xua xua tay nói: “Không cần đâu, tôi còn không biết hôm nay có về được không nữa. Trời tối rồi chú về trước đi. Nếu chúng tôi về, trễ thì tìm chiếc xe trong làng là được.”

Tài xế đó ồ một tiếng, cười nở máy xe.

Tạ Vũ đuổi theo người đang đi cực nhanh, hỏi: “Phải tìm thế nào?”

Lục Viễn không nhìn cô: “Trong làng chỉ có một con đường nhỏ thế này, chỉ cần chưa rời khỏi làng vào huyện là dễ tìm thôi.”

Hiếu Cương hỏi: “Vậy lỡ như chị em đi vào huyện rồi thì sao ạ?”

Lục Viễn gơ cổ tay lên, vén tay áo hỏi: “Xe vào huyện trễ nhất là năm giờ, chị em chắc không đuổi kịp.”

Anh đang định thả tay xuống, Tạ Vũ nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cổ tay anh.

“Cô làm gì vậy?”

Tạ Vũ liếc nhìn anh đầy ẩn ý, kéo tay anh sang một chút, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay trên cổ tay anh, rồi sau đó cười một tiếng: “Jaeger-LeCoultre?”

Lục Viễn rút tay lại thả xuống, thờ ơ liếc cô một cái, không trả lời.

Hướng Hiếu Cương bên cạnh không rõ vì sao: “Chị phóng viên, chị nói gì vậy ạ?”

Ánh mắt Tạ Vũ nhìn Lục Viễn, cô nói: “Không có gì đâu.”

Lục Viễn đứng bên đường nhìn quanh một chút, chỉ bên tay trái nói: “Hiếu Cương Hiếu Hà, hai đứa đi đến tiệm internet bên kia, thầy sang tiệm internet bên này tìm thử. Hiếu Quyên có tám chín phần là đang lên mạng.”

Hai đứa trẻ gạt đầu lia lịa, đang định cất bước chạy, Lục Viễn lại dặn: “Đừng có chạy lung tung, nếu không thấy chị em thì sang đây tìm thầy.”

“Dạ.”

Con đường này cũng dài cả thảy mấy trăm mét, chỉ có hai tiệm internet. Tạ Vũ đi theo Lục Viễn vào một tiệm, cái mùi thuốc lá, mì ăn liền nồng nặc ấy áp vào mặt. Khác với đường phố yên tĩnh bên ngoài, trong tiệm vô cùng ồn ào, đủ mọi tiếng đánh nhau trong game truyền ra từ loa ngoài. Tiệm internet

không lớn, chỉ có mấy chục bàn máy vi tính, ngồi đầy kín, phần lớn đều là trẻ vị thành niên, phóng tầm mắt nhìn tới thì đứa nhỏ nhất chỉ chừng mười tuổi.

Ở đây trời cao hoàng đế xa, trẻ vị thành niên không được đi vào khuôn phép này, có mà như không.

Lục Viễn thấp giọng nói: “Đa số đều là trẻ em bị bỏ lại, thiếu sự giám sát.”

Tạ Vũ trầm mặc gật đầu. Cô khẽ nheo mắt, thấy vị trí gần cửa nhất, một thằng bé đang đeo tai nghe, vừa phả khói phì phì, vừa mở to hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, tay thao tác nhanh trên bàn phím.

Đứa bé đó cao lấm là mười một, mười hai tuổi.

Lục Viễn nhìn quanh một vòng, không hề thấy bóng dáng Hường Hiểu Quyên, xoay người đi ra ngoài.

Tạ Vũ hỏi: “Nếu Hiểu Quyên đã đi vào huyện thật thì làm thế nào?”

“Bảo cảnh sát.”

“Bảo cảnh sát có thể tìm được ư?”

Lục Viễn hơi bức bối móc một điều thuốc ra châm: “Có tìm được hay không thì tôi cũng không lo được, tôi cũng đâu phải bố mẹ con bé.”

Nói câu này xong, anh lại chột mím môi im lặng, nhú mảy, vẻ chán ghét hiện rõ ràng.

Đúng lúc này, đầu khúc ven đường, giọng Hường Hiểu Cương đột nhiên vang lớn: “Thầy Lục ơi! Thầy Lục ơi! Chị con ở đây này.”

Lục Viễn quay đầu nhìn, lập tức sải bước đi sang bên đó.

Mấy người đứng ở cửa tiệm internet, ngoài hai đứa trẻ ra, đứa ở giữa chính là Hường Hiểu Quyên. Con bé đang cúi đầu, bị ba người nam nữ vây quanh.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lục Viễn đến gần, hỏi bằng giọng trầm trầm.

Ba người quay đầu nhìn sang, một người phụ nữ trung niên trong đó chỉ Hường Hiểu Quyên hỏi anh: “Anh là người lớn nhà nó à?”

Lục Viễn nói: “Tôi là thầy của con bé.”

“Thầy ư?” Người phụ nữ hừ một tiếng, “Anh dạy học sinh hay thật đấy, ăn cắp tiền ở tiệm internet chúng tôi.”

Lục Viễn kinh ngạc, dường như có chút khó tin: “Cái gì cơ?”

“Tôi nói học sinh của anh ăn cắp tiền ở chỗ chúng tôi. Nếu không phải thấy nó là một con nhóc, thì đã chặt tay nó lâu rồi.”

Lục Viễn liếc nhìn Hường Hiểu Quyên cúi đầu không nói, hỏi: “Ăn cắp bao nhiêu?”

Người phụ nữ nói: “Ba trăm.”

Bà ta vừa dứt lời, Hường Hiểu Quyên rút cuộc ngẩng đầu, mắt đỏ hoe gào to: “Con không có!”

Cô bé trưởng thành hơn bạn cùng tuổi, nhưng thế nào thì cũng chỉ là một đứa bé mười hai tuổi, trên mặt vẫn còn thấp thoáng nét trẻ con.

Người phụ nữ của tiệm internet đó trừng mắt một cái, chống nạnh nói: “Mày còn nói không ăn cắp à. Chỗ tao là tiệm internet đấy, camera quay hết cả rồi.” Nói đoạn, quay sang Lục Viễn nói, “Thầy có muốn xem thử không?”

Lục Viễn sầm mặt nhìn về phía Hường Hiểu Quyên, lạnh lùng quát: “Rốt cuộc là có ăn cắp hay không!?”

Hường Hiểu Quyên cúi đầu im lặng lần nữa.

Lục Viễn nhú mảy, móc tiền trong túi quần ra, nhưng lẻ tẻ không đến hai trăm tệ. Tạ Vũ đứng ngoài quan sát rất lâu lấy ví tiền ra, đưa cho anh hai tờ tiền.

Lục Viễn nhìn cô một cái, khẽ nói: “Cảm ơn cô.”

Khi anh đưa ba trăm tệ cho người phụ nữ, Hường Hiểu Quyên đột nhiên tiến lên kéo tay anh ra, khóc la lên: “Con chỉ lấy hai mươi đồng thôi! Chỉ lấy hai mươi đồng, đã trả lại rồi, bọn họ gạt thầy đó!”

Lục Viễn thoáng dừng tay lại, một tay kéo cô bé ra, rồi đá cô bé một cái: “Hai mươi hay ba trăm cũng là ăn cắp, còn nhỏ mà không lo học hành đàng hoàng, có tin ông đánh chết mày không!”

Giọng anh hung ác, người xung quanh đều hơi giật mình. Cô bé bị anh đá ngã xuống đất, khóc lớn.

Người phụ nữ cười hi hi: “Bỏ đi bỏ đi, tôi chỉ lấy một trăm đồng thôi. Thầy cũng đừng dọa con nít, về dạy dỗ cho đàng hoàng chút, đánh người cũng không phải là cách đâu.”

Bà ta chụm hai ngón tay rút một tờ tiền trong tay Lục Viễn, kêu mấy người bên cạnh: “Đừng xem nữa đừng xem nữa, vào trong lên mạng hết đi.”

Hai anh em Hiểu Cương, Hiểu Hà đứng sau lưng Tạ Vũ sợ đến mức run lẩy bẩy, cũng không dám tiến lên đỡ chị mình.

“Còn không đi hả!” Lục Viễn trả lại tiền cho Tạ Vũ, lại quát một câu với người dưới đất.

Hiểu Quyên khóc dữ hơn: “Con chỉ lấy hai mươi đồng thôi.”

“Lấy hai mươi đồng thì không phải là ăn cắp à?”

Hướng Hiểu Quyên không trả lời được, chỉ ngồi dưới đất không nhúc nhích. Lục Viễn thấy phiền, vứt điều thuốc chưa hút xong trong tay, kéo phắt cô bé đi về.

Cô bé bị kéo mấy mét, Tạ Vũ không nhìn nổi nữa, kéo anh lại: “Vừa vừa là được rồi, nói cho cùng nó vẫn là con gái mà.”

Lục Viễn buông tay ra. Tạ Vũ đỡ Hướng Hiểu Quyên khóc sụt sùi, phui phui bụi trên người cô bé: “Nín đi nào, lớn như vậy rồi, bị người ta thấy mất mặt lắm.”

Hiểu Quyên lau mặt một cái, thút thít nói: “Con thật sự chỉ lấy hai mươi đồng thôi.”

“Chỉ tin em.”

“Nhưng thầy Lục không tin.”

Tạ Vũ liếc nhìn Lục Viễn đầy vẻ bức bối trên mặt, nói: “Đương nhiên thầy Lục tin em, nhưng người ta có ý moi tiền, nếu không đưa tiền, thì tiệm internet nhiều người như vậy, chúng ta có đi được không?”

Hiểu Quyên rớt cuộc cũng không phải là trẻ con bảy, tám tuổi, hiểu đạo lý cô nói, rụt rè liếc nhìn Lục Viễn, nhưng sự căm hận không cam lòng lại hiện trên mặt.

Lục Viễn lạnh lùng nói: “Tôi đi tìm xe, mọi người ở đây chờ tôi.”

Lúc này trời đã tối hẳn, có hai, ba người ló ra khỏi cửa của cái tiệm nhỏ gần tiệm internet ban nãy, tò mò nhìn sang bên này. Có lẽ là đường phố yên tĩnh, nên giọng nói xì xào bàn tán nghe rõ mồn một.

“Người đàn ông vừa rồi là thầy giáo hỗ trợ giáo dục của trường tiểu học Hồng Khê phải không?”

“Hình như vậy.”

“Thật đúng là hung dữ mà!”

“Trẻ con bây giờ không hung dữ một chút thì không quản lý nổi đâu. Bố mẹ đều đi làm bên ngoài, cũng may mà có thầy giáo này để ý.”

Tiếng khóc của Hướng Hiểu Quyên dần dừng lại, em trai Hiểu Cương ở một bên kéo vạt áo cô bé: “Chị ơi, chị đừng chạy trốn nữa nha. Nếu chị chạy trốn thì em với Hiểu Hà sẽ không có chị nữa.”

Cô bé bên cạnh gật đầu: “Lần nào thầy Lục cũng phải tìm chị, thầy sẽ giận đấy.”

Hướng Hiểu Quyên giận dữ nói: “Ai bắt thầy ấy tìm. Chị muốn đi làm kiếm tiền.”

Tạ Vũ cười: “Em mới mười hai tuổi, là lao động trẻ em, không có chỗ nào nhận em đâu.”

Hiểu Quyên nói: “Tiệm internet cũng nói trẻ vị thành niên không được vào, nhưng không phải cũng toàn là trẻ vị thành niên đó sao.”

Tạ Vũ vậy mà có phần không trả lời được.

Mấy người đang nói, đột nhiên vài giọt nước mưa rơi xuống.

“Trời mưa rồi!” Hiểu Cương đưa tay che, la lớn.

Mưa trong núi đúng là nói đến là đến, Tạ Vũ vội kéo mấy đứa trẻ đứng dưới mái hiên của cửa hàng nhỏ ven đường. Nhanh chóng nghe được tiếng lộp bộp.

Chỉ chốc lát sau, Lục Viễn từ đằng xa chạy tới: “Trời mưa không cách nào về được, tối nay chúng ta ở trong làng.”

Tạ Vũ buột miệng nói: “Ồ thế nào?”

Hỏi xong phát hiện hơi thừa thãi. Quả nhiên thấy Lục Viễn nhìn cô có chút giống nhìn đứa ngốc một cái: “Nhà nghỉ. Cô tưởng có khách sạn sao?”

Tạ Vũ xòe xòe tay ra vẻ không sao cả. Hiểu Cương bên cạnh sờ sờ bụng, nhỏ giọng lầm bầm: “Con đói rồi.”

Dường như lúc này Lục Viễn mới nhớ ra hai đứa trẻ vẫn chưa ăn cơm, nhíu mày, kéo chúng đi đến quán bún cách đó mấy mét.

Quán không có khách, ông chủ ngồi gà gât bên bếp lò cạnh cửa, thấy có người vào, lão đảo một cái tỉnh lại, cười hỏi: “Mấy bát bún?”

“Năm bát.”

Bốn bức tường của quán bị ám khói màu vàng sậm, mặt bàn bóng nhẫy, trời lạnh lẽo thế này mà còn có ruồi nhặng đang bay.

Tạ Vũ nói: “Tôi không cần đâu.”

Lục Viễn cũng không ép, sửa lại với ông chủ: “Vậy thì bốn bát.” Nói xong khẽ cười một tiếng với cô, “Tôi có đói thì chỗ này cũng chẳng có gì ăn đâu.”

Tuy bún là món thường gặp nhất ở vùng này, nhưng thật ra chẳng phải là món ăn gia đình, muốn ăn bún thì đều phải đi đến quán nhỏ trong chợ. Con nít trong thôn một năm không vào chợ được mấy lần, đối với chúng mà nói, bún cũng là món ăn ngon hiếm có.

Ba đứa trẻ ăn xì xụp rất vui vẻ. Hoàn cảnh trong quán chẳng ra làm sao, nhưng mùi vị bún đó rõ ràng cũng không tệ, hương thơm ập tới từng hồi.

Tạ Vũ đã ăn cơm tối, lúc này cũng chưa đến nỗi đói, nhưng nhìn mấy người ăn thì cũng hơi thèm.

Bát cuối cùng bung lên, Lục Viễn rút đũa dùng một lần, mở ra chà chà. Anh ngẩng đầu nhìn người đối diện, thấy Tạ Vũ nhìn cái bát của anh, cười nói: “Bún cũng coi như là món ngon đặc trưng ở đây, nếu cô muốn ăn thì kêu thêm một bát nữa.”

“Tôi không ăn hết một bát.”

Lục Viễn nghĩ nghĩ, để đũa xuống, đứng dậy lấy một cái bát sạch tới: “Dù sao thì tôi cũng ăn cơm tối rồi, chia cho cô một nửa, đỡ phải lãng phí.”

Anh chia một nửa từ trong bát của mình sang bát kia, rồi gạt hơn phân nửa thịt bò thái nhỏ trên bún sang. Làm những việc này xong bằng khuôn mặt lạnh lùng, anh đẩy bát bún trái một lớp thịt bò thái nhỏ đến trước mặt Tạ Vũ, mình thì cúi đầu bắt đầu ăn.

Người đàn ông này hình như cũng khá được. Tạ Vũ nhìn đỉnh đầu anh, bật cười lắc đầu, lấy một đôi đũa dùng một lần ra bắt đầu ăn.

Bún thật ra vốn chẳng có mùi vị gì, toàn bộ dựa vào nước dùng và thịt thái nhỏ. Vì thịt bò hầm mềm như kia phần lớn ở trong bát mình, mà nửa bát bún trong quán nhỏ ở nông thôn này ngon hơn Tạ Vũ tưởng tượng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bóng đêm không chợ mắt

So với thôn ở dưới, cư dân trong làng tuy không hề ít, thanh niên cũng khá nhiều, nhưng hoạt động giải trí ban đêm cũng chẳng có gì đáng nói. Ngoài hai tiệm internet kia ra, thì chỉ có mấy bàn bài trong quán nhỏ đối diện đường, trong bóng đêm, tiếng mạt chược và tiếng la hét khi chơi bài vang vọng rất lâu trên cả con đường.

Mà những hoạt động giải trí này cũng không có bất kì quan hệ gì với hai người lớn dặt theo trẻ con.

Lục Viễn dẫn bốn người đi đến một nhà nghỉ thuê hai phòng. Nhà nghỉ là nhà dân ba tầng tư nhân xây bên đường. Trên con đường này, có hai, ba nhà nghỉ gia đình như thế.

Nơi này không phải là khu du lịch, nhưng thỉnh thoảng cũng có khách du lịch qua lại. Đương nhiên người thuê phòng chủ yếu vẫn là người bản địa, chẳng qua là tụ sòng đánh bạc hoặc làm mấy chuyện trái phép khác.

Phòng ở tầng hai, hai bên hành lang mỗi bên năm phòng, toilet dùng chung ở một đầu hành lang. Mấy người tắm rửa qua loa bằng nước lạnh một hồi, rồi trở về phòng mình.

Tạ Vũ và hai bé gái ở căn phòng thứ hai gần đầu cầu thang. Lục Viễn dẫn theo Hường Hiểu Cương ở phòng bên cạnh.

Phòng ốc rất đơn sơ, hai cái giường một cái bàn gỗ. Mùa mưa còn chưa tới, mà cả phòng đã bốc mùi nấm mốc ẩm ướt. Hàng năm Tạ Vũ bôn ba ở bên ngoài, chỗ nào cũng đã đi qua, cũng từng ở nhà nghỉ tồi tàn hơn thế này, ngược lại cũng không kén chọn. Trẻ con dưới quê thì càng không để ý.

Trẻ con ngủ sớm, rồi vì trước đó giày vò một trận như thế, nên chưa đến chín giờ, hai chị em Hiểu Quyên và Hiểu Hà đã ngủ say trên giường.

Tạ Vũ tắt đèn, mặc nguyên quần áo nằm trên giường, nhưng trần trọc mãi mà chẳng buồn ngủ chút nào.

Phòng cách âm kém, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, tiếng xe thỉnh thoảng đi qua dưới lầu, cùng tiếng người trò chuyện, đều thấp thoáng nghe được rõ ràng.

Đêm nay dường như trở nên dài đằng đẵng, cũng không biết đã nằm bao lâu, căn phòng sát cầu thang bên cạnh vang lên một loạt âm thanh kì lạ.

Tạ Vũ vốn không để ý, nhưng sau một hồi, cô nghe ra chút bất thường. Âm thanh đó rõ ràng là tiếng nam nữ thở dốc rên rỉ, còn có tiếng ván giường lắc lư.

Cô không phải là cô bé không rành việc đời, sau khi phân biệt rõ thì có phần dờ khóc dờ cười đảo mắt trong bóng tối. Nhưng âm thanh đó lại cứ ngày càng lớn, gần như hơi có chiều hướng xuyên thẳng vào tai.

Tạ Vũ kéo chăn che đầu, nhưng mùi trong cái chăn đó khiến cô không thể không vứt đi ngay lập tức, lại chui từ trong ra ngoài.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía hai đứa trẻ trên chiếc giường bên cạnh, trong bóng tối, hai đứa thờ đều đều, vẫn ngủ ngon như vậy. Cô có phần hâm mộ sự đơn thuần như thế.

Hồi lâu sau, âm thanh đang vang lên kia rốt cuộc từ từ dừng lại. Nhưng Tạ Vũ còn chưa thở phào một hơi, thì âm thanh tương tự lại bắt đầu vang lên, lần này không phải tới từ phòng bên cạnh, mà hình như là truyền đến từ bên kia hành lang.

Cô bực bội chửi tục một câu, thật sự không tài nào ngủ được, lại sợ đánh thức hai đứa trẻ bên cạnh, dứt khoát rón rén đứng dậy, mò mẫm trong bóng tối mở cửa phòng đi ra ngoài.

Vì hành lang yên tĩnh, nên âm thanh của chuyện quan hệ đối diện kia rõ ràng hơn.

Ánh đèn mờ mờ, bên cửa sổ cuối hành lang, thấp thoáng có hai bóng người giống như đang quấn lấy nhau. Tạ Vũ chửi tục một câu, đang định bực bội xoay người vào phòng. Nhưng sau khi thấy rõ một bóng người trong đó, cô nhếch môi cười, lẳng lặng dựa vào khung cửa.

Hai người đều đưa lưng về phía bên này, người phụ nữ đứng sau lưng người đàn ông, hình như đang nói gì đó. Người đàn ông không xoay người, khề trả lời cô ấy. Có lẽ buổi tối sợ đánh thức khách trọ, nên giọng hai người đều rất nhỏ, lại nói tiếng địa phương, nên Tạ Vũ không nghe ra được hai người rốt cuộc đã nói cái gì.

Chỉ chốc lát sau, người phụ nữ kia từ từ tiến lên dính sát vào người đàn ông lê nhẹ, tay tìm kiếm trước người đàn ông. Nhưng cô ta mới vừa đụng vào người đàn ông đó, thì bị đẩy ra không khách sáo ngay.

“Cút ra xa một chút!”

Tạ Vũ rốt cuộc nghe rõ câu này, không kìm được khề cười một tiếng.

Người phụ nữ kia có lẽ là bị hất ra, hoặc có thể như nghe được tiếng cười khề của Tạ Vũ, không tiến lên quấn lấy nữa, chỉ chửi tục một câu, rồi xoay người đi tới.

Mà người đàn ông vẫn dựa bên cửa sổ, tay cầm một điều thuốc đang hút chính là Lục Viễn.

Khi người phụ nữ đi ngang qua Tạ Vũ, liếc cô một cái. Tạ Vũ mỉm cười với cô ta, đổi lấy một tiếng xì khề của cô ta, sau đó xuống lầu.

Mặc dù là mùa đông, nhưng người phụ nữ này vẫn mặc váy, lộ đôi chân trắng nõn, chân mang một đôi giày cao gót, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu tím giá rẻ.

Người phụ nữ rất trẻ, cao lấm là khoảng hai mươi tuổi, mặt mày xinh đẹp, là vẻ đẹp đặc trưng của con gái Tây Nam, chẳng qua là bị lớp trang điểm dày vụng về che phủ phần xinh đẹp vốn có kia.

Tạ Vũ nhìn người phụ nữ biến mất ở cầu thang, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh Lục Viễn, cười hỏi: “Cô gái ban nãy là ai vậy? Anh quen ư?”

Lục Viễn búng tàn thuốc trong tay, không nhìn cô, chỉ lạnh lùng nói: “Biết rõ còn hỏi.”

Đôi mắt anh nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài, như đang suy tư việc gì đó, lại như không suy nghĩ gì cả.

Tạ Vũ cười một tiếng, cố ý nói: “Tôi vừa nhìn thử, cô gái đó trẻ lắm, đáng cũng được, giá cả ở đây chắc cũng không đắt nhỉ?”

Lục Viễn dứt khoát mặc kệ cô.

Tạ Vũ đi lên trước nằm bò trên cửa sổ bên cạnh anh. Mưa bên ngoài vẫn rơi tí tách xuống đất, cơn gió lạnh ban đêm thổi vào, mà người đàn ông này chỉ mặc một chiếc áo mỏng, dường như chẳng hay biết giá lạnh là gì.

Cô thuận miệng hỏi: “Chỗ này nhỏ như vậy, cô gái đó làm chuyện như thế không sợ bị bạn bè họ hàng bắt gặp sao?”

Lục Viễn rít một hơi thuốc, lại khề phả ra, cũng thuận miệng trả lời cô: “Người làm chuyện đó không phải là người bản địa, đều là người đến từ Hồ Bắc, Tứ Xuyên. Nếu con gái bản địa làm chuyện này, thì cũng sẽ đi đến nơi khác.”

Tạ Vũ bùng tình hiểu ra: “Thì ra là vậy. Trước kia tôi đọc sách của Thẩm Tông Văn, viết nghề này rất đẹp, còn tưởng đây là truyền thống dân gian nữa đây.” Cô cười cười, “Như bây giờ có phải gọi là trao đổi tài nguyên không?”

Lục Viễn xì một tiếng, liếc nhìn cô: “Cô lại thấy hứng thú với việc này sao? Chuẩn bị viết ít bài gì đó à?”

Tạ Vũ nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi thuận miệng nói mà thôi, không thấy hứng thú với việc này.” Cô dừng lại, nhếch môi nói, “Tôi chỉ thấy hứng thú với anh.”

Lục Viễn xì mĩa một tiếng, tựa như câu cô nói chỉ là trò cười.

Tạ Vũ tiếp tục cười hỏi: “Tôi tò mò lắm, đâu phải ngày nào cũng ra chợ được, tại sao ban nãy anh không muốn cô gái đó? Không có hứng thú hay là coi thường? Anh một thân một mình ở trong núi sáu năm, là một người đàn ông, chẳng lẽ không có chút nhu cầu nào về phương diện này sao?”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn về phía cô: “Cô cảm thấy tôi sẽ đói khát đến mức trong tình huống dẫn theo mấy học sinh còn không nhận được gái gọi ư?”

Tạ Vũ kìm nụ cười bị ồ lại, xòe tay: “Đùa thôi, anh đừng nóng giận.” Nhưng lại hỏi tiếp, “Hiệu trưởng nói mỗi tuần anh sẽ vào làng mua sắm một lần, cho nên lúc đó anh làm?”

Lục Viễn lạnh lùng nói: “Dùng sự tò mò của cô lại đi, tôi không phải là đối tượng phỏng vấn của cô.”

Tạ Vũ phì một tiếng bật cười: “Tôi thật sự không định viết về anh, chỉ là muốn trò chuyện chút với anh thôi. Cho dù tôi muốn viết về anh trong bài báo lần này của tôi, thì cũng chỉ viết một hình tượng giáo viên hỗ trợ giáo dục không vụ lợi vĩ đại, đây mới là cái mà lãnh đạo và độc giả muốn. Chẳng lẽ tôi còn có thể viết chuyện anh có tìm phụ nữ hay không sao?”

Lục Viễn trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: “Cái gọi là cô làm tin tức đều là vì lãnh đạo và độc giả?”

Tạ Vũ gật đầu như chuyện đương nhiên: “Điều đó là tất nhiên, nếu không thì đăng thế nào?”

Nhưng nói câu này xong, cô lại không kìm được lặng lẽ cười khổ một tiếng. Thì ra trong lúc vô tình, ý nghĩa công việc của cô đã biến thành cái dạng này.

Tâm tư pha trò đùa giỡn của cô chợt tan đi hơn phân nửa, hai người đều nhất thời lặng thinh. Âm thanh trong căn phòng ban nãy cũng biến mất, giữa trời đất, dường như chỉ có tiếng mưa rơi và tiếng hít thở của đôi bên.

Mà sự yên lặng thế này chợt khiến Tạ Vũ có chút khó xử. Đúng lúc này, tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên trong hành lang.

Cô tò mò lúi ra sau nhìn thử, chỉ thấy cô gái ban nãy đi trở lại, kéo một người tóc xù vàng bên cạnh, đó là thiếu niên hư hỏng trong làng điển hình.

Hai người đến gần, tóc xù kia bị ồ quan sát Tạ Vũ từ trên xuống dưới một hồi, còn chưa huyết sáo thì cô gái bên cạnh đã kéo anh ta, có chút không cam lòng nhìn hai người bên cửa sổ một cái, ôm tóc xù, mở cửa đi vào căn phòng gần cửa sổ nhất.

Tạ Vũ nhìn cửa phòng đóng lại, cười: “Cô gái đó chắc chắn cảm thấy thật không cam lòng, vốn mục tiêu là anh, cuối cùng chỉ có thể tìm một thằng tóc xù thay thế.”

Lục Viễn bực mình nhú mày: “Phụ nữ như cô thấy hứng thú với chuyện này như vậy ư?”

“Tôi cũng không muốn thấy hứng thú, nhưng anh nghe kia...” Cô cười nhìn anh.

Thì ra là căn phòng ban nãy nhanh chóng vang lên tiếng nam nữ quan hệ, tiếng ưm ưm của cô gái kia đặc biệt lớn, hình như là cố tình cho hai người ngoài cửa nghe.

“Muốn yên tĩnh một lát cũng không được nữa.” Lục Viễn có chút gắt gỏng chửi tục một câu, xoay người nhìn bóng đêm bên ngoài, rít mạnh hai hơi thuốc.

Tạ Vũ cũng không để ý, lười nhác dựa bên cửa sổ, thuận miệng hỏi anh: “Hôm nay ngày mấy? Sao nhiều mèo mà gà đồng vậy?”

Lục Viễn trả lời: “Mười bốn tháng hai.”

Tạ Vũ thoáng sững sốt, khề cười thành tiếng: “Lễ tình nhân ư? Thảo nào.” Cô buồn cười bịt mắt, “Tôi đây đã sống những ngày gì vậy, lễ tình nhân đi

công tác ở nơi hoang vu hẻo lánh thì không nói, còn ở cái nhà nghỉ tồi tàn này nghe lén người ta.”

Lục Viễn nói: “Tự cô cứ đòi đi theo.”

“Không đi theo thì thế nào? Ngủ với Trần Tâm Duyệt trong kí túc xá bị đột à? Tôi đâu phải les. Chi bằng ở đây nghe lén đi, đừng nói hai người trong đó còn làm rất hăng đấy.” Cô móc máy ghi âm mang theo người ra, “Tôi thu một đoạn cho họ.”

Âm thanh trong phòng trầm hơn, tiếng rên rỉ thờ dốc của nam nữ liên tục không ngừng.

Lục Viễn giật lấy tất đi: “Cô có nhàm chán không? Có hiểu cái gì gọi là đòi tư không?”

Tạ Vũ nói: “Là vì nhàm chán nên mới tìm chút niềm vui đấy. Hơn nữa tôi đâu đáng bán ghi âm lên mạng, chỉ thu cho vui mà thôi.”

“Nếu cô bị người khác chụp lén, ghi âm lén, cô có thấy dễ chịu không?”

Tạ Vũ nhún nhún vai: “Chẳng sao cả, chụp đẹp chút là được.” Cô đưa tay ra, “Trả lại cho tôi, tôi không thu nữa được chưa.”

Tiếng đôi nam nữ quan hệ càng lúc càng nóng, bắt đầu kèm theo tiếng giường lắc lư có nhịp điệu rõ ràng.

Lục Viễn đưa máy ghi âm cho cô. Khi Tạ Vũ cầm lấy máy ghi âm, đột nhiên nắm tay anh: “Tay anh ấm hơn con người anh nhiều. Anh mặc ít như vậy, tại sao tay vẫn ấm thế?”

Lục Viễn cũng không rút tay mình ra, chỉ lạnh lùng nhìn cô, dường như đang chờ xem cô muốn chơi trò gì.

Tạ Vũ nắm ngón tay anh: “Lễ tình nhân chẳng mấy chốc sẽ trôi qua thôi, anh xem trai đơn gái chiếc chúng ta đáng thương biết bao, có muốn thuê một phòng với tôi không?”

Nam nữ bên trong hình như đã đến cao trào, tiếng thờ dốc rên rỉ ngày càng nhanh.

“Tôi không có hứng thú với cô, cũng coi thường cô.” Lục Viễn trả lại câu hỏi ban nãy của cô cho cô.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, vẻ mặt không thay đổi, nhưng hô hấp lại hơi dồn dập chút ít không dễ nhận ra.

Tạ Vũ không hề tức giận, buông tay anh ra, có phần bất cần nhìn anh cười: “Nhưng tôi có hứng thú với anh, cũng để ý đến anh, làm sao đây?”

Lục Viễn hơi hốt nhìn cô một cái, quay đầu hút hết hơi thuốc cuối cùng, dụi đầu thuốc lá ngoài bệ cửa sổ ướt sũng, rồi tiện tay ném vào sọt rác rách bên cạnh.

Rốt cuộc sau một tiếng rít chói tai, tiếng động trong căn phòng kia dừng lại.

Lục Viễn quay đầu nhìn cô, khẽ nheo mắt, sắc mặt nặng nề: “Đừng không tự trọng như vậy.”

Tạ Vũ hờ hững nhướn mày, cười vói về dĩ vãng: “Anh cũng đừng nghiêm túc như vậy, tôi đùa thôi. Con người anh đúng là vô vị.”

Lục Viễn hừ một tiếng, đi mấy bước về hướng phòng mình, rồi dừng lại lạnh lùng nói: “Tôi chính là người vô vị như thế đấy.”

Tạ Vũ đứng sau lưng anh, nhìn bóng lưng cao lớn mà cô độc của anh dưới ánh đèn lò mờ, đột nhiên hỏi một cách nghiêm túc: “Lục Viễn, cuộc sống hiện tại của anh không cách nào mang lại bất kì vui vẻ gì cho anh, tại sao còn phải tiếp tục?”

Lục Viễn thoáng dừng bước, không trả lời câu hỏi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bến xe

Mặc dù không có động tĩnh gì lớn nữa, nhưng tối đó Tạ Vũ vẫn ngủ không ngon giấc. Mưa bên ngoài rơi rơi tạnh tạnh, cô cũng ngủ ngủ thức thức. Cho đến khi trời gần sáng, cô mới coi như ngủ thật sự được một lát, nhưng thức dậy rất nhanh.

Nắng mai nhàn nhạt ngoài cửa sổ hắt vào, Tạ Vũ quay đầu nhìn giường bên cạnh, nhưng lại chỉ thấy một nhóc con vẫn đang ngủ say. Cô nhíu mày, kêu:

“Hiếu Hà... Hiếu Hà...”

Hương Hiếu Hà bị cô đánh thức, mơ mơ màng màng dạ một tiếng.

“Chị em đâu?” Tạ Vũ hỏi.

Hiếu Hà sờ sờ giường: “Có lẽ đi toilet rồi ạ.”

Tạ Vũ vén chăn lên đứng dậy, mặc áo khoác vào, vội vàng đi ra ngoài. Nhà tắm cuối hành lang không một bóng người, cô lại đẩy cửa toilet, ngoài cái mùi khó ngửi xông vào mũi ra, thì không có gì cả.

Tạ Vũ vội quay người đi đến cửa phòng Lục Viễn, gõ cửa. Bên trong mở ra rất nhanh, khuôn mặt có chút lờ mờ của Lục Viễn ở trước mặt cô: “Làm sao vậy?”

“Không thấy Hiếu Quyên đâu nữa.”

“Chuyện khi nào?”

“Tôi vừa thức dậy, thấy trên giường không có người, tưởng con bé đi vệ sinh, nhưng cứ cảm thấy không yên tâm nên đi xem thử, quả nhiên không có.”

Lục Viễn lập tức xoay người, rồi nói với đứa trẻ bên trong: “Hiếu Cương, em và Hiếu Hà chờ ở nhà nghỉ đừng đi đâu hết, chờ thầy về đón hai đứa.”

Hiếu Cương hỏi bằng giọng mơ mơ màng màng: “Chị em lại chạy mất rồi ạ?”

“Ừm.”

Tạ Vũ lấy túi đi xuống lầu cùng anh. Bà chủ dưới lầu đầu tóc bù xù, ngồi sau bàn ăn sáng xem tivi.

Lục Viễn hỏi: “Bà có thấy cô bé đi chung với chúng tôi không?”

Bà chủ à một tiếng: “Nó đi ra ngoài rồi!”

“Bao lâu rồi?”

“Chắc phải gần nửa tiếng.”

Lục Viễn sầm mặt, bước nhanh đi ra ngoài. Lúc này đã tạnh mưa, sắc trời còn sớm, bầu trời có ánh mai màu đỏ, xa xa là những rặng núi xanh đen, trên đường chỉ có lác đác vài tiểu thương ra ngoài, người đi bộ thì càng ít ỏi hơn. Cả con đường nhỏ làng quê trong núi nhân nhả yên bình.

“Đi đâu tìm đây?” Tạ Vũ đuổi theo anh.

“Bến xe.”

Hai người đi vội vã cùng, Lục Viễn có dáng người cao lớn, Tạ Vũ là cô gái đô thị điển hình, so với dân làng nhân nhả vô sự bên cạnh thì trông có vẻ rất đặc biệt. Lúc nào cũng có mấy người tò mò nhìn sang phía hai người.

Vì con đường chỉ dài cả thảy mấy trăm mét, nên đến bến xe rất nhanh. Nói là bến xe, thật ra cũng không coi là vậy. Chỉ là một bãi đất bằng đậu xe, xe cũng chỉ có minibus chạy đến huyện.

Sáng sớm người vào thành phố lại khá nhiều, nơi này có lẽ là chỗ ồn ào náo nhiệt nhất trong làng. Lúc này còn chưa hết tháng giêng, mấy ngày nay, rất nhiều người làm việc bên ngoài vẫn đang lục tục lên đường, họ xách túi lớn túi nhỏ chờ ven đường, chen chúc một chỗ với nhóm người xách sản vật núi rừng vào thành phố buôn bán.

Lục Viễn vượt qua đám đông, đi thẳng đến chiếc xe sắp xuất phát ở trên cùng. Khách đã ngồi đầy xe, người bán vé đang bán vé thu tiền trên đó, tài xế nổ máy chỉ chờ chạy.

Người bán vé thấy Lục Viễn lên xe, nói: “Chuyến này đầy rồi, chờ chuyến sau đi.”

Lục Viễn không trả lời, chỉ nhìn lướt qua chiếc minibus chen lấn chật ních, ánh mắt lập tức khóa chặt cô bé cúi đầu ngồi ở cửa sổ hàng sau. Anh lạnh lùng quát: “Hương Hiếu Quyên, em xuống cho thầy.”

Hương Hiếu Quyên cúi đầu không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Hai thanh niên nhuộm tóc vàng ngồi bên cạnh cô bé bắt mắt nhìn về phía người đàn ông ở cửa xe.

Tài xế ở đằng trước giục: “Xe sắp chạy rồi, mau xuống đi, quá tải sẽ bị phạt tiền đấy.”

Lục Viễn tái mặt đi vào mấy bước, rồi lạnh lùng quát một câu: “Em xuống xe cho thầy!”

“Con không xuống!” Giọng Hường Hiểu Quyên hơi run, hình như cô bé vẫn có phần sợ anh, nhưng lại đang lấy can đảm chống lại.

Tài xế đang trước lại đang giục. Lục Viễn không có kiên nhẫn giằng co, vươn tay kéo cô bé ngồi bên trong ra. Hường Hiểu Quyên chỉ khoảng một mét năm mươi, cô bé mười hai tuổi thì nặng đến đâu chứ, chỉ có điều cô bé ngồi ở chỗ gần cửa sổ, khi bị kéo ra, gần như là kéo lê luôn hai người đàn ông bên cạnh, không ngoài dự liệu chửi một tiếng.

Hường Hiểu Quyên giãy giụa vừa khóc vừa la, nhưng vẫn bị kéo xuống xe.

Mặt đất chỗ bên xe đầu đầu cũng là bùn đất, người cô bé bị nhuộm bẩn hết.

Tạ Vũ đứng dưới xe nhú mồm đi lên trước: “Hiểu Quyên, sao em lại chạy trốn nữa vậy?”

Hường Hiểu Quyên không trả lời cô, chỉ ngồi dưới đất vừa đánh vừa đá muốn vùng ra. Quần Lục Viễn bị cô bé đá dính mấy dấu chân.

Lục Viễn không kiên nhẫn thét lên một câu: “Có phải em thật sự tưởng thầy không dám đánh em không?”

“Con muốn đi làm, con muốn đi kiếm tiền. Con không cần thầy lo!” Hường Hiểu Quyên la khóc.

Bên cạnh có người vây lại xem náo nhiệt.

Tay Lục Viễn dùng sức, anh đang định kéo cô bé đi, thì hai người đàn ông vừa rồi ở trên xe cũng không biết đã xuống xe từ lúc nào, chặn trước mặt anh.

“Anh là gì của Hường Hiểu Quyên?” Một người đàn ông mặc áo jacket da trong đó hỏi.

Lúc này Lục Viễn mới phản ứng kịp, Hường Hiểu Quyên muốn đi theo hai người này. Anh kinh hoàng nhìn cô bé dưới đất.

Không chờ anh trả lời, Hường Hiểu Quyên đã la lớn: “Thầy ấy là thầy của trường, không phải là gì của con cả. Buông con ra!”

“Hiểu Quyên muốn đi theo chúng tôi làm việc, bố mẹ nó cũng không lo, một thầy giáo như anh lo nhiều như vậy làm gì? Buông nó ra nhanh một chút, đừng làm chậm trễ thời gian của chúng tôi.”

Lục Viễn sầm mặt không nói câu nào, chỉ kéo Hường Hiểu Quyên đi mấy bước, nhưng lại bị chặn đường, là hai thiếu niên hư hỏng khác. Mấy tên này có lẽ toàn là du côn trong làng, cho nên phần lớn đều là người cùng một phe.

Hiểu Quyên gào khóc: “Thầy buông con ra, con không cần thầy lo. Thầy đừng giả vờ nữa, mẹ con là bị mấy người như thầy hại chết! Con hận mấy người.”

Sắc mặt Lục Viễn hơi cứng. Anh quay đầu nhìn cô bé khóc sụt sùi, một đôi mắt đen kịt kìm nén cơn giận, mím môi không nói lời nào.

Áo jacket da nói: “Thầy này, Hiểu Quyên tự nguyện đi theo chúng tôi xuống dưới làm việc, thầy đừng lo nhiều như vậy. Thầy giáo như thầy đâu phải là bố mẹ người ta.”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn về phía hắn ta: “Dẫn nó đi xuống dưới làm gì? Bán nó cho tiệm làm tóc khách sạn, để nó bán thân tiếp khách sao?”

Áo jacket da cười gượng hai tiếng: “Anh đây nói cái gì đấy!”

“Tôi nói gì mấy người biết rất rõ. Hiểu Quyên chỉ mười hai tuổi, nó làm được việc gì?”

Áo jacket da hơi ngạc nhiên: “Nó nói nó mười lăm tuổi rồi.”

Nhân lúc hai người đang nói chuyện, Hường Hiểu Quyên giãy ra khỏi tay Lục Viễn, trốn sau lưng áo jacket da, nói nhỏ: “Con đi theo mấy chú, con không cần thầy ấy lo.”

Lục Viễn nhú mồm: “Em sang đây cho thầy.”

“Con không sang!”

Lục Viễn đi lên trước định kéo cô bé lại, nhưng bị áo jacket da chặn lại: “Thầy giáo này, tôi khuyên anh đừng xen vào chuyện của người khác.” Nói đoạn, lại nói, “Hiểu Quyên, em lên xe trước đi.”

“Em dám?!” Lục Viễn quát.

Hường Hiểu Quyên giãy một cái, vẫn xoay người chui vào trong xe.

Lục Viễn đẩy áo jacket da ra, muốn kéo Hường Hiểu Quyên xuống, nhưng khi ở sát bên cửa xe thì lại bị người ta kéo từ phía sau, rồi bị đập mạnh một cái.

Ầm một tiếng, anh đụng mạnh vào cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đánh nhau

“Đừng xen vào chuyện của người khác!” Áo jacket da lộ ra bộ dạng hung ác, ba tên du côn bên cạnh cũng vây lại.

Tạ Vũ thấy tình hình không ổn, lùi ra sau đám đông, lấy điện thoại gọi cho Hường Vân, đầu bên kia nhận máy rất nhanh: “Phóng viên Tạ, có chuyện gì sao?”

“Tôi và thầy Lục ở bến xe trong làng, gặp phải chút phiền phức, thầy Lục và mấy tên du côn đánh nhau rồi, làm phiền cô dẫn cảnh sát tới đây đi.”

“Được được được, tôi dẫn người tới ngay, cô đừng vội.”

Cúp điện thoại, Tạ Vũ nhìn sang đầu bên kia, mấy người đã đánh nhau. Cô lấy máy ảnh ra, nhắm chuẩn cảnh hỗn loạn đó, nhấn màn trập. Dân làng xem náo nhiệt xung quanh thấy cô cầm máy ảnh thì có hơi tò mò.

Lúc này áo jacket da kia có lẽ vừa bị Lục Viễn hất xuống đất, bỏ dây lao vào anh lần nữa, lại bị Lục Viễn túm cổ tay vặn một cái, rồi một đạp đá bay, lăn xa hai mét.

Mấy tên bị chọc giận, mấy tên du côn này chắc độ cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, dáng người dân bản địa điển hình, vóc dáng không cao lại gầy. Nhưng vùng này từng là đất Nam Man, truyền thống hung ác còn truyền lại đến ngày nay, ra tay đặc biệt tàn nhẫn.

Dáng người Lục Viễn cao lớn, đơn đả độc đấu, mấy thanh niên này riêng từng người thì không phải là đối thủ của anh, nhưng bốn người cùng vây đánh thì tình hình không ổn, hất một tên ra, tên khác lại xông tới.

Anh dựa lưng vào chiếc minibus để tránh trước sau có địch, nhưng mấy người rất nhanh đã ầu ẩu tùm vào một chỗ, rầm rầm rầm, vì mấy người này đánh nhau mà chiếc minibus lắc lư không ngừng, trên xe có người chạy xuống tránh xa xa quan sát.

Tạ Vũ cắt di động xong, chạy tới chui lên xe. Hường Hiểu Quyên nằm bò bên ghế, sợ đến mức run lấy bầy.

Cô kéo cô bé lên: “Xuống xe!”

“Con không xuống.” Tuy từ chối, nhưng lần này giọng cô bé có vẻ vô cùng yếu ớt.

Tạ Vũ dùng sức lôi cô bé lên, suy cho cùng chỉ là một bé gái mười hai tuổi, bị cô kéo xuống rất dễ dàng.

Mấy người đã đánh tới trước sạp hàng nhỏ bên cạnh. Lục Viễn bị vây quanh ở giữa, trên đầu có vết máu lan ra, mái tóc ngắn trên trán dính vào chất lỏng màu đỏ kia.

Hường Hiểu Quyên sợ đến độ khóc lớn, đột nhiên giãy khỏi tay Tạ Vũ, như một con nghé xông tới mấy người kia, lại thoáng cái bị người ta đẩy ra.

“Con không đi theo mấy người nữa!” Cô bé run lấy bầy kêu khóc.

Nhưng mấy tên du côn đã bị thương, nào đâu cam lòng, lại đánh đến độ đỏ cả mắt. Một tên trong đó tiến lên lời phát Hường Hiểu Quyên ra: “Cút đi! Đừng có cản trở ông.”

Thấy cuộc ẩu đả lại sắp bắt đầu, Tạ Vũ ở xa xa thấy Lục Viễn thờ hờn hờn, vết thương trên mặt có thể thấy rõ ràng. Anh mím môi, sự tức giận hiện đầy trong mắt. Khi hai tên vung nắm đấm xông về phía anh, anh đột nhiên quơ lấy băng ghế bên sạp hàng nhỏ, hét lớn một tiếng, đập mạnh tới. Hai tên đó dùng tay chắn, nhưng vẫn ngã xuống đất.

Tạ Vũ giật nảy mình, thấy hai tên còn lại cũng không biết lấy gậy từ đâu, cô vội la lên: “Dừng tay lại! Cảnh sát đến rồi!”

Cô nói tiếng phổ thông, hai tên chuẩn bị ra tay đều sững sốt, mắt đỏ ngầu nhìn sang phía cô. Mà đúng lúc này, Tạ Vũ thấy Hường Vân dẫn hai cảnh sát mặc đồng phục thờ hồng hộc chạy tới.

“Tất cả dừng tay lại!” Một cảnh sát trong đó quát lớn, “Đề đồ trong tay xuống.”

Hai tên đó hậm hực ném gậy, hung ác trừng Lục Viễn.

Hương Vân chạy tới, nhìn mấy tên này, nhủ mày nói: “Lại là mấy người à.”

Trong làng quê nhỏ cả thầy cũng chỉ có mấy người như vậy, mấy tên du côn đoán chừng cũng là khách quen của đồn cảnh sát. Hai cảnh sát lắc đầu còng bọn chúng lại: “Chưa hết tháng giêng nữa, bọn mày đã gây rắc rối cho ông, có thể yên tĩnh chút được không hả.”

Hai tên dưới đất hít ngược hơi lạnh vì đau, chỉ Lục Viễn nói: “Làm gì mà chi bắt bọn tôi, tên đó cũng đánh mà, chúng tôi bị nó đánh bị thương hết kia.”

“Mấy tên du côn chúng mày đánh một giáo viên, còn nói không biết ngượng à. Đi, về đồn cảnh sát hết rồi nói.”

Hương Vân đi đến bên cạnh Lục Viễn, lo lắng hỏi: “Lục Viễn, anh không sao chứ?”

Lục Viễn quệt máu trên trán, lắc đầu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hương Vân lại hỏi.

Lục Viễn hung dữ trừng Hương Hiểu Quyên sợ đến mức không dám lên tiếng ở bên cạnh: “Nó muốn theo mấy tên đó xuống Quảng Đông làm việc, tôi tới cản nó.”

Hương Vân giật nảy mình, nói: “Hiểu Quyên, em còn chưa học hết tiểu học nữa, mới bao nhiêu tuổi chứ? Theo mấy người này đi Quảng Đông, có biết là làm việc gì không?”

Hiểu Quyên khẽ nói: “Họ nói có thể dẫn con đi kiếm tiền.”

Hương Vân không nói được gì lắc đầu.

Tạ Vũ đi tới, nhìn vết thương của Lục Viễn, hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”

Lục Viễn: “Không cần.”

“Tôi thấy anh bị thương nặng lắm.”

“Tôi không sao.”

Hương Vân cũng nói: “Tôi cũng thấy anh bị thương có vẻ không nhẹ đâu, thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

“Thật sự không cần đâu.”

Tạ Vũ khẽ cười một tiếng: “Tôi chưa thấy người đàn ông nào buống như anh bao giờ.”

Lục Viễn lạnh mặt đưa tay về phía cô: “Đưa máy ảnh cho tôi.”

Tạ Vũ hơi ngần người nói: “Đây là bằng chứng, lát nữa tôi sẽ đưa cho cảnh sát.”

Lục Viễn nâng cao giọng, tức giận nói: “Đưa máy ảnh cho tôi!”

Tạ Vũ cười lạnh một tiếng: “Tại sao tôi phải đưa cho anh? Đây là máy ảnh của tôi, anh có giỏi thì đến cướp đi?”

Lục Viễn tiến lên một bước, dường như muốn cướp máy ảnh của cô thật. Tạ Vũ vội bảo vệ máy ảnh ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn thẳng đôi mắt lạnh lùng của anh. Hai người trông hơi có tư thế giương cung bạt kiếm.

Hương Vân thấy vậy, mỉm cười giải vây: “Lục Viễn, vừa rồi là Tạ Vũ gọi điện thoại cho tôi đấy. Cô ấy đến đây lấy tin về tình hình của trẻ em bị bỏ lại và trường tiểu học trong thôn làng chúng ta. Cô ấy sẽ không đăng mấy tấm ảnh đánh nhau này đâu. Đúng không, phóng viên Tạ?”

Tạ Vũ cười gât đầu: “Đương nhiên, tôi là phóng viên quen ghi lại mọi tình huống, mấy tấm ảnh chụp ban nãy, cùng lắm là tôi đưa cho cảnh sát, đăng lên chẳng có chút ý nghĩa nào.”

Lục Viễn hừ lạnh một tiếng: “Tôi hi vọng cô không để tôi xuất hiện trong bất kì bài báo nào của cô.”

Tạ Vũ nói: “Yên tâm đi, tôi không tò mò về anh đến mức cứ viết cái không thể đâu.”

Hương Vân nhìn hai người: “Chúng ta đến đồn cảnh sát lấy lời khai trước đi, lát nữa tôi mời mọi người đi ăn cơm.”

Lục Viễn nói: “Còn hai đứa bé ở nhà nghỉ, tôi đi đón hai đứa trước.”

Anh đi mấy bước, khi đi ngang qua mấy người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt, kéo túi lớn túi nhỏ chờ xe đi ra ngoài làm việc, anh đột nhiên quay đầu thờ ơ nhìn Hương Hiểu Quyên đi theo phía sau, chỉ mấy người phụ nữ đó, rồi chỉ Tạ Vũ một cái: “Sau này lớn lên em muốn giống bọn họ? Hay là muốn giống chị ấy?”

Hương Hiểu Quyên nhìn mấy người kia, rồi lại nhìn Tạ Vũ đang đeo túi máy ảnh. Đó là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cho dù là một cô bé mười hai tuổi ở nông thôn cũng có thể phân biệt được.

Đối với Tạ Vũ và mấy người phụ nữ nông thôn đó mà nói, không quan trọng ai ưu việt hơn. Nhưng đối với cô bé sống trong núi sâu nghèo khó, không có gì sánh bằng ước mơ thế giới bên ngoài, thì đó là hai cuộc đời khác nhau. Mà điều cô bé hướng tới là người sau.

Tạ Vũ nhìn những dân làng chuyện trò vui vẻ kia, lại có chút buồn tự giễu. Thật ra cô cũng không khác gì họ, chẳng qua cũng là người bình thường vùng vẫy trong cuộc sống mà thôi, có lẽ cô còn có nhiều phiền não và hoang mang hơn họ, bởi vì cô mất phương hướng hơn họ.

-
1. Những chương nào ngắn tớ sẽ post chung hai hoặc ba chương.
 2. Tớ cố gắng giữ tốc độ mỗi ngày hoặc cách ngày một chương, nghỉ lâu tớ sẽ có thông báo, nên hi vọng các bạn không giận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hương Vân

Đồn cảnh sát của làng quê nhỏ miền núi ở ngay bên cạnh tòa nhà của chính quyền địa phương, một tòa nhà nho nhỏ. Vì là cuối tuần nên chỉ có hai, ba người trực, vì đều là người bản địa, nên cảnh sát trong đồn và mấy thanh niên gây sự đều quen biết nhau. Vì hai bên không có vướng mắc gì cả, lập biên bản xong, cảnh sát cũng không biết đã nói gì, mấy thanh niên đó lại nói xin lỗi Lục Viễn, chuyện này coi như kết thúc tại đây.

Giày vò một hồi đã gần trưa, Hương Vân dẫn mấy người đi đến quán ăn nhỏ bên cạnh tòa nhà chính quyền ăn cơm. Khi ngồi trên bàn chờ thức ăn, Hương Hiểu Quyên tự biết làm sai, cúi đầu không lên tiếng.

Hương Vân nhìn Lục Viễn luôn tái mặt, nói với Hương Hiểu Quyên: “Hiểu Quyên, em có biết hôm nay nguy hiểm thế nào không? Mấy tên du côn đó em tưởng đi Quảng Đông làm chuyện đảng hoàng sao? Nếu em đi Quảng Đông theo mấy người đó thật, hậu quả là gì em biết không?”

Hiểu Quyên lắc đầu, khẽ nói: “Họ nói có thể dẫn con đi làm kiếm tiền.”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn cô bé một cái: “Em quen mấy tên đó thế nào?”

Hương Hiểu Quyên rụt rè nhìn anh một cái, cúi đầu ngay lập tức: “Trên mạng ạ.”

“Vừa tan học là em chạy vào làng đến tiệm internet lên mạng, là đề quen mấy người lộn xộn này sao?”

“Họ nói có thể dẫn con xuống, giúp con tìm việc làm.”

Lục Viễn nổi giận, nghiêng răng nói: “Bọn chúng nói là em tin ư? Ngày nào đó bị người ta bán chắt chắt còn giúp người ta đếm tiền đấy.”

Hương Vân nói: “Lục Viễn, anh đừng giận nữa. Trẻ con đâu có nghĩ được nhiều như vậy, con bé không sao là được rồi.”

Lục Viễn im lặng.

Một hồi lâu cả bàn không nói gì nữa.

Một lát sau, Lục Viễn đột nhiên hỏi: “Giáo viên mới xác định được chưa?”

Hương Vân gật đầu: “Gần được rồi. Bây giờ chính sách quốc gia đưa xuống, lương của giáo viên thôn làng không thể thấp hơn mức của giáo viên thành phố và thị trấn. Cho nên đưa giáo viên mới đến sẽ không khó khăn lắm. Hơn nữa chính quyền địa phương đã lấy một khoản tiền, sang năm sẽ sửa đường quốc lộ đến thôn Hồng Khê. Thông đường thì thuận tiện rồi, giáo viên sẽ giữ lại được không giống như trước nữa.”

Lục Viễn gật đầu: “Như thế là tốt nhất.”

Hương Vân nhìn về phía anh: “Bây giờ hai tình nguyện viên kia thế nào? Có thể giúp anh và hiệu trưởng chia sẻ không ít nhỉ?”

Lục Viễn nói: “Tạm được. Có điều hai người này đều là sinh viên tốt nghiệp, theo giọng điệu của họ, chắc không ở lâu được ba tháng như trước đó nói đâu, có lẽ đầu tháng năm sẽ đi.”

Hương Vân gật đầu: “Chúng ta cũng không thể trông chờ vào tình nguyện viên, bây giờ hi vọng nhất là học kì sau giáo viên mới có thể đến đúng lúc.” Cô ấy nói rồi dùng chốc lát, rồi mới hỏi dò, “Anh định khi nào đi chưa?”

Cô ấy vừa dứt lời, Hương Hiếu Quyên vốn luôn cúi đầu chột ngắc đầu nhìn Lục Viễn, nhưng lại cúi đầu ngay lập tức.

Lục Viễn trầm mặc trong chốc lát: “Chờ giáo viên mới đến rồi hãy nói, còn phải giao nhận một chút, chờ giáo viên mới thích ứng đã.”

Hương Vân lại hỏi: “Đã nghĩ xong sau khi về làm gì chưa?”

Lục Viễn cười một tiếng: “Sợ tôi về không tìm được việc làm sao?”

Hương Vân nói: “Tôi là lo anh ở trong núi chúng tôi lâu như vậy, quay lại thành phố nhất thời không quen lắm.”

Lục Viễn ngẩn ra, cúi đầu im lặng.

Hương Vân thở dài: “Thật ra tôi suy nghĩ mãi có phải nên từ chức đi đến thành phố làm việc lần nữa hay không. Lúc vừa tốt nghiệp ôm một bụng ước mơ, cảm thấy mình đã chọn một việc có ý nghĩa. Nhưng mấy năm trôi qua, tất cả đều không như mình tưởng tượng. Có lúc thấy mấy người bạn ở Bắc Kinh, không ít người đã lãnh lương cao, thường đăng ảnh du lịch đây đó lên mạng, nhìn lại cuộc sống của mình, khó tránh khỏi có phần mất thăng bằng. Nhưng mấy năm ở nông thôn, cảm giác mình đã vô dụng rồi, nếu ra ngoài nữa thì lại không biết làm gì.”

Nói đoạn, lại mỉm cười bất đắc dĩ, “Đáng sợ nhất là ở đây cái tuổi của mình đã là bà cô già, nhưng lại không tìm được người thích hợp.”

Khi hai người trò chuyện, về mặt ăn ý, rõ ràng quen biết đã lâu.

Khi Hương Vân nói câu này, ánh mắt mang theo ý cười nhìn thẳng Lục Viễn đối diện. Tạ Vũ ngồi ở một bên, từ trong con ngươi ẩm ướt của cô ấy, cô thấy được sự dịu dàng không cách nào che giấu.

Nhưng người đàn ông trong mắt cô ấy đang cúi đầu, nếu không anh chắc chắn cũng thấy được.

Trong lòng cô hơi cảm động, cô cảm điện thoại đứng dậy: “Tôi đi gọi điện thoại, nếu không lát nữa về thôn thì lại không có sóng.”

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn về phía cô, cô lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh một cái, xoay người đi ra ngoài.

Cô đi ra xa mười mấy mét, đứng ở đầu đường làng nhỏ. Hôm nay vẫn không phải là ngày họp chợ, cả con đường yên bình hiền hòa, dân làng nhàn nhả vô sự qua lại trên phố.

Cô lấy điện thoại ra, vạch sóng trên đó đầy hết, nhưng cô chột không biết phải gọi cho ai. Ở ngôi làng nhỏ thôn quê xa lạ này, cô cũng có chút cảm giác mất phương hướng mơ hồ.

Chân chừ chốc lát, rốt cuộc Tạ Vũ vẫn cất điện thoại vào túi. Ánh mắt cô quét đến tiệm internet cách đó không xa, suy nghĩ một chút đi vào, thuê một máy.

Cô lấy máy ảnh và dây kết nối mang theo người ra, backup ảnh chụp xong trước đó vào đĩa mạng và hộp thư của mình, làm xong tất cả việc này đã là mười mấy phút sau.

“Sao lâu vậy?” Thấy cô vào cửa, Lục Viễn nhú mày nhìn cô, “Thức ăn bụng lên hết rồi, không quay lại nữa, là tôi chuẩn bị ra ngoài gọi cô đấy.”

Tạ Vũ mỉm cười: “Gọi điện thoại trò chuyện thêm mấy câu với bạn.”

Món ăn trên bàn là một nồi lẩu gà tre đang tỏa hương thơm, còn có hai món ăn thêm địa phương. Lục Viễn thấy cô vào, giúp cô bày chén đĩa xong, rồi lấy một cái chén không mức nước lẩu trong nồi giúp cô.

Tạ Vũ cười ngồi xuống, cầm lấy chén: “Tự tôi làm được rồi.”

Ngón tay hai người khẽ chạm nhau, tự tách ra rất nhanh.

Lục Viễn nhìn cô một cái, cười: “Hai ngày nay ăn củ cải khoai tây của nhà ăn với chúng tôi, tôi thấy lần nào cô cũng không ăn bao nhiêu cả.”

Tạ Vũ nói: “Anh tưởng tôi chê com nước của các anh dở sao? Tôi đi công tác quanh năm, bữa đói bữa no là chuyện thường xảy ra, yêu cầu đối với thức ăn về cơ bản có thể ăn là được. Ăn ít là để giảm cân.”

Lục Viễn xì nói: “Trên người chẳng có mấy lạng thịt mà còn giảm cân à?”

Tạ Vũ cười: “Trên người tôi có thịt hay không anh sờ rồi sao?”

Nói xong mới phát hiện nói có phần không thích hợp, không chỉ bên cạnh có Hương Vân, mà còn có mấy đứa trẻ. Quả nhiên Lục Viễn lạnh lùng trừng cô một cái.

Hương Vân cười ngượng: “Tạ Vũ, cô ăn gà tre này thử xem mùi vị thế nào? Chỗ chúng tôi tuy hoang vu hẻo lánh, nhưng thức ăn vẫn khá ngon đấy.”

Tạ Vũ húp một hớp nước lẩu, mùi vị đậm đà, chất lừi: “Ngon lắm. Nước lẩu trong nhà hàng ở Thượng Hải toàn là nước dùng bột ngọt, lâu lắm rồi chưa húp qua nước lẩu có mùi vị ngon thế này.”

Lục Viễn cười mỉa cô: “Không phải nói yêu cầu thấp đối với thức ăn sao? Ăn ngon hay không lại phân biệt rõ ràng.”

Tạ Vũ cười ha ha hai tiếng ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi yêu cầu thấp đối với thức ăn là vì công việc, không có nghĩa là nụ vị giác thường thức có vấn đề. Tôi còn từng viết bài bình luận thức ăn ngon đấy!”

Hai đứa trẻ không tìm không phối bên cạnh ăn rất vui vẻ, nhưng Hương Hiểu Quyên cứ cúi đầu rầu rĩ không vui, com trong chén voi rất chậm, cũng không gấp thức ăn.

Tạ Vũ phát hiện, gấp ít thức ăn vào chén cho cô bé, lại bị Lục Viễn hét lại: “Cô lo cho nó làm gì, dù sao có đói thì cũng là bản thân nó đói thôi.”

Nói là nói vậy, nhưng mình lại múc một chén canh cho cô bé.

Hương Vân thấy thế, lắc đầu cười: “Lục Viễn anh đúng là miệng xà tâm Phật điển hình.”

Lục Viễn sạm mặt phớt lờ câu này của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thích anh

Ăn một bữa com xong, Hương Vân gọi ông chủ tới tính tiền. Tạ Vũ nhanh chóng lấy ví tiền ra, đưa hai tờ tiền màu hồng cho ông chủ: “Bữa com này tôi mời, tôi đến đây đã thêm phiền phức cho mọi người rồi.”

Hương Vân nói ngay: “Đâu có thêm phiền phức gì chứ. Nếu cô báo cáo tình hình nơi này của chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ được giúp đỡ nhiều hơn, tôi phải cảm ơn cô mới phải, sao có thể để cô mời được?”

Tạ Vũ cười: “Tôi thấy ban này cô không kị hóa đơn gì cả, là biết cô làm trưởng làng rất thanh liêm. Yên tâm đi, chút tiền com này tôi về có thể thanh toán. Cô đừng giành với tôi nữa.”

Lục Viễn nhìn cô một cái, nói với Hương Vân: “Để cô ấy mời đi. Cho dù không thanh toán, thì tiền lương của cô ấy cũng cao hơn cô nhiều lắm.”

Ông chủ thấy mấy người quyết định rồi mới nhận tiền của Tạ Vũ.

Hương Vân nhìn Lục Viễn hỏi: “Bây giờ mọi người về sao? Hay là chờ thêm một chút, tài xế vào thành phố rồi, chờ anh ấy về đưa mọi người đi.”

Lục Viễn lắc đầu: “Không cần đâu, ngồi xe lỏi về cũng tiện lắm. Tôi còn phải mua ít thức ăn cho nhà ăn của trường tiện thể mang về.”

Hương Vân gật đầu, đi mua đồ ăn chung với họ.

Đồ ăn ở chợ trong làng không có nhiều loại, thịt lại không thể mua, chỉ có thể mua một ít rau củ như khoai tây, cà rốt cất giữ được. Mấy món này rẻ, Lục Viễn mua khá nhiều, đựng trong ba túi nilon lớn.

Tạ Vũ thấy vậy, hỏi: “Nhiều như vậy anh xách về sao?”

Lục Viễn liếc cô một cái: “Không phải còn có cô sao?”

Tạ Vũ nghĩ đến con đường nhỏ làng quê mất ba mươi phút đi bộ kia, cười khan ha ha: “Anh cũng đừng trông chờ vào tôi.”

Lục Viễn phớt lờ cô, gọi xe lỏi chở khách tới. Ba túi rau củ cộng thêm năm người, ghế sau của chiếc xe lỏi chở khách cũng có vẻ chật kín.

Hương Vân đứng ở sau xe tiễn bọn họ: “Lục Viễn, trẻ con không hiểu chuyện, anh đừng nổi giận với Hiểu Quyên nữa. Vết thương trên người về thoa ít thuốc, đừng có ra về.”

Lục Viễn nhũu mày hơi không được tự nhiên, vẻ mặt hồ hững ừ một tiếng.

Tạ Vũ khẽ cười một tiếng: “Hương Vân người ta thật lòng lo cho anh, sao anh không để trong lòng như vậy.” Nói xong, cô lại nói với cô gái đứng dưới đất, “Hương Vân cô yên tâm đi, nếu anh ta có chuyện thật, thì tôi sẽ gọi điện thoại báo cáo cho cô.”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn sang, chân lặng lẽ giẫm mạnh lên giày cô một cái.

Tạ Vũ chịu đựng chút cảm giác đau kia, cong môi cười rục rờ với anh.

Mà khuôn mặt của Hương Vân đứng dưới đất hơi ửng đỏ.

Xe nổ máy rầm rầm, lắc lư bước lên con đường xi-măng không bằng phẳng. Hôm nay là một ngày nắng hiếm có, bây giờ đang là buổi trưa, ánh mặt trời chiếu rọi làng quê nhỏ trên núi yên bình này. Hương Vân đứng dưới ánh mặt trời, xinh đẹp như non xanh nước biếc nơi đây. Cô ấy đưa mắt nhìn họ rời khỏi, nhưng Tạ Vũ biết người cô ấy nhìn là ai, bởi vì trong đôi mắt ấy ẩn chứa tình cảm nhìn như bình thường nhưng lại không thay đổi được.

Xe chạy chậm, nhưng bóng dáng của cô gái vẫn ngày càng xa, cuối cùng sau một khúc cua thì biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt người trên xe.

Tạ Vũ quay đầu nhìn về phía Lục Viễn đối diện, phát hiện anh nhìn thẳng phía trước, căn bản là không chú ý đến Hương Vân vừa đưa tiễn. Cô cười một tiếng: “Lục Viễn, hình như Hương Vân thích anh lắm đấy.”

Lục Viễn như để ngoài tai, lát sau mới quay sang, thờ ơ nhìn cô: “Trong đầu cô có thể nghĩ chút gì đó khác không?”

Trẻ con căn bản không biết họ đang nói gì, chỉ tò mò nhìn chằm chằm phong cảnh trôi qua bên ngoài.

Tạ Vũ cười: “Tôi chỉ đang nói một sự thật thôi. Hai người quen lâu lắm rồi nhỉ? Nhiều năm như vậy, anh cũng không suy nghĩ về người ta một chút sao? Cô ấy là cán bộ tốt nghiệp đại học danh tiếng tuyển chọn và điều động đến đây, nơi này dường như chỉ có hai người thích hợp nhất.” Cô đang nói, giống như nghĩ đến chuyện gì đó à một tiếng, “Đúng rồi, anh phải rời khỏi đây, hình như cũng không thực tế lắm.”

Lục Viễn im lặng, đưa tay nói: “Đưa máy ảnh cho tôi, tôi xóa ảnh của tôi.”

Tạ Vũ đã chuẩn bị từ lâu, mỉm cười đầy bí hiểm, lấy máy ảnh ra bật lên, đưa đến trước mặt anh: “Tôi xóa hết rồi, không còn tấm nào cả.”

Lục Viễn không mấy tin xem thử, quả nhiên trong đó không có bất kì tấm ảnh nào của anh, lúc này anh mới lạnh lùng trả lại cho cô: “Dù sao thì tôi cũng nói lại lần nữa, cô đừng viết về tôi.”

Tạ Vũ cười: “Anh không muốn thì tôi sẽ không viết.”

Lục Viễn hừ một tiếng, cũng không biết là tin hay không tin lời cô.

Lúc này, Hương Hiểu Quyên ngồi một bên cúi đầu im lặng rất lâu bỗng ngẩng đầu: “Thầy Lục, thầy thật sự phải đi sao ạ?”

Lục Viễn bức mình nhìn cô bé một cái: “Không phải em không đi học nữa, muốn đi làm kiếm tiền sao? Thầy có đi hay không thì liên quan gì đến em?”

Môi cô bé run lên, cúi đầu khóc hu hu.

Hiểu Cương sấp lại gần vỗ vỗ chị: “Có thầy mới đến rồi, thầy Lục mới đi, chúng ta sẽ có giáo viên dạy mà.”

Hương Hiểu Quyên khóc to hơn.

Lục Viễn buồn bực mò lấy một điều thuốc, đang định châm thì bị Tạ Vũ lấy xuống: “Trên mặt anh có mấy chỗ sưng cả rồi, tôi thoa ít thuốc cho anh.”

Cô lấy cồn i-ốt và tăm bông trong túi ra.

Lục Viễn nghi hoặc: “Mấy thứ này từ đâu mà cô có?”

“Ban nãy khi anh mua đồ ăn, tôi thấy có hiệu thuốc nên tiện thể mua. Ày, anh đừng có nhúc nhích.”

“Shh!” Vì đau mà Lục Viễn hít vào một hơi khí lạnh, “Cô có biết làm không hả!?”

“Xe xóc như vậy, anh còn nhúc nhích nữa, tôi có thể thoa chính xác được sao? Nếu anh chê tôi không được thì lát nữa anh về tự mà làm lấy.”

Lục Viễn hừ lạnh một tiếng: “Cô muốn thoa thì nhanh lên một chút.” (1)

Tạ Vũ nhìn anh cười một tiếng, khẽ nói: “Ồ đây tôi thoa thế nào?” (2)

(1), (2): Chữ thoa mà Lục Viễn dùng ở đây là chữ 上 (thượng) trong 上药 (thoa thuốc), câu này cũng có thể hiểu là “Cô muốn lên (tới) thì nhanh lên một chút”, nên câu Tạ Vũ đáp lại cũng có thể hiểu là “Ồ đây tôi lên (tới) thế nào?”.

Có lẽ xe đi qua một cái ổ gà, lắc lư mạnh một cái. Tạ Vũ vốn nghiêng người về trước, tay cầm trước mặt kè sát trán anh, chấn động này khiến cô nhào tới trước, tay đè mạnh một cái, cả người cũng ngã vào ngực anh. Lục Viễn theo bản năng ôm lấy cô, tuy là mùa đông, mặc áo dày, nhưng hơi thở của Tạ Vũ vừa vụn phả vào nơi cổ anh. Thân thể anh thoáng cứng đờ, chờ xe hơi vững vàng lại, lập tức buông hai tay ra, thậm chí còn không khách sáo đẩy cô một cái.

Lục Viễn lộ ra vẻ mặt chán ghét đối với lời nói thô tục của cô, khẽ nhú mày, lạnh lùng nhìn sang phía cô.

Tạ Vũ giờ tắm bông trong tay lên: “Tôi là nói thoa thuốc.”

Mấy đứa trẻ cũng bị xóc đến mức ngã nghiêng ngã ngửa, khó khăn lắm mới ngồi thẳng được. Hai đứa trẻ nhìn về phía cô với vẻ mặt thuần khiết, Tạ Vũ cũng mỉm cười với hai đứa bằng một vẻ mặt thuần khiết.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lên núi

Thoa thuốc trong chiếc xe xóc nảy quả là một công việc kỹ thuật, Tạ Vũ làm đi làm lại rất lâu mới tạm thoa thuốc xong vào vết thương trên mặt Lục Viễn.

Trán, khóe mắt và khóe miệng anh có mấy chỗ sưng đỏ, lại thêm màu tím của cồn i-ốt, nên cả khuôn mặt thoát nhìn trông vô cùng buồn cười, hoàn toàn không nhìn ra vẻ anh tuấn ban đầu, cũng không nhìn ra sự lạnh lùng cứng rắn nghiêm túc thường ngày.

Mấy đứa trẻ thấy bộ dạng này của anh, vốn sợ uy nghiêm của anh, muốn cười lại không dám cười. Nhưng sau khi Tạ Vũ bật cười tiếng đầu tiên thì mấy đứa cũng không nhịn được cười thành tiếng, ngay cả Hường Hiểu Quyên cứ rầu rĩ không vui cũng bật cười.

Sắc mặt Lục Viễn càng tệ hơn, anh nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, dường như lại không biết nói gì, dứt khoát quay đầu đi nhìn đằng trước không nói lời nào.

Tạ Vũ khó khăn lắm mới dừng lại, hỏi: “Vết thương trên người anh có nghiêm trọng không?”

Rất lâu sau, Lục Viễn mới ậm ừ trả lời: “Trên người không sao.”

Tạ Vũ thấy anh tức đến độ xanh mét cả mặt mày, nhưng lại vì vết thương trên mặt mà có phần lòi thối lếch thếch.

Lục Viễn ý thức được ánh mắt như cười như không của cô, quay đầu liếc cô một cái, hung dữ nói: “Cô nhìn cái gì mà nhìn?”

Tạ Vũ vô tội nói: “Trong xe nhỏ thế này, tôi có thể nhìn đâu được chứ?”

Lục Viễn có lẽ hơi giận thật, cho đến khi xe đi hết đường, anh cũng không mở miệng nói gì nữa. mấy đứa trẻ thấy bầu không khí bất thường, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng không lên tiếng.

Xe dừng lại, Lục Viễn nhảy xuống xe, trả tiền xe cho tài xế, rồi kéo ba túi rau củ xuống để ở ven đường.

Tạ Vũ nhìn ba cái túi nilon cột kỹ dưới đất, rồi nhìn mấy đứa trẻ tay không có sức trời gà, hỏi Lục Viễn: “Một túi này phải mấy chục cân, tôi còn đeo túi và máy ảnh, chắc anh không bắt tôi giúp anh mang cái này thật đấy chứ?”

Lục Viễn hờ hững nhìn cô một cái, hung dữ nói: “Nếu không thì sao? Cô nghĩ một mình tôi mang về trường à? Hay là nói mấy đứa trẻ này làm được? Cô ở trường ăn không ở không, giúp làm chút việc thì không nên sao.”

Nói xong, anh xoay người đi đến quán nhỏ ven đường, chào hỏi người trong quán.

Khóe môi Tạ Vũ giật giật. Cô đi lên trước khom người xách một túi trong đó, trọng lượng đúng thật là khá nặng. Tuy cô là một nữ phóng viên không ngại xông pha, nhưng thật sự không giỏi mấy chuyện lao động chân tay thế này lắm. Cô đôi tay liên tục, cảm thấy xách bằng tay chẳng mấy thực tế, nghĩ nghĩ dứt khoát nâng lên gánh trên vai.

Cũng không chờ người phía sau, cô tự bước lên con đường nhỏ đi đến thôn Hồng Khê.

Chưa đi được mấy bước, vài tiếng bước chân liên vang lên phía sau, còn có tiếng trò chuyện bằng tiếng địa phương, có lẽ là nhóm Lục Viễn đã đuổi kịp. Tạ Vũ sắp quay đầu lại một cách chật vật, thì vai cô bỗng nhẹ hơn một chút.

Cô liếc nhìn một cái, chính là Lục Viễn đã lấy cái túi trên vai cô tự mình vác: “Anh...”

Cô thấy khó hiểu, khóe mắt đã liếc về phía sau, hai dân làng đang đeo gùi.

Tạ Vũ bật cười lắc đầu: “Tôi còn tưởng anh trông chờ vào tôi thật đấy! Thì ra có người giúp.”

Lục Viễn đi song song bên cạnh cô, khẽ nhìn cô một cái nói: “Cũng khá đấy, có thể xách lên nổi.”

Tạ Vũ xì một tiếng: “Anh tưởng tôi là Lâm Đại Ngọc à?”

“Trông cũng không giống, giống mụ phù thủy.”

Tạ Vũ cười ha ha hai tiếng, nhìn khuôn mặt chẳng ra sao của anh: “Vậy anh biết bây giờ anh giống gì không?”

“Giống gì?”

“Trư Bát Giới.”

Nói xong lại cảm thấy đầu vô mồm thể này thật ấu trĩ, bản thân cũng không khỏi cười thành tiếng.

Một lát sau, cô lại hỏi: “Anh quen hết mấy dân làng này à?”

“Ừ, lần nào mua đồ về, họ cũng sẽ giúp mang đến trường.”

Tạ Vũ cảm thán: “Người miền núi vẫn hiền lành chất phác thật.”

Sau khi nói câu này xong, hai người tiếp tục đi sóng vai, nhưng không nói gì nữa. Ngược lại là mấy đứa trẻ phía sau luôn nói ríu rít không ngừng.

Tạ Vũ chợt nhớ đến việc ngày mai mình phải đi, còn lại chuyện đi thăm hỏi gia đình mấy đứa trẻ bị bỏ lại chưa hoàn thành, suy nghĩ một chút quay đầu hỏi: “Hiệu Quyên này, có phải mấy đứa về thẳng nhà không?”

Cảm xúc của Hường Hiệu Quyên hôm nay đã khôi phục chút ít, cô bé chỉ hơi sợ Lục Viễn, không dám đi quá gần. Cô bé gật đầu: “Đúng ạ.”

Hiệu Cương nói: “Ông nội biết chúng ta đi tìm chị, hôm nay chị chắc chắn sẽ bị ông đánh này.”

Hiệu Quyên mắt hừng bầu môi.

Tạ Vũ nói: “Vậy chị đi đến nhà mấy đứa xem thử, giúp Hiệu Quyên nói với ông nội để ông đừng đánh em.”

Hường Hiệu Quyên ngẩng đầu nhìn về phía cô: “Thật sao ạ?”

Tạ Vũ gật đầu.

Lục Viễn quay sang nhìn cô, khẽ nói: “Nếu cô xem chị em mấy đứa như ví dụ phòng vấn, tôi không có ý kiến, nhưng đừng vì thu hút sự chú ý của độc giả mà viết linh tinh. Bây giờ mạng internet thông tin phát triển như vậy, Hiệu Quyên đã mười hai tuổi, cuối năm sẽ vào làng học hết tiểu học, tôi lo bài báo sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con bé.”

Tạ Vũ nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không viết chuyện bỏ nhà đi đâu. Anh biết rồi đấy, lần lấy tin này của tôi là tuân san hợp tác với quỹ công ích, mục đích là hi vọng những đứa trẻ bị bỏ lại này nhận được nhiều sự quan tâm và giúp đỡ hơn.”

“Hi vọng là vậy.”

Ánh mặt trời chiều đông ảm áp, nhưng cũng hơi rát. Đi khoảng hai mươi phút, Tạ Vũ quay đầu nhìn Lục Viễn, chỉ thấy trán anh hơi đỏ mồ hôi.

“Cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần đâu.”

“Ờ.”

Người đàn ông ngoan cố.

May mà căn nhà màu trắng của trường tiểu học Hồng Khê rất cuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Vì phải lên núi với ba chị em nhà họ Hường, nên lúc ở bờ sông bên kia, Tạ Vũ không cần qua sông, mà đi lên một con đường khác. Ba đứa trẻ tạm biệt Lục Viễn.

Nhưng Lục Viễn lại nói: “Mọi người đừng đi trước, chờ ở đây đã.”

Tạ Vũ khó hiểu: “Làm gì vậy? Tôi hỏi qua rồi, lên núi mất bốn, năm mươi phút, giờ đã gần ba giờ rồi, anh đừng làm chậm trễ thời gian của chúng tôi.”

Lục Viễn nhìn cô một cái, rồi nói với mấy đứa trẻ: “Bảo mấy đứa chờ thì chờ đi.”

Giáo viên có lệnh, bọn trẻ cũng không dám đi, chỉ có thể ở bờ sông nhìn Lục Viễn vác rau củ qua sông.

May mà Lục Viễn trở lại rất nhanh, giẫm lên mấy tảng đá nhanh chóng qua đây.

Lúc này Tạ Vũ mới phản ứng kịp, chờ anh lên bờ đến gần: “Anh cũng đi à?”

Lục Viễn nói: “Tôi đến nhà mấy đứa xem thử. Hôm qua hiệu trưởng có kêu người lên núi nhắn chuyện của bọn trẻ cho gia đình họ, nhưng ông cụ chắc chắn vẫn không yên lòng, tôi đi nói với ông ấy.”

Tạ Vũ cười: “Tôi còn tưởng anh sợ một mình tôi không tìm được đường xuống núi về nữa đấy!”

Lục Viễn hờ hững liếc cô một cái: “Cô tìm được không?”

Tạ Vũ cười nhìn anh, nhướn mày từ chối bình luận.

Thế núi ở đây kéo dài liên tục, nói là lên núi, chẳng phải là một ngọn núi leo thẳng lên, mà là vòng tới vòng lui, ngược lại giống như trèo đèo lội suối.

Vì tối qua trời mưa, nên đường đất trong núi trơn trượt vô cùng. Trẻ con lớn lên trong núi quen đi đường núi, cho dù là Hiểu Hà tám tuổi cũng như đi trên đất bằng. Lục Viễn thì càng khỏi phải nói, sống ở đây vài năm đã quen từ lâu.

Chỉ có Tạ Vũ đi rất vất vả, thỉnh thoảng loạng choạng, lại sợ rớt máy ảnh nên hai tay luôn bảo vệ nó. Khi đi đến con đường nhỏ hẹp khó đi, động tác của cô cứ dè dặt vụng về, mấy lần suýt ngã, toàn là Lục Viễn kéo cô.

Giữa đường gặp phải một cái dốc đứng cao tầm một người, vì sau cơn mưa trơn trượt, nên mấy đứa trẻ cũng không leo qua được. Chỗ đứng trên dốc nhỏ hẹp, Lục Viễn không có cách nào đứng ở trên kéo bọn trẻ, đành phải đứng phía sau đẩy từng đứa lên.

Đến lượt Tạ Vũ, tuy cô cao hơn trẻ con rất nhiều, nhưng thử một cái, dựa vào chính mình cũng phí công. Cô quay đầu nhìn về phía Lục Viễn: “Đẩy tôi một cái đi.”

Cô đeo túi ở trước ngực, túm rễ cây bên cạnh mượn lực, chân chống mặt dốc trơn trượt, chờ Lục Viễn giúp cô. Nhưng chờ một hồi, Lục Viễn lại không nhúc nhích.

Cô quay đầu giục anh: “Đỡ tôi một cái đi!”

Lục Viễn mím môi hơi khó nhận ra, đi lên trước một tay đỡ eo cô, tay kia đỡ hông cô. Tạ Vũ rớt cuộc hiểu tại sao anh do dự. Bây giờ tuy vẫn còn lạnh, nhưng cô cũng chỉ mặc hai cái quần, cảm giác tay anh đặt dưới hông cô quả thật vô cùng rõ ràng.

Không biết vì sao, người đàn ông này càng đứng gần, thì cô lại càng có ham muốn trêu đùa.

Cô khẽ cười hỏi: “Xúc cảm thế nào?”

Lục Viễn trừng cô một cái từ phía sau, tay nắm mạnh một cái: “Nhanh lên chút đi!”

Tạ Vũ mượn sức tay anh, gắng sức đạp một cái, lên hai bước, lại rào rào một tiếng, đất núi tơi ra, cái cây nhỏ cô đang vịn bị bật gốc, cả người cô ngã ngửa xuống.

“Máy ảnh của tôi!” Vì phải ôm máy ảnh, nên cô không vươn tay chống đất, dè dặt lên người Lục Viễn ở phía sau.

Tạ Vũ ngồi thẳng dậy, khăn trương kiểm tra túi máy ảnh một cái, phát hiện không hư hao gì mới thở phào một hơi.

“Cô ơi, có thể đứng lên trước không?”

Một giọng nói lạnh buốt vang lên phía sau, Tạ Vũ mới phản ứng được mình còn ngồi trên người Lục Viễn, vội vàng đứng dậy: “Thảo nào không thấy đau. Ngại quá, không cần thận coi anh là đậm thịt. Anh không sai chứ?”

Dưới đất toàn là bùn, đương nhiên sẽ không có việc gì. Lục Viễn bò dậy phui phui cái quần bị bẩn, lạnh lùng nhìn cô: “Cái máy ảnh này của cô quý như vậy à?”

Tạ Vũ cười: “Cái máy ảnh này là của công, hỏng thì tôi phải tự bỏ tiền đền. Mấy chục ngàn tệ, tôi tiếc lắm.”

Lục Viễn xì một tiếng, cầm lấy ba lô và máy ảnh của cô đeo lên người mình: “Thử lại lần nữa.”

Tạ Vũ phui phui tay: “Vậy anh đỡ chắc một chút, nếu cảm thấy sạm sỡ tôi, thì lát nữa anh cho tôi sạm sỡ lại là được.”

“Cô có thể đứng đắn chút được không?”

Tạ Vũ vặn lại: “Là anh nghiêm túc quá thôi.”

Lục Viễn chợt vươn tay ôm ngang eo cô, một tay dính vào hông cô, ghé bên tai cô khẽ nói: “Thế này được chưa?”

Hơi thở ấm áp của anh ập tới, thân thể kề sát lưng Tạ Vũ như một bức tường đồng tràn đầy nhiệt độ. Tâm tư cô bỗng ngẩn ngơ một chút, nhịp tim bất ngờ tăng nhanh, khó khăn lắm mới tìm lại lý trí: “Anh đang thật sự sàm sỡ tôi đấy.”

Mặt mày Lục Viễn không biểu lộ cảm xúc gì. Anh bỗng cô di chuyển về phía trước, dùng sức, trầm giọng nói: “Tôi đỡ cô, leo lên đi.”

Anh đã đeo hết đồ trên người Tạ Vũ, cô gọn nhẹ ra trận, nhận sức của anh leo lên rất nhanh. Mấy đứa trẻ vừa rồi đã đi một đoạn, thấy hai người mãi không lên, lại vòng trở lại. Thấy Tạ Vũ leo lên dốc, Hiểu Cường hỏi: “Chị phóng viên ơi, ban nãy có phải chị với thầy Lục bị ngã không?”

Tạ Vũ cười gật đầu: “Ngã nhẹ một cái.”

Cô vừa dứt lời, Lục Viễn đã leo lên thoăn thoắt, lạnh lùng nói với cô: “Tránh sang bên một chút.”

Tạ Vũ vội nhích sang nhường chỗ cho anh, thấy anh đáp đất dễ dàng, nhưng khuôn mặt còn bị thương kia vẫn lạnh lùng cứng rắn, liền nói đùa: “Anh đừng nên là Lục Viễn, nên gọi là Lục khó chịu, biệt danh mất hứng đi.”

Lục Viễn nhìn cô đang ngồi xổm trên đường, đi lên trước đá nhẹ giày cô một cái, hung dữ nói: “Đi mau.”

Nhưng khoe môi lại không biết vì sao lại khẽ nở nụ cười.

Tạ Vũ đuổi theo anh, hỏi: “Còn xa lắm không?”

Lục Viễn chỉ ngón núi phía trước: “Thấy sườn đồi có căn nhà kia không? Là ở chỗ đó.”

Tạ Vũ thờ phào một hơi: “Cuối cùng cũng đến.”

Mấy hộ gia đình đó là nhà gỗ Thổ Gia điển hình, nằm trong núi, ánh mặt trời chiếu rọi mái ngói sáng lấp lánh, xung quanh lại có mây mù nhàn nhạt lượn quanh, trông như ở giữa cõi tiên.

Mà đi kèm với phong cảnh đẹp như tranh vẽ này lại là sự nghèo khó bị xã hội hiện đại vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Gia đình trên núi

Rốt cuộc đến gần gia đình ở trong thôn trên núi, mấy đứa trẻ chạy ở đằng trước, còn chưa bước vào sân thì tiếng chó sủa đột nhiên vang lên một hồi. Tiếp sau đó lại có tiếng đàn ông gào thét.

Tạ Vũ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy Hường Hiểu Quyên xoay người chạy trở lại, một ông cụ khoảng sáu mươi tuổi phía sau quơ lấy cây chổi tre đuổi theo.

Hường Hiểu Quyên chạy đến sau lưng Lục Viễn trốn không nhúc nhích. Ông cụ thấy người tới, thở hổn hển để đồ trong tay xuống, mỉm cười, chào hỏi bằng tiếng địa phương: “Thầy Lục.”

Lục Viễn nói: “Bác Hường, con bé về là được rồi, đừng đánh nữa.”

Bác Hường gơ cây chổi chỉ Hường Hiểu Quyên sau lưng anh, hung dữ nói: “Lần sau chạy trốn nữa thì thầy Lục đừng có đi tìm nó. Để cái con chết tiệt này chết ở ngoài luôn đi.” Ông ấy nói xong, thấy Tạ Vũ sau lưng anh, tò mò hỏi: “Cô này là ai vậy? Giáo viên mới đến à?”

Lục Viễn lắc đầu: “Cô ấy là phóng viên, đến phỏng vấn gia đình miền núi chúng ta.”

Tạ Vũ chào hỏi ông ấy.

Ông cụ dè dặt và lo lắng gật đầu: “VẬY mau vào trong nhà ngồi đi.”

Mấy người đi lên trước, Hường Hiểu Quyên dè dặt đi theo sau Lục Viễn, khi đi ngang qua ông nội cô bé, vốn định né, nhưng vẫn bị ông cụ dùng chổi đánh hai cái.

Cô bé ai da hai tiếng, sờ mông chạy đi.

Tạ Vũ và Lục Viễn đều không nhìn được bật cười.

Chờ hai người đi vào sân, con chó vàng lớn trong sân lại sủa inh ỏi. Tuy có xích lại, nhưng sủa rất dữ, giống như muốn cố gắng vùng ra vậy.

Tạ Vũ thấy con chó vườn hung dữ kia, hơi sợ đứng sau lưng Lục Viễn, hỏi: “Con chó này không cắn đấy chứ?”

Lục Viễn nói: “Chó vườn canh nhà cắn là rất bình thường. Có điều ở đây chỉ có một mình cô là người lạ, nếu cắn thì cũng cắn cô thôi.”

Tạ Vũ nghe ra giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác của anh, xì một tiếng.

Bác Hường nói: “Chó xích chặt lắm, không sao đâu.”

Nói xong, ông ấy lại quát con chó hai tiếng, con chó đó đành hoảng lại, vùi dưới đất ư ừ.

Lục Viễn cười khề.

Tạ Vũ thần nhiên tiến lên đá bấp chân sau của anh một cái. Anh quay đầu như cười như không trừng cô một cái, nhưng có lẽ cảm thấy hai người như đang tán tỉnh, về mặt đột nhiên lạnh lùng cứng rắn lại.

Nhà của bác Hường là nhà gỗ Thổ Gia điển hình trong núi, một dãy nhà dài, sáu, bảy phòng, hai đứa con trai không ở riêng mà ở chung với nhau. Nhưng thật ra quanh năm chỉ có người già và trẻ con ở nhà, sau khi bọn trẻ đi học thì chỉ có một mình ông cụ.

Phòng ốc đại khái đã mấy chục năm, bị ám khói đen ngòm. Sau khi đi vào gian nhà chính, tuy bên ngoài trời quang mây tạnh, cửa chính mở rộng, nhưng bên trong cũng có vẻ không mấy sáng sủa.

Sau khi vào nhà ngồi xuống, bác Hường dặn Hường Hiểu Quyên đi đun nước cho khách.

Hường Hiểu Quyên thấy ông nội không có tư thế tìm cô bé tính sổ nữa, đáp một tiếng. Nhà bếp ở bên cạnh, nhưng giọng của cô bé từ bên trong truyền ra rất nhanh: “Ông ơi, lu nước sắp hết nước rồi.”

Lục Viễn vừa ngồi xuống ghế, nghe vậy đứng lên: “Đứng lúc lắm, cháu đi gánh giúp bác mấy thùng nước.”

Bác Hường nở nụ cười thành thật chất phác đặc trưng của người miền núi: “Lần nào thầy Lục tới cũng giúp làm cái này làm cái kia, đúng là áy náy quá.”

Lục Viễn cười: “Cháu cũng chưa giúp bác làm gì mà, chỉ lên đây ngồi một chút nhân tiện gánh mấy thùng nước thôi, hơn nữa cháu cũng đau lên đây thường xuyên.”

Anh nhìn Tạ Vũ ngồi trên ghế, trông có vẻ hơi mệt: “Cô phỏng vấn chụp ảnh gì thì chú ý một chút.”

Tạ Vũ bất đắc dĩ xòe tay: “Tôi không vô lương tâm như anh nghĩ đến thế đâu.”

Anh hờ hững gật đầu, xoay người đi vào nhà bếp lấy thùng nước.

Tiếng cửa cột kẹt vang lên, Tạ Vũ ló đầu nhìn ra ngoài, thấy Lục Viễn xách hai cái thùng gỗ đi ra từ bên cạnh, đi về hướng bên phải căn nhà. Hiểu Cương, Hiểu Hà nhún nhảy theo sau như theo đuôi, bóng lưng cao lớn của anh nhanh chóng biến mất chỗ cửa quẹo.

Tạ Vũ lấy máy ghi âm ra bật lên, hỏi: “Bác Hường, ở đây vẫn chưa có nước máy sao?”

Bác Hường nghe tiếng phổ thông không hiểu mấy, cô lại chậm rãi nhắc lại lần nữa.

Hường Hiểu Quyên đi từ trong bếp ra, trả lời thay cho ông nội: “Chỗ bọn con là trên núi, không lắp nước máy được nên mọi người đều uống nước giếng. Ông nội già rồi gánh nước không tiện, lúc đầu bố con nói lắp một cái máy bơm nước lấy nước giếng vào nhà.” Nói đến đây giọng cô bé nhỏ lại, dừng một chút, rồi mới nhỏ giọng nói, “Nhưng hai năm bố không về nhà rồi.”

Tạ Vũ hỏi: “Vậy lần này em muốn đi Quảng Đông có phải là muốn đi tìm bố em không?”

Hường Hiểu Quyên lắc đầu: “Bố tìm phụ nữ khác ở bên ngoài, con mới không muốn đi tìm bố đấy.”

Bác Hường có lẽ nghe hiểu đoạn đối thoại của hai người, nói: “Sáu năm trước, hai đứa con dâu đi làm chết ở bên ngoài, con trai tìm vợ mới hết rồi. Trẻ con trong nhà cũng phải tiêu tiền, hai đứa làm việc ở ngoài cả năm, nhà xa như vậy, về một chuyến đâu có dễ.”

Tạ Vũ hỏi: “Vậy mỗi năm bố Hiếu Quyên, Hiếu Hà gửi về nhà bao nhiêu tiền ạ?”

“Mấy ngàn tệ.”

Tạ Vũ hơi kinh ngạc: “Vậy đủ dùng không?”

Bác Hường gật đầu liên tục: “Đủ dùng đủ dùng chứ. Gạo với đồ ăn trong nhà đều không cần mua, bây giờ bọn trẻ đi học cũng không tiêu bao nhiêu tiền, một năm mấy ngàn còn dùng không hết nữa là. Tôi gửi hết rồi, chờ bọn nó lớn đi học thì dùng.”

Thượng Hải cô đang sống bây giờ, đối với đa số thanh niên mà nói, tiền sinh hoạt một tháng mấy ngàn cũng chê quá ít.

Tạ Vũ liếc nhìn Hường Hiếu Quyên lật rau ở cửa, chân chừ một chút, khẽ hỏi bác Hường: “Mẹ của Hiếu Quyên xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Cô thấy bàn tay lật rau của Hường Hiếu Quyên khẽ cứng đờ, nhưng chỉ cúi đầu im lặng, không trả lời thay cho ông nội.

Bác Hường thở dài: “Tôi cũng không rõ lắm, dù sao thì cũng nói kì túc xá ở nhà máy đốt lửa sưởi ấm, không biết sao lại bén lửa, ba đứa trẻ đột ngột mất mẹ, khi đưa hai chị em dâu về thì còn lại hai hộp tro cốt thôi.”

Tạ Vũ im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy thường ngày chỉ có một mình bác ở nhà ư?”

Bác Hường gật đầu: “Đúng vậy, bọn trẻ xuống núi đi học, một tuần về một lần, thời gian còn lại chỉ có một mình tôi.”

Ông ấy nói rồi cười, “Nhưng thôn chúng tôi bây giờ đều vậy cả. Ở nhà không làm ra tiền, thanh niên cũng không muốn ở nhà nên ra ngoài làm việc hết, người ở lại không phải người già thì cũng là con nít. Còn có mấy đứa trẻ cũng không đi học, mười ba, mười bốn tuổi là chạy đi làm công rồi.”

Ông ấy chỉ Hiếu Quyên trước bậc cửa, “Học kì này con nhóc chết tiệt đó cũng không đi học, nói muốn theo người ta đi làm. Vẫn là thầy Lục khuyên về đó. Tôi tưởng nó nghĩ thông suốt rồi, đâu có biết ở trường hai ngày lại chạy trốn nữa.”

Hường Hiếu Quyên lẩm bẩm: “Con không chạy trốn nữa là được chứ gì.”

Bác Hường đột nhiên nổi giận: “Mày chạy nữa xem tao có đánh gãy chân mày không! Mày tự suy nghĩ xem thầy Lục tìm mày về bao nhiêu lần, nếu không phải thầy ấy, thì mày bị người ta bán từ lâu rồi!”

Dù sao cũng là trẻ con, lại có mặt người ngoài, Hường Hiếu Quyên bị nói thẹn quá hóa giận, ôm rô rau đi sang bên cạnh.

Bên ngoài có tiếng ồn ào của trẻ con vang lên, Tạ Vũ đứng dậy đứng ở cạnh cửa, quả nhiên thấy Lục Viễn đang gánh một gánh nước, trở lại từ con đường nhỏ. Động tác gánh nước của anh rất nhuần nhuyễn, giống như đàn ông nông thôn làm chuyện thế này quanh năm, đòn gánh đặt trên vai anh, hai cái thùng gỗ buông xuống hai bên đòn gánh, đúng đưa có quy luật, nhưng lại không thấy nước hắt ra.

Trọng lượng hai thùng nước không nhẹ, nhưng anh trông chẳng tốn sức, thân hình cao ngất cũng không vì gánh nặng trên vai mà khom xuống. Lúc này nắng gắt, anh bước đi trên con đường nhỏ trông vững vàng như thế, có lẽ là đang cười nói với hai đứa trẻ đằng trước, cho dù mặt bị thương, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự dịu dàng hiếm thấy trong vẻ mặt đó.

Tạ Vũ khoanh tay, hơi dựa vào bên khung cửa, cười nhạt nhìn người đàn ông này đến gần. Anh ý thức được cái nhìn chăm chú của cô, xa xa nhìn cô một cái, rồi hờ hững thu ánh mắt lại.

Lục Viễn gánh nước tổng cộng ba chuyến, chứa đầy lu nước. Anh vào trong nhà, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, hỏi: “Phòng vẫn xong chưa?”

“Gần xong rồi, tôi chụp thêm mấy tấm ảnh nữa.”

Tạ Vũ lấy máy ảnh ra, chụp mấy tấm tình trạng trong nhà, rồi bảo bọn trẻ đứng tùm lại chụp hai tấm. Trẻ con không rảnh việc đời, chỉ cảm thấy chụp ảnh là chuyện rất vui, không hề hiểu cô làm chuyện này sẽ có nghĩa như thế nào. Đương nhiên, núi cao đường xa, cho dù những tấm ảnh này được quan tâm thế nào ở bên ngoài, thì cũng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống hàng ngày của mấy đứa trẻ. Hơn nữa một khi ảnh được công bố, nhất định sẽ có người sẵn lòng đến giúp đỡ những đứa trẻ nghèo khó bị bỏ lại trong núi này.

Cô nhìn mấy ảnh, kiểm tra kết quả một chút, rồi bước ra khỏi bậc cửa, chụp cả căn nhà. Chụp hai tấm, phát hiện ngóc một góc nhà sụp rất nhiều, không khỏi tò mò hỏi: “Mấy miếng ngói đó sụp rồi, không bị dột sao ạ?”

Bác Hường đi ra nhìn thử, hiểu rõ gật gù đầu: “Hôm qua trời mưa sụp đấy, tôi đi đứng không tiện nên không lên mái nhà được, phải chờ thợ xây tới sửa mới được.”

Lục Viễn theo sau nhìn, nhủ mảy: “Như vậy sao được? Nếu mưa nữa, nói không chừng sẽ sụp xuống đấy. Thế này đi, cháu đi làm một cái.” Nói xong, lại nói với Tạ Vũ, “Tôi nay xuống núi không thành vấn đề chứ?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Tôi không sao, dù sao thì cũng có anh dẫn đường rồi, tôi cũng không sợ không tìm được đường xuống núi.” Nhưng cô hơi khó tin, “Anh cũng biết làm cái này à?”

Lục Viễn thuận miệng nói: “Ngói của phòng học cũ của trường sụp mấy lần, không biết cũng sẽ biết thôi.”

Mái nhà này tuy không cao nhưng cũng hơn ba mét, Lục Viễn bắc thang leo lên, đập nhẹ một cái, mái nhà đó liền hơi rung phát ra tiếng.

Tạ Vũ đứng ở dưới, ngẩng đầu nhìn, không khỏi lo lắng nói: “Anh cẩn thận một chút.”

Lục Viễn ừm một tiếng, không nói gì nữa.

Sửa mái ngói là một công việc tỉ mỉ mà nguy hiểm, không cẩn thận là ngã xuống, hoặc gẫy sập mái nhà vốn đã hơi lỏng lẻo ngay, đứng trên mái nhà phải cẩn thận từng bước một.

Chẳng biết tại sao Tạ Vũ hơi căng thẳng, luôn đứng ở dưới quan sát, thỉnh thoảng thấy anh bước hơi loạng choạng thì sẽ vô thức giật thót tim.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên mái nhà, miếng ngói xanh đen phản xạ ánh sáng, Lục Viễn ở ngay trong quang sáng này. Một giọt mồ hôi chảy từ trán anh xuống, trong không trung lóe lên một cái, rồi rơi xuống biến mất giữa những miếng ngói.

Chi tiết nhỏ bé mà thoáng qua này, rơi vào trong mắt Tạ Vũ lại như đột nhiên xem được một đoạn phim câm đứng im.

Lục Viễn trên mái nhà có lẽ hơi nóng, khẽ thẳng người dậy, cởi chiếc áo bên ngoài ra, nói với người ở dưới: “Chụp lấy.”

Tạ Vũ vẫn đang ngăn người, áo của anh đã rơi từ trên không xuống. Cô luống cuống tiến lên, chiếc áo đó vừa vạm trù đỉnh đầu cô, che cả người cô lại.

Mấy đứa trẻ chơi đùa ở ngoài thấy vậy cười ha ha, ngay cả con chó vàng bị xích lại cũng ăng ăng hai tiếng.

Tạ Vũ lấy áo xuống, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lục Viễn nhếch miệng cười, cúi đầu nhìn cô. Cô lờm anh một cái, anh bấu môi, lại cúi đầu làm việc.

Lục Viễn lúc này chỉ mặc một chiếc áo may ô, bắp thịt trên cánh tay có thể thấy rõ dưới ánh mặt trời.

Chiếc áo trong tay cô tỏa chút mùi mồ hôi đàn ông, chẳng tính là thơm, nhưng Tạ Vũ không hiểu sao hơi bưng bình, giống như một vài tế bào nào đó trong cơ thể đột nhiên rục rịch chuyển động.

Cô nghĩ đến chữ pheromone (1).

(1) Pheromone (kích dục tố) là một loại hóa chất tự nhiên được tiết ra bởi động vật có vú để kích thích vào đối tượng khác giới trong cùng một loài nhằm mục đích ghép cặp.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đi đường đêm

Chờ đến khi Lục Viễn sửa mái ngói xong, mặt trời trên không trung đã biến thành màu đỏ, dần hạ xuống phía tây.

Khói bếp bốc mù mịt trong bếp nhà họ Hường.

Lục Viễn xuống thang, nhìn Tạ Vũ một cái, cầm lấy cái áo trên tay cô mặc vào.

Bác Hường bưng một cốc nước nóng từ trong nhà ra: “Làm lâu vậy, khát rồi phải không? Nào thầy Lục mau uống ít nước đi.”

Lục Viễn nhận lấy cái cốc sứ, uống một hớp, ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Trời sắp tối rồi.”

Bác Hường nói: “Dù sao cũng giờ này rồi, hai người ăn cơm xong rồi hãy đi. Bây giờ mùa đông cũng không có côn trùng răn rết gì, đi đường ban đêm không sao đâu.”

Lục Viễn gật đầu, nói với Tạ Vũ: “Vậy chúng ta ăn cơm rồi đi, nếu không đi đến giữa đường cô đói đi không nổi, tôi không có cách nào cõng cô đâu.”

Tạ Vũ cười: “Được.” Xong lại bổ sung, “Tôi thấy Hiểu Quyên lảng xăng chạy ra chạy vào, nhỏ như vậy đã biết nấu ăn rồi, giỏi thật đấy.”

Bác Hường nói: “Con nít trong núi không giống trẻ con trong thành phố mấy cô đâu, về cơ bản bố mẹ đều không có nhà, còn chưa cao bằng bếp lò đã phải bắt đầu tự nấu cơm rồi.”

Tạ Vũ gật đầu cười.

Hương Hiểu Quyên đã làm cơm xong, gọi mọi người vào nhà ăn cơm.

Một chiếc bàn vuông màu đen đặt trong bếp, trên bàn là mấy bát món ăn gia đình miền núi, thịt muối, canh bắp đậu, lá rau diếp ngồng, dưa chua cộng thêm một đĩa cà rốt muối chua.

Tạ Vũ nhìn những món này, cười nói: “Hiểu Quyên có thể làm được thật mà!”

Hiểu Quyên mỉm cười có chút ngượng ngùng, bưng một chõng chén đựng cơm qua, đưa cho ông nội ngồi bên nồi để ông múc cơm.

Lục Viễn đi tới: “Để bọn cháu tự làm là được rồi.”

Anh lấy hai cái chén, đang định xới cơm, Tạ Vũ đi lên: “Tôi cũng tự làm, đỡ phải xới nhiều ăn không hết.”

Lục Viễn đưa một cái chén cho cô, tự xới một chén quay trở lại bàn.

Tạ Vũ cầm xẻng nấu ăn đang định xới cơm, bác Hương bên cạnh đột nhiên cầm lấy cái chén trong tay cô: “Ồ kìa, trong chén dính bụi rồi.”

Tạ Vũ nhìn, quả nhiên thấy trong chén dính một ít bụi. Nhưng chỗ đốt củi, dính chút bụi cũng bình thường thôi.

Cô không phải là người để ý đến thế, mỉm cười định cầm lấy nói không sao. Bác Hương lại lấy cái khăn lau mồ hôi trên vai xuống, lau lau chén, đưa cho cô: “Bây giờ sáng bóng rồi.”

Yết hầu Tạ Vũ giật giật, cô có chút ngại người nhìn cái chén đó. Vì được khăn lau mồ hôi lau qua mà cái chén quả thật trông sạch bóng. Nhưng mà... cô vô thức liếc nhìn cái khăn lau mồ hôi ố vàng trên người bác Hương, cô còn nhớ rõ ông cụ dùng cái khăn lau mồ hôi này lau trán, lau mắt... Cô lại thấy bác Hương tự lấy chén xới cơm, cũng tiện tay dùng khăn lau mồ hôi lau.

Cô biết thói quen vệ sinh của một số người ở nông thôn có vấn đề, bác Hương giúp mình lau chén hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt nhiệt tình. Nhưng cô có dễ tính như thế nào đi nữa, thì bây giờ dạ dày cũng hơi khó chịu.

Nhưng cô lại không tiện cầm chén đi rửa lại, như vậy thật quá bất lịch sự. Chỉ có thể ép mình xới một chén cơm, có chút tê cả da đầu quay trở lại bàn.

Lục Viễn vẫn chưa bắt đầu ăn, chỉ gấp ít thức ăn vào chén mình. Anh đã thấy một màn nho nhỏ vừa rồi, cũng chú ý đến sự thay đổi tế nhị của sắc mặt Tạ Vũ.

Nhân lúc những người khác không chú ý, anh đổi chỗ chén của mình và cái chén để trên bàn của Tạ Vũ, sau đó bưng chén cơm vừa rồi của Tạ Vũ lên bắt đầu ăn.

Tạ Vũ ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh không biểu lộ cảm xúc gì ăn một miếng cơm, thân nhiên nói: “Ăn đi, mau ăn xong rồi xuống núi.”

Tạ Vũ khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

Lục Viễn ừm một tiếng.

Nhưng mà tuy đã đổi chén, nhưng màn vừa rồi, Tạ Vũ thấy chẳng muốn ăn gì nữa. May mà cơm nước đều rất vừa miệng, lại thêm mùi vị chua cay kích thích sự thèm ăn, ăn mãi ăn mãi thì dễ dàng hơn rất nhiều, một bữa cơm cũng coi như hải lòng.

Khi hai người về, mặt trời đã lặn xuống núi, chỉ còn lại ánh sáng nhàn nhạt.

Bác Hương gói ít hoa quả khô cho Lục Viễn mang theo, rồi dẫn mấy đứa trẻ tiễn hai người đến đầu đường.

Tạ Vũ vừa đi vừa ngoảnh lại, cho đến khi sắp không nhìn thấy nữa, ông cụ và bọn trẻ mới về.

Cô hỏi Lục Viễn: “Anh và ông nội Hiểu Quyên rất quen thuộc, anh thường xuyên đến nhà họ sao?”

Lục Viễn trả lời: “Một tháng lên một hai lần, cũng không tính là thường xuyên.”

Tạ Vũ hỏi: “Đi thăm hỏi gia đình ư?”

“Coi như là vậy đi. Gia đình họ chỉ có một mình ông cụ ở nhà, ba đứa trẻ ở trường, Hiểu Quyên lại không nghe lời lắm.”

Tạ Vũ: “Anh đúng là một người thầy tốt đấy.”

Lục Viễn khẽ cười một tiếng: “Cô cũng biết trong núi không có chuyện gì để làm mà. Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không có việc thì đi thăm hỏi gia đình một chút thôi. Tôi cũng không phải chỉ đến mỗi nhà này.”

Tạ Vũ trầm mặc chốc lát, nhớ tới chuyện vừa rồi, cười nói: “Tại sao anh đổi chén cho tôi vậy?”

Lục Viễn nói: “Tôi thấy cái dáng vẻ sắp nôn ra của cô kia.”

Tạ Vũ ngưng ngưng: “Tôi thật không phải để ý lung tung đâu. Chủ yếu là do trước đó tôi thấy ông cụ lau mũi bằng cái khăn lau mồ hôi đó.”

Lục Viễn cười một tiếng: “Tôi biết. Người già dưới quê khó tránh việc không ý thức được như thế rất bần. Ông ấy cũng xuất phát từ lòng tốt thôi. Tôi thấy cô không đi rửa lần nữa mà ép mình xối cơm, cảm thấy cô cũng chẳng dễ dàng gì.”

Tạ Vũ cười một tiếng: “Nếu tôi đi rửa thì sẽ khiến người ta xấu hổ. Nhưng anh đòi chén cho tôi, anh không chê bần à?”

Lục Viễn nói: “Một người đàn ông như tôi không để ý quá mức đến vậy.”

“Ý anh là nói tôi để ý quá mức?”

Lục Viễn nói: “Không phải, cô đã làm rất tốt.”

Tạ Vũ cười cười, đi lên trước sắp lại gần anh: “Tôi phát hiện con người anh tốt lắm. Hướng Văn nói đúng, anh chính là miệng xà tâm Phật.”

Lục Viễn xem thường xì một tiếng.

“Tôi nói thật đấy.”

Lục Viễn khề đẩy cô một cái: “Cách xa tôi ra một chút.”

Tạ Vũ cười sắp lại lần nữa, cười nói: “Anh còn sợ tôi ăn anh à.”

Lục Viễn hừ một tiếng.

Sắc trời trong núi lúc này đã hơi nhá nhem. Tạ Vũ nhìn xung quanh, hỏi: “Trời sắp tối rồi, chúng ta làm sao thấy đường?”

Lục Viễn trả lời: “Tôi đã lấy đèn pin rồi.”

Cô lại hỏi: “Trên núi có thể có sói không?”

“Cô nói xem?”

“Vậy có rắn không? Tôi sợ rắn nhất đấy.”

“Ba tháng ba rắn chui ra khỏi hang, bây giờ mới tháng giêng, rắn còn đang ngủ.”

Tạ Vũ ồ một tiếng, lại hỏi: “Anh có từng đi đường núi buổi tối một mình bao giờ chưa?”

“Đi rồi.”

“Có sợ không?”

“Không sợ.”

“Chẳng lẽ chưa gặp qua yêu nữ, quỷ nữ cướp sắc gì đó sao?”

Lục Viễn rút cuộc không thể chịu nổi quay đầu liếc cô một cái: “Cô có biết bây giờ tôi muốn làm chuyện gì không?”

Tạ Vũ xòe tay: “Muốn khâu miệng tôi lại.”

“Cô còn tự biết mình lắm đấy.”

“Nhưng tôi không có cách nào ngậm miệng được.”

“Tại sao?”

“Vi tôi hơi sợ, con người tôi sợ là nói nhiều lắm.”

Lục Viễn cầm nín giật giật khóe miệng, xoay người bước nhanh hơn.

Tạ Vũ vội đuổi theo: “Này, anh đừng đi nhanh như vậy, tôi nói thật đấy.”

Lục Viễn vẫn phớt lờ cô.

Lần này Tạ Vũ đúng thật là không phải nói hươu nói vượn. Tuy cô không phải cô bé yếu đuối nhất gan gì đó, nhưng lần đầu tiên đi đường núi khi trời tối, cho dù chẳng phải một thân một mình, nhưng cũng vẫn hơi sợ. Nhất là đi một quãng đường ngắn đã đi ngang qua mấy đồi nghĩa trang nhỏ. Cô là chủ nghĩa duy vật kiên định, không tin quỷ thần, nhưng vẫn có phần kinh hồn bạt vía.

Khi hai người bước vào trong đường núi, chút dấu vết cuối cùng của ánh mặt trời cũng biến mất gần như không còn, một vầng trăng tròn tròn lên không trung.

Tạ Vũ chỉ bầu trời: “Nhìn kia, trăng lên rồi, tròn thật đấy.”

Trăng mười lăm tròn mười sáu.

Đêm nay vừa vặn là mười sáu tháng giêng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Treo chân

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Là rất tròn.”

Không những tròn, mà còn gần nữa, giống như treo trên đỉnh núi. Sắc trời càng tối thì ánh trăng càng sáng, chưa được bao lâu, một tầng ánh sáng đã bao phủ cả ngọn núi, con đường nhỏ không cần đèn pin cũng thấp thoáng rõ ràng.

Chỗ thú vị nhất của vầng trăng kia chính là dường như luôn di chuyển theo bước chân họ, kinh nghiệm mới lạ thế này khiến cô nhớ đến câu hát trong bài ca dao lúc nhỏ, “Vầng trăng đi em cũng đi.”

Sau lưng Lục Viễn, cô cười chỉ bầu trời: “Anh có cảm thấy mặt trăng đang đi theo chúng ta không?”

Lục Viễn nói: “Đó là ảo giác. Khoảng cách chúng ta đi có thể không đáng kể so với khoảng cách của mặt trăng với trái đất, thị giác không phân biệt được sự thay đổi, cho nên sẽ cảm thấy mặt trăng luôn đi theo chúng ta.”

Tạ Vũ phì cười thành tiếng: “Anh có thể suy nghĩ lãng mạn một chút được không? Đúng rồi, trước đây anh học gì?”

Lục Viễn cảm đèn pin ở phía trước, im lặng bước đi, không trả lời cô.

Tạ Vũ cười: “Anh đúng là miệng vô trai mà, cạy cũng cạy không ra? Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, thật sự không định viết anh vào bài báo của tôi đâu.”

“Thương mại.” Lục Viễn đột nhiên nói.

“Ồ.” Tạ Vũ gật đầu, “Vậy anh làm gì trước khi đến đây?”

“Tài chính.”

“Ở đâu?”

Lục Viễn nói: “Giống như cô, lang thang ở thành phố lớn.”

Lên núi dễ xuống núi khó, hai người dần đi đến sườn đồi dốc nhất. Bên con đường núi nhỏ hẹp là hai nghĩa trang, mấy ngôi mộ xếp trong đó, trong ánh trăng loang lổ, bia mộ màu trắng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tạ Vũ chẳng còn tâm tư cười đùa nữa, bước đi dè dặt, kinh hồn bạt vía đi theo sau lưng anh.

Một cơn gió nhẹ chọt thổi qua, cành cây phát ra tiếng rào rào. Tạ Vũ không dám nhìn lung tung, chỉ nhìn thẳng bóng hình cao lớn phía trước. Nhưng bên khóe mắt chọt lóe lên một cái, cô vẫn quay đầu theo bản năng. Vừa quay đầu liền thấy một chùm lửa xanh, lơ lửng trước một ngôi mộ.

Cô chọt thấy căng thẳng, nói: “Đó là cái gì vậy?”

Lục Viễn theo tiếng quay đầu lại, nhìn về hướng cô chỉ, sau đó thản nhiên nói: “Ma trôi.”

“Cái gì cơ?” Tạ Vũ kinh hãi, theo bản năng nhào sát vào người anh, đóm lửa xanh kia bay về phía họ.

Tạ Vũ thấy ngọn lửa đỏ đang di chuyển, tay chân luống cuống mất năng lực hành động bình thường, vì đang đi xuống dốc nên trượt chân cả người ngã về trước.

Lục Viễn túm lấy cô theo phản xạ, không ngờ bị cô kéo ngã theo. Hai người vướng vào nhau, lăn xa hơn mấy mét dưới đất mới miễn cưỡng dừng lại.

May là đường đất, mặt đất sau cơn mưa toàn là lá rụng cò khô, nên ngã không đau lắm. Chỉ là tư thế của hai người quả thật hơi kì lạ. Lục Viễn nằm nghiêng dưới đất, ôm Tạ Vũ nằm nghiêng dưới đất giống như vậy. Dưới ánh trăng, hai bóng đen ôm nhau trông có vẻ hơi đặc biệt đây đưa.

“Cô không sao chứ?” Lục Viễn hỏi bằng giọng có phần khẩn trương.

“Không sao.” Tạ Vũ đỡ lồng ngực anh ngồi nhổm dậy, mặc dù tư thế mập mờ, nhưng lúc này cô lại không có suy nghĩ gì khác, dù sao cũng đã bị dọa một lần, quả thật không phải kinh nghiệm hay ho gì. Cô thở phào một hơi, lại có chút oán trách, “Ban nãy anh nói ma trời gì đấy? Làm tôi sợ muốn chết.”

Lục Viễn ngồi dậy, cười nói: “Ma trời là lân quang, nghĩa trang trong núi hay thấy lắm. Cô có chút thường thức được không? Đừng tự mình dọa mình.”

Tạ Vũ nói: “Tôi chưa ở trong núi bao giờ, trời tối om thấy dọc đường nhiều mồ mà như vậy đã hơi ghê ghê rồi, rồi bị anh nói chữ ma gì đó nữa, đột nhiên nghe đương nhiên là sợ rồi.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Tạ Vũ vượt qua người anh, nhìn về hướng bãi đất ban nãy, ma trời kia không biết đã tắt từ lúc nào, chỉ còn lại một ngôi mộ lẳng lẳng ở đó. Cô lắc đầu: “Tạm tạm, tôi cũng không nhất gan đến vậy.”

Lục Viễn cười đầy ẩn ý, rồi nói: “Vậy cô xoay người nhìn đằng sau thử xem.”

Tạ Vũ không rõ vì sao xoay người lại, trong nháy mắt la to một tiếng.

Thì ra hai người đã lăn đến trước một ngôi mộ, bia mộ ửng hiện ánh sáng xanh đen kia ở ngay bên cạnh cô, trước bia mộ còn có hai cây nến đã cháy hết, có lẽ là tháng giêng có người tới thờ cúng.

Cô vỗ vỗ ngực, chửi tục một câu, nổi nóng nói: “Mẹ nó anh có thể đừng dọa người khác được không!”

Lục Viễn chậm rãi đứng lên, dùng đèn pin soi bia mộ đó, kéo cô dậy: “Nói tục trước mộ phần, coi chừng người trong đó bò ra dạy dỗ cô đấy.”

Tạ Vũ cũng đứng lên, nhắc khuỷu tay huých mạnh anh một cái. Lục Viễn khẽ rên đau một tiếng.

Nhưng khi cô trút giận xong chuẩn bị nhắc chân định đi, chân phải lại đột nhiên đau nhói một trận, cô ả da một tiếng.

“Sao vậy?” Lục Viễn nhíu mày hỏi.

Tạ Vũ hít một hơi lạnh nói: “Tôi bị trẹo chân rồi.”

“Vậy còn đi được không?”

Tạ Vũ cắn răng: “Để tôi thử xem.”

Nhưng cô vừa bước chân phải một cái, cơn đau kia lại không hề khách sáo ập tới, không khỏi lại shh một hơi.

Trẹo chân có vẻ rất nghiêm trọng.

Lục Viễn buông tay cô ra, vòng ra trước mặt cô khom lưng xuống: “Lên đây đi.”

“Không cần đâu.”

Lục Viễn cười khẽ một tiếng: “Vậy cô đi được không? Còn nửa đường đấy.”

Tạ Vũ do dự trong chốc lát: “Anh có được không? Tôi không nhẹ lắm đâu.”

“Gầy sắp thành tờ giấy rồi, một tay tôi cũng xách cô lên được.”

Tạ Vũ xì một tiếng: “Ít khoác lác đi.”

“Nhanh lên một chút! Đừng rề rà nữa, nếu không người trong ngôi mộ bên cạnh sẽ bò ra đuổi chúng ta đấy.”

Tạ Vũ lắc đầu phì cười, từ từ nhích một cái, hai tay đặt lên lưng anh: “Vậy tôi không khách sáo đâu.”

Lục Viễn đỡ đuôi cô, dùng sức đưa lên lưng, nói: “Khách sáo thì không cần, có điều cô đang hoảng một chút đừng có nhúc nhích. Xuống dốc khó đi, nếu

ngã nửa thì phiền phức thật đấy.”

Tạ Vũ nói: “Nếu anh không được thì thả tôi xuống.”

“Ừm.”

Tuy vẫn còn lạnh, nhưng Lục Viễn mặc không dày, bờ lưng rắn chắc như một bức tường cứng rắn. Vì dùng sức mà cánh tay như chứa đựng một loại sức mạnh được miêu tả sinh động. Tạ Vũ đột nhiên tưởng tượng thân thể anh dưới lớp quần áo là bộ dáng gì.

Hôm qua sau khi tìm được Hiểu Quyên trong làng, Lục Viễn tiện thể sửa tóc lại, lúc này chỉ còn những sợi tóc ngắn và cứng dựng thẳng đứng, như tuyên bố rõ sự ngạo mạn và kiêu căng của người đàn ông này.

Ở trên người anh, Tạ Vũ cảm đèn pin, ánh sáng trắng tập ấy chiếu rọi con đường nhỏ dưới chân hai người. Anh đi rất chậm, nhưng từng bước vững vàng kiên định.

Núi rừng mùa đông vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng côn trùng kêu chim hót. Vì vậy ngoài tiếng bước chân của Lục Viễn ra, trong sự yên tĩnh này, hơi thở của hai người có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Hai người không nói gì nữa rất lâu, cuối cùng vẫn là Lục Viễn mở miệng trước: “Sao không nói gì vậy?”

Tạ Vũ khựng lại, cười khẽ một tiếng, nhìn đỉnh đầu anh: “Tôi phát hiện đầu anh có hai xoáy. Mấy người già nói người có hai xoáy thông minh.”

“Vậy sao? Nhưng hình như tôi không thông minh lắm.”

“Tôi cũng thấy vậy. Người thông minh sẽ không ở trong núi sáu năm.”

Lục Viễn trầm mặc.

Tạ Vũ suy nghĩ một chút, giọng nói thoáng nghiêm túc: “Hôm nay sau khi đến nhà họ Hường, trong lòng tôi hơi xúc động.”

Lục Viễn hỏi: “Cảm thấy họ nghèo khổ quá sao?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Tôi cũng thấy qua người nghèo ở thành phố, thậm chí còn nghèo hơn họ nữa. Nhưng hai trạng thái hoàn toàn khác nhau. Người nghèo trong thành phố, ngoại trừ những người vì nguyên nhân thân thể, thì phần lớn đều sẽ có phần oán trách và mất thăng bằng. Nhưng người ở đây thì khác, vì nghèo khó là tình trạng bình thường, mọi người đều xấp xỉ nhau, nên ngược lại rất bình thản, cũng có thể tiếp nhận trạng thái này như chuyện đương nhiên.”

Lục Viễn trầm mặc một lúc, hỏi: “Cô có biết câu chuyện cậu bé chặn cừu không?”

“Là câu chuyện chặn cừu lấy vợ sinh con chặn cừu ấy hả?”

Lục Viễn gật đầu: “Trước kia tôi đọc truyện này cũng chế giễu sự dốt nát của cậu bé chặn cừu giống nhiều người. Nhưng đến đây mới biết, cái gọi là dốt nát chẳng qua là do thiếu giáo dục mà thôi. Ở đây, rất nhiều đứa trẻ chưa học hết giáo dục bắt buộc đã đi làm, không hề nói những đứa trẻ này trời sinh không thích đi học, mà chỉ là vì giáo dục không theo kịp, bố mẹ không có học thức bỏ bê, nhà trường lại không có năng lực quản lý. Vì vậy mà đa số người chỉ có thể vùng vẫy ở tầng lớp thấp, hơn nữa sẽ ảnh hưởng tiếp đến thế hệ sau. Tôi không phải chỉ đọc sách không, nhưng đối với trẻ em ở miền núi mà nói, lên đại học là con đường duy nhất để chúng bước vào dòng chảy tiến lên tầng lớp trên.”

Anh dừng một chút, “Có lẽ là vì như vậy, nên tôi luôn cảm thấy trẻ em ở đây nên chăm chỉ tự giác hơn một chút, không tránh khỏi việc nghiêm khắc phê bình chúng. Nhưng thật ra bọn trẻ cũng chỉ là những đứa trẻ nên hưởng thụ tuổi thơ mà thôi.”

Tạ Vũ thừa nhận gật đầu: “Tôi nghĩ nếu như tôi sinh ra ở đây, có thể cũng sẽ không có cơ hội lên đại học, mười lăm, mười sáu tuổi đã theo người lớn vào nhà máy làm việc. Hơn nữa sẽ cảm thấy tất cả những chuyện này đều là lẽ đương nhiên.”

Lục Viễn: “Trước kia tôi đọc qua một câu trong một cuốn tạp chí địa lý: Sự bất bình đẳng lớn nhất của loài người chính là bất bình đẳng về nơi sinh ra.”

“Không sai.” Tạ Vũ dừng một chút, hỏi: “Chính vì nguyên nhân này nên anh ở lại đây hỗ trợ giáo dục?”

Lục Viễn cười một tiếng: “Tôi không phải là người có tình cảm như vậy. Hồi đó đến đây, đúng lúc gặp phải việc trường thiếu giáo viên, nên tạm thời giúp đỡ. Không ngờ năm này qua năm khác, chẳng khi nào có giáo viên đến, nên tôi vẫn không đi được.”

“Nếu anh muốn đi, bất kể có giáo viên đến hay không thì anh cũng đi được. Việc này không phải là trách nhiệm của anh.”

Lục Viễn nói: “Cô nói đúng. Nhưng khi một chuyện trở thành thói quen, thì tâm trạng rời đi đó sẽ không mãnh liệt đến vậy. Tôi biết mình sẽ không ở đây cả đời, nhưng lại không xác định được khi nào đi.”

Tạ Vũ cười: “Anh không cần giải thích nhiều vậy đâu, thật ra anh vẫn không đành lòng, không phải sao? Không đành lòng nhìn những đứa trẻ trong trường không có giáo viên dạy?”

Lục Viễn bật cười lắc đầu.

Tạ Vũ lại hỏi: “Anh không sợ về thành phố thật sẽ không thích ứng được sao? Anh ở đây ngay cả internet cũng không có, anh không lo mình bị thế giới vứt bỏ từ lâu rồi sao?”

Lục Viễn bắt đầu cười một tiếng: “Đã có cảm giác này. Hai năm qua về mỗi năm, gặp bạn học bạn bè trước kia, đề tài nói chuyện tôi đều theo không kịp.”

Tạ Vũ nói: “Bất kể thế nào thì tôi vẫn rất khâm phục dũng khí của anh. Bất kể anh đến đây vì thất tình hay là cuộc sống gặp khó khăn, nhưng dám vứt bỏ mọi thứ trong quá khứ thì lợi hại lắm đấy.” Nói đoạn, mỉm cười không biết làm thế nào, “Không giống như tôi, rõ ràng đã chán ghét cuộc sống hiện tại, nhưng vẫn kéo dài hơi tàn tiếp tục lãng phí thời gian.”

“Cô không thích làm phóng viên ư?”

“Không thể nói là không thích, công việc này là lý tưởng trước đây của tôi. Chỉ có điều hiện thực và chênh lệch vẫn luôn có sự khác biệt, thu nhập bình thường, kiểm soát tin tức, cuộc sống không có quy luật, vì danh vì lợi không thể không làm những hành động khiến mình khinh bỉ. Trước khi tôi đến còn bị người ta đánh đập trên mạng nữa kia. Nói thật, những vấn đề thực tế này khiến tôi ngày càng xa rời lý tưởng trước đây, năm năm làm phóng viên, cảm xúc mạnh mẽ ban đầu cũng mài mòn gần hết. Cũng thấy rất nhiều người bạn lần lượt chuyển nghề, nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ đi làm việc khác.”

Lục Viễn rất lâu mới lên tiếng: “Bất kể làm nghề gì, không quên nguyện vọng ban đầu là quan trọng nhất.”

Tạ Vũ ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: “Anh nói không sai. Không quên nguyện vọng ban đầu.”

Con đường núi vốn hơn hai mươi phút, vì nguyên nhân của Tạ Vũ mà trở nên dài đằng đẵng. Lục Viễn cố gắng đi rất chậm, thỉnh thoảng còn phải thả xuống nghỉ một lát.

Nhưng cũng chính là quãng đường dài hơn này đã kéo đôi nam nữ xa lạ lại gần nhau. Họ chỉ quen biết hai ngày, lại bỗng có phần giống như bạn cũ đã quen biết nhiều năm.

Những lời nói thường ngày không muốn thổ lộ kia, dưới ánh trăng này, đều muốn nói cho đối phương nghe.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người đàn ông tắm

Hai người xuống chân núi là đã hơn tám giờ.

Lúc qua sông, Tạ Vũ nói: “Anh thả tôi xuống đi, tôi tự đi.”

Thật ra chân vẫn còn đau, nhưng cô sợ anh mất thăng bằng thì hai người đều ướt như chuột lột.

Lục Viễn cười một tiếng: “Yên tâm, nếu tôi không đứng vững thì sẽ ném cô đi, như vậy nếu có rơi xuống nước thì cũng chỉ một mình cô thôi.”

Tạ Vũ cười ha ha.

Đương nhiên hai người không rơi xuống sông. Con sông này Lục Viễn đã đi qua vô số lần, nhắm mắt cũng đi sang được, cho nên bước đi ung dung, công Tạ Vũ qua sông rất thuận lợi.

Vì là thứ bảy, nên sân trường nhỏ yên tĩnh đến độ chỉ nghe thấy tiếng gió đêm thổi qua.

Lục Viễn công Tạ Vũ đến cửa kí túc xá của Trần Tâm Duyệt, gõ cửa, bên trong mở ra rất nhanh, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ của Trần Tâm Duyệt lộ ra: “Tạ Vũ, chị rút cuộc về rồi? Em sắp buồn chán muốn chết rồi đây.” Nói xong mới ý thức được tình hình trước mắt không đúng, thấy Tạ Vũ xuống từ trên lưng Lục Viễn, lại vội hỏi: “Chị sao vậy?”

Tạ Vũ nhảy một chân ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng, nói: “Xuống núi không cẩn thận bị trượt chân.”

Lục Viễn đi theo bên cạnh cô, chờ cô ngồi xuống, ngồi xổm xuống, vén quần cô lên, thấy mắt cá chân hơi bầm tím, khẽ nhíu mày: “Sung rồi, tôi đi lấy ít rượu thuốc xoa cho cô.”

Lục Viễn đứng dậy đi ra ngoài. Trần Tâm Duyệt tò mò xem chân cô: “Sung thật rồi? Sao chị bị trẹo chân nặng vậy?”

“Tôi đi lên núi thăm hỏi gia đình Hiểu Quyên, Hiểu Cương, lúc xuống núi thì trời tối, giữa đường không cẩn thận rồi ngã nhào.”

Trần Tâm Duyệt hiểu rõ gật gật đầu: “Vậy là thầy Lục công chị về sao?”

Tạ Vũ gật đầu: “Lần này đúng là phải cảm ơn anh ta.”

Trần Tâm Duyệt ngẩng đầu nhìn cô, nháy nháy mắt với cô cười nói: “Em cảm thấy chị với thầy Lục có chút vấn đề đấy.”

Tạ Vũ như cười như không nhìn cô ấy: “Vấn đề gì?”

“Vấn đề nam nữ.”

Tạ Vũ xì một tiếng: “Em cảm thấy cái tính cách đó của Lục Viễn có thể có vấn đề nam nữ với tôi được sao?”

Trần Tâm Duyệt nói: “Anh ta ở trong núi quanh năm, ngày ngày thấy không phải người già thì là con nít, đột nhiên một cô gái xinh đẹp giống như chị đến, cho dù là Liễu Hạ Huệ thì cũng khó mà không động lòng đấy.”

Tạ Vũ bật cười lắc đầu, đang định mở miệng nói thì Lục Viễn quay lại, tay cầm một chai rượu thuốc nhỏ, khuôn mặt nặng nề như tảng băng. Không biết là có phải nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của hai người không.

Trần Tâm Duyệt chột dạ lè lưỡi, tránh sang một bên.

Lục Viễn ngồi xổm xuống trước mặt Tạ Vũ, hờ hững nói: “Có thể hơi đau, cô chịu đựng một chút.”

Tạ Vũ cười nói: “Anh ra tay đi, đồng chí cách mạng không sợ đau.”

Lục Viễn cúi đầu cười thầm một tiếng, đổ rượu thuốc vào mắt cá chân cô, tay khẽ dùng sức.

Giây tiếp theo, Tạ Vũ shh một tiếng: “Đau.”

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn cô: “Không phải không sợ đau sao?”

Tạ Vũ nhếch môi một cái, nhìn vết thương buổi sáng lưu lại trên mặt anh: “Quan niệm về cái đau của chúng ta có hơi sai lệch, cho nên vẫn phiền anh ra tay nhẹ một chút.”

Lục Viễn nhếch miệng cười, khẽ lắc đầu: “Nhẹ một chút thì không tan máu bầm được, cô cố gắng chịu đi.”

Thật ra ngoài lần đầu không chuẩn bị tâm lý, Tạ Vũ đau đến độ thất cả tim ra, thì lần sau anh xoa bóp khá dễ chịu, đương nhiên, anh quả thật cũng nhẹ tay một chút.

Trần Tâm Duyệt đứng bên cạnh đột nhiên hỏi: “Vậy ngày mai chị còn đi được không?”

Lúc này Tạ Vũ mới nhớ ra ngày mai là ngày cô về, đang suy tính, Lục Viễn ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi cúi đầu rất nhanh. Cô nhìn ngón tay xoa bóp mắt cá chân mình của anh, nói: “Xem chừng ngày mai không đi được rồi, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại, bảo người ta đổi lại vé máy bay là được.”

Lục Viễn nói: “Chân cô thế này còn đau thêm hai ngày nữa, đi từ trường ra đến quốc lộ mất nửa tiếng, khẳng định là không được. Nếu không vội quá, thì thứ ba hãy đi.”

Tạ Vũ gật đầu: “Cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Trần Tâm Duyệt vui vẻ cười nói: “Tốt quá đi, như thế chị Tạ Vũ có thể ở lại thêm hai ngày với em rồi.”

Tạ Vũ mỉm cười bất đắc dĩ.

“Xong rồi.” Lục Viễn xoa rượu thuốc xong, thả ống quần cô xuống, nhưng không đứng lên ngay mà chỉ ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt hai người giao nhau, một người hướng sáng một người ngược sáng, ánh mắt như điểm phân chia giao hội giữa sáng và tối.

Khuôn mặt Lục Viễn không có bất kỳ cảm xúc gì, ánh mắt đang nhìn cô như có điều suy nghĩ, lại giống như có chút hoang mang. Tạ Vũ từng thấy qua ánh mắt này, đêm hôm kia, khi cô ngồi hút thuốc dưới ánh trăng từng có ánh mắt này.

Nhưng dường như anh lấy lại tinh thần rất nhanh, khẽ mỉm cười đứng dậy: “Cả ngày hôm nay mệt rồi, ngủ sớm chút đi.” Nói đoạn lại quay đầu nói với Trần Tâm Duyệt, “Cô Trần cũng vậy, nếu thật sự buồn chán, thì ngày mai trong làng có họp chợ, cô có thể đi dạo quanh.”

Trần Tâm Duyệt gật đầu: “Thật sao? Vậy ngày mai tôi đi xem thử, mua chút gì ngon về làm một bữa.”

Lục Viễn đi tới cửa, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên lại ngoảnh đầu nhìn Tạ Vũ đang ngồi ở chỗ cũ, nhưng còn chưa chờ Tạ Vũ tỏ vẻ mặt thất vọng

thì lại lạnh lùng rời khỏi.

Nhờ Trần Tâm Duyệt giúp đỡ, Tạ Vũ lấy chút nước nóng tùy tiện lau người rồi lên giường. Cô và Trần Tâm Duyệt vui trên giường xem một bộ phim nhảm chán, con buồn ngủ ập đến rất nhanh, lần lượt thiếp đi.

Có lẽ đúng là giày vò cả ngày, nên thần kinh suy nhược của Tạ Vũ không đến gây phiền phức, cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Nhưng giấc ngủ này ngủ chẳng yên ổn, mơ rất nhiều giấc mơ, giấc mơ tràn đầy pheromone đàn ông.

Ngủ một giấc dậy còn chưa quá nửa đêm, lấy điện thoại ra nhìn giờ, vừa hơn mười hai giờ, ngủ nữa lại trở nên khó khăn. Hơi thở đều đều của Trần Tâm Duyệt bên tai càng làm giảm con buồn ngủ của cô.

Tạ Vũ ngủ phía ngoài giường, rón rén bò dậy xuống giường, không đánh thức cô gái đang ngủ say.

Trong bóng tối, cô lần mò mang đôi giày vải kia vào, chân hình như bết đau một chút, nhưng bước đi vẫn cực khó chịu. Cô đi rất chậm, vì đôi giày vải dưới chân mà gần như không có bất kì âm thanh nào.

Bên ngoài phòng là sự yên tĩnh ngăn cách với thế giới. Bầu trời đêm khuya xa xa, một vầng trăng tròn sáng rực treo trên ấy, những vì sao giăng đầy cả bầu trời, từng ngôi sao dường như đều sáng rực lấp lánh. Bầu trời này không có chút dấu vết bị nhiễm khói bụi, sạch sẽ mà tự nhiên như thế, Tạ Vũ đã không còn nhớ bao nhiêu năm chưa thấy qua.

Có lẽ từ trước đến nay cô chưa thấy qua bao giờ.

Cô đi vòng qua căn nhà đằng trước, đi đến sân thể dục trước phòng học, cô định đi đến tảng đá lớn kia ngồi.

Khi đi đến giữa đường, ngoài tiếng nước chảy róc rách ở con suối nhỏ phía trước, cô thấp thoáng nghe được một ít âm thanh khó phân biệt khác. Cô từ từ đi thêm mấy bước về phía trước, đột nhiên ngơ ngẩn bất động.

Dưới ánh trăng, người đàn ông đang đứng tắm bên dòng suối. Bóng lưng lộ ra tròn vẹn, nhìn một cái không sót gì. Nhưng vì trong màn đêm, cho dù ánh trăng sáng rực, thì bóng lưng cao lớn kia thật ra cũng có chút mờ mờ ảo ảo, giống như được phủ một tầng ánh sáng diu diu, có vẻ không chân thật đến thế.

Có lẽ do giá rét, nên cả người anh từ trên xuống dưới hơi căng cứng, đường cong và bắp thịt kia vô cùng rõ ràng, giống như được gọt dũa bằng dao thủ công.

Tìm Tạ Vũ chợt đập hơi nhanh, ánh mắt lại không tài nào dời đi được nữa. Đối với phụ nữ mà nói, sự mê hoặc của giác quan thường thấp hơn đàn ông nhiều. Nhưng lúc này đây, cô phát hiện thật ra cũng chẳng khác biệt.

Thân thể người đàn ông này khiến cô suy nghĩ vẩn vơ như thế, giống như giấc mộng xuân mà cô vừa mơ ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hải hươc và nghiêm túc

Cô im lặng đi đến tảng đá trước sân thể dục ngồi xuống. Lục Viễn có lẽ tắm đến độ chuyên tâm, nên chẳng hay biết có người đang nhìn anh chăm chú ở phía sau cách đó không xa.

Ánh mắt Tạ Vũ di chuyển theo động tác của anh, tựa như đang thưởng thức một phong cảnh đẹp nhất. Hải lòng lại đương nhiên.

Nhưng không được bao lâu, động tác của Lục Viễn chợt cứng đờ, chần chừ quay đầu lại, khi thấy người đang ngồi dưới ánh trăng thì khẽ chữm tặc một tiếng. Động tác vốn thông thả lập tức trở nên có phần luống cuống, nhanh chóng xối người, chăt vật khom người quay lại bờ, mặc quần áo vào.

Tạ Vũ có chút cười trên nỗi đau của người khác khẽ cười thành tiếng.

Lục Viễn bước nhanh lên bờ, đi đến trước mặt cô, giọng điệu không vui hỏi: “Cô làm cái gì vậy?”

Tạ Vũ lười nhác chống hai tay ra sau, ngẩng đầu nhìn về phía anh, như cười như không nói: “Ngủ không được nên ra đây ngắm trăng, không ngờ thấy được cảnh thêm vào.”

Khuôn mặt đơ lạnh lùng cứng rắn của Lục Viễn hơi giật giật, dù ngược ánh trăng, nhưng Tạ Vũ lại nhìn ra ngoài vẻ giận dữ thì mặt anh còn ửng đỏ,

không biết có đồ bưng hay không?

Lục Viễn cầm nín trong chốc lát, mới bật ra một câu: “Sao cô chẳng phát ra tiếng động gì vậy?”

Tạ Vũ chỉ chân mình: “Giày anh cho hiệu quả giảm âm quá tốt.”

Lục Viễn cầm nín lần nữa.

Tạ Vũ lại nói bằng một vẻ mặt vô lại: “Sao không tắm thêm một lúc nữa, tôi còn muốn thưởng thức thêm một lát nữa mà.”

“Tạ Vũ!” Lục Viễn khề quát, “Cô có phải là phụ nữ không vậy?!”

Tạ Vũ cười khê: “Anh muốn kiểm tra không?”

Lục Viễn bị nghẹn một cái, miệng bật ra bốn chữ: “Không biết liêm sỉ.”

Tạ Vũ nghe bốn chữ này, giống như nghe được truyện cười, cũng không nhịn được nữa bật cười: “Lục Viễn, có phải anh ở trong núi lâu quá rồi không? Trở thành ông già bảo thủ rồi. Bây giờ thời đại nào chứ, chẳng lẽ tôi thấy đàn ông khóa thân còn phải bịt mắt à?”

Lục Viễn tức đến mức thở trầm hơn.

Anh càng đứng đắn, Tạ Vũ càng muốn trêu: “Ai cũng thích cái đẹp, tôi cảm thấy đáng người anh đẹp nên muốn thưởng thức, không phải bình thường lắm sao? Nếu anh đồng ý, thì tôi còn muốn sờ một cái nữa kia.”

Lục Viễn hừ một tiếng: “Lười nghe cô nói vớ vẩn.”

Tạ Vũ lại hỏi tiếp: “Thời tiết thế này, anh không sợ lạnh à?”

Lục Viễn nói: “Hôm nay đồ nhiều mồ hôi, tắm dưới sông sạch kĩ hơn. Tôi thường hay tắm nước lạnh, quen rồi không thấy lạnh lắm.”

Tạ Vũ ừ một tiếng, mỉm cười: “Đừng để ý, tôi không phải cố ý nhìn anh đâu, hơn nữa một người đàn ông như anh cũng đâu mất mát gì.”

Lục Viễn khê xì một tiếng, đại khái là không muốn tiếp tục đề tài này. Anh khựng lại, đột nhiên hỏi, “Chân đỡ hơn chút nào không?”

“Đỡ khá nhiều rồi.”

“Để tôi xem thử.”

Anh cúi xuống, xắn ống quần cô lên, mượn ánh trăng nhìn chỗ đau: “Vẫn còn hơi sưng, đừng đi lung tung khắp nơi nữa.”

Mái tóc ngắn ướt sũng của anh tỏa ra mùi hương tươi mát của nước sông, Tạ Vũ hít sâu một hơi.

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn cô, nhưng khi nhìn thẳng mắt cô thì dời đi rất nhanh.

“Đi thôi, về tôi xoa thêm ít thuốc cho cô.”

Tạ Vũ vươn tay: “Đỡ tôi đứng lên đi.”

Lục Viễn chần chờ một chút, nắm khuỷu tay cô, kéo cô đứng dậy.

“Anh cũng tôi về.”

“Cô tự đi ra đây được, thì có thể đi về được.”

Lục Viễn buông tay Tạ Vũ ra, xoay người đi chậm rãi về hướng kí túc xá.

Tạ Vũ khập khiễng đuổi theo, đi tới sau lưng anh, vươn tay kéo cánh tay anh lại: “Tôi xem thử vết thương trên mặt anh thế nào rồi?”

Lục Viễn hát cô ra: “Tôi không sao!”

Động tác của anh khá mạnh, Tạ Vũ vốn đi một chân đã khó khăn, nắm lấy anh vừa vặn mượn sức để đứng vững, bị anh hát một cái, cả người loạng choạng rồi ngã xuống ngồi nghiêng dưới đất, lại còn đè mạnh lên vết thương ở chân.

Cô ôm cổ chân, shh một hơi, nổi cáu nói: “Lục Viễn, mẹ nó tôi có thù với anh sao?”

Lục Viễn cúi người, thản nhiên nói: “Con gái đừng nói chuyện thô lỗ như vậy!”

Sắc mặt Tạ Vũ hơi nguôi, cô liếc anh một cái: “Anh làm chân tôi bị thương hai lần, không đòi anh bồi thường là đã tốt lắm rồi, còn không cho người ta

chửi tục trút giận nữa à?!”

Lục Viễn vén ống quần cô lên nhìn tình hình, ngược lại nói rất nghiêm túc: “Là lỗi của tôi, vậy phải bồi thường cho cô thế nào? Cô cũng coi như là vì cái này mà lỡ việc hai ngày, cô xem muốn tôi bồi thường cho cô bao nhiêu tiền?”

Tạ Vũ tròn mắt một cách khó tin: “Không phải anh nghiêm túc đấy chứ?”

Lục Viễn nói: “Nghiêm túc.”

Tạ Vũ rút cuộc phì cười thành tiếng: “Lục Viễn, con người anh sao đâu ra đấy vậy. Được, anh bồi thường thì tôi nhận, có điều tôi không lấy tiền.”

“Vậy cô muốn tôi làm gì?”

Tạ Vũ nói: “Lát nữa nhảy một điệu thoát y cho tôi, lấy sắc trả nợ.”

Đôi môi Lục Viễn mím chặt, khuôn mặt dưới bóng đèn có vẻ xấu hổ giận dữ bị người khác đùa bỡn. Anh buông tay cô ra, ngẩng đầu nhìn về phía cô: “Có phải đối với ai cô cũng như vậy không?”

“Cái gì cơ?”

“Với ai cũng nói năng tùy tiện như vậy?”

Tạ Vũ hờ hững mỉm cười: “Đùa thôi mà, cần gì phải nghiêm túc thế? Có điều anh càng nghiêm túc, ngược lại tôi càng cảm thấy rất thú vị.” Dừng một chút, lại nói, “Lục Viễn, anh đúng là một người thú vị, tôi cảm thấy rất hứng thú với anh. Nếu anh cũng ở Thượng Hải, tôi chắc chắn sẽ theo đuổi anh.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Nhảm chán.”

Tạ Vũ nói: “Anh đã ở trong núi sáu năm, còn chưa quen nhảm chán à?”

Lục Viễn dứt khoát không nói nữa, đứng bật dậy.

Tạ Vũ cũng đứng lên theo anh, dè dặt đi hai bước, thân thể lại đột nhiên nhẹ bẫng, người đã được Lục Viễn ôm ngang lên. Cô theo bản năng khẽ la một tiếng.

Lục Viễn lạnh lùng nói: “Cô nhỏ giọng một chút đi, đừng đánh thức người khác.”

Tạ Vũ ôm cổ anh, cười nói, “Anh biết chỗ thú vị nhất của anh là gì không?”

“Cái gì?” Lục Viễn thờ ơ nói, cúi đầu nhìn cô một cái. Ánh trắng vừa vụn bao phủ khuôn mặt cô, tựa như phủ lên một lớp ánh sáng nhu hòa, mang theo một tầng xinh đẹp mộng lung. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp ấy lại có vẻ hài hước và bất cần không hề che giấu chút nào.

Lục Viễn đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực và phiền não không nói ra được.

Tạ Vũ nói: “Thì như Hường Vân nói đấy, khẩu xà tâm Phật.”

Lục Viễn không thừa nhận cũng không phản bác.

Khi đi đến cửa kí túc xá của mình, anh thả Tạ Vũ xuống: “Tôi giúp cô xoa thêm ít thuốc.”

Anh mở cửa, nhấn công tắc đèn bên cạnh cửa, căn phòng đơn sơ lập tức có ánh sáng lờ mờ.

Tạ Vũ đi từ từ đến trước bàn làm việc ngồi xuống. Lục Viễn lấy một chai rượu thuốc trong ngăn kéo dưới bàn, ngồi xổm xuống trước mặt Tạ Vũ xoa thuốc giúp cô.

Tạ Vũ nhìn đỉnh đầu anh, thấy đáng vẻ cảm đầu không nói chuyện của anh, cũng có phần chán muốn chết, tiện tay mở ngăn kéo bên cạnh. Trong ngăn kéo rất sạch sẽ, chỉ có một ít đồ lặt vặt đơn giản. Trong đó có một cái bật lửa kim loại màu bạc, hơi sạm màu, nhưng kiểu dáng quen thuộc.

Cô cầm trong tay nhìn một chút, rồi cúi đầu nhìn Lục Viễn, cười hỏi: “Dupont (1)?”

(1) Dupont: thương hiệu hàng đầu của những dòng bật lửa cao cấp với hệ thống cửa hàng phân phối tại 48 quốc gia trên toàn cầu.

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn món đồ trong tay cô, trả lời qua loa: “Rất nhiều năm trước, hết gas lâu rồi.”

Tạ Vũ nói: “Đồng hồ đeo tay Jaeger-LeCoultre, bật lửa Dupont, cuộc sống trước kia của anh nhất định rất ưu việt. Đa số người đều giống như tôi, ngay cả một công việc ít giá trị có lẽ cũng không bỏ được, tôi nghĩ không ra tại sao anh có thể sẵn sàng từ bỏ cuộc sống ưu việt trước kia?”

Lục Viễn thờ ơ nói: “Ưu việt thì phải xem là đối với cái gì. Nếu so với người ở đây, thì trước kia tôi quả thật coi như là cuộc sống đãi ngộ. Nhưng ở thành phố lớn thì cũng chỉ có thể coi là tạm được. Đối với tôi mà nói, vật chất không quá quan trọng nên từ bỏ được. Cô thì khác, nếu cô từ bỏ công việc hiện

tại của cô, có nghĩa là từ bỏ lý tưởng thời niên thiếu, cho nên cô mới không buông bỏ được.”

Tạ Vũ ngẩn người, mỉm cười: “Anh nói hình như hơi có lý. Nhưng bây giờ để tôi nói lý tưởng gì đó nữa, thì bản thân cũng thấy hơi buồn cười.”

Lục Viễn cũng cười cười, thả ống quần cô xuống: “Được rồi, về kí túc xá ngủ một giấc thật ngon đi. Ngày mai chắc sẽ đỡ hơn nhiều, đừng có chạy lung tung.”

Tạ Vũ nói: “Cảm ơn anh.”

Lục Viễn lắc đầu.

Cô đứng lên, cẩn thận từng chút một đi tới cửa, đột nhiên xoay người hỏi: “Lý tưởng thời niên thiếu của anh thì sao? Đừng nói là đến miền núi hỗ trợ giáo dục đấy.”

Lục Viễn cười lắc đầu: “Thời niên thiếu không có lý tưởng gì cả, chẳng qua là muốn kiếm tiền thôi.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Lục Viễn ngẩn ra, cười nói: “Hi vọng nơi này có thể có giáo viên chuyên nghiệp ở lại, sau đó... tôi có thể yên tâm về thành phố sống cuộc đời của tôi, kết hôn sinh con.”

Tạ Vũ nhìn anh, mỉm cười: “Có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Người đàn ông tốt

Ngày hôm sau là họp chợ trong làng, sáng sớm Trần Tâm Duyệt và Trương Khánh Nhiên đã theo vợ chồng hiệu trưởng đi vào làng họp chợ. Cả trường chỉ còn lại hai người Tạ Vũ và Lục Viễn.

Vì đường vết thương ở chân, nên Tạ Vũ ở trong phòng viết bản thảo. Đối với cô mà nói, viết bản thảo không phải là chuyện khó khăn gì từ lâu, sắp xếp mọi tư liệu một chút, dựa vào khuôn mẫu theo thói quen, một bản thảo thường không mất bao lâu là thành hình. Mà lần lấy tin này chẳng qua là một đề thi viết, nên càng không mấy khó khăn.

Nhưng cô viết một hồi liền cảm thấy hơi mất hứng. Theo nhiệm vụ mà tổng biên tập giao cho, cô chỉ cần viết sự nghèo khó của miền núi này, sự thiếu hụt giáo viên của trường, sự đáng thương của những đứa trẻ bị bỏ lại, hiện trạng khó khăn túng thiếu của giáo viên làng quê, tình nguyện viên của Dương Quang. Hết thảy mọi việc cũng toàn là sự thật, nhưng chẳng biết tại sao, khi cô phải viết theo như khuôn mẫu này, lại cảm thấy thứ mình viết không chân thật đến như vậy. Còn không chân thật chỗ nào thì cô lại không nói được.

Cô nhìn chằm chằm máy vi tính ngẩn người. Dần đến gần trưa, kí túc xá mở cửa sổ, Lục Viễn hồi lâu không xuất hiện từ đằng trước đi qua. Anh không biểu lộ cảm xúc gì nhìn cô một cái, có lẽ là không muốn làm phiền cô nên không lên tiếng.

Tạ Vũ cũng không gọi anh, chỉ lặng lẽ nhìn. Cô thấy anh mang một đôi giày ống dính bùn đất, chắc là vừa từ vườn rau về, tay cầm một rổ rau, rửa sạch dưới vòi nước ngoài cửa.

Qua rất lâu, cô mới sắp lại cửa sổ hỏi: “Rau anh trồng à?”

Lục Viễn không ngoảnh lại, chỉ gật đầu: “Ừm.”

Cô cười cười: “Kĩ năng sống của anh đúng là toàn thời gian.”

“Có ý gì?”

Tạ Vũ nói đùa: “Thì là anh biết nhiều thứ thật đấy. Vừa biết gánh nước vừa biết sửa mái nhà còn biết trồng rau, sau này về thành phố, cho dù không tìm được việc làm thì anh cũng không đói được đâu.”

Lục Viễn cười: “Mấy việc này cần thiết trong thành phố sao?”

“Sao không cần thiết chứ? Có thể gánh nước là đòi gạch được, có thể sửa mái nhà là làm người nhện được, biết trồng rau học thêm chút là cũng có thể

trồng hoa được.”

Lục Viễn xì một tiếng: “Có phải miệng của phóng viên đều dẻo như cô không?”

Tạ Vũ rướn đầu dài hơn ra ngoài cửa sổ, cười ha ha: “Tôi thật sự không nịnh anh đâu, khen anh thật lòng thật dạ mà.”

Lục Viễn bỏ rau rửa sạch vào khung, đứng lên đi về phía cô, bàn tay ướt sũng vẩy vào trước mặt cô hai cái: “Cô ngồi đằng hoàng đi. Nếu ngã lần nữa, tôi thấy cô cũng dứt khoát ở lại đây hỗ trợ giáo dục luôn đi.”

Lời nói và hành động này đặt vào người đàn ông khác, ước chừng có chút ân ý tán tỉnh, nhưng Lục Viễn làm lại chẳng có vẻ trêu ghẹo tùy tiện chút nào.

Giọt nước lạnh lạnh hắt vào mặt khiến Tạ Vũ rùng mình, nhưng trong lòng lại không khỏi có chút rạo rức kì lạ, mềm mại khiến tim cô đập hơi nhanh.

Cô cẩn thận ngồi xuống ghế, nhìn bóng dáng Lục Viễn biến mất khỏi tầm mắt, sờ hơi nước trên mặt, đột nhiên cười một tiếng.

Người vào làng đi chợ chưa đến giữa trưa đã về. Trần Tâm Duyệt nhún nhảy về kí túc xá, cười báo cáo với Tạ Vũ: “Hôm nay mua nhiều đồ ăn lắm, em và Trương Khánh Nhiên bỏ tiền. Ăn khoai tây củ cải ba ngày em sắp điên mất rồi.”

Tạ Vũ cười: “Xem ra hôm nay tôi không đi được là để hưởng lộc ăn.”

Trần Tâm Duyệt cười hi hi mấy tiếng, nói vắn vè: “Họa là chỗ dựa của phúc.” Dừng một chút, lại như nhớ đến việc gì đó, “Bữa trưa hôm nay thầy Lục xuống bếp. Nghe hiệu trưởng Điền nói thầy Lục nấu ăn ngon lắm.”

Tạ Vũ nhướn nhướn mày: “Vậy sao?”

Trần Tâm Duyệt nói: “Dù sao cũng là hiệu trưởng nói như vậy.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc, hiệu trưởng Điền ở bên nhà bếp gọi ăn cơm. Trần Tâm Duyệt cười hi hi đáp một tiếng, nói với Tạ Vũ: “Em dìu chị sang đó.”

Tạ Vũ ừm một tiếng, vịn vai cô ấy, chậm rãi đi ra cửa.

Lục Viễn cũng vừa vịn đi từ nhà bếp sang bên này, ánh mắt hai người giao nhau, anh nhìn cô một cái bằng khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì, không biết sao lại xoay người đi trở lại.

Năm, sáu món ăn bày trên chiếc bàn trong bếp, mấy món thịt xào ớt, cá hầm đậu hũ đều là thịt cá tươi mua ngoài chợ, tuy để trong chén đĩa thông thường, nhưng trông cũng là sắc hương vị đều đầy đủ.

Trần Tâm Duyệt tấm tắc khen: “Thầy Lục đúng là cừ quá.”

Trần Tâm Duyệt đến trường ba ngày, ngoài bữa tối ngày đầu tiên ăn thịt muối ra, ba ngày sau đều là cơm tập thể khoai tây củ cải, đương nhiên là có chút mùi vị sõi dối trong truyền thuyết.

Vì hôm qua vào làng, trưởng làng Hường mời một bữa trưa thịnh soạn, buổi tối lại ăn một bữa khá ngon ở nhà họ Hường, nên Tạ Vũ ngược lại chẳng trông mong gì nhiều vào thức ăn, chỉ là hơi bất ngờ việc Lục Viễn có thể làm ra bàn thức ăn này.

Cô tiếp lời Trần Tâm Duyệt: “Cừ thật đấy, người thôi đã thơm lắm rồi.”

Hiệu trưởng Điền cười nói: “Thình thoảng vợ tôi thấy khó chịu, cơm nước của mấy chục người trong trường đều do thầy Lục làm. Tài nghệ của thầy ấy ra ngoài làm đầu bếp cũng không thành vấn đề đâu.”

Lục Viễn thản nhiên nói: “Quá khoa trương rồi, cũng chỉ có thể ăn vào miệng thôi.”

Trần Tâm Duyệt cảm chén đĩa lên, bắt đầu trước tiên: “Rốt cuộc thế nào, ăn chẳng phải sẽ biết sao.” Cô ấy gấp một đĩa đưa vào miệng, nhai hai cái, kích động ậm ờ nói, “Ngon quá!”

Tạ Vũ cũng cảm đĩa lên bắt đầu ăn, gấp một miếng cá bỏ vào miệng, tấm tắc gật đầu: “Ngon thật đấy.” Nói đoạn, cười nói với Lục Viễn, “Lại thêm một kĩ năng nữa.”

Lục Viễn nhếch miệng cười, đáng vẻ ngược lại không lưu tâm.

Mấy người cười cười nói nói. Trần Tâm Duyệt vốn ăn vui vẻ nhất, không biết thế nào, đột nhiên giọng run run trông như sắp khóc.

“Sao vậy? Cô Tiểu Trần.” Hiệu trưởng Điền hỏi.

“Em hơi nhớ nhà.” Cô ấy hịt mũi, “Em đến đây bố mẹ em cứ lo mãi, sợ em con gái một mình ở nơi xa xôi thế này chịu khổ bị tui thân.”

Tạ Vũ vỗ vỗ cô ấy: “Con gái bao giờ cũng phải lớn lên tự lập, đây là kinh nghiệm rất tốt, sau này sẽ rất có ích cho em.”

“Đừng vậy!” Trương Khánh Nhiên bên cạnh cô ấy cũng khoác vai cô ấy, “Tâm Duyệt, cậu đừng lo. Cậu cũng đâu phải một mình, còn có tôi ở đây mà. Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cho cậu.”

Tạ Vũ im lặng nhìn bàn tay cậu ta, rồi nhìn nam sinh có diện mạo lịch sự nhã nhặn hướng nội, sắc mặt hơi trầm xuống.

Hiệu trưởng Điền thấy vậy cũng an ủi mấy câu, chỉ có Lục Viễn không nói gì.

Cảm xúc của Trần Tâm Duyệt tới nhanh đi nhanh, nhanh chóng khôi phục trở lại, tiếp tục đấu với thức ăn ngon.

Cơm nước xong, Trần Tâm Duyệt chủ động giúp dọn dẹp. Tạ Vũ vịn tường về kí túc xá tiếp tục viết bản thảo.

Không bao lâu, cửa kí túc xá có thêm một bóng người. Tạ Vũ ngẩng đầu, thấy Trương Khánh Nhiên hòa nhã lịch sự. Cậu ta cười với cô, đi vào đứng bên bàn, hỏi: “Viết bản thảo sao?”

Tạ Vũ thản nhiên gạt đầu.

Trương Khánh Nhiên dường như hơi mất tự nhiên im lặng một chút, khẽ nói: “Tôi hôm trước thật ngại quá.”

Ánh mắt Tạ Vũ đang nhìn máy vi tính, cô nói: “Tôi không để trong lòng đâu.”

Trương Khánh Nhiên: “Trong bản thảo của chị có viết về tôi không?”

Tạ Vũ nói: “Trang báo mà tạp chí dành sẵn cho bài này không nhiều, không viết được nhiều người như vậy, tôi chỉ viết Trần Tâm Duyệt thôi.”

Trương Khánh Nhiên lại trầm mặc chốc lát, thử dò xét: “Chị có thể cũng viết tôi vào không?”

Tạ Vũ ngẩng đầu nhìn về phía cậu ta: “Muốn nổi tiếng sao? Sau này lúc tìm việc làm đẹp chút cho bản lý lịch?”

Trương Khánh Nhiên nhìn cô: “Chuyên ngành của tôi khá riêng, hoạt động xã hội nhiều một chút thì sau này tìm việc sẽ thuận lợi hơn.”

Tạ Vũ cười một tiếng: “Cậu là sinh viên nên sẽ nghĩ như vậy. Kiểu kinh nghiệm thực tiễn này thật sự sẽ không giúp gì nhiều khi cậu tìm việc đâu.” Nói đoạn, cô dựa vào sau ghế, nhướng mày nhìn cậu ta, “Đương nhiên, tôi có thể viết thêm cậu vào, nhưng cậu hứa với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đừng trêu chọc Trần Tâm Duyệt.”

Trương Khánh Nhiên hậm hực nói: “Tôi không có trêu chọc cô ấy.”

“Tôi là lo trước tính sau. Ở đây cuộc sống đơn điệu nhàm chán, nam sinh như cậu khó tránh khỏi có suy nghĩ gì đó. Hôm đến thôn, tôi không cẩn thận thấy cậu gửi tin nhắn, bạn gái ở trường của cậu vẫn đang chờ cậu đấy.”

Sắc mặt Trương Khánh Nhiên ngưng ngáp: “Tôi sẽ không làm gì cả, tôi không phải loại người như chị nghĩ.”

“Có phải hay không thì bản thân cậu rõ nhất, nhưng hãy nhớ kĩ, đừng trêu chọc Trần Tâm Duyệt, tôi sẽ viết cậu vào bài báo. Nhưng nếu để tôi biết cậu lừa gạt đùa bỡn người ta, tôi không ngại để cậu nổi tiếng hơn chút nữa đâu.”

Rốt cuộc cũng chỉ là một nam sinh chưa bước ra khỏi ngưỡng cửa nhà trường, Trương Khánh Nhiên cắn môi, có chút dằn vặt về giận mà không dám nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa giống như hơi bất ngờ mà ngẩn người, rồi mới rời khỏi lần nữa.

Một lát sau, Lục Viễn xuất hiện ở cửa.

Tạ Vũ ngược mắt nhìn anh: “Nghe trộm góc nhà à?”

Lục Viễn nói: “Đúng lúc đi ngang qua.”

Tạ Vũ thờ ơ nói: “Khoảng thời gian này, anh trông chừng giúp một chút. Đừng để cô bé ngốc Tâm Duyệt chịu thiệt thòi.”

Lục Viễn nhếch miệng cười, khoanh tay dựa vào bên cửa: “Họ đâu phải con nít, tôi cũng chẳng lo được.”

Tạ Vũ ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Anh sẽ lo.”

Lục Viễn hỏi: “Tại sao cô cho là như vậy?”

Tạ Vũ nói: “Vì anh là một người đàn ông tốt có tấm lòng lương thiện mà.”

Lục Viễn dường như bị miêu tả của cô làm cho buồn nôn, xì một tiếng nói: “Đừng!”

Tạ Vũ cười: “Dù sao thì anh cũng sẽ lo.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, lại hỏi: “Cô phải viết cậu ta thế nào?”

Cô biết anh đang nói Trương Khánh Nhiên.

“Viết đúng sự thật, một sinh viên miễn thi tuyển nghiên cứu sinh hỗ trợ giáo dục ở miền núi. Nhân phẩm của cậu ta có vấn đề, bất kể động cơ cậu ta đến đây là gì, nhưng khách quan thì quả thật đã làm một chuyện có ý nghĩa tích cực.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Xem phim ngoài trời

Sập tối sau khi ăn cơm xong, học sinh nội trú lục tục trở lại, từng đưa đeo túi lớn túi nhỏ mang gạo và thức ăn.

Sau khi ăn cơm xong, Tạ Vũ tiếp tục ngồi trước cửa sổ viết bản thảo, những người khác thì đi đến phòng sinh hoạt ở phòng học đằng trước xem tivi. Cô mở toang cửa sổ kí túc xá, bọn trẻ chạy tới chào hỏi Tạ Vũ ngồi trước bàn.

“Chị phóng viên ơi, bên ngoài đang chiếu phim đó, thầy Lục kêu con gọi chị đi xem.” Hường Hiểu Cương chạy tới trước cửa sổ như một con gió, nằm bò bên ngoài nói với Tạ Vũ.

“Phim ư?”

“Dạ.” Hường Hiểu Cương gật đầu mạnh, “Chủ nhật nào thầy Lục cũng chiếu phim cho bọn con.” Nói xong lại chạy đi như một làn khói, có lẽ là sợ bỏ lỡ đoạn đầu phim.

Tạ Vũ tự cười một tiếng, khép máy vi tính lại cất xong, rồi đi chậm rãi đến cửa. Bên ngoài đã có tiếng đoạn mở đầu phim truyền đến.

Lục Viễn xuất hiện trong tầm mắt, đi sang bên này: “Đi thuận tiện không?”

“Đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Tuy cô nói như vậy, nhưng Lục Viễn vẫn đi đến bên cạnh cô, đỡ cánh tay cô lên: “Vịn vào tôi đi.”

Tạ Vũ cười nói: “Chỉ là treo chân thôi, lại đâu cần đi xa, không sao thật mà.”

Nói là nói như vậy, nhưng cô vẫn vịn anh thật chặt.

Đi tới trước dãy phòng học, Tạ Vũ thấy hơn ba mươi đứa trẻ đang ngồi yên lặng trong sân thể dục, mà trước mặt chúng là một màn chiếu, bộ phim trên đó đã bắt đầu.

Lục Viễn điu cô ngồi xuống một chiếc ghế trống ở phía sau, cô quay đầu khẽ cười nói với Lục Viễn: “Không ngờ những năm tháng sống trong đời tôi còn có thể xem phim ngoài trời.”

Lục Viễn không đáp lại cô, ngược lại Trần Tâm Duyệt ở bên cạnh sáp lại gần, cười nói: “Chị có cảm thấy đặc biệt có cảm giác không?”

“Cảm giác gì?”

Trần Tâm Duyệt cười hì hì nói: “Đương nhiên là lãng mạn phục cổ rồi.”

Cô gái ban ngày vừa khóc, bây giờ lại vui vẻ không thôi vì chút niềm vui nhỏ như vậy. Cái này có lẽ chính là lợi ích của tuổi trẻ, cho dù bản thân Tạ Vũ cũng vẫn còn trẻ.

Cô ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Sao không thấy Trương Khánh Nhiên vậy?”

“Cậu ấy nói xem phim này rồi, nên về kí túc xá chơi game.”

Tạ Vũ gạt đầu, lúc này mới xem bộ phim trên màn hình. Châu Tinh Trì trên đó đang cười giọng cười đặc trưng của mình, bọn trẻ xem phim cũng cười nắc nẻ.

Đây là bộ phim cũ kinh điển, thời kì xa xưa, nhưng Tạ Vũ vẫn còn nhớ một chút tình tiết.

Trần Tâm Duyệt lại nói tiếp: “Em đã xem phim này mấy lần rồi, lần nào xem cũng thấy buồn cười lắm.”

Tạ Vũ gạt đầu. Một lát sau, cô quay đầu nhìn Lục Viễn đang xem phim say sưa. Khuôn mặt vốn lạnh lùng cứng rắn của anh, lúc này đang hiện lên ý cười nhàn nhạt vì bộ phim hài vô nghĩa, trong ánh sáng màn hình hắt ra trở nên mềm mại hơn vài phần.

Cô hơi bất ngờ, mở miệng hỏi: “Anh thích Châu Tinh Trì ư?”

Lục Viễn gạt đầu: “Ừm.”

“Không nhìn ra đấy.”

Lục Viễn quay đầu nhìn cô: “Vậy người như thế nào mới giống người thích Châu Tinh Trì?”

“Người ít nhất không giống như anh.”

Trần Tâm Duyệt nhỏ giọng phụ họa: “Em cũng cảm thấy thầy Lục không giống người thích Châu Tinh Trì.”

Tạ Vũ nhướn mày nhìn thẳng anh, bày ra vẻ mặt “Nghe thấy chưa?”.

Lục Viễn không để tâm nhún nhún vai: “Vậy còn cô?”

Tạ Vũ nói: “Tôi cũng thích.”

Lục Viễn cười khẽ một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía màn hình đang trước.

Trò gây cười trong phim rất nhiều, bọn trẻ cười đến độ gần như ngã nghiêng ngã ngửa. Trong sân thể dục của ngôi trường tiểu học làng quê xa xôi này, niềm vui nho nhỏ này đây có vẻ đơn giản lại chân thật.

Không biết vì sao, Tạ Vũ chợt cảm thấy hơi cảm động.

Phim chiếu xong, cũng đến giờ bọn trẻ lên giường đi ngủ, cả sân thể dục như ong vỡ tổ, nhanh chóng trở nên yên tĩnh trống trải.

Sau khi mang ghế vào lớp, Trần Tâm Duyệt thấy Lục Viễn đang thu dọn máy chiếu, đi tới hỏi: “Thầy Lục, cần tôi giúp một tay không?”

Lục Viễn lắc đầu: “Không cần đâu, cô về tắm rửa rồi ngủ đi, ngày mai thứ hai phải dậy sớm đấy.”

Trần Tâm Duyệt gạt đầu, rồi nói với Tạ Vũ đang nhìn bên cạnh: “Chúng ta về kí túc xá thôi, em điu chị.”

Tạ Vũ nói: “Tôi ngồi thêm lát nữa, hít thở chút không khí trong lành.”

Trần Tâm Duyệt liếc nhìn cô, rồi liếc nhìn Lục Viễn đang miệt mài dọn dẹp, cười xấu xa nháy nháy mắt với cô, xoay người đi về trước.

Lục Viễn liếc nhìn cô, cười: “Hít thở không khí trong lành ư?”

Tạ Vũ nghiêm túc nói: “Ngày mốt sau khi về đến Thượng Hải thì phải hít đủ mọi loại khí thải khói bụi, bây giờ đương nhiên phải hít thở thêm một chút không khí trong lành trong núi chứ.”

Lục Viễn im lặng một lúc: “Vậy tôi chúc cô thuận buồm xuôi gió trước.”

Tạ Vũ cười: “Tôi đi máy bay về, không thể xuôi gió được.”

“Vậy thì chúc cô lên đường bình an.”

Anh nói xong, mang bàn và máy chiếu vào phòng học, đi ra thấy Tạ Vũ vẫn còn đứng trong sân thể dục, nói: “Còn định đứng bao lâu nữa?”

Tạ Vũ nói: “Đứng thêm lát nữa.”

Lục Viễn đi tới, nhìn cô: “Có phải cô muốn nói gì với tôi không?”

Tạ Vũ ngẫm nghĩ, hỏi: “Thật sự không muốn được tôi viết vào bài báo sao?”

Lục Viễn trả lời bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Không muốn.”

“Thật ra đối với anh mà nói, chuyện này sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu cả. Cho dù bài báo này vừa đăng rất được người khác chú ý, nhưng độ hot tối đa chỉ một hai tuần thôi.”

Cô cười cười, “Như bản thân tôi vậy, trước khi đến đây, vì một bài báo mà bị dân mạng chửi mắng, nhưng hôm qua bạn tôi nhắn tin, nói bài viết mắng tôi đã chìm rồi. Bây giờ mới mấy ngày chứ?”

Lục Viễn tỏ vẻ hơi bức mình: “Tôi đã nói là không muốn.”

Tạ Vũ nói: “Vì thiếu giáo viên nên anh hỗ trợ giáo dục ở đây sáu năm, những tình nguyện viên ngắn hạn kia không thể nào so với anh được. Nếu không viết về anh, thì bài báo của tôi sẽ tầm thường rất nhiều. Một bài báo tầm thường là bài báo không cách nào thu hút được sự chú ý của độc giả, không ai chú ý thì tài trợ và sự giúp đỡ có thể nhận được sẽ rất ít.”

Lục Viễn cười một tiếng: “Cô cảm thấy một bài báo của cô có thể thay đổi chỗ chúng tôi bao nhiêu? Cho dù có độc giả quyên góp, thì đó cũng là quyên góp tiền cho quỹ, chỗ chúng tôi có thể hưởng lợi bao nhiêu? Nếu như mấy bài báo của truyền thông có thể thay đổi hiện trạng, thì đa số trường học ở miền núi cũng sẽ không mãi là tình trạng này.”

Tạ Vũ nhất thời im lặng.

Lục Viễn nói tiếp: “Tôi không muốn nổi tiếng, cũng không muốn bên ngoài chụp cái mũ lớn cho tôi, tôi không gánh nổi. Tôi không vĩ đại như cô viết, tôi chỉ là một người bình thường, ở lại đây cũng không phải hoàn toàn xuất phát từ việc ở đây thiếu giáo viên.”

“Vậy còn bởi vì sao?” Tạ Vũ hỏi theo bản năng.

Đương nhiên cô biết nguyên nhân anh ở đây hoàn toàn không phải là như vậy. Anh không ngại thơ muốn hoàn thành ước mơ như Trần Tâm Duyệt, cũng không cần làm đẹp thêm cho bản lý lịch như Trương Khánh Nhiên, nhưng cô mãi không đoán được rốt cuộc là vì sao.

Trần Tâm Duyệt nói là do anh gặp thất bại trong cuộc sống hoặc tình cảm, nhưng cô cũng cảm thấy không hẳn là như vậy.

Lục Viễn trầm mặc, dưới cái nhìn chăm chú của cô, một hồi lâu sau, anh lại hỏi hột nói: “Vì tôi đã làm sai một số chuyện.”

“Làm sai chuyện ư?” Tạ Vũ hơi có vẻ nghe không hiểu.

“Ừm.” Anh gật đầu, nhưng không định nói tiếp, “Tôi không muốn cô viết về tôi, nguyên nhân quan trọng nhất là tôi sẽ không ở lại đây thêm quá lâu.”

“Nhưng anh cũng không xác định là lúc nào?”

“Ít nhất tôi xác định sẽ không quá lâu.”

Tạ Vũ cười, không tranh luận với anh nữa: “Được, tôi sẽ không viết về anh.”

Lục Viễn nhướn mày nhìn cô một cái, có vẻ như hơi không tin cô: “Cô chắc chắn chứ?”

Tạ Vũ nói: “Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chụp ảnh

Sáng hôm sau, vì phải chào cờ nên Tạ Vũ dậy sớm giống Trần Tâm Duyệt, nhưng vì chân còn hơi đau, động tác chậm chạp, chờ đến khi cô ăn sáng xong, cầm máy ảnh đi đến trước dãy phòng học, thì bọn trẻ đã xếp hàng đứng ngay ngắn trong sân thể dục.

Hai đứa trẻ nâng lá cờ đỏ hơi cũ đứng dưới cột cờ lẻ loi. Còn có một bé gái đứng trước hàng ngũ, mặt hướng về phía cột cờ.

Giọng ca trong trẻo của cô bé cất lên mở đầu, hơn sáu mươi đứa trẻ cùng hát quốc ca. Nghi thức kéo cờ chính thức bắt đầu. Không có nhạc đệm, không có âm nhạc, chỉ có giọng trẻ con đều đều nhưng non nớt hợp ca.

Trang trọng mà lại xót xa.

Sau khi được hai đứa bé buông ra, lá cờ từ từ bay lên cột cờ nhờ chuyển động trượt của sợi dây, nhẹ nhẹ phát phới theo gió. Hôm nay là một ngày đẹp trời, ngày trời cao mây nhạt khó có được vào cuối đông ở miền núi phương nam, lá cờ đỏ ấy có vẻ đặc biệt tươi sáng hơn.

Tùng đưa trẻ, bắt luận là học sinh lớp một còn ngây thơ, hay đứa trẻ mười mấy tuổi, thì về mặt lúc này đều nghiêm túc thành kính. Miệng hát quốc ca, ánh mắt nhìn chăm chăm lá cờ đang tung bay trên không trung.

Tạ Vũ ở bên phòng học xa xa, đứng dựa vào tường, giơ máy ảnh trong tay lên, chụp lại khoảnh khắc này. Khi máy ảnh của cô hướng vào Lục Viễn đứng ở đằng trước, cô thấy được gò má anh trong kính ngắm.

Anh hơi ngẩng đầu, mắt khẽ nheo lại vì ánh mặt trời, bộ dạng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, vẫn trông lạnh lùng cứng rắn, nhưng lại vì nắng chiếu mà có vẻ ấm áp như thế.

Tạ Vũ lặng lẽ nhìn anh từ trong kính ngắm, tay quên hoạt động. Cho đến khi lá cờ kia rút cuộc lên đến đỉnh, tiếng ca dừng lại, cô rút cuộc mới nhấn màn trập.

Tách một tiếng, trong sân thể dục im ắng nghe rất rõ ràng.

Lục Viễn quay đầu nhìn sang, cô đã cúi đầu xem kết quả tấm ảnh. Đây là một tấm chụp toàn cảnh, Tạ Vũ chẳng phải là phóng viên chuyên chụp ảnh, không cần tốn quá nhiều tâm tư vào kĩ năng chụp, chỉ cần ghi chép lại sự thật cần đưa tin là được. Cô nhìn tấm ảnh này, cảm thấy gần như là một tấm hoàn mỹ nhất trong sự nghiệp chụp ảnh của mình. Lá cờ tung bay, trẻ em thôn làng miền núi nghiêm túc, mà giữa hai cảnh này là cảnh cô hải lòng nhất, thân hình cao lớn của Lục Viễn như một cây thông đứng ở vách núi.

Anh tuấn bất phàm.

Lễ chào cờ kết thúc, bọn trẻ tan tác như chim muông, lao về phòng học.

Tạ Vũ vẫn dựa vào tường thưởng thức tác phẩm của mình. Lục Viễn đi đến trước mặt cô: “Cô đã hứa với tôi là không chụp tôi rồi?”

Tạ Vũ ngẩng đầu, bóng dáng cao lớn của anh ngược sáng che trước mặt cô, cô đưa máy ảnh đến trước mặt anh: “Tấm này tôi quả thật quá hải lòng, tôi sẽ không đăng lên đâu, chỉ sưu tầm cá nhân thôi.”

Lục Viễn nhìn về phía màn hình, không lên tiếng.

Tạ Vũ lại nói: “Quen biết mấy ngày, coi như giữ lại tấm ảnh làm kỉ niệm đi.”

Lục Viễn không yêu cầu cô xóa nữa, ngẩng đầu nhìn về phía cô hỏi: “Chân thế nào rồi?”

“Còn hơi đau, nhưng ngày mai chắc không có vấn đề gì nữa.”

Lục Viễn gật đầu: “Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng đi lung tung. Tôi vào lớp đây.”

Tạ Vũ mỉm cười với anh: “Ừm.”

Chờ anh vào lớp, Tạ Vũ lại giơ máy ảnh lên, nhìn tấm ảnh ấy, khóe môi vô thức nhếch lên.

Đây là ngày cuối cùng Tạ Vũ ở trên núi, những thứ phải thu thập đều đã hoàn thành, bản thảo cũng đã viết gần xong. Cô ngồi ở kí túc xá sửa một lần, chọn mấy tấm ảnh chụp hai ngày nay phối hợp, về cơ bản có thể báo cáo kết quả luôn.

Nhưng cô nhìn bản thảo không bới ra được khuyết điểm nào này lại cứ cảm thấy không hài lòng. Cô đã quen khi làm bất kì bài báo nào cũng có thể có nội dung thu hút người khác. Nhưng những thứ viết trong bản thảo này rõ ràng đều bình thường chẳng có gì lạ. Một người hiệu trưởng già cố thủ ở ngôi trường tiểu học làng quê, hai tình nguyện viên sinh viên trẻ tuổi, sáu mươi đứa trẻ bị bỏ lại, cùng hoàn cảnh nghèo khổ của thôn làng miền núi mà gia đình Hương Hiểu Quyên làm đại diện.

Tất cả những yếu tố này chẳng tính là hiếm lạ, tình cảnh tương tự có lẽ đã được rất nhiều hãng truyền thông đưa tin. Cho dù đây chỉ là một bài văn viết, nhưng cô cũng không quen chẳng có gì đặc sắc như vậy.

Cô đẩy cửa sổ trước bàn làm việc ra, tiếng dạy học ở phòng học đằng trước truyền tới. Cách cửa sổ phía sau lớp, cô thấp thoáng thấy Lục Viễn viết chữ trên tấm bảng đen, âm thanh thỉnh thoảng truyền tới trầm thấp mà mạnh mẽ.

Tạ Vũ tạo file mới, bắt đầu gõ chữ. Cô biết, độc giả muốn đọc một người đàn ông đến từ thành phố hơn. Anh đeo một chiếc đồng hồ Jaeger-LeCoultre, dùng bật lửa Dupont, ở trong núi sáu năm. Anh vô cùng nghiêm khắc với học sinh, nhưng khi nước sông dâng lên, anh sẽ công học sinh ngoại trú qua sông. Đứa trẻ bị bỏ lại nổi loạn bỏ nhà đi, để tìm cô bé về mà anh đánh nhau với bọn du côn trong làng. Anh còn giúp gia đình chỉ có người già và trẻ con gánh nước sửa mái nhà.

Những thứ này đều là yếu tố khiến người khác hiếu kì lại kích động, đủ để khơi gợi hứng thú lớn nhất của các độc giả. Huống chi là —— sau khi viết bản thảo xong, cô cầm máy ảnh bật lên, thấy tấm ảnh cuối cùng kia, khuôn mặt nghiêng anh tuấn của Lục Viễn dưới lá cờ đỏ trong ảnh, cô gần như có thể dự đoán được nhất định sẽ trở thành đề tài nóng trên mạng.

Viết bản thảo mới này xong đã là giờ ăn cơm trưa. Món thập cẩm của nhà ăn, đơn giản như cũ, nhưng có thêm một phần trứng chiên nhỏ, đây là trứng hôm thứ bảy Lục Viễn mua ở chợ trong làng. Lúc lấy cơm bọn trẻ vui cực kì.

Cơm nước xong, trước khi bọn trẻ ngủ trưa, Tạ Vũ vẫy tất cả học sinh đến sân thể dục chụp ảnh chung. Hơn sáu mươi học sinh, hiệu trưởng Điền và hai tình nguyện viên đứng chung một chỗ, phía sau là phòng học tường trắng ngói xanh, bên cạnh sân thể dục là hai trụ bóng rổ sơ sài, cùng lá cờ đỏ tung bay dưới bầu trời xanh.

Cô nhìn Lục Viễn ngồi dưới trụ bóng rổ ở xa xa, biết anh sẽ không vào ống kính, bất đắc dĩ mỉm cười với anh, rồi hướng về bọn trẻ đang mỉm cười ngây thơ ở phía trước, nhún mồm trập trong tay.

Một tấm ảnh tập thể của ngôi trường tiểu học miền núi xuất hiện trong máy ảnh của cô, khuôn mặt thành thật phác của bọn trẻ, người hiệu trưởng già cao tuổi và tình nguyện viên trẻ tuổi, đây là hiệu quả mà cô mong muốn.

Sau khi chụp xong, mọi người tản đi rất nhanh. Trần Tâm Duyệt và Trương Khánh Nhiên cũng về kí túc xá nghỉ ngơi. Tạ Vũ vốn cũng định về, nhưng lại thấy trên sân thể dục còn một cô bé, cứ rề rà mãi không muốn rời khỏi.

Đó là Hường Hiểu Quyên.

Cô bé nhìn Tạ Vũ, rồi nhìn Lục Viễn vẫn đang ngồi dưới trụ bóng rổ, từ từ đi đến trước mặt anh.

Lục Viễn đang lấy một điều thuốc định hút, thấy cô bé đi tới, lại để bật lửa cầm lên xuống, ngẩng đầu lạnh mặt hỏi: “Em có chuyện gì?”

Hường Hiểu Quyên khẽ hỏi: “Thầy Lục, tại sao thầy không chụp ảnh với bọn con?”

Lục Viễn nhú mồm, hình như hơi ngẩn ra, lát sau mới phản ứng kịp, nhìn cô bé trước mặt, thân nhiên nói: “Thầy không thích chụp ảnh.”

Đôi mắt đen kịt của Hiểu Quyên trở nên đỏ bừng, cô bé đột nhiên lớn tiếng vặn lại: “Không phải, là vì thầy sắp rời khỏi bọn con, nên không muốn chụp ảnh với bọn con.”

Lục Viễn trầm mặc trong chốc lát, dường như không để lời của cô bé trong lòng, giọng điệu vẫn bình thản như cũ: “Thầy vốn chỉ tạm thời dạy thay ở đây thôi, đâu phải là em không biết.”

Hiểu Quyên cắn môi, mắt đỏ hơn, giọng lại líu ríu, gần như là chậm rì phát ra từ trong cổ họng: “Con... xin... lỗi... thầy.”

Lục Viễn nhìn cô bé, nhú mồm chặt hơn.

“Sau này con sẽ học hành chăm chỉ, sẽ không bỏ nhà đi nữa.”

Lục Viễn thân nhiên gật đầu: “Ừm.”

Hiểu Quyên dụi mắt, liếc nhìn anh, xoay người chạy đi như một làn khói.

Đối với một màn này của Hường Hiểu Quyên, Lục Viễn gần như chẳng buồn để ý, để điều thuốc vào miệng, nghiêng đầu cầm bật lửa châm thuốc. Anh rít mạnh một hơi, phả vòng khói thuốc, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Tạ Vũ đứng trước mặt anh.

“Ngày anh rời khỏi đây thật, có thể luyến tiếc hay không?”

Lục Viễn ngoảnh đầu nhìn về phía dãy núi cao cao thấp thấp cách đó không xa, hờ hững nói: “Có lẽ.”

Về mờ mịt từng xuất hiện trên khuôn mặt anh lại nhàn nhạt dâng lên.

Tạ Vũ gật đầu, mỉm cười nói: “Tôi cũng hơi luyến tiếc rồi.”

Lục Viễn lại nhìn về phía cô, xì một tiếng xem thường.

“Anh không tin ư?” Tạ Vũ ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Lục Viễn nhìn đôi mắt cô, thân nhiên hỏi: “Cô luyến tiếc cái gì?”

Tạ Vũ cười: “Anh.”

Lục Viễn cười mĩa một tiếng: “Vậy khi lấy tin cô nhất định luyến tiếc rất nhiều người.”

Tạ Vũ nhướn mày: “Anh chỉ đàn ông à?”

Lục Viễn lạnh lùng nhìn cô, từ chối cho ý kiến.

Tạ Vũ nói: “Anh là người đầu tiên.”

Lục Viễn hồ hững nói: “Vây rất vinh hạnh.”

Tạ Vũ cười lắc đầu đứng lên, xoay người chậm rãi đi mấy bước, rồi quay đầu cười nói: “Lục Viễn, tôi nói thật đấy. Có lẽ sau này anh sẽ tin.”

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn về phía cô. Hai người cách nhau ánh nắng trưa hai, ba mét, vì ngược sáng mà khuôn mặt cô có vẻ dịu dàng chân thật, không có vẻ bất cần đời kèm theo dí dỏm trước đây.

Lục Viễn không thể không thừa nhận, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của anh này có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, có khí chất của con gái đô thị điển hình, dù mặc áo gió bình thường nhất thì cũng không che giấu được cảm giác thời thượng trên người.

Tóm lại liếc mắt một cái là có thể được người khác nhớ kĩ.

Đã lâu lắm rồi anh không gặp qua người phụ nữ như vậy.

Anh khẽ nheo mắt, không đáp lại lời cô, sau khi nhìn vào mắt cô mấy giây lại cúi đầu hút thuốc, không ngẩng đầu nhìn cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đêm ly biệt

Đêm cuối cùng đến rất nhanh.

“Ngày mai là chị phải đi rồi, ở đây chỉ còn lại một mình em là con gái, cô đơn quá đi!” Trần Tâm Duyệt ngồi bên mép giường, nhìn Tạ Vũ thu dọn hành lý, hai chân đơng đưa trong không trung.

Hành lý của Tạ Vũ rất đơn giản, ngoài một đồng thiết bị điện tử máy vi tính, tablet, máy ảnh, điện thoại ra, thì chỉ mang theo hai bộ đồ thay đổi trong ngoài. Cô vốn định ở đây bốn ngày, không ngờ vì trọ chân mà ở lại thêm hai buổi tối.

Cô liếc nhìn cô gái trẻ đơn thuần: “Dù sao thì em chỉ ở đây hơn ba tháng, nháy mắt cái là qua thôi. Nếu em buồn chán quá, cuối tuần có thể vào thị trấn dạo một vòng.”

Trần Tâm Duyệt bĩu môi: “Đi về mất bốn, năm tiếng, phiền phức quá, chi bằng ở đây ngủ một giấc cho rồi.”

Tạ Vũ cười: “Vây em cứ ngủ một giấc cho đã đi. Nếu không thì đến chỗ thầy Lục mượn đĩa phim cũng được, tôi thấy hình như anh ta có nhiều lắm.”

Trần Tâm Duyệt gật đầu: “Cũng phải, còn có máy chiếu nữa mà.” Cô ấy dừng một chút, “Thật ra thầy Lục cũng ở đây sáu năm rồi, em chỉ ở mấy tháng thì có gì phải sợ chứ. Chờ sau khi về, đây cũng là một kinh nghiệm quý giá.”

“Em có thể nghĩ như vậy là quá tốt rồi.” Cô nghĩ nghĩ, nói đùa, “Em đừng đi gần Trương Khánh Nhiên quá. Dù sao thì trai đơn gái chiếc nếu bùng cháy thì phiền phức đấy. Hai em không học cùng một thành phố, yêu xa khó mà có kết quả gì tốt đâu.”

Trần Tâm Duyệt cười ha ha: “Sao có thể chứ? Em không thích nam sinh quá hướng nội đâu, cậu ta lảm lì như vậy mà.”

Tạ Vũ nói: “Vây sao?”

Nhưng lại không khỏi thẫn lắc đầu.

Tạ Vũ thu dọn hành lý xong, liếc nhìn đôi giày vải trên chân. Cô cời ra gói kĩ lại, thay giày thể thao của mình: “Tôi đi trả đồ cho thầy Lục.”

Trần Tâm Duyệt đã ôm máy vi tính ở trên giường đọc tiểu thuyết, lơ đãng gật đầu ừm một tiếng.

Tạ Vũ đi đến cửa phòng bên cạnh, gõ tay gõ cửa. Cửa mở ra từ bên trong rất nhanh, Lục Viễn đứng sau cửa: “Có chuyện gì sao?”

“Không cho tôi vào ngồi một chút à?”

Lục Viễn nghiêng người để cô vào phòng.

Tạ Vũ ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng anh. Lục Viễn chỉ có thể ngồi trên giường, kí túc xá chật hẹp, ngược lại có chút mùi vị cách xa nhau.

Tạ Vũ đưa tay ra: “Cái này ——”

Lục Viễn thân nhiên liếc nhìn: “Cô để dưới đất đi.”

Tạ Vũ nói: “Tôi chưa nói trả lại cho anh mà.”

Lục Viễn không rõ vì sao nhìn về phía cô.

Tạ Vũ cười: “Trước đây đã nói rồi, bảo anh tặng cho tôi, tôi muốn làm vật kỉ niệm.”

Lục Viễn cười khề một tiếng: “Một đôi giày vải rách thì có gì hay mà giữ làm kỉ niệm chứ. Cô muốn đồ lưu niệm, thì trong làng có một, hai tiệm vải thêu kim tuyến thủ công đấy.”

Tạ Vũ nói: “Tôi không phải muốn đặc sản địa phương, tôi chỉ muốn đôi giày này thôi.”

Lục Viễn nhìn cô một cái: “Cô muốn thì lấy đi, dù sao tôi cũng không mang vừa.”

Tạ Vũ gật đầu: “Tôi cũng không muốn anh đưa nó cho người khác mang nữa.” Cô dừng chốc lát, “Ngày mai tôi phải đi rồi, không biết còn có thể có cơ hội gặp lại không.”

Lục Viễn nhìn cô không nói gì.

Tạ Vũ móc một tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho anh: “Trong này có số điện thoại của tôi.”

Lục Viễn chần chờ một chút mới vươn tay nhận lấy.

“Anh dùng điện thoại của anh gọi số tôi thử xem.”

Lục Viễn nhìn con số trên tấm danh thiếp, nói: “Chỗ này tín hiệu không tốt.”

“Anh chưa thử sao biết có thể gọi được hay không?”

Lục Viễn chậm rì móc cái điện thoại kiểu xưa của mình ra, nhìn danh thiếp bấm một dãy số. Điện thoại trong túi quần Tạ Vũ rung vang lên. Cô móc điện thoại ra nhìn, cười hỏi: “Sau khi tôi đi anh sẽ gọi điện thoại cho tôi chứ?” Nhưng không chờ anh trả lời, cô lại nói, “Anh chắc chắn sẽ không gọi.”

Lục Viễn nói: “Ở đây tín hiệu không tốt, tôi rất ít gọi điện thoại.”

Tạ Vũ bỏ di động vào túi, cười nói: “Thật ra tôi cũng chưa chắc sẽ gọi cho anh.” Cô nhìn anh, “Sau khi về lại phải bận tới mất tới mũi vì miếng cơm, có lẽ tôi sẽ quên nơi này nhanh thôi.”

Lục Viễn nhìn cô, trầm mặc rất lâu mới thân nhiên nói: “Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện phải nhớ, chuyện không quan trọng vốn nên quên hết đi.”

Tạ Vũ gật đầu.

Đối với cô mà nói, hết thấy mọi thứ ở đây quả thật không quan trọng, nhưng chuyện gì mới quan trọng thì cô cũng không hề biết.

Cô nhìn về mặt lạnh nhạt của anh, chẳng biết vì sao mà có chút buồn bã vô hình. Cô đứng dậy, đi tới cửa, mới nhớ ra quay đầu nói với người đang ngồi ngơ ngẩn trên giường: “Chúc anh ngủ ngon.”

Cô chờ một chút, không chờ được anh đáp lại, cầm đôi giày trong tay rời khỏi.

Lúc này Lục Viễn mới ngẩng đầu, chậm chạp đáp lại: “Ngủ ngon.”

Nhưng cửa đã sớm không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đưa tiễn

Chuyến bay của Tạ Vũ là hơn tám giờ tối, cho dù thôn nhỏ trong núi này cách sân bay Hà Hoa có xa hơn nữa, thì thời gian cũng dư dả. Chờ đến mười giờ, khi lớp học nghỉ trưa, cô mới đi tạm biệt mọi người.

Ở đây mấy ngày, cô đã quen gần hết mấy đứa trẻ. Bọn trẻ thấy cô đeo ba lô thì đều chạy tới tạm biệt cô. Đặc biệt là ba chị em nhà họ Hương, ở chung một đêm trong nhà nghỉ trong làng, rồi đi tới nhà mấy đứa phỏng vấn, ba đứa trẻ kéo tay cô lưu luyến không rời.

Hiệu Hà ngây thơ hỏi: “Con đọc trong sách nói cuối dòng suối nhỏ là biển lớn, vậy có phải cuối Hồng Khê của bọn con chính là Thượng Hải không?”

Tạ Vũ cười gật đầu: “Đúng rồi.”

Ở đây Hiệu Quyên coi như là đứa trẻ lớn, ngược lại không ngây thơ như vậy, chỉ nói: “Sau này con thi đại học ở Thượng Hải, đến lúc đó con đi tìm chị.”

“Được.”

Mấy người đang nói, hiệu trưởng và Trần Tâm Duyệt đi tới.

Trần Tâm Duyệt ôm chăm lấy cô: “Chị Tạ Vũ, em thật không nỡ rời chị, không biết sau này có còn cơ hội gặp lại không nữa.”

Tạ Vũ nói: “Tôi thường hay đi Bắc Kinh công tác, có rất nhiều cơ hội gặp lại.”

Trần Tâm Duyệt cười buông cô ra.

Tạ Vũ cười nói với cô ấy: “Chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy.”

“Em biết mà.”

Tạ Vũ lại nhìn về phía hiệu trưởng Điền: “Hiệu trưởng, mấy ngày nay phiền thầy và thím Điền rồi.”

Hiệu trưởng lắc đầu cười: “Ở đây chúng tôi điều kiện sơ sài, tiếp đãi không chu đáo, đâu có làm phiền gì.”

“Hi vọng sau khi bài báo đăng lên, thì những khó khăn của trường sẽ được cải thiện. Cũng hi vọng có thể có nhiều người tài trợ cho những đứa trẻ có điều kiện không tốt hơn.”

“Vậy thật sự quá cảm tạ rồi.” Ông ấy dừng một chút, hỏi, “Chân cô còn vấn đề gì không?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Không sao nữa rồi.”

Hiệu trưởng Điền quay đầu tìm kiếm bóng dáng Lục Viễn, thấy người đàn ông ở một góc sân thể dục đưa lưng về phía này hút thuốc. Ông ấy gọi: “Thầy Lục.”

Lục Viễn quay đầu nhìn sang bên này.

Hiệu trưởng Điền vẫy tay với anh.

Lục Viễn dụi thuốc đi tới, mặt mày lạnh tanh liếc nhìn Tạ Vũ, rồi nhìn về phía hiệu trưởng: “Có chuyện gì sao?”

Hiệu trưởng Điền nói: “Một mình Tạ Vũ đi vào làng, tôi sợ cô ấy lạ nước lạ cái không biết ngồi xe thế nào, hay là thầy đi tiễn cô ấy đi.”

Không chờ Lục Viễn trả lời, Tạ Vũ cười nói: “Tôi biết mà, ra quốc lộ có chiếc xe lôi đậu ven đường, thứ sáu đi tìm Hiệu Quyên tôi có ngồi qua một lần với thầy Lục rồi.”

Lục Viễn thân nhiên nhìn sang phía cô: “Hiệu trưởng nói đúng, xe lôi không phải lúc nào cũng có, vẫn là tôi đi tiễn cô, đến tiệm tạp hóa ven đường, tôi mượn chiếc motor của ông chủ là tiện nhất.” Đang nói, anh lại nói với hiệu trưởng, “Vây học sinh trong lớp hiệu trưởng sắp xếp một chút nhé.”

Hiệu trưởng xua tay: “Không sao không sao, trước đây chỉ có hai chúng ta cũng có thể chăm sóc được mà. Bây giờ có thêm Tiểu Trần và Tiểu Trương thì còn sợ gì chứ. Thầy đi tiễn phóng viên Tạ đi, cô ấy con gái một mình, ở chỗ hoang vu hẻo lánh chúng ta vẫn nên chú ý thì tốt hơn.”

Lục Viễn gật đầu, xoay người bước đi.

Tạ Vũ vẫy vẫy tay, rồi khò theo Lục Viễn đã đi trước một bước.

Cho đến tận khi gặm lên đá qua sông, hai người không ai mở miệng nói chuyện.

Sau khi lên con đường nhỏ bên bờ sông, Tạ Vũ ngoảnh lại nhìn ngôi trường tiểu học trong vùng núi hẻo lánh này. Bọn trẻ đã lục tục về lớp học, thỉnh thoảng có tiếng đọc sách truyền tới, làm nổi bật về yên tĩnh xa xôi của ngọn núi.

Dòng suối nhỏ bên cạnh đang chảy ào ào, nước suối trong veo, có cá đang bơi lội.

Cô nghĩ mình sẽ không quên nơi này.

Cô khẽ thở dài, quay đầu nhìn về phía bóng lưng chẳng nói câu nào đi ở đằng trước.

Lục Viễn mặc chiếc áo jacket đơn giản, thân thể cao thẳng, người đàn ông như anh rõ ràng khác biệt với ngọn núi lớn này như thế, nhưng lại giống như đã sớm dung nhập vào đó.

Cô lấy lại tinh thần, khôi phục sự láu lỉnh thông thường, cười mở miệng trêu: “Anh đúng là chẳng có chút phong độ quý ông gì cả, may mà hiệu trưởng nhắc, không thì anh cũng chẳng nghĩ tới việc đưa tôi đến bến xe trong làng nhỉ? Anh không lo tôi con gái một mình gặp phải người xấu gì ở làng quê lạ nước lạ cái à?”

Lục Viễn im lặng chốc lát mới trả lời: “Cô không phải là phóng viên điều tra đi nằm vùng ở nhà máy ác độc gì đó cũng làm qua sao? Nhiều nhất là sợ ma không sợ người, bây giờ ban ngày sẽ không có ma, cho nên có gì mà lo chứ. Cô đâu phải thiếu nữ ngu ngốc còn chưa ra trường như Trần Tâm Duyệt.”

Tạ Vũ ồ một tiếng: “Sao anh biết tôi từng nằm vùng ở nhà máy ác độc?”

Lục Viễn không nói, cô cũng không hỏi đến cùng, chỉ đi lên trước một bước, ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn về phía anh, “Anh nói tôi giống nữ hán tử, anh nhìn thử xem tôi giống nữ hán tử chỗ nào?”

Vì là con đường nhỏ giữa bờ ruộng, nên một khi hai người đi song song thì hơi chật không đi được. Tạ Vũ như kè sát vào anh, cả khuôn mặt chỉ cách bên mặt anh mười mấy cm.

Về ngoài của cô quả thật không trung tính chút nào, ngược lại có chút tri tính mang theo nét dịu dàng.

Lục Viễn thờ ơ liếc cô một cái, lạnh lùng nói: “Đi cho đằng hoàng, ngã xuống ruộng thì tôi cũng mặc kệ đấy.”

Tạ Vũ liếc nhìn ruộng nước bên cạnh, lúc này còn chưa đến mùa cấy mạ, trong ruộng chỉ có nước và bùn. Cô khẽ cười một tiếng, thoáng dừng bước, để anh đi đến trước mặt mình: “Lục Viễn, anh xem bọn trẻ trong trường cũng không nở rời tôi kìa? Anh không lưu luyến tôi chút nào sao?”

Lục Viễn hồ hững nói: “Chúng ta chẳng qua quen biết nhau mấy ngày, chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau. Nếu tôi nói lưu luyến cô, chỉ sợ bản thân cô cũng không tin. Trẻ con ngây thơ, chó con mèo con đến ở hai ngày thì cũng sẽ không nở rời thôi.”

“Anh đây là đang mắng xéo tôi đấy à?”

“Tôi chỉ ví dụ thôi.”

Tạ Vũ ngược lại cũng không để bụng, chỉ cười nói: “Không phải anh có số điện thoại của tôi sao. Nếu sau này đến Thượng Hải thì gọi cho tôi, tôi mời anh ăn cơm.”

“Không cần đâu.”

Tạ Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh đúng là cứng đầu.”

Lục Viễn nói: “Không phải tôi qua cô nói sẽ quên nơi này rất nhanh sao?”

Tạ Vũ cười: “Nhưng tôi không nói quên anh.”

Lục Viễn cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên Tạ Vũ cũng hơi mất hứng. Quảng đường hai mươi phút còn lại, hai người luôn giữ yên lặng, nhưng ở trong núi sâu cách xa sự ồn ào của đô thị, sự yên lặng này ngược lại có vẻ thật tự nhiên.

Ra quốc lộ, Lục Viễn đi đằng trước tự mình đến gần tiệm tạp hóa bên cạnh, không bao lâu, anh đẩy một chiếc motor từ bên trong ra.

Tạ Vũ đứng ven đường cười nói: “Nhân duyên của anh tốt thật. Có người giúp anh gánh đồ đưa đến trường miễn phí, còn tùy ý là có thể mượn được motor của người ta.”

Lục Viễn nhìn cô một cái, ngồi lên xe motor: “Người miền núi thẳng thắn nhiệt tình, không lạnh lùng như những người sống trong thành phố các cô.”

Tạ Vũ chậm rãi ngồi phía sau anh, cười giễu một tiếng: “Tôi có thể lạnh lùng hơn anh à?”

Tuy là nói như vậy, nhưng thật ra cô biết, anh chắc chắn sẽ không lạnh lùng hơn cô. Khi thấy anh cồng những đứa trẻ kia qua sông, thì cô đã biết, nội tâm của anh hoàn toàn khác với bề ngoài.

Lục Viễn lạnh lùng nói: “Ngồi cho vững, tôi sắp chạy đây.”

Tạ Vũ ôm hông anh: “Tài lái xe của anh có được không? Đừng có ngã đấy.”

“Yên tâm, ngã cũng ngã không chết được.”

Tạ Vũ nói: “Sao miệng anh chẳng có mấy câu tốt đẹp vậy.”

Lục Viễn lơ đãng cười khẽ: “Không so được với miệng lưỡi nói khéo như rót của người làm phóng viên các cô.”

Chiếc xe chọt này lên một cái trên mặt đường không bằng phẳng. Tạ Vũ khẽ la một tiếng, theo bản năng dựa vào lưng anh, tay ôm chặt hơn. Tuy là trời lạnh mặc áo dày, nhưng cảm giác thân thể tiếp xúc với thân thể, một rắn chắc một mềm mại, đôi bên đều cảm nhận được.

Lục Viễn lạnh lùng nói: “Đừng ôm chặt như vậy!”

Tạ Vũ lại càng dựa sát vào người anh hơn, trêu chọc: “Tiếp xúc này của hai chúng ta là tiếp xúc qua lại, không ai thiệt cả, anh sợ cái gì chứ?” Cô dừng một chút, “Hon nữa, cả người anh từ trên xuống dưới tôi đã thấy qua hết rồi.”

Lục Viễn không nói gì nữa.

Tạ Vũ biết anh giận, cười nói sau tai anh: “Anh nói sao một người đàn ông như anh chẳng đùa giỡn gì vậy?”

Lục Viễn gần từng chữ: “Nếu cô không muốn chúng ta ngã xuống đường thì đừng hoảng một chút cho tôi.”

Tạ Vũ ngược lại thật sự hoảng hốt lại, nhưng cô vẫn dựa vào lưng anh, tay vẫn không buông ra. Anh nói không sai, họ chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau, thỉnh thoảng cô trêu chọc anh chẳng qua cũng là vì người đàn ông khiến người khác tò mò này, lúc nào cũng nghiêm trang đến mức khiến cô có ham muốn trêu ghẹo. Tán tỉnh người đàn ông không muốn tán tỉnh với bạn, ngược lại cảm thấy thú vị.

Nhưng khoảnh khắc này, cô dựa vào lưng anh, tâm trạng đùa giỡn đó chọt tan đi hết theo gió.

Sau này có lẽ họ sẽ không gặp lại. Nhưng cô lại có sự ám áp vô hình sinh ra từ đáy lòng. Cô phiêu bạt quá lâu, cuộc sống chìm chìm nổi nổi, giấc mộng trước đây trở nên mịt mờ, trong mối quan hệ xã giao có lẽ giữa người với người, cũng dần quen với lối sống đùa giỡn với đời.

Thời gian là một con dao trong cuộc sống, gọt dũa một cô gái từng suy nghĩ đơn thuần như Trần Tâm Duyệt thành Tạ Vũ ngày hôm nay. Mà người đàn ông này khác cô hoàn toàn. Cô biết dưới bề ngoài lạnh lùng cứng rắn của anh là một trái tim dịu dàng ấm áp. Cho nên cô dựa vào lưng anh cũng cảm nhận được chút ấm áp ấy.

Lục Viễn thấy cô không cự quạ nữa, chỉ dựa vào anh thì cũng im lặng. Đối với anh mà nói, sự mềm mại của phụ nữ đã như cách mấy đời. Trong cơn gió này, dù trong lòng anh chưa nảy sinh khao khát, nhưng cũng có chút cảm xúc khó mà phân biệt trần tới.

Đặc biệt là vì người phụ nữ này.

Người đi đường không nhiều, thỉnh thoảng có ô-tô chạy qua. Sự yên lặng của hai người hình như có chút tĩnh mịch kì dị, vì vậy mà tiếng xe motor chạy trên con đường xóc nảy đặc biệt rõ ràng.

May mà chạy xe motor vào làng chỉ hơn hai mươi phút. Hôm nay không họp chợ, đường phố trong làng rất vắng vẻ. Tạ Vũ buông Lục Viễn trước người ra, xuống xe, cười nói: “Làm phiền anh rồi, tự tôi đi đến bến xe là được, anh không cần tiễn tôi đâu.”

Lục Viễn ngồi trên xe nhìn cô một cái, rồi giơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Không phải chuyến bay của cô là buổi tối sao? Bây giờ cũng gần giờ cơm trưa, cùng ăn bữa cơm rồi đi.”

Không chờ cô trả lời, anh lái xe đến trước cửa tiệm bên cạnh, có lẽ là quen chủ tiệm đó, sau khi xuống xe gửi xe, anh lại quay người đi đến trước mặt Tạ Vũ: “Ở đây có một quán nhà vườn, mùi vị ngon lắm, tôi mời cô đi ăn.”

Giọng nói anh bình thường, mặt mày lạnh tanh. Nhưng Tạ Vũ lại không kìm được cười hỏi: “Anh mời tôi ư?”

“Ừm, tôi mời cô.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tạm biệt

Thôn làng vùng này đều xây dọc theo bờ sông, nhà vườn Lục Viễn dẫn Tạ Vũ đi nằm trên bờ sông ở cuối đường. Nhà là nhà sàn mới xây, rất có phong

cách Thỏ Già.

Nhà vườn ở nơi này coi như là tiêu dùng cao cấp, khách hàng phần lớn đều là người thành phố đặc biệt đến ăn món ngon. Hôm nay không phải là ngày lễ nên trong quán vắng tanh.

Dưới sự tiếp đãi nhiệt tình của ông chủ, hai người ngồi xuống vị trí ở đại sảnh. Lục Viễn cầm thực đơn liếc nhìn, ngẩng đầu thản nhiên hỏi Tạ Vũ: “Cô ăn món ăn dân dã không?”

Tạ Vũ cười lắc đầu: “Không thích cái này.”

Lục Viễn gật đầu, đưa thực đơn cho cô: “VẬY cô tự chọn đi.”

Tạ Vũ cầm lấy thực đơn xem, thật đúng là không rẻ. Cô biết trước đây tình trạng kinh tế của Lục Viễn có lẽ khá tốt, nhưng ăn vốn sáu năm, bây giờ chắc cũng giặt giũ vá vai.

Cô bữu môi, chọn một nồi lẩu cá sông đặc trưng, thêm một món ăn thêm rồi thôi.

Lục Viễn cười: “Cô không cần tiết kiệm tiền cho tôi đâu.”

Tạ Vũ trả thực đơn lại cho ông chủ, cười: “Không muốn lãng phí thôi.”

Hai người ngồi chờ mang thức ăn lên, đang không biết nói chuyện gì, một đám người com nước no nê đi ra từ phòng bao bên cạnh. Tạ Vũ quay đầu nhìn theo bản năng, cách ăn mặc của bốn, năm người đàn ông thì đại khái là nhân viên công vụ.

Người cuối cùng đi ra là Hường Vân. Cô ấy thấy hai người cũng thoáng giật mình, hỏi: “Lục Viễn, Tạ Vũ, sao hai người ở đây vậy?”

Tuy cô ấy nói chuyện tinh táo, nhưng sắc mặt hơi trắng, rõ ràng là phản ứng sau khi có uống rượu. Tạ Vũ nói: “Hôm nay tôi về Thượng Hải. Đang định gọi điện thoại cho cô đây.”

Hường Vân liếc nhìn Lục Viễn, nói: “Tôi tiễn người ta một chút, lát nữa sang tìm hai người.”

Cô ấy đi rồi trở lại rất nhanh, mặt lộ vẻ mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Tạ Vũ.

Tạ Vũ hỏi: “Những người đó là ai thế?”

Hường Vân hơi bực phẩy phẩy tay: “Còn có thể là ai chứ? Lãnh đạo ở trên xuống kiểm tra. Kiểm tra cái gì? Còn không phải là tới ăn uống, chẳng làm chút chuyện đáng hoàng gì cả.”

Sắc mặt cô ấy nhợt nhạt vô cùng, tay lặng lẽ che bụng. Tạ Vũ đang định mở miệng hỏi, Lục Viễn đã nhú mồm nói: “Cô lại đau dạ dày à?”

Hường Vân gật đầu: “Ban nãy uống nhiều rượu, nên bây giờ hơi khó chịu.”

“VẬY có cần đi mua ít thuốc không?” Tạ Vũ hỏi.

Hường Vân đau đón nhú mồm, ngẩng đầu nói với Lục Viễn: “Ngăn kéo thứ hai trong phòng làm việc của tôi có thuốc, phiền anh giúp tôi đi lấy một chút, Tiểu Bành ở phòng làm việc.”

Chỗ này cách tòa nhà văn phòng chính quyền địa phương chỉ mấy phút đi bộ, ngược lại chẳng phiền phức gì. Lục Viễn ừm một tiếng đứng dậy ngay.

Sau khi anh đi, Hường Vân đặt khuỷu tay lên bàn chống đầu, đau đón nhắm mắt lại.

Tạ Vũ rót một cốc nước nóng đặt bên tay cho cô ấy: “Không uống được thì ra về làm gì?”

Hường Vân yếu ớt thở dài: “Toàn là lãnh đạo, tôi từ chối thế nào được. Ở đơn vị kiểu này chính là như vậy, dù là hoang vu hẻo lánh cũng không thể tránh khỏi.”

Tạ Vũ nói: “Tôi tưởng công việc của các cô đều rất nhẹ nhàng không có áp lực.”

Hường Vân trầm mặc rất lâu mới bắt đầu nói: “Nếu không phải thỉnh thoảng lãnh đạo ở trên kiểm tra, buộc phải xã giao, thì công việc quả thật rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến độ người cũng tàn phế cả.”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Tôi nghe nói cô tốt nghiệp đại học Bắc Kinh thì lựa chọn và điều động đến đây, trẻ tuổi làm đến chức trưởng làng như cô cũng coi như không tệ. Sau này tương lai rộng mở.”

Hường Vân cười tự giễu một tiếng: “Cô là phóng viên, thấy nhiều biết rộng, không thể không rõ hơn tôi con đường làm quan cái gì là quan trọng nhất. Tôi không có bất kì bối cảnh nào, đừng nói thăng chức, mà điều đến huyện cũng không biết đến năm nào tháng nào.”

Cô ấy dừng một chút, “Nói thật, tôi cũng không phải muốn làm quan gì. Khi đó lúc tốt nghiệp tôi đã kí với ngân hàng nước ngoài, nhưng tuổi trẻ lúc nào

cũng có chút chủ nghĩa mơ mộng, suy nghĩ mình đến từ miền núi, học hành có thành tựu thì nên làm chút việc cho quê hương, nên dự thi lựa chọn và điều động. Nhưng qua bốn năm, tôi nhìn lại mới biết ngày thơ đến mức nào. Đồng nghiệp xung quanh đi làm thì lười nhác, tan làm thì đánh mạt chược, một mình tôi cả ngày tràn đầy ý chí chiến đấu, ngược lại bị người ta coi như đứa ngốc mọt sách. Chuyện tôi muốn làm thì không làm được gì cả, nơi này vẫn nghèo khổ lạc hậu như cũ.”

Cô ấy thờ dài, “Có lẽ tôi vẫn không đủ năng lực.”

Giọng cô ấy có chút ghen ngào, Tạ Vũ cũng không biết an ủi cô ấy ra sao. Thật ra tình trạng của cô và cô ấy, nói theo một nghĩa nào đó thì gần như giống nhau. Chỉ là Hường Vân vẫn còn biết tự suy ngẫm, còn cô đã sớm thờ ơ.

Cô vỗ vỗ cô ấy: “Thật ra cô cũng không cần bị quan quá. Nói không chừng chịu đựng thêm mấy năm nữa là có thể xoay chuyển, chờ cô thăng lên chức cao, chuyện có thể làm được tự nhiên sẽ nhiều hơn thôi.”

Hường Vân thở hắt ra, hơi ngẩng đầu, mỉm cười với cô, lắc đầu nói: “Chịu đựng thêm nữa thì tôi tàn phế thật mất.”

Tạ Vũ nhú mày: “Vậy cô chuẩn bị từ chức thật sao?”

Hường Vân cười khẽ gật đầu: “Tôi đã quyết định rời khỏi.”

“Rời khỏi ư?”

Hường Vân gật đầu: “Nói thật tôi rất bất hiểu. Bố mẹ khó khăn lắm mới cho tôi lên đại học, nhưng đến bây giờ vì chút tình cảm của mình mà tôi không những không thay đổi quê hương một chút nào, mà cũng không thay đổi hoàn cảnh gia đình tôi. Nghĩ đến việc tiền lương một tháng của tôi chẳng qua là tiền một bữa cơm của mấy người bạn ở thành phố của tôi thôi, là tôi cảm thấy mình đúng là buồn cười. Loại tình cảm này của tôi chỉ thích hợp cho phú nhị đại, ít nhất cũng phải là người giống như Lục Viễn. Đối với người mà hoàn cảnh gia đình bình thường như tôi, vẫn nên thay đổi gia đình mình trước rồi hẵng nói thì hơn.”

Tạ Vũ nói: “Nhưng bất kể nói thế nào thì bây giờ cô cũng trong cơ chế, nếu cô từ chức thì bố mẹ cô sẽ không vui thì sao?”

Hường Vân cười nói: “Bố mẹ tôi không thích việc này lắm, dù sao thì cải thiện đời sống vật chất vẫn quan trọng nhất.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Vậy cô định đi đâu?”

Hường Vân nói: “Thượng Hải.”

Tạ Vũ hưng phấn nói: “Thật sao? Vậy cô có thể đến tìm tôi.”

“Thật ra...” Hường Vân nhìn cô, còn chưa nói tiếp, Lục Viễn đã vội vàng quay lại.

Anh đưa lọ thuốc cho cô ấy. Hường Vân nhìn anh một cái, móc hai viên thuốc ra rồi nuốt xuống. Cô ấy khó chịu vỗ vỗ ngực, nói: “Tôi đi toilet một chút.”

Nói xong, hơi lảo đảo đi ra sân sau.

Lục Viễn nhìn về phía Tạ Vũ: “Sao vẻ mặt cô là lạ vậy?”

Tạ Vũ nói: “Ban nãy nghe Hường Vân nói thấy hơi buồn ngủ.”

“Cô ấy đã nói gì?”

Tạ Vũ đang nghĩ xem kể lại thế nào, sân sau phát ra tiếng nôn mửa. Lục Viễn nhú mày, nhanh chóng đứng lên đi vào. Tạ Vũ chậm chạp theo sau, nhưng chỉ đứng ở cửa rồi không nhúc nhích nữa.

Hường Vân nôn xong yếu ớt dựa vào người Lục Viễn. Anh đang dịu dàng vỗ lưng cô ấy, giúp cô ấy dễ chịu.

“Không uống được thì đừng uống, chẳng lẽ người ta còn có thể ép chước cô à?” Giọng anh tuy lạnh lùng, nhưng lời nói tràn đầy sự quan tâm.

Hường Vân cười bất đắc dĩ: “Anh tưởng ai cũng có thể tùy hứng như anh, muốn làm gì thì làm cái đó ư?”

Lục Viễn dìu cô ấy vào ngồi xuống. Tạ Vũ lặng lẽ rót một cốc nước cho cô ấy để cô ấy súc miệng.

Hường Vân hơi bình phục, cười nói với Lục Viễn: “Ban nãy tôi nói cho Tạ Vũ biết tôi chuẩn bị từ chức.”

Lục Viễn ngược lại không có phản ứng gì, chỉ thần nhiên nói: “Cô nghĩ kỹ rồi?”

“Ừm, nghĩ kỹ rồi, trễ nhất là cuối năm hoặc đầu năm sau.”

Lục Viễn gật đầu: “Nghĩ xong đi đâu chưa?”

“Thượng Hải.”

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Sao muốn đi Thượng Hải? Không phải là cô học ở Bắc Kinh sao?”

Hương Vân mỉm cười như bắt đắc dế: “Anh biết tại sao tôi đi Thượng Hải mà.”

Lục Viễn mặt không biểu lộ cảm xúc gì cúi đầu: “Ồ đây tài năng của cô không thể nào phát huy được, từ chức là lựa chọn đúng đắn. Nhưng cô chuẩn bị kĩ rồi hăng đi, dù sao cũng về mấy năm rồi, trở lại thành phố lớn, bất luận là công việc hay cuộc sống thì cũng sẽ khó thích ứng ngay.”

Hương Vân nói: “Ừm, có lẽ tôi sẽ thi nghiên cứu sinh trước.”

Lục Viễn cười: “Cái này tôi tin cô, nhắm mắt cũng có thể thi đậu.”

Tạ Vũ luôn lặng lẽ nhìn hai người đối đáp, không chen vào. Lục Viễn và Hương Vân có một sự ăn ý tế nhị, tuy không nói nhiều, nhưng dường như hiểu đối phương rất rõ.

Tạ Vũ biết, nói từ một nghĩa nào đó, hai người này là đồng loại trong núi sâu, cho nên khó tránh khỏi có chút thấu hiểu nhau.

Chờ sau khi lẩu cá bùng lên, Tạ Vũ lại lặng lẽ bắt đầu ăn. Phải nói là mùi vị của nồi lẩu này ngon tuyệt, ban đầu cô không nói lời nào, đang suy nghĩ một số chuyện, nhưng sau đó ngược lại quên hết, chỉ cắm cúi ăn.

Ăn một bữa cơm xong, Hương Vân đã gần như bình thường lại, sau khi ra cửa thì tạm biệt Tạ Vũ, rồi nói sau này đến Thượng Hải gặp lại.

Lục Viễn đưa Tạ Vũ đến bến xe. Bến xe vốn tấp nập, lúc này chỉ lác đác không được mấy người.

Tạ Vũ bước lên một chiếc minibus vào huyện, sau khi ngồi bên cửa sổ, đang định tạm biệt Lục Viễn thì lại phát hiện anh đã xoay người rời khỏi. Cô lặng thinh mỉm cười, đột nhiên hơi mệt dựa vào ghế.

Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa sổ kính. Cô mở mắt nhìn, lại là Lục Viễn đi rồi trở lại. Anh cầm một chai nước đưa vào: “Tôi thấy cô không mang nước theo.”

Tạ Vũ không biết sao hơi cảm động.

Để che giấu cảm xúc bùng nổ của mình, cô giờ chai nước lên nhìn, cười nói: “Cũng được, là hàng thật chứ không phải giả.”

Lục Viễn thờ ơ trước câu nói đùa của cô, một đôi mắt đen kịt nhìn cô từ bên ngoài.

Tạ Vũ nhìn thẳng anh: “Hương Vân định đến Thượng Hải là vì anh?”

Lục Viễn không nói đúng sai.

“Trước đây anh sống và làm việc ở Thượng Hải đúng không?”

Lục Viễn gật đầu.

“Tại sao anh không nói cho tôi biết?” Cô hỏi xong lại cười trả lời thay anh, “Vì cho dù anh có sắp về Thượng Hải thì cũng không định liên lạc với tôi.”

Lục Viễn vẫn không nói gì.

Tạ Vũ mỉm cười: “Thật ra anh nói đúng, chúng ta chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau. Nhưng như anh tôi vậy mà còn có chút mất mát nho nhỏ đấy.”

Cô quả thật có chút mất mát. Tuy đối với cô mà nói, Lục Viễn thật sự cũng chỉ là một người xa lạ bèo nước gặp nhau. Nhưng dù sao thì người xa lạ này cũng đã cho cô một chút ảo giác tương tự như sự ấm áp.

Có lẽ cô sẽ không quên người xa lạ này.

Lục Viễn nói: “Tự cô chú ý giữ gìn sức khỏe, một mình ra bên ngoài, cẩn thận một chút.”

Tạ Vũ chẳng nghe lọt, chỉ hỏi: “Sau khi tôi đi, anh có nhớ tới tôi không?”

“Không biết.”

“Nhưng tôi biết tôi sẽ nhớ đến anh.”

Lục Viễn không nói gì.

Tài xế lên xe khởi động, động cơ xe bắt đầu vang rùm rùm.

Lục Viễn nói: “Tôi đi đây.”

Tạ Vũ gật đầu.

Chiếc minibus khởi động rất nhanh, từ từ chạy đi. Tạ Vũ quay đầu nhìn cửa sổ sau, Lục Viễn vốn nên rời khỏi lại không biết đứng ở ven đường từ lúc nào, chầm một điều thuốc cầm giữa ngón tay, xa xa nhìn chiếc xe này đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhớ mãi không quên

Thứ tư, ngày 18 tháng 2 năm 2014.

Thượng Hải.

“Thế nào, nghe nói cô bị trọ chân, không sao chứ?”

Trong phòng làm việc của tổng biên tập Tuần san Đông Phương, Tạ Vũ đang báo cáo công việc cho tổng biên tập lão Trương.

“Đã không sao rồi, chỉ vì vậy mà trễ nải hai ngày thôi.”

Lão Trương nói: “Không sao thì tốt. Viết bản thảo xong rồi chứ? Ngày mai là kỉ hạn hiệu đính, trước tối nay cô nộp cho tôi. Bây giờ không có chuyện lớn gì, chuyện của Trương Hiểu Kha dư luận cũng đã qua, cô nghỉ ngơi hai ngày rồi mau cân nhắc chọn đề tài mới đi.”

Tạ Vũ gật đầu: “Tôi viết bản thảo xong rồi, tôi sẽ gửi vào hộp thư cho anh.”

Quay về chỗ ngồi của mình, Tạ Vũ bật laptop, rồi bật bản thảo đã hoàn thành kia. Một bài báo khảo sát trường tiểu học miền núi, Lục Viễn được viết nổi bật trong đó. Ngoài tấm ảnh kéo cờ mà cô nói với anh giữ làm kỉ niệm kia, còn có mấy tấm chụp vào những lúc khác. Khi trong làng, cô nói cho anh là đã xóa, trên thực tế ở tiệm internet cô đã tải lên lưu vào hộp thư.

Nhìn xem, cô chính là một phóng viên vô lương tâm như vậy đấy. Tuy ngoài miệng hứa với Lục Viễn sẽ không viết về anh, nhưng vẫn viết anh vào bản thảo của mình chuẩn bị buôn bán.

Tạ Vũ tải bản thảo lên hộp thư, nhập địa chỉ của tổng biên tập, nhưng con chuột ở vị trí gửi đi làm thế nào cũng không nhấn xuống được.

Cô không biết vì sao đột nhiên mình lại do dự.

Hình bóng của Lục Viễn quần quanh trong đầu cô.

Buồn bực thở hắt ra, cô rút cuộc vẫn dờn con chuột, xóa file tải lên, rồi tải bản thảo không có sự tồn tại của Lục Viễn ban đầu.

Mặc dù bài báo này không có quá nhiều điểm sáng, nhưng mấy tấm ảnh kia cũng coi như rung động, cộng thêm miêu tả làm cảm động, tóm lại cũng coi như có nội dung khiến người khác chú ý.

Sau khi bài báo ra có ảnh hưởng khá lớn.

Quỹ Tân Miêu được mọi người biết đến rộng rãi hơn, công chúng quyên góp tăng đột ngột, mục đích của bài báo khảo sát này coi như đã đạt được.

Mọi người đã quên cái chết của cô bé Trương Hiểu Kha. Rồi lần nữa ghi nhớ một nữ phóng viên đi sâu vào vùng núi điều tra tình hình giáo dục của trẻ em bị bỏ lại.

Cuộc sống của Tạ Vũ vẫn như trước đây, làm việc trông như cảm xúc mạnh mẽ dâng trào thật ra thờ ơ, buổi tối khi không làm việc thì vẫn thích vui chơi với đám bạn.

Cuộc sống mấy ngày trong núi dần được cô quên ra sau đầu, không nghĩ tới nữa.

Thời tiết ẩm dần, nháy mắt lại gần đến tháng năm. Tạ Vũ vừa mới làm xong một bài báo theo dõi nhiều ngày, cuối cùng hoàn thành thành công, nhưng cũng cạn kiệt sức lực. Tối hôm nộp bản thảo, cô hẹn cô bạn thân Quan Tâm đi bar thư giãn.

Quan Tâm là bạn đại học của Tạ Vũ, cũng là người bạn thân nhất ở thành phố này của cô. Có điều sau khi tốt nghiệp Quan Tâm chỉ làm trong ngành truyền thông nửa năm, rồi chuyển sang công ty làm PR thương hiệu, bây giờ đã là giám đốc của một công ty nước ngoài, tiền lương một năm cả triệu.

Hai người gọi rượu, ngồi ở quầy bar, Quan Tâm nhìn chiếc túi trên người Tạ Vũ: “Cái này của cậu vẫn là kiểu cũ năm ngoái nhỉ?”

Tạ Vũ cười: “Đầu phải cậu không biết một tháng mình có bao nhiêu tiền, chỉ cái kiểu cũ này thôi cũng tốn nửa tháng lương của mình đấy, có thể so với người hôm nay LV ngày mai Chanel như cậu à?”

Quan Tâm thờ dãi nói: “Mình kiếm được nhiều hơn cậu một chút, nhưng cậu cũng biết áp lực công việc đấy. Nhưng dù sao đi nữa, nếu bàn về áp lực thì thật ra cũng không nhiều hơn các cậu bao nhiêu. Không phải các cậu có tiếng là dậy sớm hơn gà, làm nhiều hơn trâu, ăn tẻ hơn heo, ngủ trễ hơn chó sao?”

“Cậu đừng kích động mình được không?” Tạ Vũ cười.

Quan Tâm dùng khuỷu tay huých cô: “Mình nói cậu rất cuộc cân nhắc kĩ chưa hả, có muốn đổi nghề không? Bây giờ dù thế nào thì cậu cũng coi như có chút danh tiếng, nếu nhảy sang công ty làm PR thì chẳng khó chút nào đâu.”

Tạ Vũ thờ ơ nói: “Mình suy nghĩ thêm đã.”

“Suy nghĩ nữa thì thức ăn cũng nguội đấy. Bây giờ cậu chuyển nghề nhảy công ty là độ tuổi tuyệt nhất, chờ thêm mấy năm nữa sợ là cậu có muốn chuyển cũng không dễ vậy đâu.”

Tạ Vũ nói: “Mình biết.”

“Biết mà còn do dự à?” Quan Tâm uống một hớp rượu, rồi thờ dãi nói như thấu hiểu, “Nhưng cậu không giống mình, mình chỉ muốn kiếm tiền hưởng lạc ở Thượng Hải. Nhưng cậu là một cô gái có tình cảm, nói cho cùng thì làm phóng viên luôn là lý tưởng của cậu. Nếu mỗi ngày mình xúi giục cậu thì hình như hơi thô tục quá.”

Tạ Vũ cười: “Đều là cáo già cả rồi, đừng nói cái gì mà lý tưởng tình cảm nữa, mình nghe nổi hết cả da gà. Mình cũng muốn kiếm tiền hưởng lạc mà.”

Quan Tâm cười lớn, đột nhiên chỉ một hướng nói: “Này? Cậu còn nhớ người đàn ông đó không?”

Tạ Vũ thần nhiên nhìn lướt qua hướng cô ấy chỉ: “Trông quen lắm, hình như gặp qua rồi.”

“Mình phục cậu thật. Lần trước trước khi cậu đi Tương Tây công tác, uống rượu ở đây không phải thân thiết với anh ta lắm sao? Anh ta là bạn của một người bạn của mình, sau này mình với người khác đến đây, gặp anh ta hai lần, anh ta còn hỏi mình mãi về cậu đấy.”

“Nhớ ra rồi, là quý tây giả, tên là Peter hay David gì ấy nhỉ?”

Quan Tâm liếc cô một cái: “Người ta tên Anson, là một kiến trúc sư, trông cũng đẹp trai thật đấy. Có muốn thử không?”

Tạ Vũ cười: “Just for a night?” (*Chỉ một đêm à?*)

Quan Tâm nhún nhún vai: “Có một đêm thì mới có hàng đêm chứ.”

Tạ Vũ nhướn nhướn mày: “Cậu nói đúng.”

Khi hai người đang cười nói, người đàn ông tên Anson kia đã phát hiện ra Tạ Vũ, đi sang phía cô. Tạ Vũ không thể không thừa nhận, người đàn ông này quả thật rất anh tuấn, chẳng qua là yếu điệu quá mức.

Anh ta ngồi bên cạnh Tạ Vũ, kêu một ly rượu với bartender, nói với Tạ Vũ: “Hi, người đẹp, còn nhớ tôi không?”

Tạ Vũ như cười như không nhìn anh ta: “Không nhớ nữa.”

Người đàn ông nhìn ra cô nói đùa, nhướn nhướn mày nói: “Không sao, đêm nay tôi nhất định khiến cô nhớ tôi.”

Quan Tâm vỗ vỗ Tạ Vũ, ghé vào bên tai cô nói: “Mình đi chỗ khác tìm thú vui đây, cậu chơi vui về.”

Anson có tính hài hước dí dỏm đặc trưng của ABC, hai người nhanh chóng thân thiết như lần trước. Ở chốn đô thị này, nam nữ trưởng thành của thời đại thức ăn nhanh, trong quan hệ nam nữ thường quen cách lẫn lộn đầu đuôi, ví dụ như có quan hệ thân mật trước, rồi mới tính chuyện yêu đương.

Mối quan hệ trước của Tạ Vũ đã cách nay hơn nửa năm. Đối với cô mà nói, tình cảm nam nữ cũng như công việc và lý tưởng của cô vậy, đã hoàn toàn thay đổi từ lâu. Trong quan hệ nam nữ, cô cũng không tính là quá nhập nhằng, nhưng cũng tuân theo cuộc sống hiện tại, chưa bao giờ suy xét quá lâu dài.

Cô đã sớm mất hứng thú với hứa hẹn và vĩnh viễn.

Ví dụ như bây giờ cô cảm thấy Anson này quả thật khá được. Khi anh ta mời cô đến nhà anh ta ngồi một chút, đương nhiên cô biết ý anh ta, nhưng ngẫm

nghĩ cũng không định từ chối.

Cô gửi tin nhắn cho Quan Tâm, rồi ra khỏi quán bar cùng Anson.

Đi đến cửa quán bar, một cơn gió thổi tới, Tạ Vũ vốn chớm say hơi tỉnh táo một chút, nhưng khi nhìn con đường lớn lấp lánh đèn neon lại có chút ảo giác không biết đêm nay là đêm nào.

“Lục Viễn!” Một tiếng kêu truyền vào tai cô.

Cô chợt chấn động, quay đầu nhìn theo tiếng, thấy một cô gái xinh đẹp thời thượng vội vã đi sang bên này, tiếng Lục Viễn kia chính là do cô ấy gọi.

“Lục Viễn, thảo nào khoảng thời gian này anh trốn em, thì ra là có tình mới khác rồi? Cái tên cặn bã này!” Cô gái đi đến trước mặt Anson bên cạnh Tạ Vũ, mắng âm lên.

Tạ Vũ phục hồi tinh thần lại, không khỏi cảm thấy nực cười.

Lục Viễn! Lục Viễn! Thì ra khắp nơi trên thế giới này đều có Lục Viễn. Anson lúng túng nhìn về phía cô, cô khoanh tay đi sang một bên.

Cô gái không chịu buông tha, bắt đầu cãi nhau ầm ĩ với Lục Viễn của cô ấy. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc sau khi tát người đàn ông một bạt tai thì cô gái vội vàng rời khỏi. Đa số phụ nữ sống ở thành phố lớn này hơi mãnh liệt.

Anson đi tới, hơi mất tự nhiên nói: “Xin lỗi cô, bạn gái trước.”

Tạ Vũ gạt đầu, rồi nhướn mày nói: “Tên tiếng Trung của anh là Lục Viễn à?”

Anson gạt đầu: “Ừm.”

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao tên Lục Viễn?”

Anson không hiểu: “Tên bố mẹ tôi đặt, đâu có tại sao cái gì.”

Tạ Vũ nói: “Cái tên này không thích hợp với anh.”

Anson nhú mày: “Cô đang nói gì thế?”

Tạ Vũ nói: “Tôi nói anh không xứng với cái tên này.”

Lục Viễn mà cô biết ở ngôi trường tiểu học làng quê sáu năm, sẽ lội qua nước suối mùa đông đưa đón bọn trẻ, sẽ tìm đứa trẻ bỏ nhà đi về, giúp đỡ người già trẻ em bị bỏ lại gánh nước sửa mái nhà. Đó là một người đàn ông bề ngoài lạnh lùng cứng rắn nhưng nội tâm hiền lành mềm yếu, những chi tiết vụn vặt nhỏ xíu sắp bị Tạ Vũ quên mất ấy chợt vì cái tên này mà ập về phía cô như dùi núi lấp biển.

Không không không! Thật ra cô chưa từng quên. Cô chỉ không muốn thừa nhận mình sẽ nhớ mãi không quên một mối quan hệ bèo nước gặp nhau, mà người đó thậm chí chưa hề nghĩ tới việc gặp lại cô.

Tâm trạng Anson vốn đã có phần không ổn định vì trận cãi vã ầm ĩ với người bạn gái trước, không ngờ mối tình mới gặp lại đột nhiên nổi cơn không vào đề như vậy. Anh ta nhúm chặt mày: “Cô có ý gì?”

Tạ Vũ lại nói: “Anh không xứng với cái tên này.”

“Cô bị bệnh à?”

Tạ Vũ vẫn nói: “Anh không xứng với cái tên Lục Viễn, ngay cả một sợi lông của anh ấy anh cũng không sánh bằng.”

Anson không biết cô đang nói gì, nhưng nghe câu này cũng có thể đoán được mấy phần “anh ấy” mà cô nói là có ý gì. Anh ta không kìm được giận, hừ một tiếng: “Đồ điên.”

Nói xong, nổi giận đùng đùng xoay người rời khỏi.

Tạ Vũ chẳng để tâm nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, ngây ngẩn hồi lâu, bỗng cười một tiếng. Cô nói không sai, ngay cả một sợi lông của anh ấy anh cũng không sánh bằng.

“Tạ Vũ, sao cậu vẫn còn ở đây? Anson đâu?” Quan Tâm kéo một người đàn ông trẻ anh tuấn đi ra, thấy cô thì khó hiểu hỏi.

“Đi rồi.”

“Không phải hai người thích nhau sao? Sao anh ta đi rồi để lại cậu ở đây vậy?”

Tạ Vũ nói: “Vì anh ta tên Lục Viễn.”

Quan Tâm mờ mịt: “Cậu nói gì thế?”

“Minh nói anh ta tên Lục Viễn nên đi rồi.”

Quan Tâm phát phát tay: “Cái gì với cái gì chứ? Cậu có cần mình đưa cậu về không?”

Lúc này Tạ Vũ mới thật sự lấy lại tinh thần, nhìn người đàn ông bên cạnh cô ấy, cười nói: “Không cần đâu, mình tự đón xe về là được rồi.”

“Không cần thật à? Minh thấy ban nãy cậu ngơ ngác lắm.”

“Không cần thật mà.” Tạ Vũ nháy nháy mắt với cô ấy, bày ra ánh mắt trong sáng.

Quan Tâm cười giễu: “Được rồi, vậy cậu cần thận một chút. Bọn mình đi trước đây.”

Tạ Vũ không đón xe ngay, mà đi từ từ dọc theo con đường nhỏ ven đường. Đêm nay là một đêm thời tiết đẹp, gió đêm thảng năm mát mẻ dễ chịu. Chỉ là khi cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trăng trên thành phố lúc nào cũng mờ mờ không rõ, hoàn toàn không sáng rực như trên núi.

Cô đi một quãng đường ngắn, thấy một tiệm thuốc lá ven đường, thờ ơ đi vào nhìn một cái, quả nhiên để cô thấy được thuốc lá Phù Dung hai đồng một gói kia.

Cô mua một gói, khi ông chủ đưa thuốc lá cho cô, quan sát quần áo cô mặc từ trên xuống dưới, dường như có phần không tin cô sẽ mua thuốc lá rẻ tiền hai đồng này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hiện thực

“Tạ Vũ, sao gần đây cô hơi lơ đãng vậy? Nhiệm vụ phỏng vấn mới đây của cô không nặng lắm mà!”

Sau cuộc họp chọn đề tài một tuần một lần, Tạ Vũ được tổng biên tập lão Trương gọi đến phòng làm việc.

Tạ Vũ cười xoa xoa trán, nói đùa: “Vi gần đây đang suy tư về cuộc sống đó mà.”

Lão Trương bật cười: “Suy tư ra gì chưa?”

Tạ Vũ tùy tiện cười nói: “Đột nhiên chán cuộc sống ở Thượng Hải, muốn đến miền núi hỗ trợ giáo dục bồi dưỡng tâm hồn.”

“Hỗ trợ giáo dục ư?” Lão Trương buồn cười, đoán chừng cũng biết cô đang nói đùa, “Cô biết hỗ trợ giáo dục chỉ thích hợp với những người nào không?”

“Những người nào?”

“Sinh viên ngây thơ nhiệt huyết, người già sau khi về hưu thực hiện ước mơ lần nữa, còn có thanh niên văn nghệ phú nhị đại không cần lo nghĩ bán mì sữa bò.” Lão Trương cười nói, “Mà cô thì chẳng thuộc loại nào cả.”

Tạ Vũ chẳng để tâm bĩu môi: “Theo như anh nói thì loại người như tôi không nên có chút tình cảm à?”

Lão Trương nói: “Vậy tôi hỏi cô, cô ở lại Thượng Hải, không chọn về thành phố cấp ba quê cô là vì cái gì?” Không chờ câu trả lời, ông ấy đã nói tiếp, “Là vì sự phồn hoa của Thượng Hải. Ở đây có khả năng vô tận, thứ cô muốn đều có thể đạt được ở đây. Cô xem xem bây giờ không phải cô cũng coi như là một phóng viên nổi tiếng sao?”

Tạ Vũ cười: “Tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi.”

“Đương nhiên tôi biết cô tùy tiện nói một chút, cô là người thế nào đâu phải tôi không biết.” Lão Trương dừng một chút, nói, “Kêu cô vào là có chuyện

ngghiêm túc nói với cô.”

“Chuyện gì?”

Lão Trương nói: “Mấy ngày trước Trần Lâm đã nộp đơn từ chức, trễ nhất là hai tháng sau sẽ nghỉ. Cậu ta vừa đi thi vị trí phó tổng biên tập sẽ tạm thời bỏ trống. Tôi định đề cử cô, nhưng người bên giám đốc nhắm tới là Trần Kiếm.”

Trần Kiếm cũng là phóng viên, gần như vào cùng thời gian với Tạ Vũ, luôn có mối quan hệ cạnh tranh với Tạ Vũ. Trần Kiếm chán ghét tác phong làm việc của Tạ Vũ, luôn cho rằng cô thích ý vào việc mình là một người phụ nữ có nhan sắc, để lấy được nhiều tài nguyên tin tức và thuận lợi hơn.

Đĩ nhiên, Tạ Vũ cũng không thể phủ nhận hoàn toàn loại thành kiến này. Trong quy tắc xã hội, rất nhiều lúc, khuôn mặt đẹp quả thật đã từng làm giấy thông hành sẵn tin của cô. Cô cũng am hiểu quy tắc này, đồng thời chưa bao giờ chống lại việc sử dụng điểm này.

Cô suy nghĩ, cười hỏi: “Vậy chuyện này các anh ai định đoạt?”

Lão Trương trừng cô một cái: “Tôi nói nghiêm túc với cô đấy, đừng pha trò với tôi.”

Tạ Vũ nói: “Tất nhiên tôi muốn thăng chức, chạy lấy tin năm năm đúng là chán rồi, còn mệt rã rồi không được cảm ơn, chỉ tiền lương còm này của tôi không biết năm nào tháng nào mới có thể mua được nhà ở Thượng Hải. Nhưng không phải tôi muốn cái chức này là có thể lấy được, còn không phải người làm chức lớn như các anh định đoạt ư.”

Lão Trương nói: “Cô muốn nắm bắt cái vị trí này thật thì không khó, tôi có thể giúp cô một tay. Suy cho cùng thì cô cũng là một tay tôi dẫn ra mà.”

“Thật sao?” Tạ Vũ mở to hai mắt, “Ông già anh chuẩn bị đại chiến ba trăm hiệp với giám đốc à?”

Lão Trương kéo khuôn mặt già nua: “Cô nghiêm túc chút cho tôi đi. Tôi nay theo tôi đến một bữa com gặp khách hàng lớn của tạp chí chúng ta. Nếu anh ta đồng ý kí quảng cáo của nửa năm sau, thì tôi nói là công lao của cô, cộng thêm cô làm việc luôn luôn xuất sắc, đến lúc đó giám đốc cũng không có gì để nói.”

Thật ra tạp chí có phòng kinh doanh riêng biệt, nhưng khách hàng lớn đều là quan hệ của tổng biên tập và giám đốc. Tạ Vũ nghe lão Trương nói như vậy thì cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu ngay: “Được, không phải là bàn bạc quảng cáo sao, chuyện này nhỏ thôi mà.”

Địa điểm của bữa com là một câu lạc bộ tư nhân, lão Trương và Tạ Vũ vừa đi vào cửa chính thì đụng ngay mặt một người đàn ông trẻ.

“Tổng biên tập Trương, hai người đến rồi ư?”

Lão Trương gật đầu.

Người đàn ông nói: “Hai người vào trước đi, giám đốc Lý sẽ tới ngay thôi. Tôi đang định ra ngoài cửa đón anh ấy.”

Người đàn ông vội vàng rời khỏi. Lão Trương quay đầu nhìn Tạ Vũ, quả nhiên thấy sắc mặt cấp dưới của mình khá khó coi.

Tạ Vũ nói: “Sao anh không nói là giám đốc Lý?”

Lão Trương nói: “Tôi biết giữa hai người có chút hiểu lầm. Nếu tôi nói sớm cho cô biết bữa com hôm nay là anh ta, cô sẽ đi theo tôi sao?”

Tạ Vũ cười mĩa một tiếng: “Anh đây là bẫy tôi ư?”

Lão Trương nói: “Bàn việc quảng cáo nửa năm sau với anh ta là thật, có điều anh ta chỉ đích danh bảo tôi dẫn cô theo.” Ông ta nhú mày, “Chuyện trước đây anh ta theo đuổi cô có phần không chân chính, nhưng bây giờ anh ta ly hôn rồi, tin tức hoàn toàn chính xác.”

“Tôi mặc kệ bây giờ anh ta ly hôn hay không ly hôn, trước kia đúng là có vợ. Nếu không phải tôi còn có chút bản lĩnh nhìn người, thì suýt nữa đã làm kẻ thứ ba rồi.”

Lão Trương nói: “Bây giờ anh ta đã ly hôn, tôi cảm thấy anh ta quả thật thật lòng với cô. Cô cũng đừng nghĩ tôi đang làm mai, tôi chỉ nói lời thật lòng thôi. Cơ hội không phải lúc nào cũng có, nhân lúc bây giờ còn trẻ, tìm một người đàn ông giàu có gả đi đi, phần đầu ít mấy chục năm chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Tạ Vũ, tôi biết cô cũng muốn sống về vang hơn ở thành phố này. Nhưng nếu không đi đường tắt, thì cô cảm thấy sẽ khó khăn đến mức nào? Còn nữa, sau này cô cũng ít lêu lổng với đám bạn bè xấu kia của cô đi, một cô gái ra cái gì chứ!”

Tạ Vũ xì khê một tiếng: “Hẹn hò với một gã lăm tiền cũng không tốt hơn lêu lổng bao nhiêu đâu.”

Lão Trương lắc đầu: “Tùy cô nghĩ ra sao, tôi chỉ thức tỉnh cô thôi. Nhưng lát nữa ăn com với giám đốc Lý, cô đừng quậy tung đơn quảng cáo của chúng ta đấy. Còn cô muốn đi con đường tắt này, hay định tiếp tục dựa vào bản thân đi làm kiếm chút tiền lương kia thuê nhà, thì đó là lựa chọn của bản thân cô.”

Tạ Vũ trầm mặc.

Giám đốc Lý tên thật là Lý Hưng Ngô, là ông chủ của một công ty IT quy mô lớn, cái loại mà mạng lưới tập san báo chí thường hay thấy tên anh ta, vẫn

chưa đến bốn mươi, coi như là tinh anh kim cương thanh niên tuần kiệt điển hình.

Lý Hưng Ngô là khách hàng quảng cáo lớn nhất của Tuần san Đông Phương. Một năm rưỡi trước Tạ Vũ quen biết anh ta, sau đó anh ta bắt đầu theo đuổi cô. Ở đô thị coi trọng vật chất này, nếu như một người phụ nữ được đàn ông loại này theo đuổi mà chẳng mấy may động lòng, thì đó chắc chắn là nói dối.

Tạ Vũ không động lòng với con người Lý Hưng Ngô, nhưng động lòng với champagne, hoa hồng, bữa cơm Pháp cao cấp, xe sang Bentley của anh ta. Lời bày tỏ của Lý Hưng Ngô với cô khi đó là mình ly hôn độc thân.

Một người đàn ông ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi từng kết hôn rất bình thường, chỉ cần hiện tại anh ta độc thân thì không có bất kỳ vấn đề gì. Nhưng nói cho cùng thì Tạ Vũ không phải là cô gái đơn thuần, mấy bó hoa hồng là có thể dụ cô vào đám mây mù mờ mờ trong bụng.

Cô là một phóng viên, một phóng viên điều tra, chỉ khả năng tìm kiếm thông tin người khác cũng lợi hại hơn người bình thường rất nhiều lần. Cô hơi dễ mất một chút là nhanh chóng biết được Lý Hưng Ngô chưa ly hôn.

Chuyện này hoàn toàn đập vỡ ảo tưởng về đàn ông giàu có của Tạ Vũ. May mà Tạ Vũ chỉ là một phóng viên, không có chút quan hệ nào với kinh doanh quảng cáo, hai người nhanh chóng mỗi người đi một ngã không qua lại với nhau.

Cô không ngờ Lý Hưng Ngô còn có thể trở lại khiến cô chán ghét.

Lão Trương và Tạ Vũ được người phục vụ dẫn đến phòng bao đã đặt trước. Sau khi ngồi vào chỗ, không bao lâu, hai người liền xuất hiện ở cửa, một người là người đàn ông trẻ đi ra ngoài ban này, cũng là trợ lý của Lý Hưng Ngô, người còn lại chính là Lý Hưng Ngô.

“Giám đốc Lý, chào anh!” Lão Trương đứng dậy chào hỏi.

Tạ Vũ cũng đứng dậy theo ông ấy, khách sáo giả dối: “Chào giám đốc Lý.”

Lý Hưng Ngô bắt tay với lão Trương, rồi tiến lên bắt tay Tạ Vũ: “Đã lâu không gặp, đại phóng viên Tạ.”

Tạ Vũ nhếch khóe môi, bày ra một nụ cười giả mù sa mưa: “Đã lâu không gặp.”

Lý Hưng Ngô có dụng ý khác, quảng cáo được quyết định rất nhanh. Đương nhiên lão Trương vui vẻ, sau khi qua ba tuần rượu, lúc tạm biệt liền bán Tạ Vũ đi: “Giám đốc Lý, tôi với Tạ Vũ không tiện đường, nếu không phiền thì anh giúp tiễn Tạ Vũ một chút nhé.”

Lý Hưng Ngô vui vẻ nói: “Chỉ cần Tạ Vũ đồng ý, đương nhiên tôi cực kì vinh hạnh.”

Vừa rồi trên bàn rượu, Tạ Vũ chỉ nhấp hai ly nhỏ. Tửu lượng của cô không tệ, chút rượu vang đỏ này cùng lắm là khiến cô hơi say, đầu óc tự nhiên cũng coi như tỉnh táo.

Thật ra khoảnh khắc Lý Hưng Ngô đồng ý hợp đồng tăng giá quảng cáo, cô đã nghĩ ra, nếu cuộc đời có đường tắt có thể đi, tại sao không đi? Cô vốn cũng không phải là người phụ nữ thanh cao gì.

Lý Hưng Ngô uống không nhiều, về cơ bản toàn là trợ lý của anh ta làm thay. Anh ta ngồi vào ghế lái, quay đầu nhìn Tạ Vũ bên cạnh, nói: “Chuyện lúc trước là tôi không đúng, tôi trình trọng xin lỗi cô.”

Tạ Vũ cười cười: “Chuyện qua rồi thì bỏ đi.”

Lý Hưng Ngô thấy nét mặt cô ôn hoà, không có ý kháng cự, lại nói tiếp: “Thật ra trước kia tôi cũng không tính là lừa cô hoàn toàn. Khi đó tình cảm của tôi và vợ trước đã sớm rạn nứt, nhưng vì một số chuyện phân chia tài sản mà không cách nào đạt được ý kiến thống nhất, nên ly hôn kéo dài rất lâu. Bây giờ tôi thật sự độc thân lại rồi.”

Tạ Vũ như cười như không không nói gì nhìn anh ta, vì đã uống rượu nên đôi mắt có chút mờ màng.

Lý Hưng Ngô nhướn mày hỏi: “Cô không tin ư? Tôi có thể lấy chứng minh thư đưa cho cô xem.”

Tạ Vũ khẽ cười một tiếng: “Tôi tin.”

Lý Hưng Ngô cũng cười, sau khi nổ máy xe, đưa một tay ra nắm bàn tay cô đặt trên đùi: “Vậy lần này cho tôi một cơ hội thế nào?”

Tạ Vũ không cự ra, chỉ cười nói: “Tôi suy nghĩ một chút.”

“Suy nghĩ bao lâu?”

“Anh cảm thấy bao lâu thì thích hợp?”

“Tôi cảm thấy khoảng cách con đường này thế nào?”

“Được, lát nữa lái đến dưới chung cư của tôi, tôi cho anh đáp án.”

Tạ Vũ nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế, trong đầu không biết là vì cảm giác say, hay là cảm giác kiệt sức nồng đậm kia, mà hoàn toàn hỗn loạn. Cô vốn thật sự đang suy nghĩ lời Lý Hưng Ngộ, nhưng khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của Lục Viễn lại đột nhiên nhảy ra trong đầu.

Khi dừng ở chỗ đèn giao thông đầu tiên, Lý Hưng Ngộ cầm tay cô lên đặt bên môi hôn một cái. Hơi thở ấm áp ấy từ bàn tay truyền vào tim, đột nhiên cô gần như không nén được cơn rung mình buồn nôn.

Cô chợt cảm thấy sự đụng chạm như vậy khiến cô ác cảm đến cực điểm.

Đoạn đường về nhà khá ngắn, chưa tới nửa tiếng, xe đã lái đến dưới chung cư của Tạ Vũ. Lý Hưng Ngộ dừng xe, bật đèn trong xe, quay đầu nhìn về phía cô, sự mập mờ tràn đầy trong mắt. Anh ta khẽ hỏi: “Em yêu, suy nghĩ thế nào rồi?”

Tạ Vũ như cười như không cười khẽ một tiếng, vươn tay che ngực anh ta: “Vẫn chưa suy nghĩ xong thì làm thế nào?”

Lý Hưng Ngộ nhướn nhướn mày: “Không sao, con người anh rất có thành ý. Không vội chút nào, chúng ta cứ từ từ.”

Tạ Vũ gật đầu cười nói: “Tôi cũng cảm thấy cứ từ từ thì tốt hơn.”

Cô xuống xe, lúc xoay người, nụ cười trên khuôn mặt ấy lập tức tan biến không còn dấu vết, nét mặt chỉ có sự trống rỗng lộ ra từ trong xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thế giới rất nhỏ

Tạ Vũ bắt đầu hẹn hò với Lý Hưng Ngộ.

Qua lại với người có tiền đại khái chính là như vậy, nhà hàng cao cấp, quà tặng đắt đỏ giá trị, hẹn hò ăn mặc hoa lệ.

Tạ Vũ là người rất dễ thích ứng, giống như cô thích ứng với thành phố này vậy.

Chỉ có điều thỉnh thoảng nhìn những cộng đồng ngọp trong vàng son kia, cô sẽ vô thức nhớ đến cuộc sống của người miền núi.

Thế giới chia ra làm hai.

Hạ tuần tháng sáu, thời tiết nóng dần. Quan hệ giữa Tạ Vũ và Lý Hưng Ngộ không nhanh không chậm, cũng coi như ổn định. Người đàn ông này có một vẻ rất thành tâm.

Nhưng thật ra quan hệ giai đoạn đầu của nam nữ trưởng thành chẳng qua cũng chỉ là thăm dò như thật như giả, bao gồm bản thân Tạ Vũ.

Công việc của hai người đều rất bận, một tuần hẹn hò hai ba lần.

Trong nhà hàng Tây cao cấp của Grand Hyatt, uống rượu vang đỏ hạng sang, ăn gan ngỗng tinh tế. Tạ Vũ cảm thấy ăn không ngon, giống như mối quan hệ giữa cô và Lý Hưng Ngộ.

Cô để dao nĩa xuống, nhìn đĩa ăn tinh xảo, đột nhiên không khỏi có hơi nhớ mấy bữa cơm ngon ăn trên núi.

Lý Hưng Ngộ cũng dừng lại, tò mò hỏi: “Sao lơ đãng vậy?”

Tạ Vũ thoáng sửng sốt, cười nói: “Em nghĩ đến ngôi trường tiểu học thời gian trước đi lấy tin, mỗi ngày bọn trẻ chỉ có thể ăn cơm thập cẩm khoai tây củ cải, hơn nữa ở trên núi thế này cũng coi như là tốt rồi, còn rất nhiều trường không có nhà bếp, mỗi ngày chỉ ăn cơm nguội với dưa muối. Nhìn lại chúng ta bây giờ, cảm thấy cuộc sống đúng là tốt đẹp.”

Lý Hưng Ngộ khẽ cười một tiếng: “Anh có đọc qua bài báo đó của em, rất buồn ngủ. Đúng rồi, anh nói cho em biết anh cũng xuất thân từ nông thôn chưa nhỉ?”

Tạ Vũ nói: “Anh chưa nói qua, nhưng em có thấy trên báo.”

“Anh cũng xuất thân từ nông thôn miền núi. Trước kia khi học tiểu học buổi trưa không về nhà được, nên chỉ cơm nguội với dưa muối thôi.” Đang nói, anh ta nói như nói đùa, “Cho nên em thấy bây giờ có thể cao thế này đã coi như là kì tích.”

Tạ Vũ khá có hứng thú nhìn về phía anh ta: “Em đúng thật là không biết anh xuất thân từ nông thôn miền núi đấy. Trước đây nhà anh rất nghèo sao?”

“Nghèo ư? Sao không nghèo chứ. Ăn bữa thịt là đã xa xỉ rồi. Đối với bọn anh mà nói, con đường thoát duy nhất chính là thi đại học. Cho nên anh nỗ lực học tập, thi đậu trường đại học danh tiếng, rồi tiến cử nghiên cứu sinh.”

Tạ Vũ nói: “Thì ra anh chăm chỉ như vậy, trước đây chưa nghe anh nói bao giờ. Hôm nào em viết một bài phỏng vấn độc quyền cho anh, cũng tạo dựng tầm gương cho trẻ em nông thôn một chút.”

Lý Hưng Ngộ nhếch khóe môi, hình như thoáng ngẩn ra, rồi cười lấy hộp thuốc lá bật lửa, lịch lãm ra hiệu với cô: “Có đề ý không?”

Tạ Vũ lắc đầu. Ánh mắt dừng lại ở chiếc bật lửa có kiểu dáng quen thuộc trong tay anh ta. Thật ra Lý Hưng Ngộ đã không còn chút xíu về xuất thân từ nông thôn từ lâu. Anh ta lịch lãm tao nhã, khéo léo lão luyện, là tinh anh tiêu chuẩn nhất ở thành phố này.

Lý Hưng Ngộ rút mạnh một hơi thuốc, rồi chậm rãi phả ra, tay nghịch chiếc bật lửa nhỏ nhỏ kia, nói: “Nhưng anh phát hiện chỉ học giỏi không thôi thì cũng chẳng có ích đến thế, có những chuyện từ khi sinh ra đã không công bằng. Hồi anh học nghiên cứu sinh, có một cô bạn gái. Cô ấy rất đẹp, anh rất thích cô ấy, đối đãi với cô ấy tốt cực kì, đi làm nhịn ăn nhịn dùng mua đủ mọi món quà cho cô ấy, nhưng sau đó cô ấy vẫn quen một người đàn em của anh. Lúc đó anh bị đá kích sâu sắc, không biết tại sao, về sau đi tìm cậu đàn em kia, thấy bật lửa cậu ta dùng châm thuốc thì mới hiểu ra.” Đang nói, anh ta giờ lên, “Chính là cái này, học phí và tiền sinh hoạt một năm khi đó của anh.”

Tạ Vũ cười: “Thật ra cũng không nhất định là vì tiền, có thể là nam sinh đó quả thật có chỗ hơn người hấp dẫn nữ sinh.”

Lý Hưng Ngộ buồn cười lắc đầu: “Em tin không?”

Tạ Vũ nhún nhún vai từ chối cho ý kiến.

Lý Hưng Ngộ nói: “Cho nên kinh nghiệm của anh thật ra cũng không tính là năng lượng chân chính lắm. Lý tưởng ban đầu của anh là làm nghiên cứu, nhưng vì chuyện này mà anh không học thêm tiếp nữa, tốt nghiệp nghiên cứu sinh là tìm việc làm, hai năm sau từ chức lập nghiệp, công ty năm năm là lên sàn, sau đó thì có Lý Hưng Ngộ bây giờ. Thật ra anh rất cảm ơn hai người đó.”

Tạ Vũ nói: “Vậy sau đó thì sao? Hai người kia thế nào rồi?”

Lý Hưng Ngộ nói: “Tình yêu của thanh niên vốn cũng khó lâu bền. Khi đó hai người vừa tốt nghiệp, nghe đâu không bao lâu là chia tay. Sau này người phụ nữ đó còn từng tới tìm anh, nhưng hình như mấy năm trước cũng kết hôn rồi. Đàn em của anh mấy năm trước vẫn còn tin tức, có vẻ cũng không tệ, nhưng về sau hình như xảy ra chút chuyện gì đó, không biết đã đi đâu.”

Tạ Vũ gật đầu: “Bạn gái trước của anh nhất định hối hận lắm.”

Lý Hưng Ngộ cười nói: “Cô ấy có hối hận hay không anh đã không quan tâm từ lâu, nhưng ngược lại anh thật sự cảm ơn quyết định khi đó của cô ấy. Nếu không có lẽ bây giờ anh vẫn đang là một giáo sư nghèo cổ hủ ở đại học cũng nên.”

Tạ Vũ cười nói: “Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ nấp của họa. Kinh nghiệm của anh nói cho người đời biết một cách rất sinh động, chuyện cuộc đời không chừng là đạo lý này.”

Lý Hưng Ngộ nghiêng đầu nhìn về phía cô, giữa làn khói thuốc, anh ta khẽ nheo mắt: “Anh biết những người làm truyền thông bọn em đều có chút văn nghệ. Anh nói những điều này, em không cảm thấy anh rất thô tục sao?”

Tạ Vũ cười: “Ai mà chẳng phải là người phạm tục chứ? Hiện thực mới quan trọng nhất.”

Hai người lại trò chuyện lan man một hồi rồi mới tính tiền rời khỏi.

Lý Hưng Ngộ theo thường lệ lái xe đưa Tạ Vũ về nhà. Khi tạm biệt dưới lầu, Tạ Vũ đi mấy bước đột nhiên vòng trở lại bên xe, giống như thuận miệng hỏi: “Đàn em cướp bạn gái của anh năm đó tên là gì?”

Lý Hưng Ngộ thoáng sùng sốt, trả lời: “Cậu ấy tên Lục Viễn.”

Lần này đến lượt Tạ Vũ ngẩn ra, ngay lập tức bật cười.

Lý Hưng Ngộ mờ mịt: “Sao vậy? Em quen ư?”

Tạ Vũ suy nghĩ, lắc đầu: “Không quen.”

Lý Hưng Ngộ cũng cười: “Anh đã nói thế giới không thể nào nhỏ như vậy, nhiều năm rồi anh cũng không có tin tức của cậu ấy.”

Tạ Vũ vẫy tay với anh ta rồi xoay người, nhưng lại giống như gặp được chuyện buồn cười, một mình run vai bật cười trong màn đêm, thế nào cũng không kìm được, thậm chí có chút điên cuồng mất khống chế.

Cô nghĩ, Lý Hưng Ngộ có câu nói không đúng, thế giới thỉnh thoảng thật sự rất nhỏ.

Đêm nay, Tạ Vũ lại mơ thấy Lục Viễn, vẫn là cảnh anh tắm bên dòng suối dưới ánh trăng. Giác mộng ấy chứa đựng sự quyến rũ, nhưng sáng sớm thức dậy lại không khỏi có chút buồn bã mất mát.

May mà công việc ngày hôm nay của cô rất nhiều. Mặc dù nhiệm vụ lấy tin ở ngay thành phố, nhưng vì phải theo một hoạt động quy mô lớn nên cũng làm không nghỉ gần cả ngày. Đợi đến khi kết thúc công việc thì vừa vặn gặp phải giờ cao điểm buổi tối.

Cô mệt đến độ như một con chó mất nhà, ngồi trên xe taxi, cảm giác mất mát buổi sáng lại mơ hồ ập tới, đến mức tâm trạng cô bắt đầu mất ổn định.

Xe taxi chạy không bao lâu thì bị kẹt ở một giao lộ, mãi không di chuyển được. Con đường này ngày thường rất vắng vẻ, nhưng vì trùng giờ cao điểm buổi tối, nên hiếm khi nhét đầy xe cộ.

Tạ Vũ quay kính xe xuống, con gió nhẹ hòa lẫn khí thải thổi vào, cũng không thể giảm bớt sự nôn nóng chút nào.

Bên kia đường cách đó không xa là Học viện Hí kịch, từ trong xe nhìn sang có thể thấy tháp thoáng ló kiến trúc nho nhỏ trong đó. Sinh viên của học viện khá ít, ngày thường rất yên tĩnh, nhưng lúc này bên ngoài cổng thấy không ít xe nổi tiếng, bên trong thỉnh thoảng có cô gái xinh đẹp thoi thướt đi ra, ngồi vào những chiếc xe đó.

Chuyện thế này Tạ Vũ thấy nhiều nên quen rồi. Đừng nói là trường nghệ thuật, mà đại học đứng đầu Thượng Hải mà cô từng học, mỗi cuối tuần, ở các công trường, cảnh như vậy cũng không hiếm thấy.

Cô cảm thấy không khí bên ngoài quá tệ, đang định đóng cửa xe, ánh mắt lại hướng đến một chiếc xe quen thuộc, là chiếc Bentley màu xanh mà gần đây cô ngồi rất nhiều lần kia.

Cô không thấy được biển số xe, cũng không nhìn thấy người đang ngồi bên trong. Nhưng cũng không lâu lắm, một cô gái trông như sinh viên chạy từ hướng sân trường về phía chiếc xe đó.

Cô gái đó mái tóc dài phát phới, mặc một chiếc váy hoa li ti dài, làm nổi bật vòng eo thon. Tạ Vũ không thấy rõ ngũ quan của cô ấy, nhưng suy đoán dáng vẻ của cô ấy nhất định cũng giống cách ăn mặc của cô ấy, xinh đẹp thuần khiết.

Chỉ có điều chiếc túi Hermes trên tay cô ấy quả thật không thuần khiết như vậy.

Xe taxi đột nhiên chạy đi, khi đang từ từ lái rời khỏi, Tạ Vũ thấy người đàn ông trong xe quay cửa kính xe xuống, hôn cô gái đang khom người kia.

Tạ Vũ ở ghế sau xe taxi còn cười thành tiếng, lắc đầu đóng cửa sổ xe lại. Cô ngược lại chẳng thấy bất ngờ, cho dù Lý Hưng Ngộ nhiều lần bày tỏ sự chân thành dành cho cô, nhưng cô cũng biết loại đàn ông này, vĩnh viễn cũng không thể chỉ có một trái tim chân thành.

Cô chưa từng mong đợi vào anh ta, nên cũng không tính là thất vọng. Chỉ có điều hai người còn chưa coi là thật sự bắt đầu mà anh ta đã như vậy, ít nhiều gì cũng khiến người ta hơi chán ngán. Tính ra, cô đã bị anh ta lừa dối lần thứ hai, nhưng hình như lần nào cũng không tính là thành công.

Cũng có thể, so với cô bé kia, cô mới là người đến sau.

Cô cầm điện thoại lên gọi Lý Hưng Ngộ. Đầu bên kia ngược lại bắt máy rất nhanh.

Tạ Vũ nhìn chiếc Bentley màu xanh biến mất trong gương chiếu hậu, nói: “Tối nay có rảnh không? Cùng ăn cơm thế nào?”

Lý Hưng Ngộ hình như hơi bất ngờ: “Đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi, em vậy mà chủ động hẹn anh đấy. Nhưng tiếc quá, tối nay anh có buổi tiệc xã giao, ngày mai bù lại thế nào? Em muốn ăn gì, anh bảo người đặt trước.”

“Ngày mai còn xa như vậy, đến lúc đó hãy nói đi. Chúc anh đêm nay xã giao vui vẻ.”

“Em cũng vậy.” Lý Hưng Ngộ nói, “Không phải tối nay em có rất nhiều việc sao? Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh tới tìm em.”

Tạ Vũ cúp điện thoại, về mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế nghỉ một chút, không bao lâu, có điện thoại gọi đến. Cô mở mắt nhìn số trên màn hình, bắt máy: “Tổng biên tập, có chuyện gì sao?”

“Là thế này. Ban nãy tôi nhận được điện thoại bên quỹ Tân Miêu, họ nói nhân viên của quỹ muốn đi thăm hỏi trường tiểu học Hồng Khê, bảo chúng ta cử phóng viên đi cùng, rồi ra thêm một bài báo nữa.”

Tạ Vũ thoáng sững sốt rồi mới phản ứng kịp, giọng nói hơi thay đổi: “Anh muốn tôi đến đó công tác nữa?”

Lão Trương nói: “Tôi biết điều kiện nơi đó không tốt, nhưng cô cũng không cần phản ứng dữ vậy chứ. Chỗ tệ hơn đâu phải cô chưa từng đi.”

“Không phải, tôi chỉ nghĩ đến việc phải đi lần nữa thì hơi bất ngờ.”

“Có gì bất ngờ đâu? Chúng ta là phía truyền thông hợp tác của quỹ Tân Miêu, rất nhiều thứ phải làm dài hạn. Cô chuẩn bị một chút đi, cuối tuần này xuất phát, tiền đi lại bên quỹ sẽ chịu trách nhiệm.”

Tạ Vũ nhìn điện thoại đã cúp máy, sự mệt mỏi ban nãy đã tan biến hết, chỉ hơi không thể tin nổi, sau đó buồn cười lắc đầu.

Buổi tối trước khi đi ngủ, di động của cô reo rất lâu, là điện thoại Lý Hưng Ngộ gọi tới. Cô không bắt máy. Sau đó là tiếng tin nhắn, cô cầm lên xem, trên đó mấy chữ đơn giản: Nhớ em, ngủ ngon.

Cô cười mĩa một tiếng, xóa tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gặp lại

Thứ bảy xuất phát, Tạ Vũ liên lạc trước với Hường Vân. Cô ấy nhận được điện thoại của cô thì rất vui, hai người còn trò chuyện một hồi.

Vì bay chuyến sáng, nên chưa đến mười giờ là Tạ Vũ đã lên giường. Nhưng trần trọc thế nào cũng không ngủ được, sự hưng phấn đè nén đó không tìm được nguồn gốc nhưng lại sống động như thật.

Cô túm tóc, bật ngồi dậy, lấy gói thuốc lá giá rẻ trước kia trong ngăn kéo, rút một điếu châm, rít hai hơi mà sự lỏng trong lòng vẫn chưa đi, lại tìm gạt tàn dụi tắt.

Tạ Vũ ngồi ngơ ngẩn bên mép giường một lúc, cảm lấy di động trên tủ đầu giường, giờ hiển thị trên đó là mười một giờ năm mươi. Giờ này thôn trên núi đã sớm yên tĩnh đến độ chỉ còn tiếng côn trùng kêu.

Cô tìm số điện thoại chưa hề gọi kia, mà xui quỷ khiến bấm gọi. Trên màn hình hiển thị đang kết nối. Tạ Vũ vốn tưởng bên kia không có sóng, nhưng một lát sau tiếng tít dài vang lên, báo hiệu điện thoại nối được.

Một tiếng... Hai tiếng... Ba tiếng... Bốn tiếng...

Ngay khi Tạ Vũ cho rằng sẽ không có ai nghe, chuẩn bị cúp máy, điện thoại đột nhiên phát ra một chút tạp âm ồn ào, trong đó truyền đến một tiếng “A lô” trầm thấp mà ngái ngủ.

Tạ Vũ ngơ ngác hồi lâu mới phản ứng được: “Là tôi, Tạ Vũ.”

Lục Viễn nói: “Tôi biết.”

Giọng anh nghe ra rất bình thường, trầm thấp quen thuộc, đến mức Tạ Vũ không biết vì sao lại cảm thấy hơi mất mát.

“Ngày mai tôi đến chỗ các anh.”

Lục Viễn ở đầu bên kia hình như chẳng biết tin tức này, ngập ngừng hồi lâu mới đáp: “Ừm.”

Tạ Vũ cười không thành tiếng, rốt cuộc cô đang mong chờ điều gì? Chẳng qua là người qua đường bèo nước gặp nhau, trong mắt anh ấy, mình có lẽ chính là một nữ phóng viên tùy tiện, không còn gì khác nữa.

Cô đang định tạm biệt rồi cúp điện thoại, đầu bên kia lại nói: “Ngày mai tôi vào làng, vừa vặn đón cô.”

Câu này gần như đập tan suy nghĩ mất mát vừa rồi của Tạ Vũ ngay lập tức, cô cười nói: “Được, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Lục Viễn khựng lại, rồi bổ sung “Ngủ sớm một chút đừng thức khuya, nếu không đi đường sẽ vất vả lắm.”

“Anh cũng vậy.” Nói xong, bản thân Tạ Vũ cũng thấy buồn cười, rõ ràng là cô đánh thức anh, hơn nửa ngày mai anh cũng chẳng cần vội vã lên đường. Cô cười vào điện thoại một tiếng: “Tôi đánh thức anh rồi, thật ngại quá.”

“Không sao. Thật ra đúng lúc tôi dậy đi vệ sinh.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tạ Vũ cúp điện thoại, nằm lên giường ngay lập tức, điều kì diệu là không bao lâu là ngủ say.

Trong núi lúc này đang là thời điểm yên tĩnh nhất. Cả sân trường ngoài tiếng côn trùng kêu ra thì không còn gì khác nữa. Lục Viễn nằm trên giường trong bóng tối, cầm chiếc điện thoại đã tắt kia, ngơ ngẩn nhìn hồi lâu, tỉnh cả ngủ.

Anh từ trên giường bò dậy, cầm điều thuốc và bật lửa đi ra ngoài.

Dãy kí túc xá này vô cùng yên ắng, một tháng trước hai tình nguyện viên kia đã rời khỏi, hôm nay là thứ sáu, học sinh cũng về nhà hết. Ngoài nhà hiệu trưởng Điền cách đó hai trăm mét, thì sân trường lúc này chỉ có một mình anh.

Từ lâu anh đã quen với sự cô đơn. Nhưng đêm nay, sau khi nhận được cú điện thoại đó lại không khỏi có chút nôn nóng.

Anh đi đến tầng đá bên ngoài sân thể dục ngồi, châm điều thuốc trong tay bắt đầu hút. Mùi thuốc lá nồng nặc cũng không làm lắng dịu sự nôn nóng trong anh, ngược lại rục rịch dữ dội hơn.

Thật ra trong đầu anh không suy nghĩ gì cả, dường như trống rỗng, ngáy ngẩn một hồi lại tự mỉm cười, nhưng ngay cả việc bản thân đang cười cái gì cũng không biết.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng đêm nay rất sáng, chắc chắn ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời.

Lần này quỹ Tân Miêu đi đến vùng núi thăm hỏi khảo sát, xem ra rất coi trọng, tổng cán sự Hồ Hành Kiến của quỹ đích thân ra mặt.

Cái tên Hồ Hành Kiến này, Tạ Vũ hay thấy trên mạng báo chí.

Ngoài việc là tổng cán sự của quỹ Tân Miêu, công việc chính của anh ta là giáo sư xã hội học của trường đại học, nghiên cứu chủ yếu về sự trưởng thành của trẻ em nghèo khó. Anh ta hoạt động trên mạng rất mạnh, thường hay đăng tải một số hiểu biết sâu sắc, cũng là người làm công ích nổi tiếng, từng khởi xướng rất nhiều kế hoạch công ích, có rất nhiều người hâm mộ, mấy triệu người theo dõi trên weibo, là VIP lớn danh xứng với thực.

Sau khi quỹ Dương Quang thành lập dự án con quỹ Tân Miêu, liền mời anh ta đảm nhiệm chức tổng cán sự. Anh ta là chuyên gia trong phương diện này, đây cũng là nguyên nhân quỹ Tân Miêu vừa thành lập đã được công chúng quan tâm rộng rãi.

Trước đây Tạ Vũ chưa gặp anh ta bao giờ, trong ấn tượng chắc là một phần tử trí thức uyên bác mà có lòng nhân ái. Sau khi gặp nhau ở sân bay, Hồ Hành Kiến cũng thật sự giống như cô nghĩ, khoảng bốn mươi tuổi, kiến thức uyên bác, lịch sự hòa nhã.

Đi cùng còn có một người đàn ông trẻ hơn hai mươi tuổi, là cán sự của quỹ Tân Miêu, tên Trần Thành, tính cách thoát nhin rất coi mở, cũng có chút láu lỉnh, vừa đến là đã đùa giỡn với Tạ Vũ.

Bất luận là trong giới giáo dục hay trong mắt công chúng, Hồ Hành Kiến cũng có chút danh tiếng, đại khái là loại người rất được hoan nghênh. Sau khi xuống máy bay, ngồi xe đến huyện, vậy mà có một chiếc xe của cơ quan chính quyền địa phương cử đến cho họ, trong xe còn chứa quần áo quyền tặng gửi đến trước.

Đối với Tạ Vũ mà nói, đãi ngộ này không biết phải tốt hơn lần trước bao nhiêu.

Đến làng vừa vận sập tối, Hường Vân tiếp đón đoàn người rồi dẫn họ đi ăn cơm. Nhà hàng đi là nhà vườn lần trước.

Cộng thêm tài xế là cả thảy năm người. Người làm tài xế ở cơ quan địa phương nhỏ này đều rất sành sỏi, tài xế họ Lưu nói thẳng trước mặt mấy người.

Hường Vân hiển nhiên có chút ác cảm, nhưng cũng không tiện biểu lộ ra, cầm lấy thực đơn hỏi: “Giáo sư Hồ, anh xem thử muốn ăn món gì?”

Hồ Hành Kiến chưa mở miệng, tài xế đã nói trước: “Giáo sư Hồ hiếm khi đến núi của chúng tôi một lần, nhất định phải ăn món đặc sắc nhất chỗ chúng tôi. Có phải không?”

Hồ Hành Kiến cười gật đầu: “Được, vậy Tiểu Lưu giới thiệu chút đi.”

Tài xế Tiểu Lưu gọi ông chủ tới, tự mình gọi món: “Thịt heo rừng xào, thịt hoẵng xào sả ớt, ếch nướng, thêm một cái lẩu gà tre và hai món ăn thêm. Mỗi người thêm mấy chén canh bắp đậu.” Anh ta gọi xong, cười nói, “Không phải tôi nói khoác đâu, món ăn dân dã chỗ chúng tôi chắc chắn ngon tuyệt. Giáo sư Hồ ăn một lần sau này nhất định còn muốn ăn lần thứ hai.”

Ban nãy anh ta gọi món, Tạ Vũ đã lặng lẽ nhủ mảy. Cô không phản đối việc ăn món dân dã, nhưng những món này chắc chắn rất đắt, mà bọn họ là tổ chức công ích, về tình về lý không thích hợp lắm.

Cô ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Hường Vân. Sắc mặt cô ấy hơi thay đổi, chân mày rờ ràng nhíu lại.

Ban đầu Tạ Vũ tưởng Hồ Hành Kiến sẽ từ chối, vậy mà anh ta nghe xong lại lộ ra nét mặt hưng phấn, nhưng giọng nói nghe ra vẫn kèm chế: “Trình độ gọi món của Tiểu Lưu nhìn một cái là biết ngay rèn luyện thành khi đi theo lãnh đạo của mọi người, hôm nay mấy người chúng tôi coi như có lộc ăn rồi. Tuy con người tôi không chủ trương ăn món dân dã lắm, nhưng thỉnh thoảng một lần cũng không sao.”

Cán sự Trần Thành bên cạnh anh ta ngược lại thẳng thắn: “Lần nào đến những vùng núi xa xôi thế này, điều hấp dẫn tôi nhất chính là thức ăn ngon đấy.”

Hương Vân cười gượng hai tiếng: “Giáo sư Hồ ăn quen là được.”

Nói xong, có phần bất đắc dĩ nhìn về phía Tạ Vũ.

Tạ Vũ bấu môi.

Lúc này có người gõ cửa phòng bao, Hương Vân đứng lên đi mở cửa: “Ồ? Lục Viễn, anh đến rồi ư?”

Tạ Vũ nghe tiếng quay đầu nhìn về phía cửa. Lục Viễn cao hơn Hương Vân một cái đầu, ánh mắt vượt qua cô ấy, nhìn thẳng Tạ Vũ. Tạ Vũ nhếch miệng cười, anh mặt mày lạnh tanh gặt đầu.

Khoảnh khắc ngắn ngủi này, không ai nhìn ra trong lòng đôi phương đang nghĩ gì.

Lục Viễn đi vào, Hương Vân giới thiệu: “Giáo sư Hồ, đây là thầy Lục của trường tiểu học Hồng Khê. Lục Viễn, đây là giáo sư Hồ, trước đây tôi có nói qua với anh.”

Lục Viễn đưa tay ra: “Giáo sư Hồ, chào anh.”

Hồ Hành Kiến bắt tay anh, cười nói: “Nghe giọng thầy Lục không giống người địa phương.”

Hương Vân trả lời thay Lục Viễn: “Thầy Lục là giáo viên hỗ trợ giáo dục của trường tiểu học Hồng Khê.”

Hồ Hành Kiến cười: “Hỗ trợ giáo dục ư? Tuyệt vời, nào nào nào mời ngồi.”

Mấy người ngồi lại vào chỗ, chào hỏi một lúc.

Lục Viễn ngồi bên tay phải Hương Vân, mà bên tay phải của anh chính là Tạ Vũ. Nhiều người ngồi trên bàn như vậy, hai người vừa không có cơ hội ôn chuyện, cũng không có tâm trạng ôn chuyện.

Tạ Vũ thường ngày khéo ăn khéo nói, vì anh đến mà không ham mở miệng nói chuyện nữa. Anh chỉ cách cô không đến mấy chục cm, dường như cô lại ngửi thấy loại pheromone khiến cô chột rợn kia.

Sau khi Lục Viễn ngồi vào chỗ, từ đầu đến cuối không quay đầu nhìn cô, ngược lại nói mấy câu với Hương Vân.

Tạ Vũ ngẩng đầu, thấy trong đôi mắt Hương Vân có loại tình cảm mà lần trước cô thấy qua.

Cô chột cảm thấy hơi bức bối.

Nhưng người tài xế kia vẫn cứ thao thao bất tuyệt trên bàn, Hồ Hành Kiến và Trần Thành thỉnh thoảng phụ họa.

Khi thức ăn bưng lên, Lục Viễn thấy mấy món bày trên bàn, dường như rất ngạc nhiên, theo bản năng quay sang nhìn Hương Vân. Cô ấy nhìn thẳng anh, vừa rất bất đắc dĩ vừa lạnh lẽo lắt đầu.

Bữa cơm này, ba người thì ăn ngấu nghiến, vô cùng vui vẻ, ba người thì ăn chẳng ngon. Tạ Vũ ít nhiều gì cũng có chút bệnh nghề nghiệp, lấy di động ra chụp mấy tấm trên bàn, cười nói: “Gửi cho bạn bè khoe một chút.”

Hồ Hành Kiến nhìn cô một cái, cũng cười: “Khoe với bạn thì được, nhưng không thể nói là ăn chung với tôi đấy.”

“Tôi biết mà.” Tạ Vũ nháy nháy mắt, trong lòng cười ha ha hai tiếng.

Cơm nước xong, Hương Vân gọi ông chủ tới tính tiền: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ nói: “Trường làng Hương, tổng cộng sáu trăm tám.”

Hương Vân thoáng sững sốt, lấy ví ra trả tiền.

Hồ Hành Kiến ơ một tiếng: “Trường làng Hương, các cô không thể kí đơn sao?”

Hương Vân cười: “Bây giờ quản lý nghiêm, kinh phí cho chính quyền làng chúng tôi cũng có hạn, không cách nào tùy tiện kí đơn được. Không sao, bữa này tôi mời mọi người.”

“Đừng đừng đừng!” Hồ Hành Kiến vội ngăn cô ấy lại, “Một cô bé công chức cơ sở như cô một tháng có thể có bao nhiêu tiền chứ, không thể để cô mời được. Trần Thành——”

“Vâng!” Trần Thành lập tức móc ví, lấy mấy tờ tiền đồ đưa cho ông chủ.

Hương Vân tỏ vẻ lúng túng: “Giáo sư Hồ, thế này sao được?”

Hồ Hành Kiến cười nói: “Không sao, các cô không kí đơn được, nhưng quỹ chúng tôi thanh toán chút tiền này không thành vấn đề.”

Tạ Vũ và Lục Viễn gần như đồng thời nhìn về phía anh ta. Hồ Hành Kiến ngược lại không ý thức được điều gì, chỉ nói tiếp: “Chúng tôi đi khảo sát một chuyến vẫn đầy đủ kinh phí, cô không cần lo đâu. Hơn nữa chúng tôi đến làm công ích, cũng không thể để các cô tốn kém được.”

Thế nhưng, lúc ra cửa, Tạ Vũ nghe được Trần Thành nói nhỏ bên tai Hồ Hành Kiến: “Trời ạ, chính quyền làng này cũng nghèo quá rồi. Lần trước chúng ta đi Vân Nam, chính quyền chỗ người ta thế mà còn mời chúng ta ăn một bữa lớn ở nhà hàng cấp sao ở huyện, còn kí đơn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gọi là cầm thú

Hôm nay thời gian không còn sớm, xuống thôn khảo sát đương nhiên không đủ thời gian. Hồ Hành Kiến và Trần Thành cũng sẽ không đến trường tiểu học Hồng Khê ngủ qua đêm. Tạ Vũ vốn định đi theo Lục Viễn xuống thôn trước, nhưng lại bị Hồ Hành Kiến kêu ở lại, vì anh ta cần cô chụp ảnh dọc đường họ xuống thôn.

Lúc này Tạ Vũ coi như là đi theo phóng vấn hai người, thật sự không dễ rời khỏi, chỉ có thể cũng ở lại trong làng.

Điều bất ngờ là, Lục Viễn vậy mà cũng ở lại.

Hương Vân khó hiểu hỏi: “Không phải ngày mai anh có lớp sao?”

Lục Viễn nói: “Ngày mốt thi cuối kì, ngày mai không cần lên lớp, hiệu trưởng Điền giám sát bọn trẻ tự học là được rồi.”

Tạ Vũ thần nhiên nhìn anh một cái, chỉ thấy vẻ mặt anh bình tĩnh tự nhiên, tựa như đang nói một chuyện không thể bình thường hơn được nữa. Nhưng không biết vì sao trong lòng cô lại có chút hưng phấn muốn nhảy cẫng lên.

Chỗ ở là nhà khách duy nhất trong làng.

Đi đường vất vả, sau khi mọi người về phòng mình rất sớm thì không trở ra nữa, đêm nay dường như vô cùng yên ắng.

Lục Viễn ở phòng bên cạnh Tạ Vũ. Cô nằm trên giường, di động đang cầm trong tay hiển thị mới đến mười giờ. Đây không phải là giờ ngủ của cô.

Tạ Vũ cầm di động dừng lại ở con số kia, soạn một tin nhắn “Anh ngủ chưa”, cảm thấy vô vị, lại xóa rồi viết lại năm chữ “Anh đang làm gì vậy”, nhưng cuối cùng vẫn xóa.

Ở cái tuổi hai mươi bảy hỗn loạn này, cô cảm thấy mình đột nhiên trở nên có phần bản thân cũng không hiểu nổi bản thân. Giống như có một loại suy tính thiệt hơn thành linh xuất hiện, sự thấp thòm không xác định này lâu lắm rồi không cảm nhận qua.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra nét mặt lạnh nhạt khi Lục Viễn vừa thấy cô lúc ăn cơm.

Cộc, cộc, cộc!

Bức tường phát ra tiếng. Tạ Vũ nhú mày, nhòm người dậy.

Cộc, cộc, cộc!

Ba tiếng lại vang lên. Tạ Vũ chợt cười một tiếng có chút hóm hờ, giờ tay gõ hai cái đáp lại.

Cô xuống giường, mang dép ra cửa, gần như đồng thời với cô, Lục Viễn đứng ở cửa phòng bên cạnh. Tạ Vũ cười với anh, khuôn mặt lạnh tanh của Lục Viễn rốt cuộc cũng mỉm cười một chút.

Anh nói: “Mệt không?”

Tạ Vũ lắc đầu.

“Có muốn ra ngoài dạo một chút không?”

Tạ Vũ gật đầu.

Đã vào đầu hạ, con đường làng quê không yên tĩnh vắng vẻ như mùa đông. Tuy trên đường hầu như không có người đi bộ, nhưng trong quán nhỏ ven đường có tiếng tivi, tiếng trẻ con chơi đùa âm ỉ, cùng tiếng đánh mặt chược.

Đường phố không có đèn đường, ngoài ánh sáng yếu ớt mà hàng quán nhỏ ven đường hắt ra, là ánh trắng trên bầu trời chiếu xuống, vì vậy bóng đêm này có vẻ như mơ hồ.

Lần trước Tạ Vũ còn có suy nghĩ trêu chọc anh, lần này cô không muốn làm như vậy nữa.

Cô tránh chủ đề chỉ thuộc về hai người, mở miệng nói: “Tôi thấy hôm nay lúc ăn cơm anh không vui.”

Lục Viễn không trả lời mà hỏi lại: “Vậy cô vui sao?”

Tạ Vũ nói: “Không đến mức không vui, nhưng ít nhiều gì cũng hơi ghét. Người làm công ích ăn uống thả cửa trong núi còn ăn món dân dã, dù thế nào thì cũng có phần không thể nói nổi. Tôi vẫn là nghĩ đại giáo sư Hồ quá tốt rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở đâu mà có con người hoàn mỹ chứ. Cho dù là nhà đại từ thiện, thật ra cũng có mục đích khác.”

Lục Viễn nói: “Mặc kệ nhân phẩm anh ta thế nào, quỹ hoạt động ra sao, chỉ cần họ có thể đưa ra những sự trợ giúp mang tính thiết thực cho trường và bọn trẻ của chúng tôi, là tôi cảm thấy được.”

Tạ Vũ gật đầu: “Anh nói đúng.”

Hai người đi một đoạn, rồi đi trở về.

Tạ Vũ chợt ơ một tiếng: “Đó không phải là tài xế Tiểu Lưu sao?”

Lục Viễn ngẩng đầu: “Phải.”

Bên cạnh anh ta còn có hai cô gái trẻ, ăn mặc mát mẻ, là người làm gì liếc mắt là có thể nhìn ra.

Ba người đi về hướng nhà khách, rất nhanh biến mất ở bên trong cửa.

Tạ Vũ đi nhanh lên trước.

Lục Viễn tóm cô lại: “Cô làm gì thế? Chuyện này rất thường thấy mà.”

Tạ Vũ nói: “Bệnh nghề nghiệp, khá tò mò.”

Cô tự đi lên trước, nhanh chóng lên đến lầu hai, lặng lẽ ló đầu ra nhìn hành lang. Tiểu Lưu dẫn hai cô gái đứng ở cửa phòng Hồ Hành Kiến gõ cửa.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa đó mở ra. Hồ Hành Kiến xuất hiện ở cửa, nét mặt không thấy rõ lắm, nhưng có thể nghe được mang máng hai người nói chuyện.

“Giáo sư Hồ, tôi làm việc anh yên tâm, không tệ chứ.”

Hồ Hành Kiến chắc chắn gật đầu: “Đương nhiên tôi yên tâm, khi về nhất định khen anh thêm mấy câu trước mặt cục trưởng của các anh.” Anh ta nắm tay một cô gái trong đó, “Em gái tìm từ đâu tới thế, đúng là xinh đẹp. Trong núi thật sự là đâu đâu cũng là báu vật.”

Tiểu Lưu hi hi nói: “Đây không phải là em gái Hồ Nam chúng tôi, là em gái Tứ Xuyên, năm nay mười chín tuổi. Giáo sư Hồ, anh cứ chơi từ từ, tôi cũng về phòng đây.”

Nói xong vẫy vẫy tay, ôm một cô gái khác đi vào căn phòng bên cạnh.

Hồ Hành Kiến thuận thế kéo cô gái trước người vào lòng mình, hôn một cái, đóng cửa lại.

Tạ Vũ lấy lại di động lên hướng về phía đó, tắt máy quay.

Cô lùi về sau một bước, lại đụng vào một bức tường người nóng rực. Vì đột nhiên không kịp chuẩn bị, nên suýt nữa lơ kêu thành tiếng. Lục Viễn bịt miệng cô lại, cả người cô dựa vào ngực anh.

Dưới ánh sáng mờ mờ, hai người nhìn nhau, gần trong gang tấc, hơi thở của đôi bên cũng nghe rõ ràng.

Tạ Vũ nhìn anh, trái tim chợt lỡ mấy nhịp.

Lục Viễn hình như ngậy ngậy trong chốc lát mới lấy lại tinh thần, từ từ buông cô ra: “Cô quay cái này làm gì?”

Tạ Vũ quay đầu lại, không để cho anh nhìn ra tình trạng khác lạ của mình: “Tò mò kèm thói quen nghề nghiệp.” Nói xong, lại cười một tiếng, “Giáo sư quả nhiên là gọi thú.”

“Hửm?” Lục Viễn không hiểu.

Tạ Vũ cười nhìn về phía anh: “Gọi là cảm thú.”

Lục Viễn cũng cười một tiếng, vòng qua cô đi về phòng. Tạ Vũ cắt di động, đi theo phía sau anh, trước khi anh dừng ở cửa, mở cửa đi vào, cô mở miệng gọi anh: “Lục Viễn.”

Lục Viễn ngoảnh lại nhìn cô.

Tạ Vũ nhẹ nhàng dựa vào cửa, lấy lại vẻ không nghiêm túc mà Lục Viễn quen thuộc trước đây, cô hỏi: “Mấy tháng qua anh có từng nhớ tới tôi không?”

Lục Viễn cup mắt, trầm mặc không trả lời.

Tạ Vũ không nhận được đáp án, trả lời thay anh: “Tôi đoán là không, nhưng tôi từng nhớ tới anh.”

Lục Viễn từ từ ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen kịt trầm lắng như nước.

Tạ Vũ cười cười: “Lần này tôi nói thật, không phải đùa giỡn với anh.”

Lục Viễn nói: “Ừm”

Mặt mày anh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, nói tiếng này xong, anh mở cửa vào phòng.

Tạ Vũ buồn cười xì một tiếng, lắc đầu như tự giễu, cũng mở cửa vào phòng.

Cô không bật đèn, mò đến bên giường, ngã xuống chiếc giường xa lạ kia.

Ban đêm thật yên tĩnh, mơ hồ có tiếng động mờ ám truyền đến. Cô không phân biệt được là từ phòng nào, nhưng không ngoài phòng Hồ Hành Kiến hoặc người tài xế kia.

Tuy Tạ Vũ không tính là lớn tuổi lắm, nhưng nguyên nhân nghề nghiệp nên cũng coi như thấy nhiều biết rộng, quen biết nhiều người. Thế giới này thiện và ác cùng tồn tại, thật và giả cùng tồn tại, đạo đức cá nhân và đạo đức xã hội cũng không trái ngược. Loại người như Hồ Hành Kiến không hiếm thấy, cho dù đánh mất đạo đức cá nhân, nhưng đúng như Lục Viễn từng nói, nếu anh ta có thể giúp đỡ bọn trẻ trong núi, thì cũng không có gì đáng trách.

Không ai là con người hoàn mỹ.

Bản thân cô cũng không có cách nào đứng trên đỉnh cao đạo đức khinh thường người khác.

Cô lấy di động ra bật đoạn video vừa quay, đột nhiên có một tin nhắn đến, số hiển thị là số của Lục Viễn. Cô bấm mở, chỉ có ba chữ đơn giản.

“Từng nhớ tới.”

Tạ Vũ thoáng ngẩn ra, rồi ngay lập tức khẽ cười thành tiếng trong bóng tối. Cô bấm trả lời, nhưng nghĩ nghĩ lại ném di động, chui vào trong chiếc chăn mỏng nhắm mắt lại, không bao lâu liền bước vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Công ích bất đắc dĩ

Đến hè, Tạ Vũ dậy rất sớm. Cô đang cầm di động xem giờ đã có người gõ cửa: “Tạ Vũ, cô dậy chưa? Chúng ta phải xuống thôn sớm một chút, buổi trưa tiện chạy về huyện.”

Là Trần Thành.

Tạ Vũ đáp: “Ừm, đã dậy rồi.”

Rời giường rửa mặt, ra cửa tập hợp. Lục Viễn đứng ở hành lang, hai người nhìn nhau một cái, rồi tự dòi đi như không có chuyện gì.

Hồ Hành Kiến thấy Tạ Vũ, hỏi: “Tối qua ngủ thế nào?”

Dù sao cũng là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mang một khuôn mặt buông thả quá độ, trông rất mệt mỏi.

Tạ Vũ cười: “Cũng được, có lẽ ban ngày mệt nên ngủ ngon lắm. Nhưng hình như phòng cách âm không tốt, mơ mơ màng màng nghe được mấy tiếng ọ ọ ọ.”

Hồ Hành Kiến cười khan: “Tiểu Lưu đến chỗ chính quyền làng lấy xe rồi, chúng ta tranh thủ đi sớm về sớm.”

Trần Thành phụ họa: “Đúng đấy, ở cái nhà khách nát này thêm một đêm nữa, thì lưng tôi cũng gãy mất. Hôm nay thế nào cũng phải về huyện.”

Hồ Hành Kiến cười lắc đầu: “Thanh niên gì mà chút khổ này cũng không chịu được, sao làm công ích chứ.”

Trần Thành cười hi hi.

Hồ Hành Kiến quay đầu nhìn Lục Viễn ở một bên không nói lời nào: “Đúng rồi, thầy Lục, chúng tôi định đi thăm mấy gia đình nghèo nhất trong thôn, quyền tặng chút tiền cho họ. Trưởng làng Hường nói thầy hiểu rõ hơn cô ấy, lát nữa làm phiền thầy rồi.”

Lục Viễn nói: “Không cần khách sáo.”

Tiếng còi xe vang lên dưới lầu, xe đã đến.

Đoàn người xuống lầu, Hường Vân xách một túi đồ ăn sáng đi tới, chia cho mọi người. Vì trong xe đựng quần áo quỳên tặng cho trường tiểu học Hồng Khê, nên không những chứa đầy trong cốp sau, mà cả ghế ngồi cũng đựng một ít. Hôm qua chỉ có ba người nên còn tiện, hôm nay thêm Hường Vân, đương nhiên xe chật, đặc biệt là con đường xuống thôn xóc nảy, dù thế nào cũng bất tiện.

Mọi người đang bàn bạc ngồi thế nào, Tạ Vũ liếc mắt về phía chiếc motor Lục Viễn đẩy tới, nói: “Tôi ngồi xe motor của Lục Viễn.”

Nào ngờ cô vừa nói xong thì bị Trần Thành gạt bỏ ngay: “Vây bất tiện lắm. Lát nữa cô phải phỏng vấn, còn chụp ảnh chúng tôi trên đường xuống thôn nữa. Nếu cô ngồi motor thì chỉ có thể chụp bên ngoài xe thôi.”

Hường Vân nghe vậy nói: “Tạ Vũ ngồi xe đi, có thể nhân tiện phỏng vấn giáo sư Hồ. Tôi ngồi xe motor của Lục Viễn được rồi.”

Tạ Vũ nhếch khóe môi: “Được.”

Cô liếc nhìn Lục Viễn, vừa vặn nhìn thẳng ánh mắt anh đang nhìn mình.

Hường Vân đi tới, ngồi lên xe motor. Ô-tô ở phía trước, xe motor ở phía sau. Tạ Vũ ngồi trên ghế phụ lái, bật máy ghi âm bắt đầu cuộc phỏng vấn dọc đường.

Phong cảnh làng quê dọc đường chậm chậm trôi qua, trong không gian nhỏ hẹp, Hồ Hành Kiến phát biểu luận ba hoa về trẻ em bị bỏ lại và giáo dục miền núi. Anh ta thật sự là một chuyên gia, tài ăn nói cũng giỏi, nói rõ ràng đầu ra đuôi, lại mang theo tình cảm. Ngay cả Tiểu Lưu lái xe cũng cảm động vì trình độ của anh ta, thỉnh thoảng phụ họa biểu đạt sự kính nể.

Nhưng Tạ Vũ lại chẳng có cảm giác gì, đặc biệt là sau khi trải qua hai chuyện thật ra không tính là chuyện gì ngày hôm qua, cô cũng chỉ cười thầm ha ha với những phát biểu của đại giáo sư.

Đường xá xóc nảy, Tạ Vũ thỉnh thoảng quay đầu hỏi vài câu, ánh mắt lại luôn nhìn qua cửa sổ sau xe. Lục Viễn đang lái motor theo ở phía sau mấy mét, Hường Vân ngồi sau lưng anh, hai tay vịn vai anh.

Hai người nói chuyện suốt. Tuy phần lớn là Hường Vân nói, nhưng nét mặt Lục Viễn hiếm khi không lạnh lùng như thường ngày, thỉnh thoảng nghe được chỗ thú vị nào đó, thậm chí anh khẽ mỉm cười.

Khi Hồ Hành Kiến nói, Tạ Vũ lặng lẽ lấy đi động mình ra, bật inbox, thấy tin nhắn tới qua, vô thức mỉm cười.

Đến cuối đường xe chạy, Tiểu Lưu dừng xe, mấy người xuống xe.

Trong xe có cả thầy sáu, bảy túi quần áo quỳên tặng lớn. Hường Vân đi cùng Lục Viễn đến tiệm tạp hóa ven đường gọi người, nhưng lần này không may, chỉ có một dân làng có thể giúp đỡ.

Trần Thành đề túi quần áo nặng nhất lên lưng dân làng kia, hai túi nặng khác chia cho Lục Viễn và tài xế Tiểu Lưu. Nhưng Hồ Hành Kiến đi không bao xa đã thở hổn hển: “Ôi, lớn tuổi thật sự không đi được, vác chút đồ này đã cố sức lắm rồi.”

Tiểu Lưu vội nói: “Thầy Lục, tôi thấy thầy trẻ tuổi có sức, có thể vác giúp giáo sư Hồ không?”

Lục Viễn hờ hững ừm một tiếng, đi đến bên cạnh Hồ Hành Kiến cầm lấy túi quần áo của anh ta, vác trên vai. Tạ Vũ liếc nhìn Hồ Hành Kiến, người này vốn chẳng đồ một giọt mồ hôi, trên người không còn gánh nặng, đang cầm máy ảnh trên cổ nhàn hạ thoải mái chụp ảnh xung quanh.

Cô thầm cười giễu một tiếng, đi lên trước khẽ hỏi sau lưng Lục Viễn: “Anh có được không?”

“Không sao.” Lục Viễn nói.

Nơi cổ anh có mồ hôi chảy xuống, Tạ Vũ biết trước đây người đàn ông này cũng sống an nhàn sung sướng.

Đến trường tiểu học Hồng Khê, hiệu trưởng Điền ra giúp đỡ. Thấy mọi người vác túi lớn túi nhỏ, ông ấy rất cảm kích bắt tay hỏi han Hồ Hành Kiến.

Lúc này đang là giờ học, bọn trẻ thấy người lạ đến cũng rất phấn khởi, rồi hơi xấu hổ núp một bên xì xào bàn tán. Có mấy đứa còn nhớ Tạ Vũ, ngây ngô cười hì hì với cô.

Ba chị em nhà họ Hường quen với Tạ Vũ nhất, vẫn còn nhớ cô.

Hiệu Quyên và Hiệu Cương chạy tới: “Chị phóng viên, chị lại đến thăm bọn con ạ?”

Tạ Vũ xoa đầu Hiệu Cương: “Đúng vậy, chị tới thăm bọn em”

Đầu bên kia mấy người đã chào hỏi xong, Trần Thành kêu mọi người mang quần áo vào lớp, phân phát cho bọn trẻ.

Bọn trẻ thấy sắp phát quần áo thì rất phấn khởi. Hồ Hành Kiến đứng trên bục giảng hướng về phía những đứa trẻ này, bắt đầu thao thao bất tuyệt như diễn thuyết. Trần Thành bảo mọi người xếp hàng phát quần áo.

Tạ Vũ đứng ở cửa đang giờ máy ảnh chụp ảnh. Bên tai nghe được tiếng thờ dài của hiệu trưởng. Cô quay đầu khẽ hỏi: “Sao vậy? Hiệu trưởng?”

Hiệu trưởng Điền thấp giọng nói: “Mấy tháng nay chúng tôi nhận được rất nhiều quần áo cũ quyên tặng. Thật ra trẻ em trong núi tuy nghèo, nhưng quần áo chưa chắc thiếu thật, đặc biệt là rất nhiều bộ cũng không thích hợp cho bọn trẻ mặc. Nói là quyên góp cho người lớn trong nhà, nhưng người lớn cũng chẳng có mấy người ở nhà, đâu có dùng tới.”

Tạ Vũ quay đầu nhìn về phía lớp học, quả nhiên thấy những bộ quần áo quyên tặng kia có rất nhiều cái kiểu dáng đều không thích hợp, thậm chí nhiều bộ toàn là quần áo của người lớn. Lúc phát cũng không phân loại ra người lớn trẻ nhỏ, hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Làm công ích mà làm qua loa như vậy, cô cũng không còn lời nào để nói.

May mà bọn trẻ ngây thơ, không có năng lực phân biệt đúng sai, lấy được quần áo đều rất vui.

Tạ Vũ chụp mấy tấm ảnh, quay đầu tìm kiếm bóng dáng Lục Viễn, nhưng lại thấy anh đứng hút thuốc bên sân thể dục, Hường Vân đứng bên cạnh nói chuyện với anh.

Khi cô ấy nói chuyện luôn nhìn mặt anh, khoảng cách xa xa, Tạ Vũ gần như có thể cảm nhận được ánh mắt đó. Cô nhớ đến cảnh Hường Vân đứng trên đường nhìn theo họ ngồi xe lỏi rồi khỏi lần trước.

Chính là ánh mắt này, chân thành chăm chú. Cô nghĩ, nhất định khác hoàn toàn kẻ ranh ma mình đây.

Cô nhìn đến xuất thần. Lục Viễn chợt ngẩng đầu xoay sang nhìn về phía cô. Anh khẽ nheo mắt, trong ánh mắt đó có sự hoang mang và như có điều suy nghĩ mà Tạ Vũ từng thấy.

Trái tim cô mơ hồ trở nên mềm yếu.

Quần áo phân phát xong rất nhanh.

Đoàn người lại ngồi một chút ở văn phòng bên cạnh.

Hiệu trưởng Điền cười nói: “Tôi thay mặt bọn trẻ cảm ơn giáo sư Hồ và quỹ Tân Miêu. Cảm ơn sự quan tâm của mọi người dành cho trẻ em miền núi chúng tôi.”

Hồ Hành Kiến cười: “Đây là điều chúng tôi nên làm. Không biết chỗ mọi người còn khó khăn gì mà chúng tôi có thể kịp thời giúp đỡ không?”

Hiệu trưởng Điền ngập ngừng một chút: “Thật ra tôi ngại mở cái miệng này lắm, nhưng khi các anh vừa đến thấy ở cổng có một con sông, bây giờ không có mưa thì còn đỡ. Nhưng miền nam chúng tôi mưa nhiều, mưa một cái là nước sông dâng lên, bọn trẻ qua sông không chỉ là chuyện phiền phức mà cũng nguy hiểm. Trường luôn muốn xây một cây cầu, nhưng xây cầu trên núi, dù là cây cầu nhỏ thì cũng là một công trình lớn. Trường không có kinh phí, chính quyền địa phương ngay cả quốc lộ cũng chưa thông đến thôn, cũng không lo được cây cầu đó.”

Hồ Hành Kiến nói: “Chuyện này không thành vấn đề. Tôi về thảo luận với quỹ một chút, cố gắng hết sức lo chu đáo chuyện này trong kì nghỉ hè.”

Hiệu trưởng Điền mừng rỡ, kích động nắm tay Hồ Hành Kiến: “Vậy thật là cảm ơn giáo sư Hồ.”

Hường Vân cũng nở nụ cười: “Nếu xây cầu xong, thì sau này bọn trẻ đi học đúng là vừa thuận lợi vừa an toàn.”

Mấy người nói thêm một lúc, Hồ Hành Kiến nhìn đồng hồ đeo tay: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi còn phải đi thăm dân trong thôn, không trò chuyện thêm. Hiệu trưởng Điền chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Lục Viễn trông bọn trẻ trong lớp, chờ hiệu trưởng quay lại lớp thay anh, anh dẫn mọi người cùng lên đường.

Hương Vân sắp lại bên cạnh anh, nén sự vui vẻ nói nhỏ: “Giáo sư Hồ đồng ý giúp xây cầu rồi.”

Lục Viễn ngược lại chỉ ừm một tiếng rất nhạt, không biết là tỏ vẻ trong dự liệu, hay là không quá để ý.

Hương Vân lùi ra sau hai bước, đi đến bên cạnh Tạ Vũ, hỏi: “Hôm nay cô phải về huyện chung với giáo sư Hồ sao?”

Tạ Vũ gật đầu: “Ừm, hôm nay về huyện, ngày mai bay về Thượng Hải.”

Hương Vân buông tiếng thở dài có phần đáng tiếc: “Hiếm khi gặp lại, nhưng cô đến đi vội vàng, đáng tiếc thật.”

Tạ Vũ khẽ nói: “Không phải cô cũng sắp đi Thượng Hải sao? Chậm nhất là sang năm chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau rồi.”

Hương Vân nói: “Cũng phải, sau này ba người chúng ta cũng có thể thường xuyên gặp nhau.”

Tạ Vũ biết ba người cô ấy nói là chỉ ai. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Viễn phía trước. Thân hình cao lớn của anh đi không nhanh không chậm trên con đường nhỏ hẹp, dường như không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ phía sau.

Cho dù trong cuộc trò chuyện này thật ra có cả anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bất đồng

Chọn ba gia đình nghèo nhất để đi thăm, một gia đình trong đó chính là nhà ba chị em họ Hương. Thật ra chỉ là thăm hỏi cười ngửa xem hoa, Hồ Hành Kiến gửi ít tiền và hai túi quần áo cho người già trẻ em bị bỏ lại, Tạ Vũ chụp cảnh này.

Nhà họ Hương ở trên núi là gia đình cuối cùng, sau khi gửi tiền chụp ảnh xong, mấy người ngồi ở công sân nghỉ một chút. Lục Viễn như cũ nhân lúc rảnh rỗi đi giúp gánh nước.

Hương Vân đi theo sau với anh.

Hồ Hành Kiến trò chuyện một câu với ông cụ, đột nhiên chú ý đến bộ trang phục dân tộc truyền thống ông cụ mặc trên người, hỏi: “Đây là quần áo mọi người tự làm sao?”

Bác Hương gật đầu, cúi xuống nhìn quần áo: “Quần áo mấy chục năm rồi, trước kia toàn là tự làm cả. Đây là bộ mà trước đây bà cố tôi tự tay làm cho tôi đấy.”

“Vải này cũng là tự bà cụ dệt sao?”

Bác Hương cười: “Đúng vậy, tự dệt vải tự nhuộm, từng đường kim mũi chỉ may thành, thanh niên bây giờ đều không biết đâu.”

Hồ Hành Kiến chặc chặc hai tiếng: “Quần áo mấy chục năm mà còn giữ được tốt thế này, kĩ thuật cũng rất hiếm thấy, cúc áo và thêu thùa đều làm rất tinh xảo.” Nói xong lại hỏi, “Nhà cụ còn quần áo kiểu xưa thế này không?”

Bác Hương nghĩ nghĩ: “Còn một bộ để dưới đáy rương, là của mẹ tôi, mãi cũng chẳng lấy ra nữa, không biết trông ra sao rồi. Giáo sư Hồ muốn xem không?”

“Muốn muốn muốn.”

Tạ Vũ mờ mờ nhìn Hồ Hành Kiến theo ông cụ vào phòng. Người trí thức cảm thấy hứng thú với những món đồ cổ cũng chẳng có gì lạ. Cô không tò mò nhiều như vậy, chạy đến đầu con đường nhỏ dẫn đến giếng nước kia xem hai người vừa đi gánh nước.

Lục Viễn và Hương Vân đã về. Lục Viễn đi đằng trước, Hương Vân đi phía sau, hai người vừa nói vừa cười, trên con đường nhỏ không một bóng người giữa núi rừng ngược lại cũng có vẻ hài hòa.

Tạ Vũ bĩu môi, nhân lúc hai người chưa phát hiện ra mình thì trở về chỗ cũ.

Lục Viễn đổ nước xong, Hồ Hành Kiến và bác Hương đã đi ra. Hồ Hành Kiến gọi Tạ Vũ: “Tiểu Tạ, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta xuống núi thôi.”

Tạ Vũ gật đầu, thấy Lục Viễn đầu đầy mồ hôi đổ nước vào cái lu trong bếp xong đi ra, tạm biệt bác Hương.

Khi xuống núi, Hồ Hành Kiến trông rất vui. Tạ Vũ tò mò hỏi: “Giáo sư Hồ, có chuyện gì mà vui vậy? Lần này đến núi khảo sát xem ra có thu hoạch rất lớn nhỉ?”

Hồ Hành Kiến gật đầu: “Thu hoạch rất lớn.”

Sau đó lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về giáo dục nông thôn miền núi như thế nào ra làm sao. Khảo sát không đến một ngày mà anh ta nói đâu ra đấy, cũng khó trách anh ta được người khác tôn sùng.

Khi anh ta nói chuyện, Tạ Vũ bình tĩnh quay đầu liếc nhìn Lục Viễn đi phía sau, phát hiện sắc mặt anh lạnh lùng, thoáng lộ vẻ châm biếm.

Đến chân núi, trường tiểu học Hồng Khê ở bên kia sông, Hường Vân mở miệng: “Lục Viễn, anh về đi, không cần tiễn đâu, tôi dẫn mọi người ra là được rồi.”

Lục Viễn thân nhiên nói: “Không sao, đúng lúc tôi cũng phải vào chợ một chuyến nữa, hôm qua quên mua đồ phải mua rồi.”

Hường Vân cười: “Mua gì thế? Ngày mai trường thi xong là nghỉ rồi, không cần mua thức ăn nữa mà.”

“Không phải mua thức ăn.” Lục Viễn nói, “Là mua chút đồ dùng của tôi.”

Tạ Vũ nói xen vào: “Vậy thì đúng là quá tốt rồi. Đường vào làng quả thật xóc quá, tôi ngồi ô-tô hơi say xe, vừa vặn có thể ngồi xe motor của Lục Viễn.”

Cô nói xong như cười như không nhìn anh.

Lục Viễn nhếch khóe môi, quay đầu đi khẽ cười một tiếng.

Hường Vân ngược lại không suy nghĩ nhiều, cũng không thấy được hành động qua lại tế nhị giữa hai người, cười gật đầu: “Vừa hay.”

Mấy người nói chuyện riêng với nhau, đi đến đầu đường.

Lục Viễn lái motor, Tạ Vũ ngồi sau anh, hai tay ôm thắt hông anh, nói nhỏ sau lưng anh: “Tôi thấy hình như hôm nay anh không vui lắm, sao vậy?”

Lục Viễn nổ máy xe, hơi hốt nói: “Thấy mấy người làm dáng này vui không nổi.”

Tạ Vũ cười nói: “Tôi là người giúp đỡ làm dáng, nên anh thấy tôi cũng không vui?” Xe lên đường, nảy mạnh lên một cái. Tạ Vũ theo bản năng ôm chặt anh, gần như dính vào sau tai anh nói, “Có phải không?”

Lục Viễn nói: “Không phải.”

“Tôi thấy là phải.”

“Không phải.”

Tạ Vũ cười khẽ một tiếng, lại nói: “Vậy sau khi tôi về Thượng Hải, anh gọi điện thoại cho tôi được không?”

“Không được.”

Tạ Vũ xì một tiếng, thuận miệng hỏi: “Tại sao?”

“Cô cũng chưa từng gọi cho tôi.”

Tạ Vũ ngẩn ra một chút, rớt cuộc cười thành tiếng: “Được, vậy tôi gọi cho anh.”

Lục Viễn trầm mặc rất lâu, giữa sự im lặng này chỉ có tiếng gió thổi qua. Sau đó Tạ Vũ nghe thấy anh nói: “Không cần đâu.”

Tạ Vũ thoáng sững sốt, cảm giác buồn bã gần đây thỉnh thoảng tập kích cô ập tới lần nữa, cô không nói gì thêm.

Vào làng, xe dừng trước cửa, Hường Vân từ trong xe bước xuống.

Lục Viễn dừng motor bên cạnh ô-tô. Tạ Vũ chậm rãi xuống xe, đứng bên cạnh anh: “Tạm biệt.”

Lục Viễn nhìn cô bằng một vẻ mặt không phân biệt rõ, thấp giọng nói: “Tạm biệt.”

Tạ Vũ mở cửa ghế phụ lái, ngồi vào. Ánh mắt Lục Viễn theo sau lưng cô, tiếp đó lại chuyển qua hai người ngồi hàng sau, đột nhiên sắc mặt thay đổi. Anh xuống xe motor, gõ mạnh cửa xe.

Tạ Vũ nghe tiếng quay đầu lại, thấy khuôn mặt phẫn nộ của Lục Viễn ngoài xe.

Hồ Hành Kiến mở măt, mở cửa hỏi: “Thầy Lục, sao vậy?”

Cửa xe vừa hé một chút, Lục Viễn kéo giắt ra, khom người chui vào trong xe, lôi một bộ quần áo trong túi của Hồ Hành Kiến trên ghế, nổi giận đùng đùng hỏi: “Đây là cái gì?”

Tạ Vũ phát hiện ra khác thường, xuống xe nhìn về phía bộ đồ trong tay anh. Là bộ quần áo cô chưa từng thấy qua, nhưng kiểu dáng và cách làm rất giống bộ mà ban nãy bác Hường mặc, có điều trông cổ xưa hơn, đường thêu trên đó cũng tinh xảo hơn.

Hồ Hành Kiến nhú mảy, ung dung thong thả xuống xe: “Thầy Lục, thầy đang làm gì vậy? Bộ đồ này là tôi mua từ chỗ bác Hường.”

Lục Viễn hỏi: “Mua bao nhiêu tiền?”

Hồ Hành Kiến nói: “Năm trăm tệ.”

Lục Viễn cười khẩy một tiếng: “Giáo sư Hồ, anh đúng là được đấy. Năm trăm tệ đã lừa được gia sản cất giấu kĩ của nhà người ta rồi.”

Hồ Hành Kiến nhú mảy chặt hơn: “Anh nói câu này là có ý gì?”

“Bác Hường là người dưới quê nên không biết, anh còn không rõ giá trị của bộ quần áo này sao.”

Hồ Hành Kiến nói: “Đây là bác Hường tự nguyện bán cho tôi. Thầy Lục đang xen vào việc của người khác đấy.”

Lục Viễn hừ một tiếng, móc ví, lấy trong đó ra ba trăm tệ, rồi nói với Tạ Vũ: “Cho tôi mượn hai trăm.”

Tạ Vũ lập tức lấy tiền đưa cho anh.

Anh đưa năm trăm tệ cho Hồ Hành Kiến: “Bộ đồ này không thể bán cho anh như vậy được. Tôi sẽ mang về cho bác Hường.”

Hồ Hành Kiến cười khẩy: “Một giáo viên hỗ trợ giáo dục ở trường tiểu học làng quê như anh là cái thứ gì. Đồ tôi bỏ tiền mua, dựa vào cái gì mà anh lấy lại.”

Lúc này tài xế Tiểu Lưu xuống xe, nói giúp: “Thầy Lục, việc này đúng là thầy không đúng rồi. Giá trị của bộ quần áo này thế nào một người quê mùa như tôi không hiểu, bác Hường càng không hiểu. Giáo sư Hồ cho ông ấy năm trăm tệ là lời hơn bộ đồ để trong nhà này bao nhiêu rồi. Người ta hai bên tình nguyện mua bán mọi người đều vui, thầy quấy rối như vậy không hay đâu.”

Lục Viễn để ngoài tai, nhét tiền vào tay Hồ Hành Kiến: “Giáo sư Hồ, làm người phải dựa vào lương tâm. Anh có thân phận có địa vị, lừa người dưới quê người ta như vậy, trong lòng vui vẻ sao?”

Hồ Hành Kiến nói: “Bộ đồ này để trong nhà ông cụ đó thì có ích gì? Chi bằng đưa cho tôi để nó phát huy giá trị.”

Lục Viễn nói: “Nhưng giá trị đó chỉ thuộc về anh.”

Tạ Vũ nói xen vào: “Nếu bác Hường đồng ý bán bộ đồ này, thì tôi giúp bác ấy tìm người mua. Giáo sư Hồ, anh cũng thấy gia đình ông cụ nghèo thế nào mà, anh cũng không đến mức thiếu số tiền này, đừng cướp nghèo chia giàu nữa.”

“Cô ——” Hồ Hành Kiến tức đến độ xanh mét cả mặt mảy, “Tiểu Tạ, cô là phóng viên đi cùng chúng tôi, không giúp tôi lấy lại bộ đồ, mà còn nói giúp người đàn ông ngang ngược không biết lý lẽ này. Cô có tin tôi về tìm tổng biên tập của cô khiếu nại cô không?”

Tạ Vũ cười: “Tin chứ, anh với tổng biên tập chúng tôi là bạn, nếu anh đi tố tôi một vố, quả thật có thể khiến tôi khó chịu. Nhưng tốt xấu gì anh cũng là giáo sư nổi tiếng, người phụ trách của quỹ công ích, trên mạng khen ngợi rất nhiều. Nhưng hành vi hai ngày nay của anh, một phóng viên vô lương tâm như tôi cũng có phần không nhìn nổi đấy.”

“Tạ Vũ, cô nói năng chú ý một chút. Hai ngày nay tôi thế nào? Ngần dậm xa xôi đến miền núi khảo sát đều là vì sự nghiệp công ích.”

Tạ Vũ nhúng mảy, không nhanh không chậm nói: “Ngần dậm xa xôi đến làm công ích, sau đó nhân tiện ăn món ăn dân dã chơi gái rồi lừa người làng quê ngu dốt không biết gì?”

Sắc mặt Hồ Hành Kiến trắng bệch: “Tạ Vũ, cô đừng ngậm máu phun người.”

“Có phải ngậm máu phun người hay không, bản thân anh rõ nhất.” Cô nhún nhún vai, “Xem ra tôi cũng không cần về Thượng Hải chung với các anh rồi.”

Hồ Hành Kiến không cam lòng nhìn bộ đồ trên tay Lục Viễn, lạnh lùng nói: “Tiểu Lưu, chúng ta đi.”

Tạ Vũ vẫy vẫy tay: “Tạm biệt.”

Tiểu Lưu lắc đầu, chặc chặc hai tiếng, lên xe nổ máy, chạy vụt đi.

Hường Vân thở phào một hơi, nhìn về phía Lục Viễn nói: “Bộ đồ này thật sự rất quý giá sao?”

Lục Viễn gật đầu: “Trước kia tôi thấy qua ở nhà bác Hường, là của mẹ bác ấy để lại, quần áo truyền thống Thổ Gia thủ công thuần, bây giờ về cơ bản không còn nữa. Ông cụ không biết, chỉ giữ gìn như một món tài sản trong nhà thôi, khi đó tôi cũng không để ý. Sau này thấy bộ tương tự trong một chương trình tivi mới biết giá loại quần áo dân tộc này trên thị trường sưu tầm có thể đến sáu con số. Nhưng tôi không có khả năng giúp tìm người mua, từ từ cũng quên mất.”

Hường Vân hít vào một hơi khí lạnh.

Tạ Vũ nói: “Tên họ Hồ tên Thú này chắc là chuyên gia, trái tim đúng là đủ đen tối.”

Hường Vân lắc đầu than: “Loại người này làm công ích, sợ chẳng qua cũng chỉ là mua danh trục lợi thôi.” Cô ấy chợt hỏi như nhớ đến gì đó, “Đúng rồi, điều ban nãy cô nói với anh ta là thật sao?”

Tạ Vũ gật đầu: “Tôi qua ở nhà khách, Lục Viễn cũng thấy.”

Hường Vân cười mỉa hai tiếng: “Mặt người dạ thú.” Xong lại nói, “Nhưng Tạ Vũ cô vẫn nói trúng tim đen, ban nãy sắc mặt Hồ Hành Kiến trắng bệch không còn chút máu.”

Tạ Vũ nói: “Đoán chừng bây giờ đang gọi cho tổng biên tập của tôi tố cáo tôi đây.”

“Nghiêm trọng không?” Lục Viễn đột nhiên hỏi.

Tạ Vũ nhìn anh một cái, lắc đầu: “Không sao, cùng lắm là bị mắng một trận thôi. Cái chuyện công tác làm đáng này vốn chẳng có ý nghĩa, là ông ấy cứ khăng khăng bắt tôi tố, còn không cho phép tôi phát câu chút à?”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, lại hỏi: “Vậy hôm nay cô đi sao?”

Tạ Vũ chưa kịp trả lời, điện thoại vang lên, lấy ra nhìn, quả nhiên là tổng biên tập lão Trương gọi tới. Cô cười khẽ một tiếng nhận máy.

Đầu kia ồm ồm cho cô một trận. Tạ Vũ nghe tai này lọt tai kia, chờ lão Trương mắng xong, cô nói: “Nói xong chưa? Nói xong rồi thì đến lượt tôi nói. Hồ Hành Kiến chính là một tên cặn bã, muốn tôi xin lỗi anh ta là không thể nào. Tôi muốn xin nghỉ, mấy ngày nữa về.”

Không chờ đầu bên kia từ chối, cô đã cúp máy.

Hường Vân bật cười thành tiếng: “Tạ Vũ, cô lợi hại thật.”

Tạ Vũ nói: “Cái chính là tổng biên tập chúng tôi là một con cạp giấy, không có gì đáng sợ đâu. Hơn nữa không ở được chỗ này thì tự có chỗ khác, cùng lắm là đổi chỗ khác. Dù gì trong nghề tôi cũng có chút danh vọng.”

Hường Vân hỏi: “Vậy hôm nay cô đi đâu? Ở trong làng sao?”

Ánh mắt Tạ Vũ nhìn về phía Lục Viễn, cô hơi hột nói: “Đến tiểu học Hồng Khê đi, vừa vặn xem kì thi cuối kì ngày mai ra sao. Sau đó cứ nhân cơ hội lần này tham quan danh lam thắng cảnh ở đây.”

Hường Vân hiểu rõ gật đầu: “Như vậy hả, vậy Lục Viễn anh chăm sóc Tạ Vũ cho tốt nhé.”

Lục Viễn nhàn nhạt ừm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đêm không ngủ

Hường Vân dẫn hai người đến nhà ăn của chính quyền làng ăn chút cơm trưa đơn giản.

Giữa phụ nữ với phụ nữ lúc nào cũng dễ có đề tài, đặc biệt là phụ nữ xấp xỉ tuổi nhau. Tạ Vũ rất có hứng thú với bản thân cô gái Hướng Vân này, trên người cô ấy có quá nhiều mào mà một người làm truyền thông thấy hứng thú. Ví dụ như tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, trở về quê hương phát triển, giấc mộng tan biến, sắp trở về thành phố lớn.

Đây thật ra cũng là khắc họa của thế hệ thanh niên. Lý tưởng thời trẻ luôn được tô vẽ quá mức, nhưng hiện thực thường khác biệt. Mà con người luôn có bản năng thấy việc lợi thì hăm hở chạy tới, thấy việc hại thì tránh xa, giống như nước ấm nấu ếch, phần lớn con ếch sẽ chọn bắt tay giảng hòa với cuộc sống liếc cái là nhìn thấy hết này, nhưng cũng có một phần nhỏ trước khi chết sẽ dùng chút sức lực cuối cùng giãy nảy ra khỏi nồi nước ấm đó, tìm kiếm lại lối sống được công nhận hơn trong thế tục.

Đương nhiên, đây cũng là một cách khác để thỏa hiệp với cuộc sống.

Nhưng ngoài những mác này ra, điều Tạ Vũ thấy hứng thú hơn là tâm tư rõ ràng mà Hường Vân dành cho Lục Viễn. Cô không có hội chứng đạo đức cực đoan, nhưng đối với cô gái tốt này, vì một người đàn ông, vậy mà cô có chút cảm giác chột dạ không sao nói rõ được như thế.

Khi hai người phụ nữ trò chuyện, Lục Viễn gần như không xen vào. Anh ở lâu trong thôn không có internet, hoàn toàn xa lạ với những đề tài nóng trên mạng mà hai người nói.

Về đến trường tiểu học Hồng Khê là đã hơn bốn giờ chiều, bọn trẻ đang tan học. Hiệu trưởng Điền thấy một mình Tạ Vũ trở lại chung với Lục Viễn thì rất bất ngờ. Tạ Vũ không nói nhiều, chỉ nói muốn chụp ít ảnh thi cuối kì.

Kí túc xá vẫn là phòng của Trần Tâm Duyệt lần trước. Lục Viễn lấy cho cô hai tấm chăn mỏng giúp cô trải lên chiếc giường ván gỗ. Tạ Vũ giầy vò một ngày, cũng không tiến lên giúp, chỉ ngồi một bên nhìn anh làm một cách thành thạo.

Hai người nhất thời đều im lặng.

Lúc ra cửa, Lục Viễn nhìn cô một cái, hờ hững nói: “Hôm nay bận cả ngày rồi, ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm, anh cũng vậy.”

Có lẽ là mệt thật nên chưa đến mười giờ, Tạ Vũ vậy mà nằm trên giường rồi ngủ thiếp đi.

Ngủ không biết bao lâu, đột nhiên bị tiếng mưa rơi xuống mái hiên đánh thức. Chờ cô tỉnh táo lại, cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, vươn tay sờ, mới phát hiện là mái nhà đang dột.

Cô vội ngồi dậy cuộn chăn lại. Bật đèn nhìn, quả nhiên là chỗ đầu giường có nước mưa nhỏ xuống. Mà lúc này ngoài phòng mưa to gió lớn, trên mái ngói toàn là tiếng bộp bộp.

Đối với Tạ Vũ sống ở miền nam nhiều năm mà nói, mưa gió đến bất chợt này ngược lại cũng không xa lạ gì. Nhưng trên giường bị dột, cô không cách nào ngủ tiếp được.

Móc di động ra xem, mới vừa qua mười hai giờ.

Cô xoa xoa trán, mở cửa ra, một cơn gió mang theo hơi nước thổi vào khiến cô không kim được hắt hơi một cái. Nhưng vì tiếng mưa rơi rất lớn, nên vào buổi tối tiếng hắt hơi này cũng không đột ngột lắm.

Đêm mưa rất tối, dãy núi xung quanh cũng rơi vào trong màn đêm, không nhìn ra đường nét. Ngoài phòng của Tạ Vũ thì không còn bất kì ánh sáng nào nữa. Một dãy kí túc xá im phăng phắc.

Cô quay đầu nhìn căn phòng tối om bên cạnh, chắc hẳn Lục Viễn đang ngủ say. Nhưng chỉ chốc lát sau, căn phòng đó đột nhiên sáng đèn, một tiếng cọt kẹt, Lục Viễn đi từ bên trong ra.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Tạ Vũ bất đắc dĩ nói: “Giường bị dột.”

Lục Viễn đi tới, đứng ở cánh cửa sau lưng cô, nhìn vào trong, thấy nước mưa đang nhỏ xuống giường, khẽ nhún mày: “Vậy tại sao không gọi tôi?”

Tạ Vũ ngược lại tỏ vẻ không hề gì: “Giờ này chẳng muốn đánh thức anh. Không phải ngày mai thi cuối kì sao? Dù sao thì tôi cũng hay thức đêm, ban này ngủ một giấc rồi nên bây giờ cũng không mệt lắm.”

“Nên cô định đứng chờ mưa tạnh à? Mưa tạnh thì cũng không ngừng dột ngay đâu.” Lục Viễn vừa nói vừa đi vào, ôm tấm chăn cô để ở chân giường lên xoay người đi đến cửa: “Sang phòng tôi đi.”

Tạ Vũ thoáng sửng sốt, đi theo sau.

Lục Viễn ném chăn lên giường, rút tấm chăn mỏng trên giường của mình ra, rồi đi lấy một cây dù cán dài treo trên thành giường: “Cô ngủ ở đây, tôi đến văn phòng bên ngoài ngủ.”

Anh mới đi hai bước, Tạ Vũ nắm tay anh lại, hỏi: “Anh ngủ dưới đất ư?”

“Văn phòng có một cái ghế dựa.”

Tạ Vũ nói: “Đùa gì thế?” Dứt lời, liếc nhìn giường anh, “Nếu đã như vậy, thì hai chúng ta ráng chen chúc một đêm đi.”

“Không cần đâu.”

Tạ Vũ giễu: “Anh sợ cái gì? Sợ tôi ăn anh à?”

Lục Viễn khẽ nhú mày.

Tạ Vũ lại nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm hành động cảm thù đâu.” Nói xong, nói như đùa, “Vì tôi không mang áo mưa.”

Sắc mặt Lục Viễn sầm xuống. Anh vòng qua cô đi đến mép giường, để chân lên giường.

Tạ Vũ tiếp tục hỏi đùa: “Nhưng anh có chuẩn bị sẵn món đó không?”

“Cô ngậm miệng được rồi đấy.” Lục Viễn liếc cô một cái, “Lên giường, đi ngủ.”

Tạ Vũ nhếch miệng, gạt đầu, kéo dài giọng: “Ừm, lên giường ——”, dừng một chút, lại nói, “Đi ngủ.”

Tạ Vũ ngủ ở mé trong giường, Lục Viễn ngủ mé ngoài, nghiêng người đưa lưng vào trong, nửa bên dính vào bên mép giường, hai người cách nhau nửa mét. Sau khi nằm xong, anh kéo dây đèn bên giường, trong phòng lại tối om, tiếng mưa gió bên ngoài vô cùng rõ ràng.

Tạ Vũ đã tỉnh cả ngủ từ lâu. Đêm nay không có trăng, trong bóng tối cô không nhìn thấy anh, nhưng có thể tưởng tượng ra bờ lưng rắn chắc của anh ở gần trong gang tấc, giống như bờ lưng cô thấy bên dòng suối đêm hôm ấy.

Cô còn ngửi được hơi thở của anh, pheromone đàn ông, toàn bộ quần quanh giữa hơi thở.

Tạ Vũ vươn tay chọc anh.

“Làm gì đó?” Giọng anh lộ vẻ bức bối kiềm nén.

Tạ Vũ hỏi: “Bao lâu anh không làm với phụ nữ rồi?”

Lục Viễn trầm mặt.

Tạ Vũ lại hỏi: “Anh có muốn làm với tôi không?”

“Không muốn.”

Giọng anh lạnh lẽo, nghe có vẻ cực kì không vui.

Tạ Vũ cười khê: “Tôi đùa anh thôi, tôi cũng không muốn làm với anh.”

“Vậy thì cô ngậm miệng đi.”

Tạ Vũ chẳng để ý, nhích về phía anh, gần như dựa vào sau tai anh: “Vậy anh có từng làm qua với Hường Vân không?”

“Câm miệng!”

“Đây là đáp án gì vậy? Thừa nhận hay phủ nhận? Rốt cuộc có từng làm không? Tôi cảm thấy cô ấy tuy không tính là đại mỹ nhân, nhưng có khí chất lắm. Tôi là đàn ông, có lẽ cũng sẽ thích cô gái như cô ấy.”

Lục Viễn bật ngồi dậy: “Trong đầu cô có thể dừng cứ nghĩ mấy chuyện dơ bẩn này không? Tôi và Hường Vân chỉ là bạn bè bình thường, không phải ai cũng tùy tiện như cô đâu!”

Tạ Vũ cười ngồi dậy theo anh: “Nói như vậy là anh chưa từng làm với cô ấy? Hơn nữa, nam nữ hoan ái sao lại dơ bẩn? Tôi thấy anh ở trong núi lâu quá, đầu óc dần hết cả rồi.”

“Cô đúng là vô vị!” Lục Viễn xoay người ra vẻ như định xuống giường.

Tạ Vũ cười ôm lấy cổ anh từ phía sau, ghé vào sau tai anh: “Lục Viễn, lời tôi nói hôm qua là thật. Sau khi về Thượng Hải, tôi thường xuyên nhớ tới anh, nằm mơ cũng mơ thấy anh.” Cô dừng một chút, “Nhớ đáng về anh tắm bên dòng suối đêm hôm ấy.”

Giọng cô trầm thấp như mê hoặc.

Lục Viễn biết cô cố tình đùa mình, nhưng hô hấp vẫn không kiềm được mà trở nên dồn dập.

Nóng!

Rõ ràng mới đầu hạ, trong ngọn núi đang đổ mưa đêm, mát mẻ vô cùng. Nhưng anh chợt cảm thấy nóng đến độ có phần không chịu nổi.

“Cô tránh ra!” Lục Viễn trầm giọng nói, nhưng giọng nói đó lại mơ hồ hơi bất ổn.

Tạ Vũ nằm bò sau lưng anh, nhân lúc anh không chú ý đưa tay ra trước, sờ thân dưới anh một cái, sau đó nằm trên lưng anh, cười ha ha: “Lục Viễn, anh có phản ứng rồi, già vờ đứng đắn gì nữa chứ!?”

Lục Viễn then quá hóa giận hắt cô ra: “Tạ Vũ, cô đừng quá đáng!”

Tạ Vũ ngã xuống giường, ngược lại không đau, chỉ bị chấn động một chút, cô cười phóng túng hơn: “Vậy anh có thích Hương Vân không?”

Tuy tức giận, nhưng anh trả lời rất dứt khoát: “Không thích.”

“Vậy anh có thích tôi không?”

“Cô phiền quá!” Câu trả lời của Lục Viễn dứt khoát hơn.

Anh rút tấm chăn mỏng cô đè dưới người, cầm dù, xoay người đi ra ngoài.

Tạ Vũ vội nhảy xuống giường, kéo anh lại, nhin cười nói: “Anh đừng đi, tôi đảm bảo không chọc anh nữa đâu. Thật đấy.”

Lục Viễn đẩy tay cô ra: “Cút đi!”

Nói xong sầm mặt đi ra cửa.

Tạ Vũ lùi ra sau ngã xuống giường, cười nắc nẻ. Bản thân cô cũng thừa nhận hành động vừa rồi hèn hạ. Đối với người đàn ông như Lục Viễn mà nói, cách thức tán tỉnh này gần như ngang với sỉ nhục. Nhưng cô lại thấy rất vui, vì cô ý thức được, Lục Viễn đối với cô không chỉ đơn giản như tin nhắn “Từng nhớ tới” tối qua.

Cô nằm trên chiếc giường đơn sơ của anh, mùi đàn ông vẫn còn, là mùi khiến cô an tâm mê mệt. Trong mùi hương này, cô ngủ thật say.

Mà phía Lục Viễn đi đến văn phòng thì ruột gan rối bời. Anh lấy thuốc lá trong ngăn kéo, ngồi trên ghế dựa hút hết một điếu, sự khô nóng trong người cũng không thể lắng xuống.

Biết rõ cô chỉ trêu đùa anh, nhưng anh lại nảy sinh ham muốn với cô.

Anh hơi thở hỗn hển đứng dậy, dứt khoát chạy ra ngoài đứng trong cơn mưa ngoài mái hiên.

Nước mưa lạnh băng đổ xuống, thân thể lạnh dần, nhưng trong lòng càng bức bối hơn, lại cảm thấy hành động dầm mưa này vừa ngu vừa ngốc. Quan trọng nhất là quần áo ướt hết. Anh không thể không về kí túc xá lần nữa.

Động tác của Lục Viễn rất nhẹ, Tạ Vũ thở đều trên giường không có bất kì phản ứng gì. Chờ đến khi anh lau khô tóc trong bóng tối, thay đồ nằm trở lại giường, cô vẫn không hề hay biết.

Lục Viễn không nói được, cười một tiếng, rón rén nằm ở khoảng trống bên mép giường, sát vào rìa. Giày vò một trận anh ngược lại bình tĩnh không ít.

Hơi thở của phụ nữ ngay sau lưng, anh xoay người qua, trong bóng tối mơ hồ thấy khuôn mặt nghiêng của Tạ Vũ. Anh vươn tay, nhưng khi sắp chạm vào khuôn mặt ấy thì từ từ thu lại, lặng lẽ xoay người lại.

Tiếng mưa tí tách ngoài phòng rất lớn, nhưng anh biết sáng sớm ngày mai thức dậy, cơn mưa này sẽ tạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hôn

Sáng sớm, tiếng bước chân cùng tiếng bọn trẻ chơi đùa vang lên.

Lục Viễn mở mắt, đối diện một khuôn mặt đang mỉm cười phía trên. Anh ngủ bên mép giường, tựa như đột nhiên không kịp chuẩn bị, người lật ra bên ngoài một cái, lăn xuống giường.

Rầm một tiếng.

Tạ Vũ thấy vẻ mặt chật vật ngái ngủ của anh, cười lớn thành tiếng.

Lục Viễn liếc cô một cái, từ dưới đất đứng lên, phui phui bụi trên người, cúi đầu nhìn về phía người nửa nằm bên giường: “Cô làm gì đấy?”

Tạ Vũ nghiêng đầu nói: “Tôi đang do dự có cần hôn anh không, anh nên dậy trễ hơn chút nữa chứ.”

Lục Viễn xì một tiếng, lạnh mặt nói: “Vô vị.”

Tạ Vũ cười nói: “Nhưng anh về ngủ lúc nào vậy, tôi vậy mà chẳng cảm thấy chút gì, vừa mở mắt thấy anh ở bên cạnh, giật cả mình.”

Lục Viễn nói: “Cô ngủ như heo chết, đương nhiên không cảm thấy rồi.”

Tạ Vũ làm lơ ví dụ của anh, nằm ở chỗ anh đã ngủ nói: “Thật kì lạ. Bình thường giấc ngủ của tôi rất nông, không biết tại sao tối qua ngủ say vô cùng, không biết anh về lúc nào, bên ngoài mưa tạnh lúc nào cũng không biết. Tôi cảm thấy nhất định là vì liên quan đến anh.”

Lục Viễn không rõ vì sao, khẽ nhún mày: “Có ý gì?”

“Vi mùi của anh có tác dụng thôi miên tôi.”

Lục Viễn nói: “Nói vớ vẩn.”

“Anh không tin ư? Tôi cũng không tin, hay là tối nay thử lại lần nữa?”

Lục Viễn im lặng chốc lát, hỏi: “Cô không về sao?”

Tạ Vũ nói: “Anh muốn tôi đi?”

“Đó là chuyện của cô.”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, hỏi: “Nghỉ hè anh không về nhà thăm bố mẹ sao?”

Lục Viễn nói: “Không về. Học kì sau sẽ có giáo viên mới đến, nhân kì nghỉ này, tôi sửa kí túc xá lại một chút, rồi xây thêm một phòng nước có thể tắm được. Giáo viên và học sinh đều tiện hơn một chút.”

Tạ Vũ thoáng nghiêm mặt, hỏi: “Tự anh bỏ tiền ư? Anh không làm việc nhiều năm như vậy, còn bù tiền cơm nước của học sinh nữa. Còn đủ tiền sửa chữa không? Anh có cần tôi giúp không?”

Lục Viễn nói: “Không cần đâu. Tôi còn một ít tiền tiết kiệm, dù sao thì nửa năm sau chắc sẽ rời hẳn khỏi nơi này, bản thân làm thêm chút chuyện cuối cùng cho trường.”

Tạ Vũ cười cười, nói: “Lục Viễn, anh đúng là một người tốt.”

Lục Viễn mặt mày lạnh tanh nhìn cô một cái: “Chỉ là một chút chuyện trong khả năng cho phép mà thôi, đừng tăng bốc tôi.”

Tạ Vũ cười, lại hỏi: “Vậy sau khi rời khỏi là anh về Thượng Hải sao?”

Lục Viễn im lặng một lúc: “Cũng chưa chắc.”

Tạ Vũ hậm hực nói: “Anh đúng là chẳng cho tôi chút ảo tưởng gì cả.”

“Cô cần sao?”

“Anh cho tôi thì tôi cần.”

Lục Viễn xì khẽ một tiếng. Anh cầm lấy khăn vẩy vào mặt cô một cái: “Mau dậy đi. Cô ăn uống chưa ở đây thì cũng phải làm chút việc chứ. Hôm nay thi cuối kì, mấy ngày nay hiệu trưởng thấy không khỏe lắm, cô giúp coi thi hai lớp.”

“Không thành vấn đề.”

Tạ Vũ bò dậy, về kí túc xá bên cạnh, đánh răng rửa mặt xong, lấy di động ra bật lên.

Bên trong nhảy ra rất nhiều tin nhắn, phần lớn là Lý Hưng Ngộ gửi. Cô nhìn lướt hai cái, xóa hết.

Trường tiểu học thi cuối kì rất đơn giản, một buổi sáng là thi xong. Buổi trưa, Lục Viễn tiễn toàn bộ học sinh đi, sân trường nhỏ vốn náo nhiệt thoáng cái người đi nhà trống, trở nên yên tĩnh.

Vợ chồng hiệu trưởng cũng tạm biệt hai người, đi vào thành phố giúp nhà con gái trông cháu.

Thế là trong ngôi trường này chỉ còn lại Lục Viễn và Tạ Vũ.

Dưới sự đe dọa của Lục Viễn, Tạ Vũ ở văn phòng với anh, tốn hai tiếng chấm xong hết bài thi cuối kì.

Hỏi anh tại sao phải chăm xong trong hôm nay. Anh đã nói cơ hội này khó có được phải tận dụng thời cơ, nhân lúc có sức lao động miễn phí thì mau dùng một chút. Tạ Vũ vừa cảm nín vừa buồn cười.

Buổi trưa bầu trời trong vắt, mặt trời sáng ngời ngời treo trên bầu trời, rồi vì tối qua có một cơn mưa, nên bầu không khí trong lành say lòng người. Tạ Vũ chăm bài thi xong thì đến tầng đá bên sân thể dục ngồi, hít thở không khí trong lành, nghe tiếng dòng suối dâng trước, thả lỏng cơ thể.

Lục Viễn đi tới đá đá chân cô: “Đi lên núi với tôi.”

Tạ Vũ hơi nheo mắt hỏi: “Làm gì?” Nói xong lại cười, “Muốn tôi đã chiến với anh à?”

Lục Viễn mặt mày lạnh tanh, nhếch miệng cười nhạt, gõ đầu cô một cái: “Đầu óc cô có thể suy nghĩ việc khác không?” Anh gơ một cái giỏ tre lên, “Đi hái nấm. Khoảng thời gian này có mấy cơn mưa, trong rừng linh sam chắc có không ít nấm nhũ sinh mọc.”

Động tác của anh hiểm khi thân mặt, Tạ Vũ cười hỏi: “Nấm nhũ sinh? Là cái gì vậy?”

Lục Viễn nói: “Một loại nấm dại, ngon vô cùng. Con tôi muốn ăn thì mau đi theo tôi.”

Tạ Vũ từ trên tầng đá đứng dậy, cười nói: “Anh đúng là cái gì cũng biết.”

Ngon núi Lục Viễn dẫn cô đi khá xa, đi hơn nửa tiếng mới đến. Trong núi cây cối um tùm, không có hơi người. Tạ Vũ mới biết linh sam trong miệng người dân bản xứ chính là một loại thông đuôi ngựa.

Bùn đất kèm theo mùi nhựa thông mát lạnh khiến tinh thần người ta sáng khoái.

Thấy cô đứng không nhúc nhích, Lục Viễn sang giục cô: “Mau tìm đi, hái xong rồi về.”

Tạ Vũ nói: “Anh phải hái trước cho tôi một cây để tôi thấy nó ra sao chứ.”

Lục Viễn cúi người xuống, gạt lùm cỏ dưới tán cây, trong chốc lát, hái một cây nấm màu vàng kim nho nhỏ dưới một thân cây, gơ lên nói: “Chính là thế này.”

Mắt Tạ Vũ sáng lên, cô giành lấy cây nấm nho nhỏ trong tay anh, để dưới mũi ngửi: “Thơm quá, tôi biết rồi.”

Vì sau cơn mưa, lại là mùa nấm mọc nhiều, nên quá trình tìm nấm của hai người rất thuận lợi, sau một hồi là đựng hơn nửa giỏ.

Đây là thể nghiệm mà Tạ Vũ chưa từng có. Tuy không còn là trẻ con, nhưng lại hiếm khi có sự hưng phấn hồi nhỏ lâu lắm rồi không có. Lục Viễn nói đủ rồi kêu cô đi, cô còn khăng khăng muốn hái thêm một ít nữa.

Cô đi đến dưới một tán cây, thấy trong lùm cỏ lờ mờ có một khoảng màu vàng kim lớn, kích động cúi người xuống, dùng tay vạch cỏ ra. Nhưng giây tiếp theo, cô lại hét lên một tiếng, lùi ra sau ngồi xuống, ngã dờ dưới đất.

Lục Viễn giật nảy mình, vội ném giỏ chạy sang: “Sao vậy?”

Anh vừa dứt lời đã thấy rõ tình huống.

Một con rắn màu nâu xám lượn vòng chỗ rễ cây, khè lười về phía Tạ Vũ.

Lục Viễn cẩn thận dè dặt tiến lên, ống quần lại bị Tạ Vũ túm lại.

“Suýt!” Lục Viễn làm dấu dừng lên tiếng.

Tạ Vũ run giọng nói nhỏ: “Anh làm gì vậy?”

Lục Viễn gờ tay cô ra, dè dặt tiến lên, chờ con rắn đó kịp phản ứng thì đã ở trong tay anh.

“Anh điên rồi sao?” Tạ Vũ không thể tin nổi la lớn.

Lục Viễn cầm con rắn đó cười nói: “Con rắn ô này không có độc, ngày mai ra chợ có thể bán cho nhà hàng, bán được một, hai trăm đấy.”

Tạ Vũ ngồi dưới đất sụp đổ xua tay la lớn: “Anh mau vứt cái này đi, vứt xa một chút!”

Lục Viễn thấy đáng về mặt không chế của cô, có lẽ là hiếm khi có tính trẻ con, không biết vì sao mà thấy thú vị cực kì, cười giễu thành tiếng, sau khi đi xa mấy mét thì thả con rắn trong tay. Quay người trở lại chỗ cũ, thấy Tạ Vũ vẫn còn ngồi, nói: “Không phải cô bị dọa thật đấy chứ? Cô không giống người nhát gan vậy mà!”

Tạ Vũ tức giận lườm anh một cái, đen mặt nói: “Còn không cho phép người ta sợ cái gì à?”

“Đứng lên đi, dưới đất có hơi nước.” Lục Viễn đưa tay ra.

Tạ Vũ nói: “Bị dọa chân mềm nhũn rồi.” Rồi liếc tay anh một cái, “Anh vừa cầm rấn, đừng đụng vào tôi.”

“Cô không cần cường điệu vậy chứ?” Lục Viễn cười lớn, tiến lên trước túm cánh tay cô kéo cô dậy.

Tạ Vũ thét lên: “Tay anh từng cầm rấn, đừng đụng vào tôi!”

Cô đẩy anh ra, tay chân luống cuống đứng dậy. Tâm trạng vốn tuyệt vời bị một con rấn bất ngờ chui ra phá hủy hết. Tạ Vũ sợ rấn, vì ở thành phố rất hiếm gặp nên càng sợ hơn, gần như là một nỗi sợ hãi trong tưởng tượng.

Đến mức trong đầu toàn là hình dáng con rấn vừa rồi, càng nghĩ càng thấy kinh khủng, tựa như lũm cỏ quanh mình toàn là sinh vật lạnh lẽo kinh khủng đó.

Cô gần như chạy xông ra khỏi cánh rừng.

Lục Viễn đuổi theo sau lưng cô: “Cô làm gì đấy?!”

Tạ Vũ chạy mấy mét, đột nhiên lại nhớ ra đi theo bên cạnh Lục Viễn vẫn an toàn hơn, thế là dừng phắt lại xoay người. Lục Viễn đuổi theo tới từ phía sau không phòng bị, hai người gần như đụng vào nhau.

Anh theo bản năng ôm ngang eo cô.

Trong chốc lát, hai người trở nên gần trong gang tấc, hơi thở dồn dập quấn lấy nhau. Tạ Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh. Trên khuôn mặt anh không có bất kì biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt đen kịt kia lại như có một loại ánh sáng đáng lên.

Tạ Vũ thấy bóng mình trong ánh sáng ấy.

Tay Lục Viễn vẫn còn đặt sau eo cô. Trong sự đối diện này, lực tay anh từ từ thả lỏng. Tạ Vũ vốn tưởng anh sắp buông mình ra, nhưng giây tiếp theo, anh đột nhiên lại tăng sức lần nữa, dùng sức ép cô về phía người mình.

Thân thể hai người dính vào nhau. Lúc này đã đầu hạ, họ đều chỉ mặc áo mỏng, cơ thể đàn ông rắn chắc và cơ thể phụ nữ mềm mại vô cùng rõ ràng.

Khi Tạ Vũ cong khoe môi, đôi mắt từ từ nhắm lại, chút do dự trong mắt Lục Viễn rốt cuộc tan biến hầu như không còn.

Anh hôn lên môi cô.

Cánh tay chặn bên eo cô của anh rắn chắc mạnh mẽ, nhưng đôi môi lại mềm mại ấm áp. Nụ hôn của anh rơi xuống môi cô từng chút một, dịu dàng đến mức khó tin, nhưng lại có sự triển miên ẩm ướt.

Anh lún vào miệng cô làm mưa làm gió, môi lưỡi quấn quýt. Trước đây Tạ Vũ không hề thích kiểu hôn sâu ướt át này, nhưng đắm chìm dưới môi lưỡi của người đàn ông này, nụ hôn của anh tựa như mang theo mùi nhựa thông tươi mát sau cơn mưa, khiến tinh thần người ta sáng khoái.

Nụ hôn của anh vỗ về hoàn toàn nỗi sợ hãi ban nãy trong cô.

Một nụ hôn xong, hai người đều có phần thở hổn hển, trên mặt toàn là vẻ ửng đỏ nóng bỏng.

Lục Viễn vẫn ôm cô, đưa một tay lên xoa đôi môi đỏ tươi của cô, vuốt ve nhẹ nhàng.

Tạ Vũ phục hồi tinh thần lại, để che giấu sự trầm mê vừa rồi của mình, khẽ cười thành tiếng: “Lục Viễn, kĩ thuật hôn của anh cao thật. Có phải rất nhiều người luyện qua cùng anh không?”

Lục Viễn buông cô ra, sắc mặt lạnh xuống, vòng qua cô định đi.

Tạ Vũ từ phía sau đuổi theo, vươn tay nắm cánh tay bên hông anh: “Chưa thấy ai trở mặt vô tình như anh vậy? Có phải lên giường với người khác, kéo quần lên là không quen biết nữa không?”

Lục Viễn hất tay cô ra.

Tạ Vũ lại kéo, lần này anh chỉ hơi giãy một cái, đột nhiên lại nắm chặt cô.

Tạ Vũ đi lên trước, đứng song song với anh, quay đầu nhìn mặt anh, phát hiện khoe môi anh khẽ nhếch lên.

Cô cười xi khẽ một tiếng: “Ngoài miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật đấy!”

Lục Viễn liếc cô một cái: “Tôi thật muốn lấy kim khâu miệng cô lại.”

Tạ Vũ ngẩng đầu trừng anh: “Anh có giỏi thì khâu đi.”

Lục Viễn nói: “Khâu rồi thì không hôn tiếp được nữa.”

Sự tán tỉnh mà mặt mày không biểu lộ cảm xúc gì này của anh khiến Tạ Vũ bật cười thành tiếng: “Lục Viễn, sao anh thú vị vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đưa trẻ đau lòng

Hai người về đến trường vừa vặn là giờ cơm tối.

Lục Viễn hưng dữ ra lệnh cho Tạ Vũ: “Cô đi nhóm lửa, tôi chuẩn bị đồ ăn.”

Tạ Vũ bất mãn vặn lại: “Đúng là không có ai kêu người ta làm việc bằng thái độ như vậy đấy!”

Nhưng cô vẫn đành hoảng đi đến trước bếp nhóm lửa.

“Thầy Lục ơi... Thầy Lục ơi...” Bên ngoài có tiếng trẻ con truyền đến, khoảnh khắc tiếp theo thì có ba đứa trẻ chạy vào bếp.

“Hôm nay vừa nghỉ hè, sao mấy em lại đến đây?” Lục Viễn hỏi.

Ba chị em nhà họ Hương tới. Hiểu Quyên đang xách một cái túi vải, để lên cái bàn trong bếp: “Ông nội kêu bọn con mang ít trứng gà cho thầy, còn có dưa chua ông muối nữa.”

Lục Viễn cười: “Vậy thật sự cảm ơn ông nội các em. Đúng lúc thầy hái nấm nhũ sinh, mấy đứa ăn rồi hăng về.”

Tạ Vũ đang chặt vật nhóm lửa, khói dày đặc xông thẳng vào, cô sặc đến độ ho chảy cả nước mắt. Lục Viễn đi tới, cười nói: “Cô có được không vậy? Nhóm lửa cũng không xong, dần thế chứ!”

Tạ Vũ ngẩng đầu, trừng đôi mắt ngấn lệ mờ mờ nhìn anh: “Lục Viễn, anh đủ rồi đấy! Dù gì tôi cũng là phóng viên có chút danh tiếng, ở đây đốt củi với anh, anh còn châm chọc khiêu khích! Có nhân tính không vậy!”

“Được rồi được rồi, tôi làm cho.” Lục Viễn thấy cô bị sặc khói vô cùng chặt vật, kéo cô cách xa cái bếp.

Bên kia Hiểu Cương, Hiểu Hà chạy tới: “Thầy Lục, bọn con nhóm lửa cho ạ.”

Lục Viễn nhường chỗ cho hai đứa trẻ, mình lại đi chuẩn bị đồ ăn. Tạ Vũ đứng bên bếp, nhìn hai đứa trẻ nhanh chóng nhóm lửa, cầm ống thổi lửa, thổi vù vù một cái, ngọn lửa kia lập tức bùng lên trong bếp.

Tạ Vũ cười: “Hai đứa giỏi thật.”

Lục Viễn rửa rau bên ngoài cười nói: “Cô không bằng cả một đứa trẻ, còn nói không biết ngượng.”

Tạ Vũ liếc mắt, chạy tới cầu hôn anh một cái: “Anh được lắm. Dù sao thì tôi cũng không biết làm, đừng kêu tôi giúp nữa, tôi chờ mở miệng ăn cơm thôi.”

Nói xong, quả thật chạy về kéo một cái ghế gỗ ngồi ngao ngễ. Thế là cả nhà bếp chỉ còn lại Lục Viễn và ba đứa trẻ bận bịu.

Tiếng đồ ăn đổ vào chảo xì xèo, mùi thơm nhanh chóng lan ra khắp bếp.

Tổng cộng bốn món, món chính là thịt muối xào nấm nhũ sinh, thịt muối là thịt hiệu trường để lại trước khi đi, nghe nói là miếng cuối cùng trong nhà ông ấy, Tạ Vũ cũng coi như là có lộc ăn.

Cô không tính là kẻ tham ăn, cũng dễ nuôi, cuộc sống không có quy luật thói quen, một ngày ba bữa mì ăn liền cũng qua được. Nhưng điều này không có nghĩa là cô không có năng lực giám định thức ăn ngon.

Món này là cô ăn lần đầu trong đời, mùi nấm và sự tươi ngon xa lạ, cộng thêm vị thịt muối, cô không kìm được tấm tắc khen ngợi. Mấy đứa trẻ cũng ăn rất vui, một nồi cơm lớn, hai lớn ba nhỏ tiêu diệt sạch sẽ.

Ăn cơm xong, Lục Viễn thấy sắc trời không còn sớm, nói với mấy đứa trẻ: “Mấy đứa về sớm chút đi, trời tối quá đi đường ban đêm không an toàn đâu.” Nói xong, lại như nhớ tới gì đó nói, “Mấy đứa chờ một chút. Kí túc xá của thầy có chai rượu thuốc và ít thuốc dán, có thể trị phong thấp. Thầy tìm rồi mấy đứa mang về đưa cho ông.”

Tạ Vũ đi theo anh vào kí túc xá, nhìn anh cúi đầu tìm đồ, cô thuận miệng hỏi: “Anh nói học kì sau có giáo viên mới đến, vậy khi nào anh có thể rời khỏi?”

Lục Viễn nói: “Vẫn chưa xác định, cô hỏi việc này làm gì?”

Tạ Vũ ngồi trên giường anh, không vui nói: “Anh nói tôi làm gì?”

Lục Viễn như ngẫm nghĩ chốc lát: “Trễ nhất là cuối năm.”

“Đi Thượng Hải à?”

Anh lấy chai rượu thuốc và thuốc dán ra, nhìn cô một cái: “Ừm, đi Thượng Hải.”

Tạ Vũ cong khóe môi, rất hài lòng với câu trả lời của anh, nhưng lại cố ý nói: “Không phải sáng nay còn nói chưa xác định sao? Tại sao bây giờ xác định rồi?”

Anh như cười như không nói: “Để lại cho cô chút ảo tưởng.”

Tạ Vũ thì cười lớn, nhảy xuống ôm anh hôn má anh một cái: “Tôi thích cái ảo tưởng này.”

“Được rồi! Tôi đi đưa đồ cho Hiểu Quyên.”

Tạ Vũ kéo anh không buông, ánh mắt sáng rực nhìn anh: “Lục Viễn, tôi vui lắm.”

“Hửm?” Lục Viễn liếc về phía cô.

“Tôi rất vui được quen biết anh.”

Lục Viễn cong khóe môi, đưa tay sờ đầu cô một cái: “Tôi cũng rất vui.”

Anh mỉm cười với cô, kéo cửa đi ra ngoài.

Đi ra bên ngoài, thấy hai đứa nhỏ nhà họ Hường nhìn quanh bên này: “Hiệu Cương, Hiểu Hà, chị hai em đâu?”

Hiệu Cương nói: “Chị vừa đi trước rồi, bảo bọn con mau đuổi theo.”

“Ồ, vậy hai đứa mau đuổi theo đi, đừng có đi rời nhau.” Anh đưa đồ trong tay cho cậu bé.

“VẬY BỌN CON VỀ NHÀ. TẠM BIỆT THẦY LỤC.”

Nói xong, hai đứa trẻ chạy ra ngoài như gió: “Chị ơi —— chờ bọn em với.”

Trong sân trường yên tĩnh, giọng nói non nớt tan đi rồi biến mất.

Mặt trời dần rơi xuống sau núi, hai người chậm rãi thu dọn quét tước, bầu không khí yên ả an hòa. Tạ Vũ nói đùa: “Sao tôi cảm thấy chúng ta như đang sống qua ngày vậy?”

Lục Viễn đang thu dọn bàn ghế hơi ngần ra, ngẩng đầu nhìn cô.

Khi hai người nhìn thẳng nhau, Tạ Vũ lại nói: “Kiểu câu chuyện tình yêu làng quê ấy.”

Ánh mắt vốn dịu dàng của Lục Viễn đảo một cái, anh xoay người đi thu dọn bếp lò.

Tạ Vũ cười cười, hỏi: “Tạm thời anh vẫn chưa cần bắt đầu sửa nhà phải không?”

Lục Viễn ừm một tiếng: “Thanh niên ra ngoài làm việc hết rồi, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không tìm được người, chờ tìm được thợ mới có thể bắt đầu làm.”

“VẬY VỪA HAY. TÔI MUỐN ĐI PHƯỢNG HOÀNG CHƠI HAI NGÀY, ANH ĐI VỚI TÔI.”

Lục Viễn miệt mài làm việc không nói gì.

Tạ Vũ cười: “Không muốn ư?”

Lục Viễn nói: “Tôi đang nghĩ bên đó rốt cuộc có gì vui.”

Tạ Vũ đi đến bên cạnh anh, ôm lấy anh: “Tôi biết chẳng có gì thú vị, nhưng tôi muốn đi chơi chung với anh.”

Lục Viễn quay đầu thản nhiên nhìn cô một cái: “Hai ngày quá ít.” Dừng một chút, lại nói, “Ít nhất cũng phải ba ngày.”

Tạ Vũ cười lớn: “Vậy thì bốn ngày.”

Đôi môi mòng của Lục Viễn khẽ nhếch lên: “Được, vậy thì tôi gắng đi cùng cô bốn ngày.”

Tạ Vũ xì một tiếng, nhưng vẫn không kìm được mở cò trong bụng.

Hai người đang âm ỉ, bên ngoài bỗng có tiếng bước chân vội vã, người chưa tới mà giọng truyền đến trước: “Thầy Lục ơi —— Thầy Lục ơi ——”

Là Hiểu Cương và Hiểu Hà vốn hẳn đã gần đến nhà.

“Sao vậy?” Lục Viễn thấy hai đứa nhỏ có vẻ vô cùng lo sợ.

“Chị con —— chị con —— chị ấy ——” Hiểu Cương thở hồng hộc nói năng lộn xộn.

“Chị em làm sao?”

Hiểu Hà nói: “Chị lại chạy mất rồi ạ!”

“Cái gì?” Lục Viễn không thể tin nổi đi đến trước mặt hai đứa nhỏ, “Không phải lúc đi vẫn còn ổn sao?”

Hiểu Cương gãi đầu: “Con cũng không biết chị ấy làm sao nữa? Lúc về rầu rĩ không vui, sau đó nói đi tiểu, cuối cùng lại không thấy đâu nữa.”

Lục Viễn bức bối ném cái bàn chải trong tay: “Không phải con nhóc chết tiết này lại chạy vào làng lên mạng nữa chứ? Chạy bao lâu rồi?”

“Sau khi không tìm được chị ấy, bọn con về trường tìm thầy ngay ạ.”

Lục Viễn gật đầu: “Chúng ta đi, chắc nó vẫn chưa ra đến quốc lộ đâu. Giờ này đoán chừng cũng không có xe vào làng.”

Hiểu Cương đuổi theo hai người lớn, ở sau lưng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chị con cứ lên mạng thì làm sao đây ạ? Học kì sau chị ấy sẽ vào làng học hết tiểu học rồi, chẳng phải là ngày nào cũng đến tiệm internet sao.”

Lục Viễn tức giận nói: “Kêu ông nội em đừng cho nó nhiều tiền quá, không có tiền thì ai cho nó lên không?”

Hiểu Cương nói bằng giọng non nớt: “Vậy nếu chị ấy ăn cắp thì sao ạ? Giống như lần trước đó.”

Lục Viễn nói: “Nếu như vậy thật thì em kêu ông nội em đừng để ý đến nó nữa. Hai đứa cũng mặc kệ nó, để cảnh sát bắt nó đi là được.”

Hiểu Cương im lặng chốc lát, chợt nói: “Không biết năm nay bố có về không nữa?”

Tạ Vũ hỏi: “Rốt cuộc bao lâu bố em không về rồi?”

Hiểu Cương trả lời lú lú: “Gần hai năm chưa về rồi ạ.”

Hiểu Hà cũng nhỏ giọng phụ họa: “Bố con cũng vậy. Bố tìm vợ mới, ở bên ngoài sinh một đứa em trai cho con rồi.”

Sắc mặt Tạ Vũ hơi cứng. Cô nhất thời không biết nói gì, qua rất lâu mới nói: “Chị tin năm nay bố hai em sẽ về nhà thăm các em.”

“Thật không ạ?” Hiểu Hà ngậy thơ hỏi.

“Thật chứ.”

Thế là đứa nhỏ lại nhảy cẫng lên.

Lúc này trên đường đi gặp một bác trai làm việc về muộn. Lục Viễn có quen biết, chào hỏi xong thuận miệng hỏi: “Bác Bành, bác có thấy Hiểu Quyên không ạ? Là con nhóc nhà họ Hướng trên núi ấy.”

Không ngờ bác trai gật đầu: “Con nhóc đó hả. Hồi nãy có thấy, vừa đi vừa khóc, hỏi nó có chuyện gì mà nó cũng không nói.”

“Khóc ư?” Lục Viễn hơi kinh ngạc.

“Đúng thế, khóc dữ lắm. Có phải ở nhà chịu oan ức gì không?”

Lục Viễn lắc đầu: “Không biết ạ. Cảm ơn bác Bành, bọn cháu đi tìm nó đây.”

Hiểu Cương la lớn: “Chị con khóc gì chứ? Khi ăn cơm ở trường không phải còn rất ổn sao? Ăn ba chén cơm lớn nữa.”

Lục Viễn nói: “Tìm được trước hẵng nói.”

Tạ Vũ nói: “Hiệu Quyên mười hai tuổi, cũng sắp tuổi dậy thì rồi, hơi khó nắm bắt rất bình thường.”

“Cái gì là tuổi dậy thì ạ?” Hiệu Hà phía sau hỏi.

“Chính là sắp lớn nhưng vẫn chưa lớn thật.” Tạ Vũ nói.

Lục Viễn cười khê: “Giải thích này của cô cũng chuẩn xác lắm đấy.”

“Ồ? Thầy Lục thầy nhìn kia. Một người đang ngồi ở bờ sông đằng trước, hình như là chị em.”

Bóng đêm sâu dần, một bóng người nho nhỏ ngồi bên bờ sỏi bên dòng sông. Lục Viễn nhìn nhìn mới xác nhận: “Đúng rồi.”

“Chị ơi ——” Hiệu Cương và Hiệu Hà nói tiếp nhau la lớn.

Lục Viễn bước nhanh lên trước, từ bên bờ ruộng mấy bước xuống bờ sông, gào lên: “Hướng Hiệu Quyên! Em ở đây làm gì? Lại cáu gắt cái gì nữa?”

Hiệu Quyên không quay đầu, ngược lại vùi đầu thấp hơn.

Lục Viễn đi lên trước kéo cô bé, lại bị cô bé cự ra.

“Hướng Hiệu Quyên!” Lục Viễn quát, “Có phải em không tin thầy sẽ đánh em không!”

Cô bé vẫn không lên tiếng, nhưng lại mang máng nghe được tiếng nức nở. Lục Viễn định kéo cô bé nữa, nhưng lại bị Tạ Vũ nắm lấy tay anh từ phía sau: “Trước tiên anh đừng nóng giận. Anh không thấy con bé có gì không ổn sao?”

Nói xong, cô vòng đến trước mặt Hiệu Quyên, nghe ra cô bé đúng là đang khóc, dịu dàng hỏi: “Em sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lục Viễn nói: “Nó có chuyện gì được chứ. Vừa rồi khi rời trường vẫn ổn còn gì. Dù sao thì cứ cách một khoảng thời gian là con nhóc này sẽ quậy một trận thôi!”

Tạ Vũ hơi bất mãn với cách thức qua loa cộc cằn này của anh, nhủ mày: “Anh câm miệng đi!”

Lục Viễn quả nhiên câm miệng.

Tạ Vũ sờ vai Hiệu Quyên: “Em đừng sợ. Thầy Lục của mấy em to mồm vậy thôi, thầy ấy sẽ không làm gì đâu. Nói cho chị biết đã xảy ra chuyện gì đi, chị nhất định có thể giúp em.”

Hiệu Quyên chậm rãi ngẩng đầu, dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt cô bé đã khóc đỏ bừng. Cô bé không trả lời Tạ Vũ, mà ngẩng đầu nhìn về phía Lục Viễn đứng một bên: “Thầy Lục, con biết thầy sắp đi rồi, sẽ không quay lại nữa.”

Không chỉ Lục Viễn, ngay cả Tạ Vũ cũng ngẩn ngơ. Cô hỏi: “Là vì biết thầy Lục sắp đi nên em buồn sao?”

Hiệu Quyên gật đầu.

Lục Viễn im lặng một hồi, khê nói: “Em luôn biết thầy chỉ dạy thay ở chỗ các em mà. Thầy vốn nên rời khỏi từ lâu rồi.”

“Nhưng thầy vẫn không rời khỏi mà.” Hiệu Quyên nói.

“Đó là vì mãi không có giáo viên đến.”

“Vậy giáo viên lần này sẽ ở lại sao ạ?”

Lục Viễn nói: “Sẽ ở lại, lần này nhất định sẽ ở lại.”

Hiệu Quyên nói: “Vậy sau này thầy sẽ không quay lại nữa, đúng không ạ?”

Lục Viễn ngập ngừng một lúc: “Có thời gian thầy sẽ về thăm em.”

“Mới không phải ấy!” Hiệu Quyên cao giọng, “Bố con ra ngoài đi làm cũng hai ba năm mới về một lần. Thầy đi rồi sao có thể quay lại chứ?”

“Thầy sẽ quay lại thăm các em.” Lục Viễn lại nói.

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Hiệu Quyên, thầy Lục sẽ không lừa em đâu. Bố em không về là vì phải đi làm kiếm tiền.” Cô dừng một chút, “Hơn nữa, học kì sau em sẽ đi học hết tiểu học, thầy Lục cũng không thể dạy em nữa. Nếu em không nỡ xa thầy Lục thì hãy học thật giỏi thi đại học, thi đến Thượng Hải, đến lúc đó em có thể thường xuyên gặp thầy Lục rồi.”

Hiệu Quyên dụi dụi mắt, từ từ đứng lên, đối diện với Lục Viễn cao lớn: “Thầy Lục, con xin lỗi thầy.”

Lục Viễn nói: “Tại sao đột nhiên nói cái này?”

Hiếu Quyên nói: “Trước đây con không hiểu chuyện, luôn cãi lại thầy, còn luôn bỏ nhà đi để thầy tìm con. Thầy yên tâm, con đi học hết tiểu học sẽ học thật giỏi, tranh đua thi vào trường trung học trọng điểm trong thành phố, sau này đi đậu trường đại học trọng điểm.”

Lục Viễn thần nhiên gật đầu: “Ừm, không sao thì về đi, trễ quá ông nội lo đấy.”

Hiếu Cương, Hiếu Hà đi tới kéo chị, an ủi cô bé: “Chị, thầy Lục đi rồi sẽ còn có giáo viên khác đến mà, chắc chắn sẽ có giáo viên dạy chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đến gần

Tiền ba chị em đi, về đến trường đã gần chín giờ.

Coi thi, chấm bài, hái nấm, tìm đứa trẻ bỏ đi, vốn định nghỉ an nhàn một ngày, vậy mà có phần bận tít tít, cũng mệt rã rời, Tạ Vũ ngồi phịch xuống cái ghế trong kí túc xá nghỉ một chút.

Không biết qua bao lâu, Lục Viễn đi tới chọc chọc cô: “Nước đun xong rồi, đi tắm đi.”

Tạ Vũ từ từ mở mắt, cong miệng cười nói với anh: “Cảm ơn anh!”

Điều kiện tắm sơ sài, lại là mùa hè nên cô tắm rất nhanh, vội vàng tắm xong, rồi mặc đồ ngủ tay ngắn bụng đồ dùng tắm rửa đi ra.

Nhưng vừa đi đến dưới mái hiên hành lang lại giật nảy mình.

Lục Viễn đang tắm nước lạnh trước ống nước ở cửa kí túc xá, nhưng ngược lại không cởi hết, vẫn còn mặc một chiếc quần lót phía dưới, thấy Tạ Vũ đi ra, hình như cũng hơi ngạc nhiên: “Sao cô nhanh vậy?”

Tạ Vũ đi tới, đứng bên cạnh anh, cười sờ bờ lưng ướt sũng của anh một cái: “Sao nào? Tưởng tôi sẽ tắm lâu lắm, nên không thấy được bức tranh mỹ nam tắm này của anh à?”

Lục Viễn trừng cô một cái, đẩy tay cô ra, tức giận nói: “Đừng làm rộn!”

Tạ Vũ chưa bao giờ để ý đến sự hung hăng của anh. Cô chặc chặc hai tiếng, quan sát anh từ trên xuống dưới một hồi: “Tắm mà không cởi hết quần, anh đây rõ ràng đang đề phòng tôi mà?” Dùng một chút, cô lại cười nói tiếp, “Đầu phải tôi chưa từng thấy qua.”

Lục Viễn vốc nước hắt vào đầu cô, giả vờ quát: “Đi vào!”

Tạ Vũ ngược lại biết nghe lời vào kí túc xá thật. Sau khi cất đồ dùng tắm rửa, cô lại mở cửa sổ nằm bò trước cửa nhìn đầm đầm thưởng thức. Hành lang không có đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ của kí túc xá hắt ra bên ngoài, cùng ánh trăng trên bầu trời trên đỉnh đầu chiếu xuống.

Lục Viễn cao lớn rần rờ, đoán chừng là do thường xuyên lao động, cuộc sống tẻ nhạt đơn giản, nên cơ thể gầy gò của anh gần như không thấy được chút thịt dư, dường như dự trữ cất giấu năng lượng vô hạn.

Tạ Vũ thích bờ vai của người đàn ông này nhất, rộng rãi mà rắn chắc, xương bả vai nhô lên kia thoát nhìn vững chắc mạnh mẽ.

Lục Viễn cảm nhận được ánh mắt đầm đẫm cản trở của cô, quay đầu liếc cô một cái, nhanh chóng xối hết bọt trên đầu và người, quay người đi vào phòng mình, đóng cửa rầm một tiếng. Tạ Vũ bĩu môi cười, ra ngoài đến trước cửa phòng anh, đẩy đẩy, phát hiện anh đã khóa trái cửa.

Tạ Vũ gõ hai cái, không nói được: “Lục Viễn, anh không phải chứ?”

Cửa cọt kẹt một tiếng mở từ trong ra, Lục Viễn đã thay áo thun và quần đùi sạch sẽ, nghiêm mặt nói: “Có nữ lưu manh ở đây, đương nhiên tôi phải cẩn thận một chút.”

Tạ Vũ phì cười thành tiếng, vòng qua anh đi vào trong phòng, ngã ngửa nằm trên giường anh: “Nếu anh đã nói tôi là nữ lưu manh, vậy tối nay tôi ngủ tiếp ở đây.”

Sắc mặt Lục Viễn thoáng trở lại như thường. Anh đi đến bên giường, nhìn người nằm ườn trên giường, nói: “Đi sang phòng bên đi.”

Tạ Vũ nhấc mí mắt: “Hôm nay anh chưa sửa mái nhà, lỡ tối nay bị dột nữa thì sao?”

“Vậy tôi ngủ ở phòng bên cạnh.”

Tạ Vũ đã còi già, nhắc chân đá đá cái bụng rắn chắc của anh: “Lục Viễn, bây giờ chúng ta là quan hệ gì?”

Lục Viễn không nói lời nào.

Tạ Vũ lại đá nhẹ nhẹ: “Hỏi anh đấy?”

Lục Viễn nhìn về phía mắt cô: “Cô cảm thấy là gì thì tôi cảm thấy là cái đó?”

Tạ Vũ từ trên giường ngồi dậy, như cười như không nói: “Vậy tôi cảm thấy là quan hệ có thể cùng nằm trên một chiếc giường.”

Lục Viễn nói: “Tôi là vì muốn tốt cho cô thôi. Đừng làm rộn, tôi sang phòng bên cạnh đây.”

Tạ Vũ nắm tay anh, bông đùa: “Sao nào? Chẳng lẽ sợ bản thân anh không kèm chế được hóa cảm thú sao?”

Lục Viễn mặt mày lạnh tanh gật đầu: “Ừm, sợ tôi biến thân thành cảm thú.”

Tạ Vũ thoáng sùng sốt, bật cười: “Được rồi, không đùa với anh nữa. Đây là trên núi, tôi thật sự hơi sợ ngủ một mình, anh ngủ bên cạnh tôi tôi yên tâm hơn một chút.”

Đôi mắt đen kịt của Lục Viễn nhìn cô, không kiên trì nữa.

Tạ Vũ xuống giường, đến trước bàn làm việc của anh, hỏi: “Có sách gì đọc không? Bây giờ đối với tôi mà nói vẫn hơi sớm, không ngủ được.”

Lục Viễn nói: “Trong học tủ dưới ngăn kéo có, cô tự tìm đi.”

Tạ Vũ cúi người mở học tủ dưới bàn, trong đó chất đầy sách, cô rút mạnh hai cuốn ra, sách bên trong rơi ra rầm rầm.

Lục Viễn lập tức đi tới giúp thu dọn.

Tạ Vũ có phần bất đắc dĩ nói: “Thật ngại quá.”

“Không sao.”

Hai người tự nhặt mấy cuốn sách, tay đồng thời đưa về phía một tờ báo ố vàng dưới đất. Tờ báo đó Tạ Vũ thấy quen quen, đang muốn nhìn kỹ thì lại bị Lục Viễn giật lấy, nhét bừa vào trong học tủ.

Động tác của anh quá đột ngột, đến mức khiến Tạ Vũ ngẩn ra, vốn tò mò định lấy tờ báo đó ra xem thử, nhưng suy nghĩ thì vẫn thôi.

Lục Viễn dọn sách xong, nói: “Bật đèn tối mờ không tốt cho mắt, cô đừng đọc sách thì hơn. Ngủ sớm chút đi.”

Tạ Vũ gật đầu, xoay người ngồi xuống giường: “Vậy chúng ta tán gẫu chút đi.”

“Tán gẫu gì?”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Tôi cảm thấy anh đối xử với mấy đứa trẻ nhà họ Hương khác lắm, tại sao vậy?”

Lục Viễn đứng tại chỗ, xoay người dựa vào bàn, nhìn cô thản nhiên nói: “Ba đứa đều không có mẹ, bố lại đi làm bên ngoài quanh năm không về nhà, chỉ có một người ông chăm sóc gia đình. Tuy trong trường về cơ bản đều là trẻ em bị bỏ lại, nhưng ba đứa trẻ này cũng coi như là mấy đứa đáng thương nhất.”

Tạ Vũ gật đầu, nhìn thẳng mắt anh, trầm mặc chốc lát mới nói tiếp: “Vậy bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, tại sao anh hỗ trợ giáo dục ở đây nhiều năm như vậy không?”

Lục Viễn ngẩn ra, tiếp đó lại cười: “Cô vẫn cho rằng vì cuộc sống tình cảm gặp khó khăn gì đó, nên tôi đến đây trốn tránh hiện thực sao?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Tôi không hề cảm thấy như vậy.”

Lục Viễn khẽ nhếch khóe môi: “Thật ra chuyện tôi nói trước đây là thật. Khi đó đến đây, đúng lúc thấy trường thiếu giáo viên nên ở lại dạy bọn trẻ, không ngờ mãi không có giáo viên ở lại, thế là kéo dài năm này qua năm khác. Tôi không có gia đình không con cái, nên cũng không có lý do gì mà phải đi, thâm thoát thì đã hơn sáu năm.”

Tạ Vũ cũng cười: “Tôi tin lời anh nói.” Cô dừng một chút, lại nói, “Nhưng tại sao anh đến đây? Nơi này không phải khu du lịch, thắng cảnh gần nhất cũng cách chỗ này rất xa.”

Lục Viễn thoáng sùng sốt lần nữa, nói: “Khá giống mấy người hôm qua. Khi đó ở thành phố chán ghét công việc, nên chọn đại miền núi nào đó muốn

làm chút việc công ích.”

Tạ Vũ gật đầu, đi đến đằng trước, hai tay ôm lấy cổ anh: “Anh mới không giống mấy người hôm qua. Bọn họ là mua danh trục lợi, anh là thật sự đang làm chuyện rất tuyệt vời.”

Anh tránh ánh mắt sáng rực của cô: “Chuyện này không có gì tuyệt vời cả.”

“Đối với tôi mà nói rất tuyệt vời.” Đang nói, cô cười cười nói, “Tôi phải thú tội với anh.”

“Hửm?” Lục Viễn nhìn về phía cô, không rõ vì sao.

Tạ Vũ nói: “Lần trước đến đây lấy tin, ngoài miệng tôi hứa không viết về anh, nhưng thật ra tôi cũng không xóa hết mấy tấm ảnh chụp anh. Bài báo tôi chuẩn bị nộp ban đầu cũng lấy anh làm nhân vật chính, viết đặc biệt tình cảm, cái loại nhất định sẽ nổi tiếng ấy. Tôi là một phóng viên đã lăn lộn mấy năm, biết bài báo thế nào dễ thu hút người khác hơn.” Cô dừng một chút, “Có phải anh cảm thấy tôi rất đáng ghét không?”

Lục Viễn khẽ nhún mày neho mắt nhìn cô, hỏi bằng giọng trầm trầm: “Vậy tại sao cuối cùng cô không nộp?”

“Vì tôi biết anh không muốn bị làm phiền.” Cô cười sáp lại gần mặt anh, “Tôi cũng không muốn nhiều người nhận ra anh quá. Tôi sợ trên mạng có nhiều cô bé hồn nhiên ngây thơ kêu gào đòi sinh con khi với anh.”

Lục Viễn nhìn cô khẽ cười một tiếng: “Cái gì sinh con khi chứ?”

Tạ Vũ nhếch khóe môi, giả vờ thờ dãi: “Xem ra anh đúng là không theo kịp thời đại rồi, ngôn ngữ mạng hay thấy như vậy mà cũng không biết.”

Lục Viễn nói: “Tôi không hiểu thanh niên bây giờ, sinh con thì sinh con, nói cái gì mà sinh con khi chứ?”

Tạ Vũ cười: “Khiếu hài hước không có quan hệ với anh.”

Lục Viễn cũng cười: “Tôi quả thật vô vị lắm, cho cô thời gian mười giây cân nhắc lại lần nữa.”

Dứt lời, anh thật sự bắt đầu đếm ngược.

Tạ Vũ hơi lùi ra sau một chút, như cười như không nghiêng đầu nhìn thẳng anh.

Đêm tối trong núi rất yên tĩnh, vì vậy tiếng côn trùng kêu bên ngoài lúc này có vẻ vô cùng rõ ràng, con gió nhẹ thổi qua.

Lục Viễn đếm chậm rãi.

Năm... Bốn... Ba... Hai...

Khi tiếng “Một” kia bật ra, Tạ Vũ chợt cười nghiêng người về trước, ôm lấy anh lần nữa, hơi kiễ chân, đưa môi mình lại gần.

Lúc này đây, không có ngựa xe như nước, không có đám đông rộn ràng, trong thế giới gần như ngăn cách với đời này chỉ có hai người họ.

Là hai linh hồn cô đơn tìm kiếm sự an ủi, cũng là đôi trai thanh gái lịch hấp dẫn nhau.

Đôi môi Lục Viễn rất nóng, trong nhiệt độ này, nụ hôn nhẹ từ từ trở nên thô bạo. Đôi tay anh ôm eo Tạ Vũ, ghì chặt cô vào lòng mình. Anh liếm môi cô, đuổi theo dây dưa trong miệng cô.

Tạ Vũ ôm bờ lưng anh, rấn chắc mà nóng rực, có mùi hương khiến cô an tâm lại trầm luân. Có khoảnh khắc cô khao khát vĩnh viễn đắm chìm trong đó, không tỉnh lại nữa.

Khi nụ hôn triển miên này chấm dứt, hai người quên hết thời gian, chỉ còn lại hơi thở hỗn hển không ổn định, và cơ thể đã trở nên khác lạ.

Tạ Vũ hơi đỏ mặt, luồn tay vào dọc theo viền áo thun anh, nhưng vẫn trượt xuống dưới. Lục Viễn đã đè tay cô lại, khàn giọng nói: “Đừng làm rộn. Ngủ sớm chút đi, ngày mai dậy sớm đi Phượng Hoàng.”

Tạ Vũ cười rút tay về, ánh mắt liếc thân dưới không cách nào che giấu của anh: “Anh không sao chứ?”

Lục Viễn kéo áo thun thẳng lại, thản nhiên liếc cô một cái: “Tạm được.”

Tạ Vũ phì cười một tiếng, lên giường nằm xuống mé trong, rồi vỗ vỗ vị trí trống bên ngoài: “Anh cũng lên đi, cùng với tôi.”

Lục Viễn cười đi tới, nằm bên cạnh cô, nghiêng đầu ngược sáng nhìn thẳng đôi mắt lấp lánh của cô, vươn tay sờ mặt cô: “Tôi tắt đèn đây, ngủ ngon.”

Anh xoay mình kéo đèn, thoáng chốc trong phòng tối om, chỉ có ánh trăng lốm đốm qua khe rèm cửa sổ.

Tạ Vũ sáp lại sau lưng anh, lần mò nắm tay anh: “Ngủ ngon.”

Lục Viễn nắm tay cô trong lòng bàn tay, một lát sau, từ từ xoay người, ôm cô vào lòng.

Trong bóng tối, Tạ Vũ cong khoe môi, dựa vào ngực anh.

Giấc ngủ ngon tới qua không phải bất ngờ, có anh bên cạnh, cô quả thật cảm thấy yên tâm, nên con buồn ngủ ập tới rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đi chơi xa

Ngày hôm sau chưa ăn sáng đã ra ngoài.

Vào làng, hai người đến quán bún lần trước đã ăn.

“Ồ? Hai người cũng ở đây sao.” Hai bát bún vừa bùng lên, Hường Vân từ cửa đi vào.

Tạ Vũ cười nói với cô ấy: “Đang định ăn sáng rồi đi tạm biệt cô đây.”

Hường Vân ngồi xuống bên cạnh cô, liếc nhìn người đàn ông sau khi gạt đầu chào cô ấy thì chuyện tâm trộn bún, nói với Tạ Vũ: “Hôm kia cô nói muốn đi khu danh lam thắng cảnh xung quanh chơi, hôm nay định đi sao?”

Tạ Vũ trộn đều bún trong bát một chút, gạt đầu: “Ừm, đi Phượng Hoàng chơi hai ngày.”

Hường Vân lại hỏi: “Lục Viễn, anh đi tiễn Tạ Vũ sao?”

Lục Viễn ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái, thản nhiên nói: “Cũng lâu rồi tôi chưa đi, đúng lúc rảnh rồi nên đi chơi chung với cô ấy.”

Hường Vân là một cô gái trong sáng tốt đẹp vô cùng, đã nhìn ra chút manh mối. Cô ấy hơi sững sốt, cười nói không mấy tự nhiên: “Vậy thì rất tốt.”

Tạ Vũ lặng lẽ nhìn lướt mặt hai người hai lần, cúi đầu ăn hai miếng bún, có vẻ như vô ý hỏi: “Đúng rồi Hường Vân, cô thi nghiên cứu sinh gì đó bắt đầu chuẩn bị chưa? Xác định đăng kí trường nào?”

Bún Hường Vân gọi cũng được bùng lên nóng hổi. Cô ấy lấy đôi đũa dùng một lần trộn bún, nói: “Bắt đầu liên lạc với người hướng dẫn rồi. Dù sao cũng đã làm việc mấy năm, lớn tuổi hơn sinh viên mới tốt nghiệp quá nhiều, nên sẽ phải suy tính chu toàn một chút. Trước mắt liên lạc với người hướng dẫn của khoa kinh tế đại học Phục Đán chỗ hai người, cảm thấy tạm được.”

Tạ Vũ cười: “Kiểu học vượt trội như cô chắc chắn không sợ thi viết, chuẩn bị thật kĩ thi vòng hai phỏng vấn gì đó là gần được rồi. Tôi tin cô không thành vấn đề.”

Hường Vân có phần bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: “Thật ra tôi đi học nghiên cứu ở cái tuổi này, ý nghĩa không lớn, cũng không có bất kì ưu thế gì, chẳng qua là tìm một cái cơ trốn chạy khỏi đây, rồi cho mình một ít thời gian thích ứng mà thôi. Dù sao thì cũng đã ở trên núi mấy năm, người cũng sắp tàn phế rồi. Phải trở lại thành phố lớn sinh sống làm việc, trong chốc lát cũng không chịu nổi áp lực này.”

Lục Viễn vốn im lặng ăn bún đột nhiên ngắt đầu: “Nếu đã biết không có ưu thế, vậy tại sao cô không thi vào trường tốt hơn một chút? Đại học Bắc Kinh tuy khó thi, nhưng đó là trường cũ của cô, có giáo viên và bạn học cô quen, không khó hơn Phục Đán. Hơn nữa cô từng nói bạn học của cô lập nghiệp ở Bắc Kinh có mời cô tham gia. Tại sao không đi Bắc Kinh?”

Hường Vân nhìn mắt anh, trầm mặc một lúc, giọng nói thoáng dè dặt: “Anh biết là tại sao mà?”

Lục Viễn khẽ chau mày, nét mặt thoáng lộ vẻ bức bối: “Đừng làm chuyện đại đột, tương lai quan trọng hơn bất kì chuyện gì. Cô không còn là cô bé mới tốt nghiệp, lần này rời khỏi là cơ hội cô cho bản thân mình làm lại cuộc đời lần nữa, có lẽ sau này sẽ không còn có lần thứ hai.”

Hường Vân gượng cười một tiếng: “Tôi biết.”

Tạ Vũ cười hi hi một tiếng: “Được rồi, ăn sáng thì đừng nói mấy chuyện này. Hường Vân không phải là mấy đứa trẻ ở trường tiểu học Hồng Khê, không cần anh giảng đạo lý cho cô ấy đâu. Anh ở trên núi cả ngày, chẳng có internet, người ta biết nhiều hơn anh lắm.”

Lục Viễn nhìn về phía cô, khoe môi khẽ nhếch lên, hơi có phần tự giễu: “Tôi biết.”

Trong chốc lát ba người đều im lặng. Trong quán nhiều người ồn ào, cũng không phải là chỗ tốt để trò chuyện.

Lục Viễn và Tạ Vũ ăn xong trước, vì phải bắt kịp xe nên tạm biệt Hường Vân còn đang ăn.

Hường Vân hơi lơ đãng mỉm cười với hai người: “Đi chơi vui về.”

Hôm nay vừa khéo là ngày họp chợ trong làng, dân làng đi chợ đeo thỏ sản ở nhà vào chợ bán. Bắt đầu từ sáng sớm, đường phố vắng vẻ ngày thường đã bắt đầu ồn ào tiếng người, dọc đường toàn là tiếng rao hàng, tiếng la hét địa phương.

Người qua lại tấp nập trên phố, phần lớn đeo chiếc gùi lớn đặc trưng của địa phương. Không cần thận một cái là đụng phải ngay. Văn hóa họp chợ này coi như là phong tục tập quán dân gian đặc thù của địa phương. Tạ Vũ khá hứng thú muốn trải nghiệm một chút, nên đi đứng trước Lục Viễn, nhìn ngang nhìn dọc nhìn hết thấy xung quanh.

Nhưng tuy đi cẩn thận trong đám đông trên đường, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ bị đụng vào gùi do dân làng đột nhiên xoay người hoặc chen ngang đường trước.

Cô có phần bất đắc dĩ, khi đang tìm đường lần nữa thì bỗng bị người ta nắm tay.

Cô ngoảnh lại, thấy Lục Viễn nở nụ cười với cô, đi đến trước cô mở đường, bảo vệ cô bên người. Thân hình anh cao lớn, nổi bật giữa đám đông.

Tạ Vũ nhìn gò má với đường nét rõ ràng của anh, cười nói: “Hường Vân muốn đi Thượng Hải là vì anh, ban nãy anh nói như vậy, hình như hơi lạnh lùng đấy.”

Lục Viễn liếc nhìn cô một cái: “Tôi là muốn tốt cho cô ấy, cũng không muốn cho cô ấy hi vọng.”

Tạ Vũ hỏi: “Vậy nếu tôi không xuất hiện, anh có nói với cô ấy như vậy không?”

Lục Viễn nói: “Chuyện này không liên quan đến cô.”

Tạ Vũ cười cười, một lát sau lại nói: “Thật ra tôi cũng thích Hường Vân lắm. Tuy từ nhỏ thành tích của tôi khá tốt, nhưng đáy lòng khâm phục kiểu người học vượt trội này. Hơn nữa cô ấy là một cô gái có suy nghĩ, cũng có lý tưởng. Cái lý tưởng muốn dựa vào sức mình thay đổi diện mạo quê hương quả thật quá lý tưởng hóa. Nhưng lý tưởng của cô ấy tiêu tan cũng không cam chịu, mà chọn làm lại lần nữa. Tôi nhớ cô ấy từng nói, muốn kiểm thật nhiều tiền, chờ sau khi thay đổi hoàn cảnh gia đình mình, nếu có khả năng thì vẫn sẽ làm chút chuyện cho quê hương.”

Cô nghĩ, đây là một cô gái kiên định hơn cô, cũng rõ ràng hơn cô.

Lục Viễn nói: “Cô ấy thật sự là một cô gái tốt, hơn nữa rất có năng lực. Lúc cô ấy mới đến đặc biệt năng nổ, trước kia thu hút không ít nhà đầu tư, cũng đạt được rất nhiều thỏa thuận. Nhưng cô biết đấy, địa phương nhỏ chính quyền lười biếng nghiêm trọng, đâu đâu cũng là cách thức làm việc đùn đẩy, rất nhiều thủ tục rề rà kéo dài không làm được. Cô có thể chờ ở đây, nhà đầu tư người ta không muốn chờ. Sau này về cơ bản là bỏ mặc. Cô ấy muốn rời khỏi cũng quá thật là vì quá thất vọng.”

Tạ Vũ nghiêng đầu nhìn anh, nói hơi chua: “Anh đúng là hiểu rõ cô ấy thật đấy.”

Lục Viễn cười một tiếng: “Tốt xấu gì tôi cũng làm việc ở Thượng Hải hơn mấy năm. Khi cô ấy làm mấy bản kế hoạch, thỉnh thoảng sẽ thảo luận với tôi, hỏi tôi một ít ý kiến. Cô cũng biết tuy cô ấy là người bản địa, nhưng vẫn khác những người ở đây. Mấy đồng nghiệp của cô ấy, bình thường không lên mạng thì chơi mạng chược, có đôi lúc cô ấy sẽ đến trường tìm tôi trò chuyện.”

Tạ Vũ gật đầu như hiểu rõ.

Lục Viễn nghĩ nghĩ, lại nói: “Thật ra cô ấy muốn đi đâu là chuyện của bản thân cô ấy. Trước đây tôi biết suy nghĩ của cô ấy, cũng không định nói gì. Hôm nay khuyên cô ấy như vậy thật ra là được người ta nhờ vả.”

Tạ Vũ tò mò mở to mắt nhìn anh.

Lục Viễn nói: “Đây là chuyện riêng của người khác, tôi vốn không nên nói cho phóng viên tám chuyện cô ấy biết. Nhưng tôi cảm thấy đàn ông thỉnh thoảng cũng có thể tám chuyện một chút.”

Tạ Vũ cười: “Anh cứ nói đi.”

“Là bạn trai thời đại học trước đây của Hường Vân. Người bạn học lập nghiệp ở Bắc Kinh của cô ấy thật ra chính là bạn trai cũ của cô ấy. Khi đó Hường Vân khẳng khái về quê, bạn trai ở lại Bắc Kinh. Khoảng thời gian trước, anh ta biết Hường Vân muốn thi nghiên cứu sinh đi Thượng Hải phát triển, anh ta đã gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi khuyên cô ấy thi về Bắc Kinh. Tôi có gặp qua anh ta một lần, năm kia gần dặm xa xôi tới đây thăm Hường Vân, anh ta khá tốt đấy.”

Tạ Vũ khoác tay anh: “Không nhìn ra anh cũng có tiềm chất bà thím lắm nha.”

Lục Viễn buồn cười trừng cô một cái.

Tạ Vũ lại nói: “Anh ta chắc chắn không đẹp trai bằng anh. Nếu không Hường Vân không có lý nào không chọn anh ta, mà cứ muốn bám theo một người

vừa già vừa tay trắng như anh.”

Lục Viễn cười mĩa hai tiếng: “Rất cảm ơn đánh giá đúng trọng tâm của cô.”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Tôi chợt nhớ tới một người quen, nói về một kinh nghiệm của anh ta.”

Lục Viễn: “Cô tám ghien rồi à?”

Tạ Vũ cười khúc khích, dựa vào anh nói: “Anh ta nói lúc còn trẻ anh ta có một cô bạn gái, chê anh ta không có tiền nên bỏ anh ta, sau đó cặp với một nam sinh có hoàn cảnh gia đình tốt hơn. Tôi phân bác anh ta nói phụ nữ thay lòng đổi dạ chưa chắc là vì tiền, mà nam sinh đó có lẽ có chỗ đặc biệt. Nhưng thật ra khi đó tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng bây giờ lại cảm thấy điều đó là chắc chắn.”

Lục Viễn lơ đãng cười: “Nói lung tung gì đó.”

Tạ Vũ như cười như không nhìn anh: “Chính là... người đó... anh rất đặc biệt.”

Lục Viễn bật cười lắc đầu.

Đang gần đi đến trạm xe, trong đám đông rộn ràng vui vẻ sau lưng, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, gọi tên Tạ Vũ. Hai người cùng xoay người, cách những chiếc ghế và đầu người nhón nháo, thấy Hường Vân đứng cách xa mấy mét.

Sau khi thấy Tạ Vũ khoác tay Lục Viễn, nụ cười nhàn nhạt trên mặt cô ấy hơi cứng lại, thoáng sừng sốt tại chỗ, rồi thông thả ung dung vòng qua đám đông đi tới.

Tạ Vũ theo bản năng thu tay lại, nhưng vừa để xuống lại bị Lục Viễn nắm trong lòng bàn tay.

“Có chuyện gì sao?” Khi Hường Vân đi đến trước mặt, Lục Viễn thân nhiên hỏi.

Hường Vân đưa máy ghi âm cầm trong tay cho Tạ Vũ: “Cô làm rơi cái này ở quán bún.”

Tạ Vũ kinh hãi, nhận lấy, thờ phào một hơi: “Trời ạ, không biết rơi ra ngoài lúc nào. May mà cô nhặt được, thật sự cảm ơn cô, Hường Vân.”

Hường Vân lắc đầu, rồi nhìn thẳng khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì của Lục Viễn, cười nói: “Lục Viễn, tôi sẽ suy nghĩ đề nghị của anh thật kĩ. Dù sao thì tôi cũng quen thuộc Bắc Kinh hơn, đại học Bắc Kinh là trường cũ của tôi nữa.”

Lục Viễn gật đầu: “Bất kể thế nào, tôi cầu chúc cô mọi việc suông sẻ.”

“Anh cũng vậy.” Hường Vân nói. Cô ấy lướt nhìn khuôn mặt hai người, cười hơi khoa trương: “Chúc hai người đi chơi vui vẻ.”

Tạ Vũ nói: “Có cơ hội gặp lại.”

“Ừm, tạm biệt.” Cô ấy gật đầu, nói xong lại dùng trên mặt Lục Viễn chốc lát, xoay người rời khỏi.

Cô ấy ăn mặc giản dị, dáng người nhỏ con, trên con đường nhỏ chật hẹp huyên náo ở làng quê trên núi lại vẫn khác biệt với mọi người.

Tạ Vũ nghiêng đầu nhìn bóng lưng dần biến mất của cô ấy, ngăn người tại chỗ không nhúc nhích.

Lục Viễn kéo cô: “Đi thôi.”

Tạ Vũ quay đầu nhìn anh một cái, lật tay nắm bàn tay anh thật chặt, đan mười ngón tay với anh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tình duyên

Đến Phụng Hoàng cổ trấn đã là buổi trưa, hai người tìm nhà nghỉ gần sông đặt phòng, rồi ra ngoài kiếm đồ ăn. Lúc đặt phòng, Tạ Vũ có ý hỏi Lục Viễn: “Một phòng hay hai phòng?” Lục Viễn trình trọng trả lời cô: “Một phòng, tiết kiệm tiền.” Tạ Vũ nhếch miệng cười, nói với ông chủ nhà nghỉ: “Một phòng đơn.” Cô vừa dứt lời, Lục Viễn nói: “Phòng đôi.” Ông chủ nhà nghỉ ở trước mặt hai người nhìn lướt một cái như nhìn kẻ ngốc, sau khi đặt phòng, rốt cuộc không kìm được hỏi: “Hai người là người yêu ư?” Tạ Vũ không trả lời, quay đầu cười xấu xa chờ câu trả lời của Lục Viễn. Lục Viễn liếc cô một cái, thân nhiên trả lời: “Đúng vậy.” Tạ Vũ nhận lấy chìa khóa ông chủ đưa, nhướn nhướn mày cười sấp lại gần, nói nhỏ: “Chúng tôi là ra ngoài vụng trộm.” Ông chủ cười khan hai tiếng: “Vậy chúc hai người vụng trộm vui vẻ.” Lục Viễn không thể nhịn được nữa kéo Tạ Vũ vào lòng, nửa kéo lên lầu, cắn răng nghiêng lợi nói bên tai cô: “Cô đứng là miệng chó không thể mọc ngà voi, không thể đứng đắn chút à?” Tạ Vũ cười: “Anh mọc được ư? Mọc

một cái cho tôi xem thử?” Lục Viễn nói: “Coi như tôi sợ cô.” “Đàn ông sợ vợ mới là người đàn ông tốt.” Lục Viễn hừ lạnh một tiếng, im lặng triệt để. Hai năm trước Tạ Vũ có đến cổ trấn một lần, ấn tượng bình thường, chẳng qua là đi dạo vòng vòng, cảm nhận phong thái thành phố gần biên giới một chút. Nhưng phong thái này thật ra cũng đã thay đổi từ lâu, đâu đâu cũng là mùi thương mại, hấp dẫn mấy thanh niên văn nghệ ngược lại không thành vấn đề. Nhưng Tạ Vũ là một người không có chút tế bào văn nghệ lãng mạn nào, hơn nữa còn quen phê bình, đối với cô mà nói, mua mấy món hàng thủ công mỹ nghệ dân tộc sản xuất đại trà còn đắt này, chẳng thà mua một cái túi hàng hiệu. Ở thành phố lớn coi trọng vật chất quá lâu, lại thấy qua đủ mọi sắc thái đời người, ít nhiều gì cũng có phần vật chất và hiện thực tiêu cực. Nhưng lần này, tâm trạng lại khác hẳn. Sự kích động và hưng phấn như thật ấy đơn giản như một thiếu nữ yêu lần đầu, đi chơi xa lần đầu tiên cùng bạn trai, hết thấy mọi thứ đều xa lạ nhưng lại khiến người ta chờ mong. Mấy năm nay cô sống hỗn loạn bất cần, nên cảm giác này cách cô quá xa xôi, đến mức không khỏi sinh ra một chút sợ hãi, và chán ghét mà vứt bỏ bản thân. Sau khi ăn uống no đủ, hai người bước trên con đường đá xanh đi dạo một hồi, khi xuống đến bờ sông dạo chơi, thấy một người phụ nữ ngồi ven đường dựng bảng vẽ. Tạ Vũ tưởng là người vẽ chân dung, đi lên trước hỏi: “Bao nhiêu tiền một tấm?” Người phụ nữ trang điểm đậm, son môi đỏ tươi như máu, mặc một bộ trang phục của Bohemia, phong thái thướt tha. Bà ấy ngược mắt liếc về phía Tạ Vũ, nói bằng giọng châm biếm: “Con mắt nào của cô thấy tôi là người vẽ chân dung?” Tạ Vũ cười cười: “Thì ra bà vẽ vật thực, xin lỗi hình như tôi hiểu lầm rồi.” Người phụ nữ lại nói: “Ai nói tôi là người vẽ vật thực? Tôi chính là người vẽ chân dung.” Tạ Vũ bĩu môi: “Bà có bệnh không vậy?” Người phụ nữ cười khẩy, quan sát cô từ trên xuống dưới một chập, châm biếm lại, nói bằng giọng cay nghiệt: “Cô mới có bệnh đấy. Cả người cô đều bốc mùi thối nát của thể tục, đã nguy kịch hết thuốc chữa rồi.” Tạ Vũ khề chửi tục một tiếng, kéo Lục Viễn bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gặp phải người điên rồi, chúng ta đi thôi.” “Năm mươi tệ một tấm, thích vẽ hay không?” Người phụ nữ hỏi hột nói sau lưng hai người. Tạ Vũ vốn đã đi hai bước, nhưng lại chột cười cười, đột ngột xoay người nói với người phụ nữ: “Được, tôi vẽ.” Người phụ nữ đó lại liếc cô một cái, rồi ánh mắt thần nhiên chuyển sang mặt Lục Viễn, chỉ anh nói: “Tôi chỉ vẽ anh ta.” Tạ Vũ thoáng sững sốt, cười hỏi: “Tại sao?” Người phụ nữ liếc cô một cái: “Vì trên người anh ta có mùi đặc biệt khiến tôi muốn vẽ lại.” “Mùi gì cơ?” Tạ Vũ cười, liếc nhìn Lục Viễn nghiêng ngả, “Chẳng lẽ là viêm cánh? Cái này bà cũng vẽ được à?” Người phụ nữ trừng cô một cái về khinh bỉ: “Thô tục không chịu được.” Tạ Vũ không lưu tâm nhún nhún vai: “Vậy bà nói là mùi gì?” Người phụ nữ nhìn về phía Lục Viễn, nét mặt thoáng nghiêm túc: “Máu thuần.” Lần này không chỉ Tạ Vũ, ngay cả Lục Viễn cũng ngẩn người. Anh nhủ mảy mềo kéo cô: “Đi thôi, tôi không có hứng thú.” “Anh vẽ một tấm đi, coi như quà tặng cho tôi.” Tạ Vũ lại kéo anh đến ngồi xuống đối diện người phụ nữ. Lục Viễn nhìn về mặt chờ mong của cô, cũng không kiên trì nữa, nhưng nét mặt cứng ngắc, khề nhủ mảy, có vẻ không kiên nhẫn lắm. May mà người phụ nữ vẽ rất nhanh, như nước chảy mây trôi, một bức phác họa nhanh chóng hiện ra. Tạ Vũ sấp lại đứng trước nhìn, tuy chỉ là phác họa, nhưng cực kì giống như thật. Vẽ kiên định mà mờ mịt trong đôi mắt đen kịt của Lục Viễn mà cô từng thấy, ở ngay trên giấy này. Cô nhìn Lục Viễn, ngoài nét mặt bình thản thì không còn gì khác. Cô không biết người phụ nữ vẽ ánh mắt này trên giấy như thế nào. Người phụ nữ không hỏi Lục Viễn đôi tiền, chỉ vươn tay với cô: “Năm mươi tệ.” Tạ Vũ lấy tiền đưa cho bà ấy, chỉ chỉ góc phải dưới giấy vẽ: “Kí tên đi.” Người phụ nữ ngược mắt nhìn cô, cười mĩa một tiếng: “Nói cô thô tục không chịu được quả nhiên không oan cho cô.” Tạ Vũ nói: “Đại họa sị à, bà đừng làm ra vẻ nữa, mau đi.” Người phụ nữ kí tên mình lên giấy, hờ hững nói: “Hi vọng cô có thể giữ gìn thật tốt.” “Đương nhiên.” Tạ Vũ cảm tranh, cùng Lục Viễn rời khỏi. Lục Viễn thấy cái vẽ hài lòng thỏa dạ của cô, tò mò hỏi: “Người phụ nữ ban nãy kì lạ như vậy, tại sao cô cứ bắt tôi vẽ?” Tạ Vũ cười một cách bí hiểm: “Bà ấy là Du Châu Văn.” “Ai cơ?” Tạ Vũ nhìn anh một cái: “Một nữ họa sĩ rất nổi tiếng trong giới, rất lâu trước kia tôi có phỏng vấn bà ấy một lần. Hồi đó bà ấy vẫn chưa có tiếng tăm gì, cũng không ăn mặc kiêu này, nên ban đầu tôi không nhận ra.” Cô gờ bức tranh cuộn tròn trong tay lên quơ quơ, “Bức phác họa này nói không chừng sau này có giá trị không nhỏ đâu.” Lục Viễn cười: “Thảo nào bà ấy nói cô thô tục không chịu được. Thì ra là muốn tốn năm mươi tệ mua một bức tranh của họa sĩ nổi tiếng.” Tạ Vũ chẳng lưu tâm: “Họa sĩ mà, khó mà không khác người lắm. Yên tâm, cho dù tôi thô tục không chịu được thật, thì cũng sẽ không bán bức tranh này. Trong này là anh, tôi sẽ giữ gìn thật kĩ, lát nữa tôi sẽ đi tìm một cửa hàng lồng khung một chút.” Lục Viễn cười. Tạ Vũ nhìn anh một cái, rồi quan sát từ trên xuống dưới, cười nói: “Bà ấy nói trên người anh có mùi đặc biệt, thật tò mò bà ấy nhìn ra như thế nào?” Lục Viễn nói: “Người làm nghệ thuật nói vớ vẩn mà cô cũng tin à?” “Vậy tại sao bà ấy vẽ chân dung cho anh mà không vẽ cho tôi?” Lục Viễn liếc nhìn cô, trả lại cô lời của đại họa sĩ vừa rồi: “Vì cô có bệnh mà!” Tạ Vũ như cười như không nhìn thẳng mắt anh: “Không sai, tôi có bệnh, thối nát vào trong xương cốt, hết thuốc chữa rồi. Vậy anh có chữa bệnh cho tôi không?” Lục Viễn hừ một tiếng: “Tôi đâu phải bác sĩ, không chữa cho cô được.” Tạ Vũ nói: “Tuy anh không phải bác sĩ, nhưng anh cũng có thể chữa cho tôi.” Cô phủ bên tai anh, “Vì tình yêu là liều thuốc tốt chữa mọi bệnh tật trên thế gian.” Mặt Lục Viễn có chút không được tự nhiên, anh giả vờ ghét bỏ đẩy cô một cái: “Cô có buồn nôn không?” Tạ Vũ cười khề: “Cổ tình làm anh buồn nôn đấy. Ai bảo anh cả ngày trung cái mặt lạnh đó.” Bây giờ đã sắp tối, Tạ Vũ vẫn chưa tìm được cửa hàng lồng khung. Một cơn mưa to bất thình lình đổ xuống, hai người đành phải chui vào một nhà hàng trú mưa. Chờ đến khi ăn xong bữa tối, cơn mưa bên ngoài tạnh hẳn, bầu trời đã tối đen, thay vào bằng ánh đèn rực rỡ đêm khuya cổ trấn. Buổi sáng hai người dậy sớm quá, đi qua đi lại cả ngày nên cũng hơi mệt, liền bàn bạc về nhà nghỉ trước tấm rửa nghỉ ngơi sớm một chút. Về đến nhà nghỉ, sau khi tắm trước, Tạ Vũ ngồi trên giường mở bức phác họa của Lục Viễn ra, càng nhìn càng thấy bức tranh này sinh động vô cùng, càng nhìn càng thích, nhưng lại không rõ rốt cuộc là thích tranh hay người. Cô sợ làm hỏng bức tranh, thường thức một hồi thì cẩn thận cuộn bức tranh lại ngay. Lúc này, di động yên lặng rất lâu của cô reo lên. Tạ Vũ lấy di động trong túi ra, thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, vốn định nhăn tất luôn, nhưng nghĩ nghĩ lại nhận máy. “Tạ Vũ.” Đầu bên kia là Lý Hưng Ngộ, anh ta nói, “Hai ngày nay anh gọi điện thoại cho em nhưng cứ tắt máy, tin nhắn cũng không ai trả lời. Có phải bận rộn nhiều việc không?” Tạ Vũ nói: “Công việc không bận, tôi đang nghỉ phép.” Lý Hưng Ngộ thoáng sững sốt: “Vậy em tại sao?” Tạ Vũ nói: “Không tại sao cả.” Cô dùng một chút, hình như nhớ ra gì đó à một tiếng. “Hai ngày trước tôi đi ngang qua Học viện Hí kịch, hình như thấy anh. Nữ sinh đó rất xinh, kiểu trung bày u?” Đầu bên kia trầm mặc chốc lát: “Là vì nguyên nhân này?” Tạ Vũ cười cười nói: “Vậy tôi nghĩ thử còn lý do nào khác không. Ừm... hình như không có rồi.” “Nếu là vì vậy thì anh có thể giải thích.” “Được, anh nói tôi nghe.” “Anh thật sự từng qua lại với cô gái đó, nhưng là trước khi em chấp nhận anh. Hôm em thấy là cô ấy gọi điện thoại cho anh, nói muốn gặp anh lần cuối, lần gặp nhau đó, anh và cô ấy không có gì cả.” “Ừm, giải thích này rất hợp lý.” “Tạ Vũ, anh nghiêm túc với em. Anh và cô gái đó chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi.” Tạ Vũ nói: “Thật trùng hợp, tôi đối với anh thật ra cũng vậy.” “Tạ Vũ!” “Được rồi, nếu anh muốn nói rõ ràng, thì chờ tôi về Thượng Hải.” “Ừm, vậy anh chờ em về.” Tạ Vũ cúp điện thoại, nhìn màn hình di động, bĩu môi, nở nụ cười khinh bỉ. Cô ném điện thoại lên giường, xoay người mới thấy, Lục Viễn không biết đi từ phòng tắm ra lúc nào, đang lau tóc, nhìn mình bằng vẻ mặt khó phân biệt. “Nhanh vậy?” Tạ Vũ hỏi. Lục Viễn gạt đầu, thuận miệng hỏi: “Ban nãy gọi điện thoại với ai vậy?” Tạ Vũ hỏi hột trả lời anh: “Bạn trai.” Lục Viễn nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc, động tác lau tóc trên tay khựng lại, đột nhiên cười giễu một tiếng: “Vô vị.” Tạ Vũ nhìn thẳng ánh mắt anh, như cười như không nói: “Tôi nói thật.” Lục Viễn ngẩn ra một lúc lâu, sau đó nở nụ cười: “Tạ Vũ, mẹ nó cô đùa bọn tôi đó à?!” Giọng nói anh không hề nặng, chỉ mang theo chút tự giễu, không phân biệt rõ có phải là tức giận hay không. Tạ Vũ nhìn anh không lên tiếng. Lục Viễn lại nói: “Tạ Vũ, cô chẳng qua là tìm một người tiêu khiển, chơi một cuộc tình ngắn ngủi, có đúng không? Thảo nào cô nói với ông chủ nhà nghỉ chúng ta vụng trộm, tôi còn tưởng cô chỉ thích nói đùa, thì ra cô nói thật.” Tạ Vũ không tỏ rõ ý kiến về những lời lầm bầm của anh, vẫn chỉ cười nhìn anh, không lên tiếng, tựa như muốn xem anh tức giận như thế nào. Trên thực tế, Lục Viễn cũng thật sự phẫn nộ. Anh vứt mạnh cái khăn trong tay, đi tới tiện tay cầm cái túi trên bàn đi ra ngoài. Nhưng Tạ Vũ nhanh hơn anh, xông đến cửa dựa chặn cửa lại. Lục Viễn lạnh mặt quát cô: “Cô tránh ra. Tôi không có tâm tư đùa với cô, cô muốn chơi thì đi mà tìm người khác!” Tạ Vũ nói: “Tôi chỉ muốn tìm anh.” Lục Viễn vươn tay muốn đẩy cô ra, nhưng cô lại thuận thế quẩn tới. Cô ôm cổ anh, hôn lên khoe môi đang nổi giận của anh. Rầm một tiếng, chiếc túi trên tay Lục Viễn rơi xuống đất. Anh chửi tục một câu, ôm phắt người phụ nữ này lên, xoay người đi đến bên giường, ném lên giường. Tạ Vũ bị chấn động đến độ choáng váng một chút, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo cùng ánh mắt tức giận của Lục Viễn, mới biết mình đùa hơi quá trớn. Cô chuẩn bị bỏ dậy giải thích, Lục Viễn đã một tay cởi áo thun trên người mình, để lộ cơ thể mát mẻ sau khi tắm. Tạ Vũ vươn tay kéo anh: “Lục Viễn, tôi đùa với anh thôi.”

Lục Viễn ghìem hai tay cô lại một chỗ, đề lên đỉnh đầu, thân thể phủ từ trên xuống, lạnh lùng quát: “Cô câm miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nghiêm túc

Tạ Vũ thấy anh vô cùng tức giận, nghe theo không động đậy nữa, nhếch môi lẳng lơ cười nói với anh: “Lục Viễn, anh thế này chẳng phải như tôi mong muốn sao?”

Thân thể hai người dính vào nhau, mặt và mặt gần trong gang tấc, hơi thở của đôi bên hòa vào nhau. Lục Viễn cười mỉa, phủ bên tai cô, khàn giọng nói: “Ừm, tôi như ước nguyện của cô.”

Anh buông tay ghìem cô ra, đi xuống dọc theo thân thể cô. Đôi mắt đen kịt của anh nhìn thẳng vào đôi mắt như cười như không của cô.

Thật ra họ chỉ có thể coi như là một đôi nam nữ xa lạ, số ngày quen nhau đếm được trên đầu ngón tay. Lục Viễn không hề hiểu người phụ nữ này, cô tựa như phân biệt rõ phải trái hơn ai, nhưng lại mãi mãi nửa thật nửa giả, thính thoảng cũng bộc lộ sự đơn thuần lương thiện, nhưng phần lớn thời gian đều là khôn khéo tùy tiện, dường như chẳng để ý đến bất kì chuyện gì.

Anh không nhìn ra được thật giả trong nụ cười và lời nói của cô, nhưng đàn ông phán đoán phụ nữ thường thích dùng cách thức đơn giản trực quan. Lục Viễn không thể không thừa nhận người phụ nữ này rất đẹp, là vẻ đẹp có tính lừa dối, vài phần thuần khiết, vài phần lý trí và nho nhã, nhưng đuôi mày khéo mắt lại thấp thoáng vẻ bất cần, vì vậy lại khiến vẻ đẹp của cô trở nên mâu thuẫn, mà sự mâu thuẫn này khiến người ta không tìm được trầm luân trong đó.

Tạ Vũ vẫn thản nhiên cười nhìn anh, vì sự tiếp xúc đầy cảm dỗ này mà vẻ mơ màng đỏ bừng ửng trên khuôn mặt trắng nõn. Hai tay cô được phóng thích, liền từ từ khoác lên vai Lục Viễn, ôm cổ anh. Sự thân mật này khiến thế giương cung bạt kiếm ban nãy tan biến gần như không còn, chỉ còn lại bầu không khí mập mờ nhanh chóng sôi sục.

Tay Lục Viễn trượt xuống eo cô, từ từ lên trên. Bàn tay anh thô ráp rắn chắc, thân thể cô mịn màng mềm mại, đây là sự mâu thuẫn trời sinh của họ, lúc này hợp làm một.

Vì xúc cảm này mà Tạ Vũ khép hờ mắt lại. Cô chưa từng có cảm giác ấy, chỉ được người đàn ông này vuốt ve, mà cả người run rẩy, chẳng biết đêm nay là đêm nào.

Cô khẽ nâng người lên, ôm chặt lấy anh. Cô nghĩ, đây thật sự là một người đàn ông mâu thuẫn, ngay cả thân thể cũng vậy, lạnh lẽo cứng rắn lại mềm mại ấm áp.

Sau khi hai người nhìn nhau rất lâu, cho đến khi ánh mắt hồ hấp dần nồng nàn, Lục Viễn rút cuộc phủ tới hôn cô. Nụ hôn sâu kịch liệt mà triền miên, hết thấy mọi thứ mất thứ tự từ đó.

Lục Viễn luôn mạnh mẽ kiểm soát trận đấu giữa nam nữ này, đây là sự khác nhau về mặt sức mạnh trời sinh giữa đàn ông và phụ nữ. Động tác của anh không hề thô bạo, nhưng toàn bộ quá trình mang theo sự kiên định sát phạt quyết đoán. Anh áp chế cô xuyên qua cô, nắm giữ tiết tấu không chệch thời gian. Mà Tạ Vũ chỉ thờ hờn hển rên rỉ dưới thân anh, mặc cho sóng to gió lớn vỗ vào, được anh đưa lên mây, cô không phải là người chủ đạo giữa họ nữa. Thật ra từ trước đến nay đều không phải.

Đến khi cuối cùng Lục Viễn từ trên người Tạ Vũ lật mình lại, người phụ nữ trên giường gần như đã không còn bất kì hơi sức nào, cả người ướt đầm như vớt từ trong nước nóng lên.

Lục Viễn ngược lại vẫn ổn, ngoài việc hơi thở không mấy ổn định ra, dường như tinh thần sảng khoái. Anh từ trên giường đứng thẳng dậy, nhặt áo thun rơi rải dưới đất của Tạ Vũ tiện tay khoác lên người cô, thản nhiên hỏi: “Có muốn tắm không?”

Tạ Vũ nằm sấp trên giường, nửa mái tóc dài xõa trên gối, nói ồm ồm: “Người đã chết rồi còn tắm rửa gì nữa?”

Cô quả thật đã chết đi sống lại.

Lục Viễn mặt mày lạnh tanh cong khóe môi, đi vào nhà tắm. Khi tiếng nước chảy vang lên, Tạ Vũ trên giường nặng nề ngủ thiếp đi.

Cô đã mơ một giấc mơ phức tạp. Trong giấc mơ toàn là Lục Viễn, thân thể nóng rực rắn chắc của anh, ánh mắt kiên định mờ mịt của anh, anh và cô nắm tay nhau đi từ trường tiểu học trên núi đến đường phố đầy màu sắc của Thượng Hải. Đám đông rộn ràng chọt ập tới như nước lũ, tách hai người ra. Cô cứ chạy về phía trước, chạy mãi chạy mãi, muốn bắt lấy tay anh, nhưng cuối cùng anh biến mất giữa biển người, chỉ còn lại cô lẻ loi đứng nơi đầu phố xa lạ.

Tạ Vũ giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng như lạc vào cảnh giới kì lạ này. Một tấm chăn mỏng không biết đắp trên người cô từ lúc nào, tiếng nước chảy

trong phòng tắm đã dừng lại, cả căn phòng nhà nghỉ yên tĩnh đến độ chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập sau khi tỉnh mộng của cô.

“Lục Viễn.” Tạ Vũ mở miệng gọi.

Không ai đáp lại.

Cô gọi thêm một tiếng, vẫn không có ai trả lời.

Tìm Tạ Vũ đột nhiên nảy lên. Cô luống cuống xuống giường, tiện tay mặc chiếc áo thun, ánh mắt quét đến chiếc túi của Tạ Vũ trên bàn mới khẽ thở phào.

Cái điện thoại di động kiểu cũ của anh vẫn để trên bàn, nhưng thuốc lá và bật lửa trước đó lại không thấy.

Tạ Vũ tìm ra di động của mình, nhìn giờ, đúng mười hai giờ. Cô đi xuống lầu, khách uống rượu về trễ lục tục trở về.

Tạ Vũ gõ gõ ông chủ ngủ gà ngủ gật ở quầy: “Ông có thấy người đàn ông đi chung với tôi không?”

Ông chủ mở đôi mắt nhập nhèm, ngáp một cái: “Anh ta hả? Ra ngoài rồi.” Nói đoạn, không chờ Tạ Vũ hỏi tiếp, bổ sung thêm một câu, “Không biết đi đâu, không nói.”

Tạ Vũ cười cười: “Được, tôi biết rồi.”

Ông chủ thấy cô đi ra ngoài, nói: “Về sớm một chút đấy. Lát nữa sẽ khóa cửa, tôi muốn ngủ rồi, gõ cửa cũng không có ai mở cho hai người đâu.”

Tạ Vũ cũng không quay đầu lại vẫy vẫy tay: “Vậy thì tôi tự cạy.”

Ông chủ bị nghẹn họng, khi trùng mắt thối chòm râu, Tạ Vũ đã biến mất ở cửa.

Cổ trấn vào giờ này, các quán bar đang đóng cửa, đêm khuya đèn đuốc sáng rực tối dần, trên con đường đá, mọi người tụm năm tụ ba cười đùa về nhà nghỉ của mình.

Cũng có nam nữ lẻ loi một mình, ánh mắt Tạ Vũ dừng lại trong những người đó, nhưng chẳng thấy bóng dáng Lục Viễn.

Thăm thoát, cô đi đến đầu cầu Phong Kiều nằm ở một phía cổ trấn. Dưới ánh trăng, có người ôm đàn guitar vừa đàn vừa hát trên cầu. Ca sĩ hát rất say sưa, chẳng để ý chỉ có lác đác người nghe cổ vũ.

Tạ Vũ từ từ đi tới, thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trên cầu. Thật ra ánh sáng rất mờ, cô hoàn toàn không thấy rõ đường nét của người đó, nhưng cô liếc mắt là nhận ra đó là Lục Viễn.

Anh đứng cách người hát không xa, nhưng không rõ là anh đang nghe hát, hay đang thưởng thức ánh trăng dưới dòng Đà Giang. Trong tay anh đang kẹp một điếu thuốc, rất lâu mới rít một hơi, ánh lửa đỏ ấy chớp tắt trong màn đêm.

Tạ Vũ cong môi cười nhạt, đi đến sau lưng anh ôm lấy anh.

Cô có lẽ giữ chút suy nghĩ làm anh kinh ngạc, nhưng Lục Viễn chẳng giật mình vì cái ôm bất thành linh này. Anh bình tĩnh như nước sông Đà Giang chảy nghìn năm dưới cầu.

Tạ Vũ dựa vào lưng anh, khẽ nói: “Em rất nghiêm túc.”

Lục Viễn trầm mặc rất lâu, thờ dài yếu ớt một tiếng, khẽ trả lời: “Đối với em, tôi không có năng lực phân biệt thật giả.”

Tạ Vũ nói: “Anh không cần tin em, anh chỉ cần tin bản thân mình.”

Lục Viễn trầm mặc lần nữa.

Tạ Vũ nói: “Em không muốn lừa anh, em không khác gì đa số phụ nữ sống ở thành phố coi trọng vật chất. Tuy em có ranh giới cuối cùng, nhưng khi đối mặt với cảm dỗ thì cũng sẽ mất phương hướng. Người đàn ông đó rất giàu, hơn một tháng trước, em đồng ý thử qua lại với anh ta. Anh ta dẫn em ra vào những nơi xa hoa, em tưởng mình sẽ đắm chìm trong đó, cũng thật sự từng có cảm giác này, thậm chí từng nghĩ cho dù cuộc sống thế này tràn đầy dối lừa và bịa đặt cũng không sao. Nhưng lần nào... lần nào em cũng không kim được nhớ tới những đứa trẻ trên núi, nhớ tới anh.”

Lục Viễn vẫn hơi cúi đầu, nhìn nước sông dưới cầu, hờ hững.

Tạ Vũ chen vào trước người anh, dựa vào lan can cầu, vươn tay ôm cổ anh, muốn nhìn rõ nét mặt anh.

Anh rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô, con ngươi đen kịt như ngôi sao lấp lánh trong đêm.

Tạ Vũ khẽ mỉm cười nói: “Ban này em mơ một giấc mơ.”

“Giấc mơ gì?”

“Mơ thấy anh rời khỏi em.”

Lục Viễn hỏi: “Khó chịu sao?”

Tạ Vũ nói: “Đây là cơn ác mộng khủng khiếp nhất mà em từng thấy.”

Lục Viễn cười khẽ một tiếng, búng tàn thuốc trong tay xuống dòng sông dưới cầu, nghiêng người về trước hôn cô. Ca sĩ bên cạnh vẫn đang hát bản ballad nhẹ nhàng, người qua đường lác đác trong bóng đêm, không ai để ý đến đôi tình nhân đang ôm hôn nhau này.

Khi ca sĩ hát một bài xong, gảy dây đàn đổi bài tiếp theo, hai người mới tách ra. Mối và rằng Tạ Vũ bị anh xâm nhiễm, có mùi thuốc lá nhàn nhạt. Thuốc lá chất lượng kém hòa vào hơi thở anh có vẻ không khó chịu đến vậy, ngược lại khiến người ta mê say.

Hai tay anh chống lan can cầu, vì chiều cao nên cơ thể hơi cúi về trước, tạo thành một tư thế giam cầm, ôm trọn Tạ Vũ trước người mình.

Tạ Vũ sờ mặt anh, quay đầu nhìn nước sông dưới cầu, nói: “Anh vừa làm sai một chuyện.”

Lục Viễn gật đầu: “Ném tàn thuốc bừa bãi.”

Tạ Vũ nói: “Nên anh phải chịu phạt.”

“Phạt kiểu gì?”

“Cai thuốc bắt đầu từ tối nay.”

Lục Viễn ngẩn ra chốc lát, nói: “Được.”

Tạ Vũ hơi bất ngờ: “Thật sao?”

“Thật.”

“Tại sao?”

“Vì anh có thể không tin em, nhưng không thể không tin bản thân mình.”

Tạ Vũ nằm bò trên ngực anh: “Anh cũng có thể tin em.”

“Ừm, anh tin em.” Anh ôm lấy cô.

Một lát sau, Tạ Vũ quyến luyến không thôi rời khỏi ngực anh: “Về thôi, ông chủ nói lát nữa khóa cửa, trễ thì nói không chừng sẽ không mở cửa cho, phải dựa vào chúng ta tự cạy cửa đấy.”

Lục Viễn cười khẽ: “Không sao, anh cạy.”

Tạ Vũ dựa vào vai anh cười ầm. Dọc đường hai người nắm tay nhau, không buông ra nữa. Đêm khuya miền núi cuối tháng sáu còn hơi lạnh, nhưng sự ấm áp lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Về nhà nghỉ, ông chủ đang chuẩn bị khóa cửa, thấy hai người cười nói: “Tôi đang nói chờ thêm năm phút nữa, hai người không về thì tôi sẽ đóng cửa.”

Tạ Vũ nhìn đồng hồ treo tường, vừa vặn chỉ một giờ sáng, nhướn nhướn mày nói: “Chúng tôi rất đúng giờ mà.”

Ông chủ gật đầu: “Rất đúng giờ.”

Lục Viễn cười không thành tiếng lắc đầu.

Hai người đi tới đầu cầu thang, Tạ Vũ lại chột quay đầu, cười hỏi ông chủ: “Ông thấy chúng tôi giống ra ngoài vùng trộm không?”

Ông chủ nghe vậy quan sát hai người một chút, lắc đầu: “Không giống.” Xong lại cười bỏ sung, “Chỉ giống đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết, loại gần như ngày nào tôi cũng thấy ấy.”

Tạ Vũ nói: “Khả năng quan sát không tệ.”

Về đến phòng, Tạ Vũ nhìn Lục Viễn, thấy tinh thần anh chẳng có chút gì là uể oải, khó hiểu hỏi: “Anh không mệt chút nào à?”

Lục Viễn lắc đầu: “Không mệt.”

Tạ Vũ cười đầy ẩn ý: “Thật sự không mệt?”

“Thật sự không mệt.”

Tạ Vũ cười ôm anh nghiêng vào lòng anh: “Vừa vừa vặn em đã ngủ một giấc, bây giờ cũng tràn đầy tinh lực, chúng ta tiếp tục.”

Lục Viễn nhướn mày nhìn cô: “Em chắc chắn chứ?”

Tạ Vũ nói: “Anh ở trên núi sáu năm, tuy thể lực chưa hao mòn, nhưng kỹ thuật đúng là không dám tăng tốc, một tư thế làm đến hết, em đây tỏ ý không hài lòng lắm.”

Lục Viễn như cười như không đề cô vào sau cửa: “Không hài lòng sao? Muốn bao nhiêu tư thế anh thỏa mãn em hết, lát nữa đừng xin anh tha.”

Tạ Vũ quán trên người anh như dây leo: “Tuyệt đối không xin tha.”

Đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ. Ở nhà nghỉ xa lạ, hai người hòa hợp gắn bó từ sau cửa đến dưới đất, từ dưới đất lên giường, từ giường đến phòng tắm, sau đó là ban công dưới ánh trăng.

Tạ Vũ không xin tha, không phải ra về, mà chỉ là không nỡ dừng lại. Cô ước gì thời gian dừng lại từ đây, cô và người đàn ông này trong nháy mắt ở bên nhau mãi mãi.

Cô không nghiêm túc quen rồi, nhưng lần này lại không thể không nghiêm túc thừa nhận, mình đã yêu một người đàn ông, từ thân thể đến linh hồn, cô trở thành tù binh của anh, cam tâm tình nguyện khuất phục anh.

Đối với cô mà nói, tình yêu đã xa cách rất lâu, những mối tình trong quá khứ đa phần chỉ là sự yêu mến nông cạn. Trước đêm nay, cô thậm chí nghi ngờ mình đã từng yêu thật sự hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Gặp lại người xưa

Sáng sớm, hai người mới ngủ thật sự. Lúc thức dậy, dĩ nhiên là mặt trời đã lên cao.

Buông thả quá độ, cộng thêm đói là, Tạ Vũ xuống giường giẫm trên đất, hai chân nhẹ bẫng, vẫn là Lục Viễn kịp thời đỡ cô nên mới không bị ngã.

Cô cũng mặc kệ vẫn chưa đánh răng, cầm đồ uống mua hôm qua nốc trước hai ngụm, giảm bớt triệu chứng tuột huyết áp, cười nói với Lục Viễn: “Tình trạng hôm nay khiến em nhớ tới thơ của Lý Thanh Chiêu.”

“Thơ gì?” Lục Viễn thuận miệng hỏi.

Tạ Vũ nói: “Đêm qua buông thả quá độ, hôm nay thậm chí hư vô kẻ.”

Lục Viễn cầm nín giật giật khóe miệng, sờ đầu cô: “Mau tắm đi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Không sai, thất tiết chuyện nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn.”

Lục Viễn lắc đầu, khóe miệng lại cong lên nụ cười dịu dàng.

Hai người đứng chen ngang nhau trong nhà vệ sinh nhỏ hẹp đánh răng rửa mặt. Khi Tạ Vũ ngẩng đầu nhìn gương, không tự nhiên sẽ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, tiếp đó cô sẽ thấy ý cười không thể phát hiện trong mắt Lục Viễn.

Mái tóc cô xõa tung, hai mắt sưng vù, miệng còn ngậm bọt kem đánh răng, nhưng trong mắt Lục Viễn, dường như cô lấp lánh tỏa sáng. Tạ Vũ biết, đây không phải là ảo giác của mình.

Khi ra cửa, Tạ Vũ không quên cầm bức tranh hôm qua tiện thể đi lồng khung.

Vì quả thật đói lắm rồi, nên hai người tìm một quán ăn gần đó. Nhưng lúc này ngay giờ cơm, nhiều người ăn cơm, tuy có chỗ nhưng chờ thức ăn bùng lên cũng phải mất một lúc.

May mà khi ra ngoài Tạ Vũ đã mua ít đồ ăn vặt lót dạ, bây giờ cũng không đến mức đói là, thấy trong chốc lát thức ăn sẽ không bùng lên được, sợ làm bùng bức tranh trong tay nên bảo Lục Viễn chờ, mình thì sang cửa hàng tranh bên cạnh lồng khung.

Vì là tranh phác họa, giấy vẽ lại là kích thước phổ biến, nên quá trình lồng khung không phức tạp, chỉ cần chọn một khung tranh là được.

Tạ Vũ nằm bò trên quầy, nhìn ông chủ cửa hàng làm, đáng vẻ hồi hộp như sợ ông ấy làm hỏng bức tranh một chút xíu thôi khiến ông chủ cửa hàng dờ khóc dờ cười.

Chờ đến khi lồng khung xong, Tạ Vũ trả tiền chờ ông chủ thối tiền, cầm khung tranh, quyền luyến không rời sờ rồi lại sờ.

“Xin hỏi người trong ảnh họ Lục phải không ạ?” Có lẽ quá chuyên tâm, nên Tạ Vũ không chú ý chẳng biết lúc nào có người đứng bên cạnh.

Cô nghe câu hỏi đột ngột này, nhất thời không phản ứng kịp, theo bản năng quay đầu hỏi: “Cô nói gì cơ?”

Là một người phụ nữ trông như khách du lịch, để mặt mộc, không rõ tuổi, nhưng xinh đẹp vô cùng. Tuy Tạ Vũ có khiếu thẩm mỹ hà khắc cũng không thể không thừa nhận, người phụ nữ trước mặt thật sự xinh đẹp hiếm thấy.

Cô ấy nhìn Tạ Vũ, hỏi lại: “Xin hỏi người trong tranh họ Lục phải không ạ?”

Tạ Vũ gật đầu: “Phải, cô quen anh ấy ư?”

Người phụ nữ cười cười: “Anh ấy là một người bạn mà tôi đã lâu không gặp. Xin hỏi cô là gì của anh ấy?”

Tạ Vũ nói: “Tôi là bạn gái anh ấy.”

Người phụ nữ hiểu rõ gật đầu: “Anh ấy cũng ở đây sao?”

Tạ Vũ thần nhiên quan sát cô ấy một chút: “Anh ấy ở đây, trong quán ăn bên cạnh. Cô muốn đi gặp anh ấy không?”

Người phụ nữ trông luôn bình tĩnh đột nhiên gật đầu có phần không kìm được kích động: “Được, vậy làm phiền cô rồi.”

Tạ Vũ nhướn mày, ôm khung tranh, sánh bước cùng người phụ nữ đi ra khỏi cửa hàng nhỏ. Cô nhìn người phụ nữ: “Cô tên là?”

“Tôi tên Hứa Trân.”

“Ồ.” Tạ Vũ gật gật đầu.

Hứa Trân hỏi dò: “Anh ấy từng nói về tôi với cô sao?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Anh ấy không hay nói qua chuyện trước kia lắm.” Cô nhìn nhìn cô ấy, hỏi, “Hai người là bạn đại học?”

“Coi là vậy đi.” Hứa Trân gật đầu, “Chúng tôi là bạn cùng lớp nhưng khác khoa, khi gần tốt nghiệp mới quen nhau.”

Tạ Vũ hỏi: “Hai người đã lâu không gặp sao?”

Hứa Trân lại gật đầu, nét mặt hiện ra chút cay đắng một chút bất đắc dĩ: “Tính ra gần sáu, bảy năm rồi, tôi mãi không biết anh ấy ở đâu. Tôi nghi ngờ có phải anh ấy vì tránh tôi, nên mới trốn thật xa để tôi không tìm được không.”

Tạ Vũ cười ngượng ngịu.

Dường như Hứa Trân ý thức được mình đã nói sai gì đó, lập tức giải thích: “Trước đây tôi và anh ấy có chút hiểu lầm, tôi luôn muốn nói rõ với anh ấy.”

Tạ Vũ cười: “Đã trùng hợp gặp nhau ở đây như vậy, hi vọng có hiểu lầm nhân tiện tháo gỡ.”

Lục Viễn trong quán ăn đưa lưng về phía cửa, trên bàn thức ăn đã bùng lên, nhưng anh không động đũa, có lẽ là đang chờ Tạ Vũ về.

Khi sóng vai cùng Tạ Vũ đi vào quán, Hứa Trân đã thấy Lục Viễn. Cô ấy ngậy ra một lúc, đột nhiên bỏ qua người đi song song bên cạnh, lao đến sau lưng Lục Viễn, ôm lấy anh.

Vì quan hệ một người đứng một người ngồi, nên cô ấy ôm cổ Lục Viễn, thế là cái ôm lâu ngày gặp lại này liền có vẻ vô cùng mờ ám.

Tạ Vũ ngăn ra tại chỗ, ôm bức tranh trong tay, nghiêng đầu như cười như không nhìn cảnh này.

“Lục Viễn, mấy năm nay anh đi đâu vậy? Bọn em tìm anh mãi.”

Ban đầu Lục Viễn còn tưởng là Tạ Vũ, nhưng mùi của người phụ nữ này khác hẳn, anh phản ứng lại ngay lập tức, lấy tay Hứa Trân ra. Sau khi nghe được giọng cô ấy thì hơi ngần ra, quay đầu thấy người tới, dường như mới chắc chắn.

“Sao em lại ở đây?”

Hai hàng nước mắt lăn xuống từ trong mắt Hứa Trân. Giọng cô ấy nghẹn ngào, hồi lâu mới trả lời: “Em và Mộ Phàm tới đây du lịch. Em nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp được anh ở đây.”

Cô ấy nâng mặt Lục Viễn lên, quan sát từ trên xuống dưới: “Lục Viễn, sao anh ra thành thế này? Có phải anh còn giận em không? Em và Mộ Phàm tìm anh mãi.”

Giọng người phụ nữ kích động, lại trông vô cùng xinh đẹp, giống như đang diễn phim tình cảm lâm ly bi đát đầy sinh động, thực khách bên cạnh cũng không kìm được nhìn sang.

Vì bị Hứa Trân che khuất tầm mắt, nên Lục Viễn không thấy Tạ Vũ đi vào chung với cô ấy, chỉ nhủu mày, không mấy kiên nhẫn đẩy bàn tay trên mặt ra: “Em suy nghĩ nhiều rồi. Anh không giận em, anh cũng không giận ai cả, mấy năm nay anh cũng không phải vì tránh mọi người.”

“Vậy tại sao anh không gặp bọn em?”

Lục Viễn hờ hững nhìn Hứa Trân: “Em biết anh tại sao mà. Anh chỉ hi vọng em sống vui vẻ cùng Mộ Phàm, không muốn thấy em do dự.”

Hứa Trân nói: “Anh biết tại sao em do dự không? Nếu anh tốt với em bằng một nửa Mộ Phàm, thì em cũng sẽ không do dự.”

“Nếu đã biết Mộ Phàm tốt với em, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, tại sao em vừa gặp mặt vẫn phải băn khoăn về những điều này? Anh quên hết những chuyện đó từ lâu rồi.”

Hứa Trân cười có phần tự giễu: “Cũng phải. Anh không bao giờ thiếu phụ nữ mến mộ, anh cũng không coi trọng tình yêu. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, anh đâu còn nhớ mấy chuyện cũ xa xưa đó. Đúng rồi, bạn gái bây giờ của anh rất đẹp.”

Lục Viễn nhủu mày, như đang lăm bằm: “Tạ Vũ?” Anh vòng qua cô ấy nhìn về phía cửa, lại không thấy bóng dáng Tạ Vũ đâu, “Em đã gặp cô ấy ư?”

Hứa Trân dụi mắt: “Ban nãy em thấy cô ấy ở cửa hàng tranh, người trong tranh là anh, nên em mới biết anh ở đây.” Cô ấy quay đầu, ơ một tiếng, “Vừa rồi cô ấy dẫn em đến đây mà, sao không thấy đâu nữa rồi?”

Lục Viễn bực bội nhìn cô ấy một cái.

Hứa Trân nói: “Ban nãy em kích động quá, có phải cô ấy hiểu lầm gì không? Em ở đây giúp anh trông bàn, anh ra ngoài tìm cô ấy đi.”

Lục Viễn đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài.

Tạ Vũ đứng cách cửa quán mấy mét, cúi đầu nhìn mũi giày mình. Nếu đôi là trước đây, có người phụ nữ thân mật với bạn trai mình như vậy, cô đã sớm xông lên đá văng người đó ra. Nhưng người đàn ông này là Lục Viễn, tuy hôm qua đã cùng giường chung gối, nhưng họ chẳng hiểu rõ nhau, cô hoàn toàn không biết gì về quá khứ của anh.

Nên khi thấy một người phụ nữ cô không hề quen biết ôm Lục Viễn, ngoài một chút cảm giác vô lực tự giễu ra, cô không còn gì cảm giác gì khác nữa.

Lục Viễn nhìn cô cười cười, đi tới, khẽ hỏi: “Em đứng ở đây làm gì?”

Tạ Vũ liếc nhìn anh: “Không ở đây, chẳng lẽ xem hai người diễn phim tình cảm lâm ly bi đát bên trong?”

Lục Viễn nói: “Hứa Trân sáu, bảy năm không gặp anh, vừa gặp có lẽ hơi kích động.”

Tạ Vũ bữu môi: “Bạn gái cũ?”

Lục Viễn gật đầu.

Tạ Vũ hừ một tiếng, quay đầu rồi đi.

Lục Viễn tiến lên kéo cô: “Em không phải chứ? Bọn anh chia tay nhiều năm rồi. Trước khi anh đến miền núi hai năm đã chia tay, cô ấy cũng kết hôn lâu rồi. Bọn anh không có bất kì quan hệ gì, nếu hôm nay anh không gặp cô ấy, ngay cả cô ấy trông như thế nào cũng không nhớ nổi.”

Tạ Vũ dừng bước, nghi hoặc lại có phần châm biếm quay đầu nhìn anh: “Anh tưởng em tin lời vớ vẩn của anh à. Cô ấy đẹp như vậy, ban nãy trong quán nhiều người nhìn cô ấy lắm.”

Lục Viễn dờ khóc dờ cười: “Vừa rồi cô ấy còn nói em đẹp đấy.”

Tạ Vũ hỏi: “Vậy em đẹp hay cô ấy đẹp?”

Lục Viễn hơi nghiêm mặt, rồi lại bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên em đẹp. Trong lòng anh, cô ấy không bằng một phần trăm của em.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Vậy em và Lâm Chí Linh ai đẹp hơn?”

Lục Viễn nhủu mày, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: “Lâm Chí Linh là ai?”

Tạ Vũ lại phát hiện ý cười lộ ra nơi khóe môi hơi cong lên của anh, dùng khuỷu tay hých anh: “Ít giả vờ đi.”

Lục Viễn xoa xoa phần bụng bị cô huych trúng, thờ phào lắc đầu: “Phụ nữ ghen đáng sợ thật. Bạn gái cũ mấy trăm năm trước nhảy ra, em lại phản ứng dữ như vậy.”

Tạ Vũ nói: “Em là để tìm cảm giác thành tựu cho anh.”

Lục Viễn kéo cô đi trở về: “Anh không cần em cho anh cảm giác thành tựu gì cả, chỉ cần em tin anh.”

Tạ Vũ hỏi: “Tin anh cái gì?”

Anh nhìn thẳng phía trước, nói một cách bình thản tự nhiên: “Tin anh yêu em.”

Tạ Vũ ngẩn ra, khuôn mặt ít khi ửng hồng, sự ám áp dâng lên trong lòng dường như nung chảy cả người cô. Cô cúi đầu ngập ngừng hồi lâu, như đang che giấu vẻ không được tự nhiên, đột nhiên giọng khùng khùng trong lòng lên: “Anh thấy lồng khùng thế nào? Trong nháy mắt có cao cấp hơn không?”

Lục Viễn liếc một cái: “May mà là phác họa, nếu không để trên bàn, cầm một cái lư hương cũng không thấy khó chịu gì.”

“Phi phi phi!” Tạ Vũ cười nói, “Em cảm thấy bức tranh này sau khi lồng khùng, người trong tranh đẹp trai hơn người thật nhiều, chờ khi nào về em sẽ để ở đầu giường em.”

Lục Viễn cười khề một tiếng.

Hai người đi vào trong quán. Hứa Trân hơi đứng dậy, mỉm cười nói với Tạ Vũ: “Cô Tạ, thật ngại quá, ban nãy tôi hơi kích động làm cô hiểu lầm rồi.”

Tạ Vũ lắc đầu, cười nói: “Không hiểu lầm. Tôi chỉ không tiện quấy rầy hai người lâu ngày gặp lại thôi, để lại cho hai người chút không gian ôn chuyện xưa.”

Lục Viễn kéo một cái ghế để cô ngồi xuống, liếc cô một cái, nói với Hứa Trân: “Người này của anh biết lý lẽ lắm, em không cần lo.”

Hứa Trân gượng cười: “Đúng rồi, ban nãy em gọi điện thoại cho Mộ Phàm, anh ấy dẫn con tới đây ngay. Mấy năm nay anh ấy nhắc tới anh không ít đâu.”

Lục Viễn bày chén đĩa trước mặt Tạ Vũ xong, nói: “Vậy chúng ta vừa ăn vừa chờ đi. Anh với Tạ Vũ chưa ăn sáng, bây giờ thật sự đói lắm rồi. Anh gọi thêm hai món nữa chờ Mộ Phàm tới.”

Hứa Trân nói: “Hai người ăn trước đi. Không sao đâu, em chờ anh ấy được rồi.”

Lục Viễn như vô ý hỏi: “Hai người sống vẫn ổn chứ?”

Hứa Trân nói: “Cũng tạm. Nói cho cùng cũng qua cái tuổi nổi loạn thời niên thiếu rồi, lại có con nữa, điều quan trọng nhất là sống ổn định. Anh thì sao? Mấy năm nay rốt cuộc anh đang làm gì?”

Lục Viễn hơi hột nói: “Anh hỗ trợ giáo dục ở một thôn bên này.”

“Hỗ trợ giáo dục ư?” Hứa Trân không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chuyện xưa

“Lục Viễn!” Giọng một người đàn ông bỗng vang lên.

Lục Viễn ngoảnh lại, bình thản nở nụ cười: “Mộ Phàm, đã lâu không gặp.”

“Cái thằng này mấy năm nay chạy đi đâu vậy?” Lâm Mộ Phàm dắt một đứa bé trai bốn, năm tuổi đi tới đánh nhẹ vào vai Lục Viễn một cái.

Lục Viễn cười cười, đứng lên kéo ghế giúp anh ta.

Lâm Mộ Phàm lớn hơn Lục Viễn một, hai tuổi, là khuôn mặt đàn ông gần trung niên điển hình, trông không già, nhưng đã hơi phát tướng. Có lẽ là kích động nên mặt anh ta hơi ửng đỏ, anh ta đưa con cho Hứa Trân bồng.

Hứa Trân dắt tay con trai, đỡ cậu bé nói: “Nồng Nồng, chào cô chú đi con.”

Đứa bé trai xinh xắn nói bằng giọng non nớt: “Con chào cô chú.”

Tạ Vũ ngồi ở chỗ bên cạnh Hứa Trân, vươn tay sờ đầu cậu bé đầy yêu thương. Lục Viễn nháy mắt cười cười với cậu bé: “Lớn lên giống bố cũng giống mẹ, đáng yêu thật.”

“Cậu thì sao? Kết hôn chưa?” Lâm Mộ Phàm nói xong mới nhớ ra Tạ Vũ đang ngồi, cười hỏi: “Đây chính là em dâu phải không?”

Lục Viễn nói: “Tạ Vũ, là bạn gái.”

Khi anh nói ba chữ này, giọng nói tự nhiên, ngược lại Tạ Vũ ở một bên, trái tim run lên một cái không lý do.

Lâm Mộ Phàm gật đầu với Tạ Vũ: “Cô Tạ trông hơi quen, hình như tôi đã gặp qua ở đâu rồi.”

Tạ Vũ cười nhìn anh ta một cái, xác định cô không hề quen người đàn ông này, liền nói đùa: “Có lẽ tôi có khuôn mặt đại chúng chăng.”

Lâm Mộ Phàm mím môi suy nghĩ, lắc đầu cười nói: “Có lẽ tôi nhớ nhầm rồi.” Anh ta lại quay đầu hỏi Lục Viễn, “Mấy năm nay rốt cuộc cậu đi đâu vậy?”

Hứa Trân nhìn chồng bằng vẻ mặt buồn bã: “Anh ấy nói mấy năm nay anh ấy hỗ trợ giáo dục ở thôn bên này.”

“Hỗ trợ giáo dục ư?” Lâm Mộ Phàm không thể tưởng tượng nổi nói, “Hơn sáu năm nay?”

Lục Viễn hơi hột gật đầu.

Lâm Mộ Phàm kích động nâng cao giọng: “Lục Viễn, cậu điên rồi sao? Cậu bỏ tương lai tốt đẹp ở Thượng Hải, nhiều năm như vậy luôn hỗ trợ giáo dục ở thôn làng miền núi?”

Lục Viễn nhìn anh ta, cười cười: “Lúc đó hỗ trợ giáo dục chỉ là định khuấy khỏa một chút suy xét cuộc đời, sau đó ở nhiều năm như vậy chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng cậu không cần lo, tôi đã định về Thượng Hải làm việc rồi.”

Lâm Mộ Phàm cảm thán lắc đầu: “Thế giới thay đổi trong nháy mắt, cậu rời khỏi sáu, bảy năm rồi về, cậu tưởng dễ đến vậy sao?”

Lục Viễn cười nói: “Trước đây tôi cảm thấy kiếm tiền là việc lớn hàng đầu, kiếm tiền ở nhà cao cửa rộng lái xe đẹp mới là mục tiêu mà đời người nên theo đuổi. Nhưng mấy năm nay tôi suy nghĩ thông suốt rồi, những thứ vật chất chẳng quan trọng nữa. Bây giờ tôi chỉ hi vọng sống một cuộc sống bình thường với người mình yêu, sau đó giống như hai người, có một đứa con đáng yêu, là cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lâm Mộ Phàm nói: “Nếu cậu thật sự muốn một cuộc sống như thế, thì có thể đạt được từ lâu rồi, tại sao cứ khăng khăng ở trong núi bao nhiêu năm như vậy? Có phải là vì liên quan đến trận hỏa hoạn đó không?” Nhưng không chờ Lục Viễn trả lời, anh ta lại xua xua tay, “Bỏ đi, tôi không hỏi cậu nữa. Cậu làm bất kì chuyện gì, chắc chắn cũng có cách nghĩ của mình. Tôi chỉ muốn biết cậu chuẩn bị khi nào thì về Thượng Hải?”

Lục Viễn nói: “Thêm mấy tháng nữa. Ở trường mấy năm, bàn giao việc xong phải mất một ít thời gian, đến lúc đó đi tìm cậu uống rượu.”

Lâm Mộ Phàm cười vỗ vỗ vai anh: “Hai anh em chúng ta nhiều năm không gặp, cần gì phải đợi đến khi về Thượng Hải. Hôm nay còn ở Phụng Hoàng phải không, tối chúng ta uống một ly thấy thế nào?”

Lục Viễn liếc nhìn Tạ Vũ đang ăn ngón nghiêng vì đói, cô cũng chú ý đến ánh mắt hỏi dò của anh, bữu môi về không sao cả.

Lục Viễn nói: “Được.”

Bạn cũ gặp lại, thế giới hai người mà Tạ Vũ mong chờ đương nhiên bị quấy nhiễu. Buổi trưa đi chơi, bốn người lớn cộng thêm một đứa trẻ chưa tới năm tuổi. Ba người bạn cũ bao nhiêu năm không gặp, bất ngờ gặp nhau, khó tránh khỏi việc có những chuyện xưa cũ nói không hết. Tạ Vũ không tiện tham gia, nhưng vì liên quan đến bệnh nghề nghiệp, nên cô rất tò mò lại thích tìm tòi nghiên cứu.

Qua lời nói, Tạ Vũ biết Lâm Mộ Phàm là đàn anh cùng khoa của Lục Viễn, cũng là anh em tốt, cộng thêm Hứa Trân, đại khái là một câu chuyện tình tay ba thú vị.

Nhưng Hứa Trân ngược lại không nói chuyện nhiều với Lục Viễn, rất nhiều lần cô ấy cố gắng tham gia vào chủ đề của hai người đàn ông, nhưng đều bị Lục Viễn khéo léo ngắt lời cô ấy. Sau đó bản thân cô ấy có lẽ cũng cảm thấy mình dư thừa, nên dặt tay con tán gẫu với Tạ Vũ.

Cô ấy hỏi: “Cô làm việc ở đâu?”

“Thượng Hải.”

Hứa Trân rất bất ngờ: “Cô ở Thượng Hải, Lục Viễn hỗ trợ giáo dục ở miền núi, hai người quen nhau như thế nào?”

Tạ Vũ nói đúng sự thật: “Tôi đến miền núi lấy tin ở trường tiểu học, gặp được anh ấy.”

Hứa Trân hiểu rõ gật gù đầu: “Thì ra là như vậy. Cho nên cô là phóng viên?”

“Ừm.”

Hứa Trân lẩm nhẩm đọc tên Tạ Vũ hai lần, chợt như nhớ đến gì đó hỏi: “Cô là phóng viên Tạ Vũ của Tuần san Đông Phương sao?”

Tạ Vũ sững sốt một chút, cười nói: “Là tôi. Thì ra tôi cũng nổi tiếng thật!”

Hứa Trân cũng cười: “Làm phóng viên vất vả lắm nhỉ?”

Tạ Vũ nói đùa: “Vất vả chỉ là thứ yếu, chủ yếu là kiếm được ít quá.”

Hứa Trân nhìn Lục Viễn đi đứng trước, khẽ hỏi: “Hai người dự định kết hôn sao?”

Tạ Vũ ngẩn ra, cũng nhìn về phía trước theo ánh mắt cô ấy. Lục Viễn như có cảm ứng, vừa vặn ngoảnh lại nhìn, đối diện ánh mắt cô, mỉm cười với cô.

Ánh mặt trời chiều làm cho nụ cười này trông ấm áp chưa từng có.

Tạ Vũ cũng khẽ mỉm cười với anh, trả lời Hứa Trân: “Thật ra thời gian chúng tôi quen nhau không lâu, vẫn chưa suy tính đến vấn đề lâu dài như thế. Nhưng tôi hi vọng sẽ là như vậy.”

Hứa Trân cũng thấy nụ cười nhạt mà Lục Viễn quay đầu cười với Tạ Vũ. Cô ấy thấy ánh mắt Lục Viễn nhìn Tạ Vũ, ấm áp mà chuyên tâm, tựa như bản thân mình ở gần bên Tạ Vũ chỉ là một người vô hình.

Cô ấy thở dài một cách buồn bã lại yên lòng, khẽ nói: “Hình như anh ấy đã thay đổi rất nhiều.” Dừng một chút, rồi lại nói, “Nhưng lại như chẳng thay đổi gì cả.”

Tạ Vũ nhìn cô ấy một cái, mỉm môi cười, không nói gì thêm.

Thời gian buổi trưa trôi qua rất nhanh, bữa cơm tối là Lâm Mộ Phàm mời. Sau khi ăn xong, Lục Viễn liền bị anh ta kéo đi quán bar uống rượu ôn chuyện cũ.

Tạ Vũ vừa oán thán lại vừa bày ra vẻ mặt hào phóng, bảo hai người chơi vui vẻ một chút. Một mình lẻ loi về đến phòng nhà nghỉ, tức khắc buồn rầu ngã thẳng xuống gối.

Cô và Lục Viễn vừa mới kích tình nóng bỏng chung với nhau, hai ngày nữa lại chia tay không biết bao lâu, lúc này chỉ ước gì có thể dính vào nhau mọi lúc mọi nơi, vậy mà giữa đường có một Trình Giáo Kim nhảy ra, nếu là phụ nữ, thì cô còn có thể nói thẳng không muốn. Nhưng là một người đàn ông, còn là anh em tốt trước đây của Lục Viễn, cô chẳng thể làm được gì cả.

Tắm xong thật sớm, ngồi trên giường buồn chán muốn chết xem tivi, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Mặt Tạ Vũ sáng bừng. Cô còn tưởng Lục Viễn về sớm như vậy, vội nhảy xuống giường mở cửa, nhưng ở cửa một lớn một nhỏ lại khiến nụ cười của cô hơi cứng lại một chút.

“Là hai người à? Mau vào đi.” Phản ứng kịp, Tạ Vũ kêu Hứa Trân và con trai cô ấy vào phòng.

Hứa Trân dắt con trai vào, đặt cậu bé lên giường, chỉnh kênh hoạt hình cho cậu bé, sờ sờ đầu dặn cậu bé ngoan ngoãn xem tivi.

Cô ấy nhìn về phía Tạ Vũ, cười nói: “Chồng tôi và Lục Viễn đi uống rượu, không biết khi nào về, chờ ở nhà nghỉ buồn chán nên muốn đến tìm cô trò chuyện một chút, không làm phiền cô chứ?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Tôi cũng đang chán đây.” Cô chỉ ban công, “Vừa thưởng thức cảnh đêm Đà Giang vừa trò chuyện nhé.”

Hứa Trân gật đầu.

Hai người ngồi đối diện nhau trên chiếc ghế ngoài ban công.

Hứa Trân nhìn cô: “Cô và Lục Viễn quen nhau bao lâu rồi?”

Tạ Vũ nói: “Không lâu, quen hồi đầu năm.”

Hứa Trân nói: “Nhưng cô ở Thượng Hải, thời gian hai người gặp nhau chắc ít lắm nhỉ.”

Tạ Vũ gật đầu: “Ít vô cùng.”

Hứa Trân cười cười: “Nếu không biết thì thật không nhìn ra đâu. Ánh mắt Lục Viễn nhìn cô như là người yêu ăn ý sống chung đã lâu đấy.”

Tạ Vũ cười: “Vậy sao?”

Hứa Trân: “Đúng vậy. Trước kia tính tình anh ấy không tốt lắm, không biết có phải là do trẻ tuổi nóng tính không, có lúc sẽ khá nóng nảy, không có kiên nhẫn, tôi chưa thấy qua dáng vẻ dịu dàng của anh ấy bao giờ.”

Tạ Vũ nghĩ đến tác phong của Lục Viễn ở trường tiểu học Hồng Khê, cười cười: “Bây giờ hình như anh ấy cũng vậy.”

Hứa Trân có phần bất ngờ nhướng nhướng mày, cười hỏi: “Thật sao?”

Cô ấy thật sự đẹp vô cùng. Cô ấy là bạn cùng lứa tuổi của Lục Viễn, người phụ nữ ở cái tuổi này đã đến giai đoạn do thịnh mà suy. Cô ấy không thoả phần son, cũng nhìn ra được một chút dấu vết tháng năm, nhưng khuôn mặt quá tinh xảo, đến mức chút dấu vết tháng năm kia liền hóa thành một loại phong thái khác.

Tạ Vũ nhìn khuôn mặt cô ấy, gật đầu: “Trong trường tiểu học anh ấy hỗ trợ giáo dục, bọn trẻ đều sợ anh ấy lắm.”

Hứa Trân nói: “Nói thật, tôi thật sự hơi bất ngờ. Lục Viễn là một người chậm nóng, khi đó sắp tốt nghiệp đại học tôi quen anh ấy, nhưng hơn một năm sau, anh ấy mới ở bên tôi.”

Cô ấy cười cười, “Con người có lẽ trời sinh đều có chút không biết tốt xấu. Từ nhỏ đến lớn tôi bị chiều hư, đàn ông theo đuổi tôi chưa gián đoạn bao giờ, cũng qua lại với mấy người bạn trai, họ đều ước gì có thể nâng tôi trong lòng bàn tay, chỉ có Lục Viễn là tôi chủ động. Ban đầu tôi chẳng hề có hứng thú với anh ấy, cho đến gần một năm sau khi tốt nghiệp, mẹ anh ấy mất, anh ấy rất đau lòng, tôi luôn ở bên anh ấy, anh ấy mới quen tôi.”

Tạ Vũ nghĩ, người phụ nữ xinh đẹp như Hứa Trân, khi còn trẻ nhất định là nàng công chúa được người người vây quanh, nàng công chúa được nuông chiều quá nhiều, khó tránh việc sẽ có thời điểm nổi loạn. Cô hỏi: “Cô thích anh ấy là vì anh ấy không chủ động với cô? Cho nên cô muốn sự thách thức?”

Hứa Trân cười lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tôi vẫn chưa đến nỗi ấu trĩ như vậy. Tôi và anh ấy không học cùng chuyên ngành, đại học nhiều người như vậy, đâu thể quen nhau được. Khi gần tốt nghiệp, một người bạn của tôi bị bệnh nặng, tiền phẫu thuật là một khoản tiền lớn. Lúc đó tôi và các bạn học phát động quyên góp ở sân trường, Lục Viễn thấy quyên góp, tìm chúng tôi hỏi tình hình, sau đó nói anh ấy muốn giúp đỡ chúng tôi. Anh ấy lấy tiền tiết kiệm từ nhỏ đến lớn, rồi hỏi mẹ anh ấy giúp thêm một phần, gánh hết tiền phẫu thuật cho người bạn kia của tôi. Vì vậy, tôi thích anh ấy.”

Tạ Vũ mỉm cười, nhớ đến lời Lý Hưng Ngộ nói ngày hôm ấy. Anh ta nói bạn gái khi đó yêu người đàn ông giàu có bỏ rơi anh ta. Cô thuận miệng giải thích thay cho bạn gái cũ của anh ta một câu, nhưng thì ra đúng là như vậy.

Cô hỏi: “Sau đó thì sao? Tại sao hai người chia tay? Còn anh Lâm là như thế nào?” Cô dừng một chút, cười nói, “Đừng trách tôi nhiều chuyện. Làm phóng viên lâu rồi, khó tránh khỏi có cái sự tò mò thích truy tìm nguồn gốc này. Nhưng đây không phải là buổi phỏng vấn, nếu cô không muốn nói, thì cứ coi như tôi chưa hỏi.”

Hứa Trân lắc đầu: “Việc này không có gì mà không nói được cả. Tôi và Lục Viễn bên nhau hai năm, nhưng anh ấy là một người cuồng công việc, rất ít tốn tâm tư ở cùng tôi. Lúc đó tôi là một cô gái được nuông chiều hư, tuy yêu anh ấy, nhưng thời gian lâu dài cũng không chịu nổi sự lạnh nhạt vô hình đó của anh ấy. Lâm Mộ Phàm là bạn thân của Lục Viễn, nên đương nhiên tôi cũng quen anh ấy. Có lúc cãi nhau với Lục Viễn, sau khi biết anh ấy sẽ đến an ủi tôi. Tôi biết rõ anh ấy có ý với tôi, có lẽ xuất phát từ tâm lý ghen hờn, nên tôi công khai tiếp nhận sự quan tâm của Mộ Phàm. Mộ Phàm là một người đàn ông tốt, anh ấy không hề định giành bạn gái của bạn, nhưng nhiều lần khó tránh khỏi vượt giới hạn. Kết quả dĩ nhiên là tôi và Lục Viễn chia tay.”

Cô ấy dừng chốc lát: “Không lâu sau đó, bên cạnh Lục Viễn có người phụ nữ khác. Tôi tưởng anh ấy ghen chúng tôi, sau khi chia tay anh ấy, tôi cũng không ở bên Mộ Phàm. Tôi không cam tâm, hơn một năm sau đó cứ mãi dây dưa không dứt, cho đến khi gia đình anh ấy xảy ra chuyện, anh ấy bỏ sự nghiệp ở Thượng Hải rời khỏi, tôi mới hết hi vọng hoàn toàn, sau đó quay đi quay lại vẫn ở bên Mộ Phàm. Mấy năm nay, tôi luôn cho rằng anh ấy đang ghen tôi và Mộ Phàm, nên không muốn gặp chúng tôi. Nhưng hôm nay gặp lại, tôi đã hiểu triệt để, lúc đó anh ấy phiền muộn về sự dây dưa của tôi không thôi. Anh ấy không hề trách tôi và Mộ Phàm, ngược lại thật lòng tác thành cho chúng tôi.”

Mối tình tay ba này thật ra Tạ Vũ có thể đoán được vài phần, chuyện cô cảm thấy hứng thú hơn là bản thân Lục Viễn. Cô hỏi: “Gia đình anh ấy xảy ra chuyện gì?”

Hứa Trân nói: “Cô không biết sao?”

Tạ Vũ nói thật: “Thời gian tôi và anh ấy ở bên nhau cộng lại có thể đếm được trên hai bàn tay, tôi chẳng biết gì về quá khứ của anh ấy cả.”

Hứa Trân nói: “Mẹ anh ấy là chủ một nhà máy tư nhân. Khi anh ấy tốt nghiệp đại học, mẹ anh ấy qua đời, nhà máy đó để lại cho anh ấy. Nhưng anh ấy không có hứng thú với nhà máy, để hết cho công nhân già trông coi, hiếm khi xử lý. Đầu năm 2008, cũng là năm thảm họa tuyết ở miền nam ấy, nhà máy của họ cháy, ba công nhân bị chết cháy, còn có khoảng mười công nhân bị thương nặng.”

Cô ấy thở dài, “Vì là một tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa có bố anh ấy giúp xử lý, với tư cách là người phụ trách nhà máy, Lục Viễn ngược lại không cần chịu trách nhiệm hình sự, chỉ cần làm chút bồi thường dân sự. Con người anh ấy tuy trông có phần lạnh nhạt, nhưng lòng dạ mềm yếu, xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc đó anh ấy tự trách mình rất nhiều, không chỉ gánh chịu hết tiền thuốc men của người bị thương, mà sau khi đóng cửa nhà máy, mỗi công nhân đều được nhận tiền bồi thường hậu hĩnh. Nhà máy có cả thầy năm, sáu trăm công nhân, cộng thêm tiền điều trị của những người bị bỏng, đó là một khoản tiền lớn, bán đấu giá nhà máy cũng hoàn toàn không đủ để trả hết. Anh ấy rút vốn từ việc kinh doanh chung với bạn, bán nhà, tóm lại để thu xếp ổn thỏa cho công nhân mà gần như dốc hết tất cả.”

Hứa Trân nói xong, thấy dáng vẻ ngờ ngác của Tạ Vũ, cô ấy lại bổ sung: “Cô đừng hiểu lầm, trận hỏa hoạn đó thật sự chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn. Cô biết đấy, mùa đông năm đó quả thật quá lạnh, buổi tối công nhân trong nhà máy lên nhóm lò sưởi ấm trong kí túc xá, không cẩn thận gây nên hỏa hoạn.”

Tạ Vũ chờ cô ấy nói xong, phục hồi tinh thần lại: “Tôi không ngờ anh ấy từng gặp phải chuyện như vậy.” Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Nhà máy của anh ấy ở đâu?”

“Côn Sơn.”

Tạ Vũ thoáng sững sốt, rồi như có điều suy nghĩ gât gât đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tin tưởng

Gần chín giờ, di động của Hứa Trân reo vang. Cô ấy lấy ra nhìn số, cười nói: “Chồng tôi gọi, đoán chừng uống sập xong rồi.”

Tạ Vũ hé môi cười.

Hứa Trân nhận điện thoại, nghe thấy giọng đầu bên kia, hơi kinh ngạc nói: “Lục Viễn?” Tiếp đó vừa gât đầu vừa trả lời, cúp điện thoại, bắt đắ dĩ xòe tay cười nói với Tạ Vũ, “Chồng tôi uống say rồi, Lục Viễn bảo tôi đi đón anh ấy.”

Tạ Vũ hỏi: “Lục Viễn thế nào?”

Hứa Trân nói: “Anh ấy nghe ra không uống say. Cô muốn đi đón anh ấy không?”

Tạ Vũ cười lắc đầu: “Tôi chờ anh ấy về.”

Hứa Trân gât đầu, đứng dậy về phòng, bỗng con trai đang xem tivi say sưa trên giường xuống: “Nồng Nồng, chúng ta đi đón bố, tạm biệt cô đi con.”

“Tạm biệt cô.” Đưa bé trai xinh xắn lạnh lợi vẫy vẫy tay với Tạ Vũ.

Tạ Vũ đi tới sờ cái đầu nhỏ của thằng bé: “Tạm biệt Nồng Nồng.”

Chờ mẹ con Hứa Trân rời khỏi, Tạ Vũ lấy máy vi tính trong túi ra bật lên, gõ một hàng chữ trong khung tìm kiếm —— Trộn hòa loạn ở nhà máy giày Côn Sơn tháng 1 năm 2008. Tin hiệu wifi của nhà nghỉ không tốt, kết quả tìm kiếm hiện ra rất chậm, tuy thời gian qua đi đã lâu, nhưng vẫn hiện ra mấy trang.

Trên mạng còn lưu giữ khuôn mặt của rất nhiều người khi đó, quản đốc nhà máy, bảo vệ và công nhân bị thương, những người này từ từ trùng khớp với trí nhớ của Tạ Vũ.

Khi ấy cô học năm ba đại học, thực tập ở một tòa soạn, đó là lần đầu tiên cô lấy tin một mình. Ba người chết trong biển lửa, gần mười người bị bỏng nặng, đều là những người làm công xa quê, loại người ở tầng lớp dưới cùng.

Tạ Vũ mới bước ra đời, tràn đầy nhiệt huyết, ngây thơ mà đầy lý tưởng. Trong nhận thức của cô, người phóng viên theo đuổi công bằng và chính nghĩa của xã hội, ở một mức độ nào đó nên thay lời cho nhân dân nghèo khổ bình thường.

Tuy kết quả điều tra vụ hỏa hoạn được công bố vào ngày thứ ba, nhưng từ đầu đến cuối cô cho rằng xảy ra tai nạn như vậy là do người phụ trách nhà máy không làm tròn bổn phận. Mùa đông năm đó quả thật quá lạnh, nhưng vào ngày đông giá rét, đám tư bản bóc lột mồ hôi và máu công nhân lại chỉ biết ở trong phòng có thiết bị sưởi ấm, mà không hay biết gì về mùa đông lạnh lẽo nhất mấy chục năm qua ở miền nam. Bọn họ không suy nghĩ gì đến việc trong kí túc xá công nhân không có thiết bị sưởi ấm, thậm chí đến giờ là ngắt điện, những công nhân đó vì quá lạnh mà không thể không lên nhóm lò giành lấy chút ấm áp kia.

Ròng rã một tuần, cô bất chấp đất trời lạnh lẽo, từ sáng đến tối canh giữ suốt trước cánh cổng chính đóng chặt của nhà máy, cố gắng phỏng vấn người phụ trách của nhà máy. Nhưng chiếc xe màu đen của cái người gọi là ông chủ nhà máy đó gần như ra vào mỗi ngày, lại không bao giờ dừng lại lấy một lần tiếp nhận phỏng vấn của cô.

Cho đến ngày cuối cùng, có một người đàn ông đi đến trước mặt cô, xưng là bạn của chủ nhà máy, đưa cho cô một số điện thoại, nói bạn anh ta đồng ý tiếp nhận phỏng vấn qua điện thoại.

Tạ Vũ tắt máy vi tính, đầu óc nhớ lại tình hình phỏng vấn khi đó. Thật ra không còn nhớ rõ chi tiết, hết thấy mọi chi tiết đều nằm trong tờ báo dè dặt dưới đáy hộp của cô. Bây giờ điều duy nhất có thể nhớ ra là, giọng người đàn ông trong điện thoại hơi trầm thấp, họ nói chuyện hơn nửa tiếng, cho dù là khi cô trẻ tuổi nóng tính chất vấn nghiêm khắc nhất, người đó cũng không cúp điện thoại.

Cô gặp máy vi tính lại, đột nhiên có chút nôn nóng không nói ra được, theo bản năng định đi đến tủ đầu giường tìm thuốc lá của Lục Viễn, mới nhớ ra

hôm qua anh đã vút hết.

Cô nặng nề ngồi trở lại giường, có phần buồn cười. Cô vẫn cho rằng thế giới rất lớn, cô và Lục Viễn cách xa ngàn dặm, đi máy bay bắt mấy chuyến xe mới có thể gặp nhau. Nhưng bây giờ cô mới biết, thế giới đúng là nhỏ đến đáng thương, họ sớm đã bị nắm giữ trong bàn tay bốn cột của vận mệnh.

Không bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

Tạ Vũ đứng dậy mở cửa, nhưng đứng ở cửa không nhúc nhích, chỉ như cười như không nhìn anh.

Trên người Lục Viễn có mùi rượu, nhưng sắc mặt bình thường, ngoài đôi mắt hơi ửng đỏ, thì không nhìn ra chút men say nào. Anh nhìn Tạ Vũ, cười khề nói: “Sao nào? Uống rượu thì không cho vào phòng sao?”

Tạ Vũ khoanh tay, lười biếng dựa bên khung cửa, cong môi cười hỏi: “Nếu em không cho anh vào thì sao?”

Lục Viễn nheo mắt lại đầy nguy hiểm, đột nhiên vươn tay kéo cô vào lòng hôn xuống, ôm cô đi chuyển vào trong, dùng chân đóng cửa lại.

Tạ Vũ đáp lại ôm cổ anh, hai người dựa vào cửa hôn nhau mãnh liệt kích thích tình nóng bỏng. Trong miệng Lục Viễn có mùi rượu nồng nặc, mùi vị đó truyền vào hơi thở Tạ Vũ, cô liền cảm thấy dường như mình cũng đã hơi chớm say.

Hồi lâu sau, Lục Viễn buông cô ra, vươn tay vén mái tóc xõa tung của cô ra sau, khàn giọng mở miệng hỏi: “Hứa Trân nói đến tìm em nói chuyện phiếm, hai em nói gì vậy?”

Đôi gò má của Tạ Vũ ửng đỏ vì nụ hôn tràn miên này, sóng ánh sáng trong mắt dập dềnh mê hoặc. Cô dựa vào cửa, nghiêng đầu cười nói: “Nói chuyện trước đây của hai người.”

“Chuyện gì?”

Tạ Vũ nói: “Nói trước đây anh và cô ấy yêu nhau chết đi sống lại.”

Lục Viễn thoáng sùng sốt, rồi khẽ cười thành tiếng, xoa đầu cô một cái: “Thật sao?”

Tạ Vũ nói: “Xem ra anh đã có khả năng phân biệt thật giả lời em nói rồi. Được rồi, đây là em nói bây, cô ấy chỉ tùy tiện nói mấy chuyện trước kia của anh thôi.”

Lục Viễn cười hỏi: “Có nói xấu gì anh không?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Cô ấy nói anh rất tốt, từng giúp một người bạn bị bệnh nặng của họ, cũng là vì chuyện này mà cô ấy thích anh.”

Lục Viễn cười lắc đầu: “Chuyện xa lắc xa lơ anh gần quên hết rồi.” Anh buông cô ra, “Anh đi tắm đây.”

Tạ Vũ gật đầu.

Chờ đến khi Lục Viễn trở ra, Tạ Vũ đã ngồi ung dung trên giường. Cô vốn đang say sưa nghĩ ngợi gì đó, nghe tiếng anh từ nhà tắm đi ra, quay đầu nhìn về phía anh: “Trước kia hình như em có gặp qua Lâm Mộ Phàm.”

Lục Viễn đang lau tóc, thờ ơ nói: “Vậy sao? Ở đâu?”

Tạ Vũ nói: “Ồ công một nhà máy ở Côn Sơn. Anh ta đưa cho em số điện thoại của bạn anh ta, bảo em phỏng vấn người bạn đó qua điện thoại.”

Tay Lục Viễn khựng lại, từ trên đầu buông xuống, ngẩng đầu nhìn về phía người trên giường.

Tạ Vũ nói: “Nhà máy bị hỏa hoạn ở Côn Sơn đầu năm 2008 là của nhà anh đúng không? Em từng phỏng vấn anh qua điện thoại, còn nói không biết lựa lời mắng anh.” Cô dừng một chút, “Anh có nhớ không?”

Lục Viễn gật đầu: “Anh nhớ.”

Tạ Vũ sùng sốt một chút, ít nhiều gì cũng hơi ngạc nhiên: “Anh luôn biết là em sao?” Dừng một chút lại hỏi, “Biết từ khi nào?”

“Anh có mua báo khi đó, biết tên của phóng viên thực tập ấy. Lúc Hường Vân nói có phóng viên sẽ đến trường lấy tin nói tên em. Khi thấy em ở trường, anh đã chắc chắn em là cô bé chặn xe anh ở công nhà máy một tuần năm đó.”

“Cô bé ư?” Tạ Vũ cười, nói đoạn lại gật đầu, “Cũng đúng, hồi đó em mới hai mươi tuổi. Nhưng anh đúng là người khó phỏng vấn nhất trong sự nghiệp của em.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, nghiêm túc nói: “Anh chỉ cần giải thích với người bị hại, không cần giải thích với truyền thông.”

“Vậy tại sao sau đó anh lại chấp nhận phỏng vấn qua điện thoại?”

Lục Viễn khẽ mỉm cười một cái với cô: “Anh không chấp nhận, sợ rằng em còn canh thêm mấy ngày ở cổng. Mùa đông năm đó quả thật quá lạnh, trong xe anh thấy mặt em lạnh đến mức đỏ bừng.”

Tạ Vũ cười: “Thật ra về sau em điều tra kĩ càng tai nạn đó, thật sự không trách anh, anh khắc phục hậu quả cũng rất tròn trách nhiệm. Nhưng năm đó em trẻ tuổi nóng tính, luôn cảm thấy mình đại diện cho đông đảo nhân dân nghèo khổ, đại diện cho chính nghĩa, nên mắng anh qua điện thoại rất dữ dội.”

Lục Viễn đi đến bên cạnh cô ngồi xuống: “Nhà máy đó là của mẹ anh để lại. Khi ấy anh đại khái cũng coi như là trẻ tuổi ngông cuồng, học kinh doanh làm tài chính, coi thường chuyện của nhà máy, cũng không muốn giao thiệp với mấy công nhân đó, phần lớn thời gian đều ở Thượng Hải, làm việc chung với đám bạn. Mùa đông đó là mùa đông giá rét hiếm thấy, có công nhân đưa yêu cầu hi vọng buổi tối kí túc xá đừng ngắt điện, nhưng vì an toàn nên anh không chấp nhận yêu cầu này. Thật ra lời chỉ trích qua điện thoại của em khi đó rất đúng, trời lạnh mấy người bọn anh chỉ cần trốn trong phòng có điều hòa là xong, những công nhân kia sống thế nào bọn anh hoàn toàn không quan tâm.”

Tạ Vũ hỏi: “Nhưng sau khi xảy ra chuyện anh tự trách mình lắm?”

Lục Viễn gật đầu: “Ở bệnh viện anh thấy công nhân bị cháy đến mức thay đổi hoàn toàn mới ý thức được mình đã làm sai chuyện gì. Thật ra chỉ cần cải thiện điều kiện ở một chút thôi, thì bị kịch này đã có thể tránh khỏi.”

Tạ Vũ hỏi: “Ba người chết trong tai nạn đó có hai người là mẹ của Hiểu Quyên, Hiểu Hà?”

Lục Viễn gật đầu.

Tạ Vũ hỏi tiếp: “Cho nên anh đi đến thôn Hồng Khê là vì chuyện này?”

Lục Viễn xoa xoa trán, bắt đầu dĩ cười nói: “Sau tết anh rút vốn từ công ty của người bạn, xử lý xong hết chuyện nhà máy, đúng lúc muốn rời khỏi Thượng Hải đi ra ngoài một chút, nhớ đến hai nữ công nhân kia có con, nên đến bên này thăm bọn trẻ. Đến nhà họ Hường, thấy ba đứa trẻ, khi đó Hiểu Quyên sáu tuổi, Hiểu Hà mới hơn hai tuổi, mẹ bọn trẻ đã hai năm không về nhà, hứa là tết năm đó về, đã đặt vé tàu hỏa xong xuôi. Nhưng cái bọn trẻ chờ được chỉ là hai hộp tro cốt.”

Anh dừng một chút, nhìn về phía cô, “Chuyện sau đó không khác gì chuyện anh đã nói với em. Khi ở trên núi, đúng lúc thấy trường tiểu học Hồng Khê thiếu giáo viên, nên quyết định tạm thời ở lại hỗ trợ giáo dục, chỉ không ngờ ở lại một cái là nhiều năm như vậy.”

Tạ Vũ dựa vào vai anh: “Trước kia em nghĩ anh là đồ tư bản máu lạnh, nhưng thật ra anh không phải. Hường Vân nói đúng, anh là ngoài lạnh trong nóng, luôn luôn là như vậy. Đã bao nhiêu năm trôi qua, thật ra anh không thay đổi, nhưng em, người tự cho rằng có thể làm sứ giả của chính nghĩa năm đó, lại thay đổi hoàn toàn.” Nói đoạn, cô cười tự giễu, “Ngay cả tâm trạng khi ấy em cũng có phần không nhớ nổi nữa rồi.”

Lục Viễn ôm cô, cười: “Anh cảm thấy trong xương cốt em không hề thay đổi, chẳng qua chỉ là quen dùng thái độ bất cần che giấu bản chất, nội tâm vì thất vọng với hiện thực mà có chút gãy gập.”

Tạ Vũ ngẩng đầu, dường như cảm thấy lời nhơ nhĩ trưởng giả thế này không giống phát ra từ miệng anh, lại như thể nghe được một câu rất buồn cười, cười hỏi: “Anh nói thật sao?”

Lục Viễn lại nghiêm túc gật đầu: “Anh nói thật.”

Tạ Vũ lắc đầu: “Có lẽ chỉ là ảo giác của anh thôi.”

“Không phải là ảo giác.”

Tạ Vũ mỉm cười đầy dịu dàng, dựa vào vai anh, khẽ nói: “Cảm ơn anh tin em.”

Anh cúi đầu hôn đôi môi cô. Trong nhà nghỉ xa lạ, hai người lặng lẽ dựa sát vào nhau, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Xa cách

Trưa hôm sau Hứa Trân và Lâm Mộ Phàm đi. Tạ Vũ và Lục Viễn tiễn họ đến đầu đường đón xe.

Hứa Trân trang điểm nhẹ, đẹp không thể tả. Về kích động thất lễ hôm qua đã không còn thấy trên khuôn mặt cô ấy. Có lẽ gặp lại sau nhiều năm, rốt cuộc để cho cô ấy khuây khỏa bớt về mối tình thất bại kia. Tạ Vũ cảm thấy bề ngoài xinh đẹp của người phụ nữ này bé nhỏ không đáng kể so với sự ung dung trên người cô ấy. Chắc hẳn những người đàn ông từng yêu và đang yêu cô ấy, sớm dĩ trở thành bề tôi quỳ dưới váy cô ấy cũng không phải chỉ vì khuôn mặt xinh đẹp.

Ví dụ như Lý Hưng Ngô, ví dụ như Lâm Mộ Phàm, lại tỷ như Lục Viễn.

Lâm Mộ Phàm kéo Lục Viễn nói chuyện một hồi, sau khi lên xe, lại mở cửa sổ xe, vẫy vẫy tay với Tạ Vũ. Tạ Vũ cười nhạt đi lên trước hơi khom người.

Lâm Mộ Phàm khẽ nói: “Đổi xử với cậu ấy thật tốt nhé.”

Tạ Vũ gật đầu: “Tôi biết.”

Lâm Mộ Phàm nhào ra khỏi cửa sổ xe, nghiêng đầu quan sát cô từ trên xuống dưới một cái, nhủ mày cố gắng nhớ lại chút gì đó, chắc một tiếng: “Tôi nhớ thật sự đã gặp qua cô ở đâu đó rồi.”

Tạ Vũ pha trò theo thói quen: “Bà Lâm đang ở ngay bên cạnh anh, anh cũng dám nói như vậy à?”

Lâm Mộ Phàm cười ha ha: “Có lẽ là tôi nhớ nhầm.”

Tạ Vũ hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Trân đang ôm con bên cạnh anh ta. Cô ấy mỉm cười, gật đầu với Tạ Vũ.

Tạ Vũ cười cười với cô ấy, ngẫm nghĩ ý.

Chờ xe taxi đi xa, Tạ Vũ nói với người đàn ông đứng cạnh mình: “Nếu em là đàn ông, có lẽ cũng sẽ thích cô ấy.”

Lục Viễn cười: “Thích là chuyện rất đơn giản, nhưng yêu lại không dễ dàng như vậy.”

Tạ Vũ không hỏi đến cùng những chuyện vụn vặt nhỏ xiu trong quá khứ kia nữa, đây là chuyện không liên quan đến cô, cũng không có bất kì quan hệ gì với Lục Viễn bây giờ.

Hai ngày còn lại, ở cổ trấn, hai người trải qua khoảng thời gian hiếm khi không hỏi việc đời, dường như thế giới này, ngoài đối phương ra thì vẫn chỉ là đối phương.

Lần này đến lần khác bước đi trên con đường đá xanh, dạo chơi qua muôn vàn cửa hàng nhỏ đặc sắc, trò chuyện với người bán hàng rong địa phương, nghe họ nói về phong thổ. Dọc theo bờ sông Đà Giang, nhìn dòng nước xanh biếc trong veo không thấy đáy chảy cuộn cuộn, chèo thuyền du ngoạn dưới ánh mặt trời. Khi đêm xuống, họ nhìn ánh đèn sáng rực của cổ trấn, cho dù ánh đèn như thế đại diện cho việc mùi vị thương mại ngày càng nồng đậm, nhưng không ai phủ nhận sức hấp dẫn mà thời đại trao cho cổ trấn này.

Tâm trạng khác nhau thì cảnh vật cũng sẽ khác. Nếu là mọi ngày, Tạ Vũ đại khái sẽ mang ánh mắt phê bình dè bĩu viên ngọc quý nơi núi sâu này. Nhưng lần này có Lục Viễn bên cạnh, cô bỗng cảm thấy mọi thứ thật tuyệt đẹp.

Tuyệt đẹp đến mức khiến cô muốn thời gian dừng từ đây, để cô và Lục Viễn hòa vào ngôi cổ trấn này.

Họ còn cùng xem một vở kịch múa quy mô lớn ở nhà hát trên núi. Trên sân khấu, câu chuyện tình yêu trong “Biên thành” đau đớn triền miên.

Khi đi xuống núi, Tạ Vũ cười hỏi Lục Viễn: “Anh nói Na Tổng có quay lại tìm Thúy Thúy không?”

Lục Viễn trả lời cô bằng nguyên văn: “Có lẽ mãi mãi sẽ không quay lại nữa, có lẽ ngày mai sẽ về.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Liệu có một ngày anh sẽ rời bỏ em không quay lại nữa không?”

Lục Viễn nói: “Sẽ không có.”

Tạ Vũ kéo tay anh, chỉ dựa bên cạnh anh: “Vậy anh mau về Thượng Hải đi, đừng để em chờ lâu quá.”

Lục Viễn cúi đầu nhìn cô: “Được, vậy em ở Thượng Hải đừng hoang, chờ anh đi tìm em.”

Tạ Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh: “Cái này có tính là hứa hẹn không?”

Lục Viễn thoáng thôi cười: “Tính.”

Tạ Vũ cũng đổi sang vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy: “Em chờ anh.”

Lục Viễn nhếch miệng cười: “Vậy cái này có tính là hứa hẹn không?”

Tạ Vũ cũng cười: “Đương nhiên tính.”

Thật ra không ai biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng họ bằng lòng giao tương lai không thể đoán trước cho đối phương. Bất kể thứ chờ đợi họ có phải là chuyện cơm ăn áo mặc phức tạp, hay là đủ mọi chuyện thực tế không thể tránh hay không, nếu ở bên người trước mặt đây, thì hết thảy mọi thứ đó không khiến người ta chống cự và sợ hãi gì nữa.

Đêm cuối cùng ở cổ trấn, vì thời điểm chia xa sắp đến, hai người đều không rời thân thể đối phương. Thế là lần này đến lần khác, cho đến tận khi sắc

trời dần ửng màu trắng bạc, họ rút cuộc mới mệt là mà ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thỏa hiệp

Tuy đã xây đắp nên một kì nghỉ hoàn mỹ, nhưng nói cho cùng thì bát com cũng không thể ném thật. Về đến Thượng Hải đêm đã khuya, ngủ một giấc mê man, hôm sau Tạ Vũ liền trở lại phòng làm việc, đi báo cáo với tổng biên tập. Nhưng còn chưa nói gì đã bị lão Trương mắng phù đầu một trận.

“Tạ Vũ ơi Tạ Vũ à! Cô đúng là cánh càng ngày càng cứng cáp rồi! Làm việc giữa chừng nói nghỉ là nghỉ, cô tưởng tạp chí là nhà cô mở hả?”

May mà trái tim thủy tinh từ hồi mới tốt nghiệp bị lãnh đạo phê bình mấy câu là cảm thấy như trời sập xuống của Tạ Vũ, từ lâu đã tu luyện thành trái tim kim cương không buồn để ý gì cả. Cô căn bản không để mấy câu chửi mắng của lão Trương trong lòng, đặc biệt là một người phụ nữ vừa rơi vào bể tình, tâm trạng vui vẻ này không gì có thể ảnh hưởng được.

Lão Trương thấy đáng về chẳng để tâm của cô thì càng tức hơn: “Cô nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đi đến miền núi chung với quỹ Tân Miêu người ta, sao giữa đường đặc tội với giáo sư Hồ vậy? Anh ta về gọi điện thoại cho tôi hai lần, tôi về rất bất mãn với việc đi theo phỏng vấn lần này của cô.”

Tạ Vũ cười mĩa một tiếng, mở miệng nói: “Đi theo phỏng vấn? Anh ta tưởng mình là lãnh đạo quốc gia hay là siêu sao thiên hoàng vậy?”

Lão Trương nói: “Tạ Vũ, cô có thái độ gì thế? Lần đi lấy tin này là việc của cô, cô quậy cái gì?” Nói rồi xua xua tay, “Tôi mặc kệ cô bất mãn cái gì, kì tạp san mới sắp ra, bên quỹ Tân Miêu cũng giục gửi bản thảo, cô mau viết rồi nộp đi.”

Tạ Vũ nghiêm mặt: “Tổng biên tập, tôi sẽ không viết bản thảo này.”

“Cái gì?” Lão Trương như thể không phản ứng kịp vậy.

“Tôi nói tôi sẽ không viết.”

Lão Trương nhíu mày: “Tạ Vũ, nếu cô có ý kiến với lần lấy tin này, thì nên nói sớm một chút, tôi có thể sắp xếp người khác đi. Bây giờ mọi người về hết rồi, cô nói cô không viết ư? Tôi ăn nói với bên quỹ Tân Miêu thế nào đây?”

Tạ Vũ cười khẩy: “Tổng biên tập, anh muốn tôi viết thế nào? Cả tưng công đức cho cái quỹ này và Hồ Hành Kiến sao? Anh ta có nói cho anh biết tại sao tôi và bọn họ mỗi người đi một ngã giữa đường không?”

Lão Trương nhíu mày chặt hơn: “Anh ta nói cô không đi theo phỏng vấn đảng hoàng, cứ gây thêm phiền phức cho công việc của họ.”

“Anh tin ư?”

Lão Trương ngượng ngùng nhếch khóe môi: “Cô là do tôi đào tạo, tôi rất rõ trạng thái khi cô làm việc là gì. Điều Hồ Hành Kiến nói quả thật không đáng tin, cô chắc chắn không phải là người như vậy. Nhưng cô bỏ giữa chừng cũng là sự thật, đây không phải là phong cách của cô. Cô nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Vũ cười: “Tổng biên tập, quỹ Tân Miêu là quỹ công ích mang tính chất quỹ công chúng phải không? Tất cả các dự án công ích đều dựa vào công chúng quyên góp đúng không?”

Lão Trương: “Đương nhiên.”

Tạ Vũ nói: “Chi phí cho mấy người Hồ Hành Kiến ra ngoài tiêu xài cũng đến từ tiền quyên góp hết đúng không?”

Lão Trương gật đầu: “Cái này chắc chắn.”

“Vậy anh có biết không? Hồ Hành Kiến cầm tiền quyên góp lấy danh nghĩa đi đến miền núi làm khảo sát công ích, đều làm những trò gì không?”

Lão Trương khẽ nhíu mày: “Làm gì?”

Tạ Vũ mĩa mai nói: “Ăn uống chơi gái.”

Lão Trương sừng sốt một chút, tiếp theo lại thần nhiên nói: “Đây là chuyện của bản thân bọn họ, chúng ta không cần phải để ý, chỉ cần họ làm tốt chuyện mà quỹ nên làm là được.”

Ông ấy dừng một chút, “Hon nữa cái chuyện ăn uống chơi gái này là vấn đề đạo đức cá nhân, không liên quan trực tiếp đến chuyện làm công ích đạo đức xã hội này. Cũng không thể vì vậy mà phủ nhận thành tích về mặt công ích của anh ta.”

Tạ Vũ gật đầu: “Được, tôi không nói những chuyện này nữa, nói họ đã làm công ích gì ở miền núi nhé? Quyền góp mấy bao quần áo cũ, rất nhiều bộ căn bản không hợp với bọn trẻ, rồi giả vờ quyền cho mấy gia đình nghèo mấy trăm tệ.”

Lão Trương nói: “Họ chỉ đi khảo sát hai ngày, cô còn trông mong làm bao nhiêu là việc, chuyện quan trọng làm sau chứ. Cô xích mích với họ vì những chuyện này sao? Cô đâu phải là người dụi hạt bụi chưa vào mắt như vậy đâu!”

Tạ Vũ nói: “Tôi quả thật không ưa những chuyện này, nhưng không đến mức vì nó mà xích mích với người ta. Ban đầu tôi cũng luôn đi theo phỏng vấn, nhưng trước khi về, Hồ Hành Kiến đã làm một chuyện thất đức, tôi thật không nhìn nổi nên đường ai nấy đi.”

“Chuyện gì?” Lão Trương hỏi.

Tạ Vũ nói: “Trong nhà một bác trên núi có một bộ đồ truyền thống dân tộc thủ công, không biết anh ta làm thế nào mà tốn năm trăm tệ đã lừa mua được. Bác ấy không biết, nhưng anh ta chắc chắn rõ hơn ai hết, bộ quần áo đó đặt ở phòng đấu giá thì ít nhất có thể lên năm con số. Lừa người già trên núi như vậy đúng là quá ghê tởm.”

Lão Trương nói: “Bộ quần áo thì sao?”

Tạ Vũ nói: “Tôi và một giáo viên địa phương ép bắt trả lại rồi.”

Lão Trương như có điều suy nghĩ gật gù đầu: “Khó trách anh ta rất tức giận với cô, cô đây là chặn đường tiền tài của người ta!”

Tạ Vũ cảm nín xì một tiếng: “Cái loại gọi là cảm thú miệng đầy nhân nghĩa đạo đức bụng đầy mèo mà gà đồng này, tôi không cách nào ca tụng công đức anh ta được.”

Thế nhưng lão Trương lại cười xem thường: “Cô đây không phải là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức sao? Đừng làm như một cô bé mới bước chân ra ngoài xã hội vậy, loại người này chuyện thế này cô cũng đâu ít thấy. Tôi không biết tại sao lần này cô phản ứng dữ như thế, nhưng đây là công việc, cô mau thu lại chút thành kiến về Hồ Hành Kiến đó đi. Chúng ta là truyền thông hợp tác của quỹ bọn họ, cô không viết thì tôi cũng phải sắp xếp cho người khác làm, mọi người đừng lãng phí thời gian.”

“Tổng biên tập!” Tạ Vũ bắt mắt trừng mắt.

“Sao nào? Cô còn muốn lên lớp chính trị với tôi à?” Lão Trương nói, “Đây chính là hiện thực xã hội, chúng ta có thể giữ được mình là tốt lắm rồi, không lo được nhiều việc như vậy đâu. Mọi người ai mà không phải đang kiếm sống chứ, nghiêm trọng quá cũng không phải là chuyện tốt với bất kì ai đâu.”

Tạ Vũ nói: “Nhưng tôi là một phóng viên.”

Lão Trương như thể nghe thấy truyện cười gì đó: “Cô vẫn coi mình là cô bé đầy nhiệt huyết vừa tốt nghiệp bước chân vào xã hội sao?”

Tạ Vũ ngẩn ra, vậy mà không biết nên vặn lại thế nào.

Lão Trương thấy vậy lại xua xua tay: “Một bản thảo thôi mà, cô cũng đừng làm khó dễ mình quá. Nếu cô không muốn viết thật, vậy thì đưa tư liệu trong tay cô cho Tiểu La để cậu ấy viết.”

Ông ấy dừng một chút, lại nói, “Bản thân cô hãy ngắm lại đi. Bất luận đạo đức cá nhân của Hồ Hành Kiến thế nào, có phải lợi dụng công ích mua danh trục lợi hay không, nhưng anh ta quả thật đang làm chuyện công ích, cũng nhất định sẽ có rất nhiều người được lợi từ đó. Không phải cô nói trường tiểu học Hồng Khê cô đi cần xây phòng học và cầu sao? Tôi nghe giáo sư Hồ nói, quỹ của họ chuẩn bị tài trợ cho trường tiểu học đó, chờ báo ra, quyền góp tặng nhanh, những chuyện này không phải sẽ giải quyết dễ dàng sao?”

Tạ Vũ ngẩn người, không thể không thừa nhận, lão Trương nói rất có lý. Đạo đức cá nhân và đạo đức xã hội của một người không hề ngang nhau, bất kể nhân phẩm của Hồ Hành Kiến thế nào, nhưng những thành tựu công ích anh ta làm trong quá khứ thật sự quá rõ ràng.

Cô nghĩ đến dòng suối chảy róc rách trước trường tiểu học Hồng Khê, nhớ đến trời mưa nước sông dâng lên, nhấn chìm những tảng đá qua sông, Lục Viễn chân trần xắn ống quần, trong dòng nước rét buốt, công bọn trẻ qua sông chuyển này đến chuyển khác.

Khi đó Hồ Hành Kiến tuy ngoài miệng đồng ý với hiệu trưởng Điền là quỹ sẽ giúp xây cầu, nhưng cô làm như vậy, khó mà đảm bảo anh ta sẽ không gian cá chém thớt, dùng tiền vốn có thể dùng ở trường tiểu học Hồng Khê ở chỗ khác.

Suy cho cùng thì nơi nghèo khổ trên thế giới này quá nhiều, người cần giúp đỡ cũng quá nhiều.

Cô trầm mặc chốc lát, rồi cuộc vẫn thỏa hiệp, gật đầu nói: “Được, trước buổi chiều tôi viết xong nộp cho anh.”

Lão Trương nở nụ cười: “Như vậy mới đúng chứ. Đây là công việc cả, đừng nghiêm trọng như vậy. Chuyện phó tổng biên tập tôi sẽ tiếp tục giúp cô làm, chắc không phải vấn đề gì lớn đâu.”

Tạ Vũ cười gượng hai tiếng: “Cảm ơn tổng biên tập.”

Lão Trương xua xua tay: “Đi làm việc đi.”

Khi Tạ Vũ xoay người, về mặt hậm hực lạnh lùng, vừa đi đến cửa lại bị lão Trương gọi lại.

“Cô với giám đốc Lý sao rồi? Đã được một nửa chưa? Cơ hội khó có được, cô đừng bỏ lỡ đấy.”

Tạ Vũ thoáng sững sốt, quay đầu cọt nhà nói: “Lão Trương, anh còn tưởng Lý Hưng Ngộ và tôi có thể có gì thật à? Loại người giàu có như anh ta có thể nghiêm túc với tôi thật sao? Anh còn mong đợi anh ta có thể kết hôn với tôi ư? Còn không phải là đùa với tôi à.”

Lần này ngược lại đến phiên lão Trương ngăn người, như lắm bầm: “Trước kia anh ta nói với tôi anh ta nghiêm túc mà! Chẳng lẽ cũng chỉ là nói bừa sao.”

Tạ Vũ cười: “Loại gian thương như anh ta nói mà anh cũng tin được?”

Lão Trương thở dài: “Bỏ đi bỏ đi, chuyện này tôi cũng không tiện tiếp tay làm việc xong, nếu không cô lại nói tôi làm mai nữa. Bản thân cô xử lý cho tốt, đừng để bị thiệt mà cũng đừng đắc tội với người ta.”

Dừng một chút, lại nói, “Bất kể thế nào thì cô cũng không còn là cô bé nữa, tìm một người đàn ông rồi bàn chuyện cưới xin đi. Tuy cô là cấp dưới đắc lực của tôi, nhưng tôi vẫn dặn cô một câu, phụ nữ làm việc tốt không bằng lấy chồng tốt đâu.”

Tạ Vũ phì cười một tiếng: “Được, tôi mau gả mình đi đây.”

Lão Trương nói: “Nếu cô thật sự nghiêm túc quen bạn trai, thì hãy để tôi giúp cô xem qua. Chuyện khác không dám nói, tôi sống đến cái tuổi này, tôi vẫn có bản lĩnh nhìn người đấy.”

Tạ Vũ chắc một tiếng: “Thôi đi, nếu anh xem qua thật còn không phải hỏi người ta thu nhập bao nhiêu, có nhà có xe không à?”

Lão Trương tròng mắt một cái: “Chẳng lẽ đây không phải chuyện quan trọng nhất sao?”

Tạ Vũ cười cười, không tỏ rõ ý kiến.

Cô mở cửa chuẩn bị ra ngoài, nhưng sau khi bước một bước, đột nhiên quay người lại, nhìn lão Trương đang cúi đầu đọc bản thảo, hỏi: “Tổng biên tập, trước kia anh cũng như vậy sao?”

Lão Trương ngẩng đầu, không rõ vì sao: “Cái gì cơ?”

Tạ Vũ nói: “Khi anh vừa tốt nghiệp làm phóng viên cũng giống như bây giờ sao?”

Lão Trương chỉ sững sốt một chút, rồi phản ứng kịp cô đang nói cái gì: “Tạ Vũ, sao cô đột nhiên ngây thơ vậy? Nếu câu này hỏi năm năm trước, thì tôi thấy rất bình thường, bây giờ hỏi mà bản thân cô không thấy ấu trĩ sao? Chúng ta là người sống trong cái xã hội này, nếu không muốn đầu rơi máu chảy, còn muốn sống vẻ vang hơn người khác một chút, thì phải tuân thủ quy tắc của xã hội. Tôi tưởng cô đã học tốt lắm rồi.”

Tạ Vũ cười cười: “Trước kia tôi cũng cho rằng mình học cũng không tệ lắm.”

Lão Trương nhú mày: “Sao tôi cảm thấy lần này sau khi cô từ miền núi về hơi là lạ?”

Tạ Vũ nhún nhún vai, cười nói: “Đại khái là đột nhiên bắt đầu suy nghĩ về cuộc đời ấy mà.”

Lão Trương chỉ coi như cô nói đùa theo thói quen, lắc đầu, không để tâm vui đầu làm việc.

Bản thảo này chỉ là chuyện hạ bút thành văn đối với Tạ Vũ. Tuy cùng Hồ Hành Kiến ra về chẳng vui, nhưng bản ghi âm và ảnh chụp vẫn còn, chẳng qua ghép vào là có thể có một bản thảo hoàn chỉnh thậm chí hoàn mỹ.

Ăn trưa xong bắt đầu làm việc, chưa đến hai tiếng một bản thảo ba ngàn chữ đã hoàn thành. Nhưng khi xem lại, đọc những lời ca ngợi về Hồ Hành Kiến lại khó tránh khỏi buồn nôn cực độ, thậm chí không kìm được mà chán ghét bản thân.

Cô xem ảnh chụp và video quay khi đó trong di động, định xóa, nhưng nghĩ nghĩ lại tải lên đĩa mạng của mình, rồi mới xóa hết trong di động.

Sau khi gửi bản thảo cho lão Trương, cô liền ngã xuống giường ôm di động ngăn người. Có tin nhắn của người bạn gửi hẹn cô buổi tối ra ngoài uống rượu, cô không hứng thú lắm từ chối hết.

Kể từ sau khi cô lên chiếc xe buýt đi sân bay, số của Lục Viễn chưa từng nhấp nháy trong di động của cô, đến mức thời gian tuyệt vời mấy ngày kia rõ ràng còn rành rành trước mắt, nhưng lại giống như chỉ là một giấc mộng xuân quá cảnh, những sự mê hoặc quán quýt thân thể, cùng lời hứa hẹn ngọt ngào ấy tựa như chỉ là ảo tưởng của cô.

Con người cô từ trước đến nay không bị động, nói từ một mức độ nào đó, quan hệ của họ cũng là cô chủ động. Nhưng sau khi chia tay, không nhận được tin tức của Lục Viễn, chẳng biết vì sao, cô không muốn chủ động nữa như hơi giận dỗi.

Đang khi cô nhìn chăm chăm đi động xuất thần, số điện thoại kia đột nhiên nhấp nháy trên màn hình di động.

Tạ Vũ sững sờ, luống cuống tay chân nhún nút nghe.

Ở đầu bên kia, Lục Viễn mới chia tay hôm qua nói: “Em về vẫn thuận lợi chứ? Về lãnh đạo có mắng em không? Hôm qua em vừa lên xe đi, anh mua chai nước ở ven đường, không cẩn thận để nước hắt vào di động, hôm nay mới khởi động máy được. Em gọi điện thoại anh cũng không cách nào nhận được.”

Tạ Vũ ngẩn ra, đột nhiên cười lớn, chỉ cảm thấy cảm xúc lo được lo mất ban nãy của mình quả thật hơi buồn cười. Cô thật ra chưa gọi điện thoại cho anh, nhưng cười trả lời: “Đúng vậy, em gọi cho anh nhiều cú điện thoại lắm, cứ tắt máy mãi. Dọc đường thuận lợi, tổng biên tập của bọn em cũng không mắng em.” Cô dừng một chút, “Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

Tạ Vũ nói: “Em vẫn viết một bài về Hồ Hành Kiến theo như yêu cầu của anh ta.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, hồ hững nói: “Thật ra nếu họ có thể làm chút chuyện thực tế về mặt công ích, thì có mấy vấn đề về mặt đạo đức cá nhân cũng không sao.”

Tạ Vũ nói: “Em cũng nghĩ như vậy. Em sợ nếu em đắc tội với anh ta thật thì sẽ làm mất cây cầu ở công trường các anh.”

Lục Viễn cười: “Nếu họ thật sự không quỵ tiền xây cầu, vậy khẳng định là vì bộ quần áo mà anh ép trả lại.”

Tạ Vũ cũng cười, ôm điện thoại nằm bò trên giường, khẽ hỏi: “Anh có nhớ em không?”

Nói câu này xong lại có chút xấu hổ hiếm thấy.

Đầu bên kia Lục Viễn yên lặng một lúc lâu mới khẽ lên tiếng: “Nhớ.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Nhớ đến mức nào?”

Lục Viễn nghiêm túc nói: “Tối qua mất ngủ.”

Tạ Vũ cười ha ha: “Chờ em có thời gian sẽ đi thăm anh.”

Lục Viễn ngẫm nghĩ, nói: “Gần đây không cần đâu. Máy ngày nữa kí túc xá bắt đầu xây lại, chỗ ở bất tiện lắm.”

Tạ Vũ bĩu môi: “Vậy được rồi, chờ anh làm xong em sẽ đi thăm anh.”

Lục Viễn nói: “Em không cần vội, chờ học kì sau giáo viên mới đến bàn giao việc gần xong, anh sẽ đi tìm em.”

Tạ Vũ hừ một tiếng: “Ai vội chứ?”

Lục Viễn nói: “Là anh.”

Tạ Vũ bị câu này của anh chọc cho cười nắc nẻ: “Ban nãy vừa viết bản thảo đó còn hơi mất hứng, nhưng bây giờ tâm trạng tốt cực kì.”

“Anh cũng vậy.”

“Hôm nay thời tiết chỗ anh thế nào?”

“Bầu trời quang đãng không một áng mây.”

“Có phải bầu trời đêm đẹp lắm không?”

“Ánh trăng sáng rực, màn sao giăng đầy.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Lý Hưng Ngộ

Tình cảm nhớ nhau da diết như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một phần trong cuộc sống, hướng chi là đôi nam nữ cách nhau rất xa.

Hôm sau, Tạ Vũ nhận nhiệm vụ lấy tin mới, đi công tác liên tục, bận tối mày tối mặt, ban ngày lấy tin, buổi tối chạy bản thảo, không phải ở trên máy bay tàu hỏa trên đường đi công tác, thì là ở trong nhà nghỉ xa lạ. Thường hôm qua còn ở thành phố này, hôm nay lại đến chỗ lạ xa xôi, cho dù ở Thượng Hải thì thành thạo còn có mấy buổi xã giao công việc phải tham gia.

Liên lạc với Lục Viễn chẳng qua chỉ là những mẩu tin nhắn ngẫu nhiên, lúc đêm khuya, khoảng thời gian nghỉ ngơi khi viết bản thảo, ôm đi động nói chuyện điện thoại không ngắn không dài.

Chờ đến khi mười ngày nửa tháng bớt bận, rốt cuộc được nghỉ ngơi một chút, Tạ Vũ long đong vất vả mệt mỏi vội vàng về tòa chung cư ở Thượng Hải, thấy một chiếc Lamborghini màu xanh vừa quen vừa lạ đậu dưới lầu.

Cô còn chưa đến gần, chiếc xe đó liền nhún còi, chốc lát sau, người trong xe mở cửa đi xuống.

Cô và Lý Hưng Ngô gần hơn nửa tháng không gặp, gần đây bận rộn nên gần như quên mất người này lên chín tầng mây, bây giờ gặp mới nhớ ra hai người hình như vẫn chưa nói rõ.

Cô đi tới, đứng trước mặt anh ta.

Lý Hưng Ngô dựa bên cửa sổ xe cười cười: “Em kéo anh vào danh sách đen rồi à?”

Điều anh ta nói là sự thật. Khoảng thời gian khi Tạ Vũ vừa bận này, Lý Hưng Ngô cứ gọi điện thoại mãi, cô không có tâm tư dây dưa với anh ta, dứt khoát kéo anh ta vào danh sách đen, định làm việc xong mới nói. Nhưng chờ đến khi làm việc gần xong, cô lại quên bống mất chuyện này.

Cô có phần bất đắc dĩ nói đúng sự thật: “Gần đây quá bận quá, định xong hết sẽ liên lạc với anh.”

Lý Hưng Ngô nhún nhún vai: “Anh còn tưởng nhanh như vậy anh đã bị em xử tội chết rồi.” Anh ta đi đến ngoài cửa ghế phụ, mở cửa xe một cách rất phong độ quý ông, “Lên xe đi, chờ em hơn một tiếng rồi, đi ăn tối với anh nhé.”

Tạ Vũ nheo mắt, người đàn ông này ăn mặc tinh tế, cử chỉ tao nhã, đúng là mùi vị tinh anh toát ra từ trên xuống dưới, chẳng hề nhìn ra sinh ra là một đứa trẻ nghèo khổ.

Con người đoán chừng đều quên nguồn gốc. Nhưng quên nguồn gốc cũng là chuyện thường tình của con người, người đi lên chỗ cao nước chảy xuống chỗ thấp, bất kể là ai, một khi đã thoát khỏi vùng bùn nghèo khổ thì đều không muốn nhìn lại nữa.

Tạ Vũ chui vào trong xe, cười: “Xế chiều hôm nay tôi cứ vội đón xe, tóc tai không chải cũng không trang điểm, quần áo trên người mặc hai ngày nhăn nhúm cả, đi đến nhà hàng cao cấp với anh, liệu có khi nào không cho vào không?”

Lý Hưng Ngô ngồi vào ghế lái xong, vừa nổ máy xe, vừa nhìn cô một cái nói: “Yên tâm đi, đi chung với anh thì chỗ nào cũng vào được.”

Đương nhiên Tạ Vũ không bị ai chặn không cho vào.

Nhà hàng câu lạc bộ hạng sang, Lý Hưng Ngô là khách VIP. Tạ Vũ dơ bản như thế nào đi nữa, thì khí chất thời thượng giỏi giang vẫn còn, chẳng đến mức quá lệch tông.

Khi gọi món, Tạ Vũ nói mình đã ăn cơm hộp trên tàu hỏa rồi, chỉ gọi một phần đồ uống.

Nhưng Lý Hưng Ngô vẫn gọi rất nhiều.

Tạ Vũ nói: “Ăn bao nhiêu gọi bấy nhiêu, đừng lãng phí.”

Lý Hưng Ngô cười: “Dù không ăn thì cũng không thể gọi ít quá, bằng không sẽ mất mặt lắm.”

Tạ Vũ cong khóe môi, nhớ đến món cơm thập cẩm vừa đủ lượng mỗi ngày ở nhà ăn của trường tiểu học Hồng Khê.

Lý Hưng Ngô thấy cô hé môi không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, cười nói: “Lần trước em nói thấy anh ở Học viện Hí kịch, khoảng thời gian này có phải em đều suy nghĩ lung tung vì chuyện đó không? Giận anh sao? Chuyện này anh có thể giải thích.”

Tạ Vũ cười thầm vì cái kiểu tự cho là mình tốt đẹp này của anh ta, nhưng cũng không biểu hiện trắng trợn ra, chỉ cười nhạt nói: “Lần đó anh nói qua điện thoại rồi, tôi tin anh.”

Dường như Lý Hưng Ngô thoáng ngần ra, tiếp theo lại cười gật đầu: “Vậy thì tốt. Anh nghiêm túc với em, thật sự không hi vọng vì mấy người không quan trọng mà ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta.”

Tạ Vũ cười một tiếng nói: “Có lẽ anh hiểu lầm rồi. Tuy tôi tin anh, nhưng mối quan hệ của chúng ta, quá thật khi tôi thấy cảnh đó đã kết thúc rồi.”

Lý Hưng Ngô khó hiểu nhìn cô: “Tại sao? Không phải em tin anh sao?”

Tạ Vũ nói: “Không phải vấn đề của anh, là vấn đề của tôi.”

Lý Hưng Ngộ thuận miệng hỏi: “Em gặp người khác rồi?”

Tạ Vũ gật đầu.

Lý Hưng Ngộ nhếch khóe miệng một cách kiêu căng lại châm biếm, dựa vào lưng ghế, như cười như không nhìn cô: “Nói anh nghe thử, là người đàn ông thế nào? Giàu hơn anh ư?”

Tạ Vũ chậm rãi nhấp một ngụm nước thấm cổ họng bốn ba mấy ngày liền. Cô nhớ kĩ lời lão Trương, không hề muốn đắc tội người đàn ông trước mặt.

Cô nghĩ đến dáng vẻ nghiêm trang của Lục Viễn, cười cười: “Anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường thôi, không thể so với anh được. Khoảng thời gian này, tôi đã suy nghĩ rất lâu, chúng ta quả thật không hợp, anh như thể đỉnh Everest giữa đàn ông, nhưng tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, không có cái bản lĩnh leo lên đó.”

Lý Hưng Ngộ cười ha ha: “Tạ Vũ, em không hồ là một phóng viên, miệng lưỡi đúng là cái gì cũng nói được. Em cũng đừng giả vờ ngớ ngẩn để lừa anh, cứ nói thật cho anh biết, là người đàn ông nào. Anh cũng không phải người thích quần mãi không bỏ, nhưng rất tò mò, không thấy được mình thua dưới tay đối thủ cạnh tranh thế nào thì không muốn từ bỏ.”

Tạ Vũ nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thật sự chỉ là một người đàn ông bình thường thôi, anh không cần phải để trong lòng.”

“Em cảm thấy anh sẽ tin ư?” Lý Hưng Ngộ xòe tay, “Nhưng em không nói cũng chẳng sao, thế nào anh cũng sẽ biết được thôi.”

Tạ Vũ cười mỉa mai: “Giám đốc Lý, có phải anh cảm thấy phụ nữ chọn đàn ông nhất định phải nhìn vào vật chất không?”

Lý Hưng Ngộ nói: “Cái này dĩ nhiên không phải là tuyệt đối. Nhưng trong kinh nghiệm có hạn của anh thì đa số đều như vậy.”

“Ví dụ như nữ sinh của Học viện Hí kịch?”

Lý Hưng Ngộ cười từ chối cho ý kiến, trong ánh mắt hiện ra chút ý cười khinh thường.

Tạ Vũ lại cười hỏi: “Lại chẳng hạn như bạn gái thời học nghiên cứu sinh trước kia của anh?”

Lý Hưng Ngộ ngẩn người, nhưong nhưong mảy gạt đầu: “Không sai.”

Tạ Vũ nói: “Thật ra anh có từng nghĩ chẳng phải là vì gia đình người đàn ông đó tốt hơn anh không? Chỉ đơn thuần là vì anh ta đúng là một người đàn ông rất tốt.”

“Làm sao có thể?”

Tạ Vũ cười gạt đầu: “Cũng phải.”

Lý Hưng Ngộ ngẫm nghĩ, cười nói: “Mọi người đều là người trưởng thành rồi, nếu tâm ý em đã quyết, thì anh cũng không tiện quấy rầy em nữa, coi như chúng ta không có duyên phận. Nhưng mọi người dễ hợp dễ tan, tôi nay để lại cho anh thế nào? Cũng để cho anh từ bỏ triệt để.”

Thế giới người trưởng thành luôn trong ngoài bất nhất, nhưng có lúc lại cực kì thẳng thắn.

Tạ Vũ cười cười: “Cách chia tay hòa bình thế này thật ra tôi cũng thấy không tệ lắm, nhưng quả là không đúng lúc, mấy ngày nay bốn ba mãi, hôm nay thân thể lại không tiện lắm.”

Lý Hưng Ngộ hiển nhiên không tin lý do từ chối của cô, nghiêng đầu cười nhìn cô, ẩn chứa chút ý cười mỉa mai.

Tạ Vũ nhưong mảy: “Không tin sao? Tôi có thể chứng minh.”

Gặp dịp thì chơi mà thôi, cô chẳng cần kém cỏi mà nói như vậy.

Lý Hưng Ngộ lắc đầu bật cười: “Em biết anh thích em cái gì không?”

Tạ Vũ làm ra vẻ tò mò.

“Anh thích phong cách giải quyết mọi việc như thật như giả này của em, có lúc cảm thấy em rất đơn giản, có lúc lại cảm thấy lời đòi tội bậc khó phân biệt thật giả.”

Tạ Vũ ngẩn ra, nhớ đến lời Lục Viễn nói với cô ở cây cầu Phong Kiều đêm đó, anh nói anh không phân biệt nổi sự thật giả của cô.

Thì ra cô thật sự đã đeo mặt nạ sống quá lâu, thế là đã trở thành thói quen.

Tạ Vũ cười nói: “Thật ra tôi đơn giản lắm, đặc biệt là ở trước mặt người có chức vị cao như anh.”

Lý Hưng Ngô lắc đầu: “Có lẽ vậy.”

Một bữa cơm, Tạ Vũ chỉ ăn hai miếng tượng trưng, một đồng hồ ăn đất đỏ bày trên bàn. Có lẽ là bị trên núi ảnh hưởng, cô lại cảm thấy rất đau lòng vì sự lãng phí này.

Hai người coi như dễ hợp dễ tan. Lý Hưng Ngô cũng còn là một quý ông, rất kiên trì lái xe đưa Tạ Vũ về nhà.

Hơn chín giờ tối, đầu phố Thượng Hải vẫn đông nghịt, tạo thành từng dòng sông xe màu đỏ trong màn đêm.

Khi tạm dừng đèn đỏ, di động của Tạ Vũ reo lên. Khoảnh khắc cô lấy di động ra, Lý Hưng Ngô bên cạnh tùy ý quay đầu, liếc màn hình di động của cô, thấy hai chữ Lục Viễn trên đó.

Anh ta còn chưa kịp phản ứng, Tạ Vũ đã nhận điện thoại: “A lô.”

Trong điện thoại, Lục Viễn hỏi: “Làm việc xong chưa?”

Tạ Vũ nói: “Ừm, vừa ăn cơm xong chuẩn bị về nhà, vẫn đang trên xe.”

Lục Viễn: “Vậy em về sớm một chút nghỉ ngơi cho tốt, không phải mấy ngày nay bạn muốn chết sao?”

Tạ Vũ vô thức gật đầu, mới nhớ ra anh không thấy được lại cười: “Là nên ngủ một giấc cho thật đã. Nhà bên anh sửa thế nào rồi?”

Lục Viễn nói: “Hay mưa nên tiến độ chậm lắm, đoán chừng phải đến tháng Tám mới làm xong được.”

“Mệt lắm nh?”

Lục Viễn nói: “Cũng tạm, dù sao cũng không vội, cũng chỉ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới thôi.”

Tạ Vũ cười, đèn đỏ chuyển xanh, xe chợt chạy đi, cô mới phản ứng được trong xe có người khác đang ngồi. Tiếng sột soạt quen thuộc trong điện thoại lại vang lên, đây là tượng trưng cho việc tín hiệu không tốt.

Tạ Vũ đành phải vội vã nói tạm biệt Lục Viễn, lưu luyến không thôi cúp điện thoại.

Lý Hưng Ngô liếc cô một cái: “Người đàn ông đó?”

Tạ Vũ gật đầu.

Lý Hưng Ngô cười cười: “Anh vốn tưởng em tìm một cái cơ chia tay, thì ra là có người khác thật. Cậu ta không ở Thượng Hải?”

“Không có.”

“Yêu xa sao?”

“Coi như là vậy đi, nhưng anh ấy đến Thượng Hải nhanh thôi.”

Lý Hưng Ngô lắc đầu cười: “Bây giờ anh tin em không phải vì gặp được người đàn ông có điều kiện tốt hơn rồi. Nhưng ngược lại anh càng muốn xem thử là người đàn ông thế nào có thể khiến em chọn từ bỏ anh hơn?”

Tạ Vũ không muốn dây dưa về vấn đề này nữa, vì cô cảm thấy nói thêm một câu là không tôn trọng Lục Viễn.

Xe dừng lại dưới chung cư, Tạ Vũ xuống xe cảm ơn tạm biệt Lý Hưng Ngô.

Lý Hưng Ngô khoác tay bên cửa sổ xe, như cười như không nói: “Tạ Vũ, em không phải là cô bé hai mươi nữa, tình yêu ầm đầu không thích hợp với em. Bất kì việc gì cũng nên thực tế hơn một chút, vì một khi chọn sai, thì có thể không có nhiều cơ hội cho em chọn lại nữa đâu.”

Tạ Vũ cười cười: “Cảm ơn giám đốc Lý nhắc nhở, tôi khắc ghi trong lòng.”

Lý Hưng Ngô nhìn khuôn mặt cười một cách tự nhiên của cô, sắc mặt thoáng lạnh lại, quay cửa xe lên, chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gọi video suốt đêm

Nháy mắt đã đến cuối tháng Bảy, là thời điểm nóng nực nhất, điều hòa trong căn hộ của Tạ Vũ lại đột nhiên đình công, trong phòng nóng bức, nhưng cô lại không hứng thú lắm với cuộc sống về đêm xa hoa bên ngoài.

Cô chỉ có thể ngồi trước máy vi tính gọi điện thoại cho Lục Viễn nói chuyện phiếm.

May mà tín hiệu ngày hôm nay rất tốt, điện thoại nói rất nhanh, giọng nói bên trong vô cùng rõ ràng.

Lúc này chưa đến chín giờ, cuộc sống về đêm của Thượng Hải thậm chí còn chưa bắt đầu thật sự. Nhưng đầu bên kia điện thoại lại yên lặng đến độ dường như có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu trên núi.

Tạ Vũ cầm cái quạt điện nhỏ để trước mặt, vừa quạt vừa hỏi: “Bên anh nóng không?”

Lục Viễn nói: “Cũng tạm, ban ngày trên núi nóng buổi tối cũng khá mát mẻ.”

Tạ Vũ rên rỉ: “Hôm nay Thượng Hải nóng muốn điên luôn. Điều hòa trong phòng bị hỏng, ngày mai thợ mới tới nhà sửa được. Em chẳng có cách nào mà tỉnh tâm viết bản thảo đọc sách, đêm dài đằng đẵng cũng không biết sống thế nào nữa đây.”

Lục Viễn nói: “Vậy chi bằng em ra ngoài tìm chỗ nào mát mẻ ở một đêm đi. Không phải có nhà sách mở hai mươi tư giờ sao?”

Tạ Vũ cười: “Ồ nhà sách một đêm thì chi bằng đi bar.”

Lục Viễn lại nghiêm túc nói: “Nếu đi bar thì đi chung với bạn, đừng đi một mình.”

Tạ Vũ cười ha ha: “Bỏ đi, em không có hứng.” Dừng một chút lại nói, “Em không muốn đeo mặt nạ trai thanh gái lịch nữa.”

Lục Viễn cũng cười: “Nhưng nóng như vậy một mình em ở nhà sống thế nào?”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ, “Không sao, lên mạng bừa, chắc cũng qua nhanh thôi. Chờ đến khi buồn ngủ thì có nóng hơn nữa chắc chắn cũng ngủ được.”

Hai người trò chuyện thêm một hồi rồi mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tạ Vũ rảnh rồi liền thấy nóng hơn.

Cô dứt khoát mang giày thể thao, ra ngoài chạy bộ buổi tối.

Chờ đến khi đổ mồ hôi đầm đìa về nhà đã là một tiếng sau. Sau khi tắm xong mới thấy thoải mái hơn chút ít. Nhưng người vừa chạm vào giường lại nóng đến độ trần trọc mãi, chỉ có thể ngồi dậy bật máy vi tính tiếp tục lên mạng một cách nhàm chán.

Bình luận và tin nhắn riêng trên weibo của cô phần lớn đều là mấy thông tin cung cấp vô vị, còn có mấy tin nhắn riêng nhờ giúp đỡ, na ná nhau, không phải bản thân mắc bệnh nặng thì là người nhà bệnh thời kì cuối không có tiền chữa trị, hi vọng đại phóng viên Tạ giúp đỡ phát động quyên góp.

Cô bấm vào mấy tài khoản đó xem thử, đơn giản toàn là lừa đảo qua mạng kĩ thuật vụng về.

Hết thấy mọi thứ đều nhàm chán như vậy, khó tránh khỏi nghĩ đến Lục Viễn ở trên núi. Anh thậm chí không có cả internet, một mình ở trong núi sâu tối đen, nỗi cô quạnh đó khiến cô khó có thể tưởng tượng.

Cô đang nghĩ ngợi, thì tài khoản QQ góc dưới bên phải máy vi tính có tin vang lên. Cô bấm xem, có một người lạ yêu cầu kết bạn. Ô xác thực thông tin bỏ trống, thông tin cũng tạm tạm, chỉ biết là đàn ông. Cô vốn tưởng là người lạ vô vị nào đó trên mạng, đang định bỏ qua, lại thấy ID đó là Lộ Viễn.

Cô nghi hoặc nhíu mày, bấm chấp nhận.

Đầu bên kia gửi thẳng yêu cầu gọi video. Tạ Vũ càng nghi hoặc hơn, vốn định hỏi một câu anh là ai, nhưng lại trực tiếp bấm chấp nhận yêu cầu gọi video.

Khuôn mặt của Lục Viễn bất thành linh xuất hiện trong màn hình máy vi tính.

Tạ Vũ nhất thời ngơ ngẩn.

Lục Viễn đang đeo tai nghe hướng về phía ống kính cười cười, giọng nói trầm thấp vang lên từ trong máy vi tính: “Sao nào? Choáng váng rồi à?”

Lúc này Tạ Vũ mới phản ứng kịp: “Tại sao là anh? Anh đang ở đâu vậy?” Nói xong mới cảm thấy mình hỏi thừa, cảnh sau lưng anh vừa nhìn chính là tiệm internet trong làng, cô gần như có chút hưng phấn muốn hét lên, “Đã trễ thế này rồi, sao anh lại ở tiệm internet?”

Lục Viễn ngược lại trông rất bình thản: “Em nói nóng quá không ngủ được, một mình ở nhà thì chán, đúng lúc anh cũng chán quá nên vào làng lên mạng.”

Anh nói thật thản nhiên, nhưng lồng ngực Tạ Vũ lại hơi ề ảm ảm áp. Cô cười chống đầu nói: “Anh đặc biệt đến bầu bạn với em đúng không?”

Lục Viễn cười cười, không nói gì cả.

Tạ Vũ lại hỏi: “Có phải anh nhớ em lắm không?”

Lục Viễn quay đầu nhìn sang bên cạnh, hình như hơi ngượng, gật gật đầu, ừm một tiếng rất nhỏ.

Tạ Vũ thấy dáng vẻ khúm núm này của anh, không kìm được cười ha ha, lại muốn xuất hiện trước mặt anh, nhào vào lòng anh.

Cô chăm chú quan sát người đàn ông trên màn hình, hơn một tháng không gặp, ánh sáng tiệm internet lờ mờ, nhưng vẫn nhìn ra được anh đen hơn khá nhiều, có lẽ là do mấy ngày gần đây đang xây nhà.

Cô cảm lòng không dặng sờ màn hình máy vi tính của mình, như thể đang sờ anh qua màn hình.

Lục Viễn hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Tạ Vũ cười hi hi: “Em đang sờ anh.”

“Vô vị.” Lục Viễn cầm nín đảo mắt, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên.

Tạ Vũ nghiêng đầu nằm bò trên mặt bàn: “Anh ít tò vè đi, em thấy miệng anh vênh lên đến khóe mắt rồi kia.” Cô cố ý trêu anh, tay đặt ở cổ áo ngủ, ra vẻ như kéo xuống, “Anh muốn sờ em không?”

Lục Viễn trừng mắt, luống cuống tay chân thu nhỏ màn hình, rồi sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía webcam nói, “Em điên rồi sao? Chỗ này là tiệm internet, xung quanh có người đấy!”

Tạ Vũ cười run hết cả người: “Em trêu anh thôi.”

Lục Viễn sầm mặt: “Em còn như vậy nữa thì anh về đấy.”

Tạ Vũ vội kìm lại nụ cười càn rỡ: “Em thật sự nhớ anh lắm, muốn ôm anh muốn hôn anh muốn ngủ chung với anh.”

Vì Lục Viễn đeo tai nghe, cô không cần lo người ta nghe thấy mấy câu nói mờ ám này của mình, nên nói trắng trợn rõ ràng. Nhưng Lục Viễn thì khác, xung quanh toàn là mấy thiếu niên bị bỏ lại lên mạng, rõ ràng biết người khác không nghe được những lời này, nhưng vẫn vô cùng mất tự nhiên, muốn bắt Tạ Vũ câm miệng nhưng lại không nỡ.

Đàn ông thật ra cũng thích lời đường mật, đặc biệt là khi biết lời đường mật này xuất phát từ đáy lòng.

Tạ Vũ nói xong, lại hỏi anh: “Anh thì sao?”

Lục Viễn ừm một tiếng.

Tạ Vũ cười: “Em biết anh sợ người ta nghe, vậy anh gửi tin đi.”

Lục Viễn cười, gõ bàn phím một lúc, một hàng chữ gửi tới: Anh rất nhớ em.

Tạ Vũ thấy chữ đó, khóe miệng cong lên cười rạng rỡ. Cô dờn máy vi tính lên giường, nằm bò trên giường nói: “Tối nay chúng ta trò chuyện suốt đêm được không?”

Lục Viễn nói: “Được.”

Không biết có phải là vì thấy Lục Viễn không, mà đêm hè oi bức dường như thoảng cái trở nên mát mẻ, những phiền muộn ngọt ngào không vút ra được trong lòng không thấy đâu nữa.

Nhưng dù hưng phấn thế nào đi nữa, trò chuyện mãi thì con buồn ngủ vẫn ập tới, gần mười hai giờ, mí mắt Tạ Vũ bắt đầu đánh nhau.

Lục Viễn cười nói: “Mệt thì ngủ đi, sau này nói chuyện tiếp.”

Tạ Vũ cố gắng mở to hai mắt: “Anh thì sao?”

“Anh cũng hơi mệt rồi, ở tạm tiệm internet một đêm, sáng mai về rồi ngủ một giấc đàng hoàng.”

Tạ Vũ nói: “Vậy được rồi. Nhưng anh đừng tắt video, em cũng để máy vi tính đó, ngủ một giấc dậy cũng có thể thấy anh.”

Lục Viễn dờ khóc dờ cười: “Được.”

Lúc này Tạ Vũ mới hài lòng mà dờn máy vi tính một chút, vẫn ở bên gối, mở mắt ra chính là màn hình máy vi tính.

Cô nhắm mắt lại ngủ say rất nhanh, thế nhưng không biết Lục Viễn vẫn luôn nhìn cô, nhìn rất lâu rất lâu.

Một giấc thức dậy, bầu trời đã ửng màu trắng bạc.

Màn hình máy vi tính đã ở chế độ chờ, cô vội bật lên, gọi video vẫn đang kết nối. Lục Viễn đang ngủ, một bóng người xuất hiện trong màn hình, đắp một chiếc áo khoác cho anh.

Cô nhận ra bóng người đó, là Hường Vân.

Thấy Lục Viễn mở mắt, Tạ Vũ vội nhắm mắt vờ như vẫn đang ngủ.

“Sao anh ở tiệm internet cả đêm vậy?” Hường Vân hỏi.

Lục Viễn dụi mắt: “Tôi đang gọi video với Tạ Vũ.”

Anh liếc nhìn màn hình, thấy Tạ Vũ vẫn đang ngủ.

Hường Vân cũng thấy một người phụ nữ nằm trên giường trong máy vi tính.

Cô ấy cười nhạt: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ anh sẽ có dáng vẻ này, anh nghiêm túc sao?”

Lục Viễn yên lặng chốc lát, nói: “Phải.”

“Anh không đề nghị tôi đi Thượng Hải cũng là vì cô ấy?”

Lục Viễn nói: “Chuyện này không liên quan đến cô ấy.”

“Có.” Hường Vân nói, “Tôi biết.”

Lục Viễn nói: “Tôi chỉ hi vọng cô lựa chọn chính xác.”

Hường Vân cười hỏi: “Tại sao là cô ấy?”

Lục Viễn nói: “Tôi không biết.”

Hường Vân lại cười cười: “Cô ấy rất tốt.”

Lục Viễn cũng hiếm khi cười một tiếng: “Tốt hay không cũng là cô ấy.”

Hường Vân nói: “Anh còn muốn ngủ thêm không? Nếu mệt thì có thể đến phòng làm việc của tôi nghỉ một lúc.”

Lục Viễn lắc đầu: “Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ về thôn.”

Hường Vân nói: “Vậy tôi đi làm đây.”

Chỉ có lúc đặc mấy người ở suốt đêm trong tiệm internet. Chờ Hường Vân rời khỏi, Lục Viễn xoa đôi mắt và ấn đường mệt mỏi, khi mở mắt lần nữa, lại thấy Tạ Vũ đang nằm không biết lúc nào đã mở mắt thật to, như cười như không nhìn anh.

Lục Viễn thoáng sững sờ: “Em dậy lúc nào vậy?”

Tạ Vũ nói: “Khi Hường Vân khoác áo cho anh.”

Lục Viễn nói: “Nghe thấy rồi?”

“Nghe thấy.”

Lục Viễn cười cười: “Còn muốn nói chuyện nữa không?”

Tạ Vũ nói: “Thấy anh mệt ra cái dạng gì rồi, mau ăn cơm rồi về ngủ đi, hai tiếng sau em sẽ kiểm tra.”

Lục Viễn cười: “Hoan nghênh.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Gặp nhau

Vì mùa hè mưa nhiều, lại chỉ tìm một công nhân, nên gần khai giảng thì kí túc xá của trường tiểu học Hồng Khê mới sửa xong. Lục Viễn không có thời gian đi thăm Tạ Vũ nữa.

Hai giáo viên mới của trường vừa đến, rất nhiều chuyện nhất thời không thể thích ứng, hiệu trưởng Điền lại hay ốm nên không đứng lớp nữa. Lục Viễn vẫn dạy học.

Thời gian gấp lại chỉ có thể chờ đến tháng Mười.

Nhưng đến ngày 1 tháng 10, bố Lục Viễn bị ốm, anh lại đi đến Bắc Kinh chỗ bố anh ở trước. Chờ đến khi đi Thượng Hải thì kì nghỉ Quốc khánh đã trôi qua một nửa.

Công việc của Tạ Vũ không như những công việc khác, tuy không cần đi làm theo giờ hành chính, nhưng thời điểm người khác nghỉ thì luôn luôn là lúc họ bận nhất. Ban đầu cô có thể hoàn thành hết công việc trong tay trước thời hạn, cái nào hoàn được thì hoàn lại hết, chẳng ngờ tình bên còn bất ngờ xảy ra một sự kiện lớn, những người khác trong nhóm đều có nhiệm vụ, nên tổng biên tập ép giao cho cô đi lấy tin.

Quay quay vòng vòng đến khi về Thượng Hải thì đã là ngày đầu tiên kết thúc tuần lễ vàng. Vì đợi cô mà Lục Viễn đặc biệt ở Thượng Hải mấy ngày, mua vé tàu hỏa hôm cô về, nghĩ tuy không có thời gian ở chung, nhưng ít ra cũng có thể gặp nhau một lần.

Chỉ có điều Tạ Vũ đi đường cao tốc, vì chặng về ngay giờ cao điểm kẹt xe, vốn buổi trưa là tới được, nhưng đến hơn bốn giờ chiều mới vào thành phố Thượng Hải. Cô đành phải đón xe đi thẳng đến ga tàu gặp Lục Viễn.

Thế nhưng giao thông ngày hôm nay như thể có tình gây chuyện với cô, nội thành vẫn kẹt cứng. Xe kẹt trên đường hầu như không nhích được tí nào. Dọc đường lòng cô như lửa đốt, liên tục nhắn tin với Lục Viễn.

Anh đã đến ga chờ tàu, thấy thời gian không còn nhiều nên bảo cô đừng vội tới nữa, chờ lần sau gặp lại.

Nếu đã ở cùng một thành phố, đương nhiên Tạ Vũ không muốn để lỡ anh. Cô còn nhân lúc kẹt xe, thấy bên cạnh có điểm bán hộ vé tàu hỏa, phòng ngừa trước mua một tấm vé đứng trạm gần chuyển tàu của Lục Viễn nhất.

Ga tàu người người nhốn nháo, lúc Tạ Vũ chạy đến, chuyển tàu Lục Viễn ngồi đã bắt đầu soát vé. Vì là trạm đầu tiên nên người quá nhiều, hàng người quá dài, hai người rõ ràng đã rất gần, nhưng lại như cách nhau tận chân trời.

Cô gọi điện thoại, đứng sau hàng đi về phía trước theo hàng, nhón chân nhìn xung quanh. Đầu bên kia nhận máy rất nhanh, cô hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Giọng của Lục Viễn truyền ra từ trong di động ồn ào, anh dường như rất bất ngờ: “Anh vào ga rồi. Em đến ga tàu rồi ư?”

“Ừm.”

Tạ Vũ vẫn không thấy anh, dòng người soát vé dần đến cuối, cô cũng vào trong ga.

Người đi tàu luôn rất vội vàng, như sợ bị bỏ lại phía sau. Sau khi vừa soát vé vào ga, những người trong hàng đeo túi lớn túi nhỏ bắt đầu chạy nhanh đến sân ga.

Tạ Vũ sợ bỏ qua Lục Viễn, không dám chạy quá nhanh.

Sóng di động của cô chẳng hiểu sao trở nên quá tệ, như quay lại miền núi vậy.

Cô chưa từng có cảm giác thất bại thế này, rõ ràng người muốn gặp ở gần ngay đây, nhưng lại như cách nhau rất xa. Trên thực tế họ quả thật sắp cách nhau rất xa.

Cô gần như bước chậm lại với vẻ mặt đờ đẫn. Người đi vội vã xung quanh thỉnh thoảng đẩy cô, va nhẹ vào cô, không ai chú ý đến sự mất mát và tuyệt vọng của người phụ nữ này.

Chờ cô bước lên sân ga nơi đoàn tàu đang đậu, cô không biết Lục Viễn ở toa nào, hoàn toàn không biết đi sang trái hay phải. Chỉ có thể đứng ngây ngốc ở giữa, nhìn hành khách ồa sang trái phải lên tàu.

Hai phút trôi qua, Tạ Vũ nặng nề thở dài một hơi, chuẩn bị chấp nhận số phận, đây đại khái chính là một lần để lỡ đã định trước. Cô ngẩng đầu nhìn lướt quanh đám đông một cái, khi chuẩn bị xoay người, chợt thấy trong đám đông bên trái có một người đang đi ngược lại.

Cô mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn sang.

Tuy dòng người đông nghịt, nhưng thân hình Lục Viễn cao lớn, khi đi ngược lại liền khá nổi bật. Hình như anh chưa thấy cô, chỉ lo lảng nhìn quanh trong đám đông.

Tạ Vũ nhảy lên vẫy tay với anh, la lớn: “Lục Viễn! Lục Viễn!”

Lục Viễn thoáng sững sờ, anh nghe thấy giọng cô, ngay sau đó liền thấy bóng dáng cô.

Dáng người Tạ Vũ không tính là cao lắm, hơn nữa thân thể nhỏ gầy, nhưng sau khi Lục Viễn tìm được cô thì trong mắt không còn ai khác nữa.

Anh rào bước ngược đám đông chạy về phía cô.

Tạ Vũ cũng bước nhanh về phía anh.

Trên sân ga chen chúc, hai người cách nhau đám đông mấy chục mét, mỗi một bước đều khó khăn, nhưng mỗi một bước lại kiên định như vậy. Hết thấy mọi ồn ào xung quanh đều trở thành phong nền hư ảo.

Chờ đến khi rút cuộc tới gần, hai người lại không hẹn mà cùng dừng lại khi cách nhau một thước. Vì chạy nhanh mà khuôn mặt Tạ Vũ ửng đỏ, cô cắn môi thở hơi hồng hén, về mặt kích động lại hưng phấn, như thể sắp cười lại như thể sắp khóc.

Lục Viễn quan sát cô từ trên xuống dưới một cái, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt cô, sau đó khẽ cười một tiếng, vươn tay kéo cô vào lòng ôm thật chặt.

Đột nhiên gặp lại, có muôn vàn lời muốn nói, nhưng lại như không cần nói gì cả.

Lục Viễn dang một tay khẽ nâng mặt Tạ Vũ lên, cúi đầu phủ xuống.

Tạ Vũ trở tay ôm chặt hông anh, khẽ nhón chân ngừng đầu đáp lại nụ hôn nóng bỏng mà triền miên này của anh.

Mọi thứ xung quanh không liên quan gì đến họ nữa. Người người đi tàu vội vội vàng vàng, thấy đôi nam nữ ôm hôn nhau trên sân ga cũng chỉ cười thầm hiểu ý, rồi tiếp tục vội vã tìm toa tàu thuộc về hành trình của họ.

Chờ đến khi người thưa dần, hai người mới tách ra đẩy lưu luyến, nhưng hai khuôn mặt vẫn cách nhau rất gần, trong đôi mắt nhau đều bị đối phương chiếm giữ.

Lục Viễn cong môi cười dịu dàng, hỏi: “Sao em vào được?”

Tạ Vũ cảm tấm vé tàu siết trong tay, nói có phần đắc ý: “Em đã mua một tờ vé đứng, lanh trí không?”

Gò má cô ửng hồng, trong đôi mắt đen kịt hơi mờ mịt, sự kích động sống động kia dường như mang theo chút ngây thơ.

Lục Viễn cười gật đầu: “Lanh trí.”

Anh nói câu này xong, Tạ Vũ lại không nói tiếp, chỉ nhìn anh không lên tiếng, về đắc ý trên mặt ấy bỗng pha lẫn chút đau buồn, mắt cũng dần ửng đỏ.

Lục Viễn nhìn vào con ngươi cô, hai người đều không nói gì nữa.

“Này! Đừng lè mề nữa, tàu sắp chạy rồi, mau lên tàu đi!”

Giọng nói không kiên nhẫn của nhân viên trên sân ga kéo hai người trở lại hiện thực.

Lục Viễn buông bàn tay đang ôm Tạ Vũ ra: “Vậy anh lên tàu đây!”

Nhưng tay anh vừa rời khỏi người cô, Tạ Vũ lại chột kéo anh lại, trong đôi mắt ửng đỏ bắt đầu có sương mù nặng trĩu.

Cô chưa từng có kinh nghiệm này, cô đi học xa nhà khi còn trẻ, ở lại nơi đất khách quê người làm việc sinh sống, cũng quen khá nhiều đàn ông, có thời điểm chia tay nhưng đã thờ ơ từ lâu. Nhưng khoảnh khắc này, vì sự xa cách vừa gặp nhau đã sắp chia tay này, mà cô cảm thấy sợi dây trong lòng như đứt mất, trong lòng có sự mất mát buồn bã xa lạ, còn hơi đau.

Lục Viễn gờ tay sờ mặt cô, khẽ cười nói: “Chờ thêm mấy tháng nữa, anh sẽ về thôi.”

Nhân viên lại bắt đầu giục.

Tạ Vũ gật đầu, buông anh ra một cách không tình nguyện: “Em có thời gian sẽ đi thăm anh.”

Lục Viễn cười gật đầu: “Không lên tàu nữa là sẽ đóng cửa đây, lát nữa gọi điện thoại liên lạc.”

Tạ Vũ đứng tại chỗ, nhìn theo anh lên tàu, khi bước vào cửa, anh lại quay đầu nhìn cô một cái.

Khi bóng dáng anh biến mất ở cửa tàu, Tạ Vũ mới chột nhớ ra trong ba lô của mình còn quà vặt và trái cây mua cho anh, đó là đồ cô đặc biệt chuẩn bị cho anh sau khi biết anh mua vé tàu hỏa về Tương Tây, giúp anh giết hai mươi mấy tiếng đi tàu.

Cô nhanh chóng chạy đến toa của Lục Viễn.

Lục Viễn vừa mới đứng ở hành lang ngoài giưỡng cửa, khóe mắt phát hiện bóng người lại gần, quả nhiên thấy Tạ Vũ gờ một cái túi gỗ cửa sổ.

Cô ở bên ngoài gắng sức nói cho anh biết bằng khẩu hình: “Đồ ăn.”

Lục Viễn vội xoay người đi đến cửa tàu, Tạ Vũ cũng đi trở lại cùng anh.

Nhưng hai người còn chưa đi đến bên cửa, cánh cửa đó đã chậm rãi đóng lại. Nhân viên sân ga tiến lên xua xua tay với Tạ Vũ: “Tàu sắp chạy rồi, đừng đứng gần quá, nguy hiểm lắm!”

Tạ Vũ ngậy ra, bất chấp sự ngăn cản, theo bản năng lại xoay người chạy về phía trước, quả nhiên thấy Lục Viễn đã đứng bên cửa sổ vừa rồi, sốt ruột vẫy tay với cô.

Mất Tạ Vũ đó bưng, cô giơ tay lên đáp lại anh, nhưng không tìm được cần mỗi một cách thất bại. Đoàn tàu đó đã phát ra tiếng xình xịch, bóng dáng trong cửa sổ của Lục Viễn dần biến mất khỏi tầm mắt cô.

Tàu chạy ra khỏi ga, đường ray ban nãy hóa trống không. Sân ga chen chúc trong một lúc cũng chỉ còn lại mấy nhân viên. Dường như sự náo nhiệt ấy chỉ là ảo giác của con người.

Tạ Vũ nhìn túi đồ vật trong tay, buồn bã thở dài.

Gặp nhau ngắn ngủi như vậy, chia tay lại dài đằng đẵng đến thế.

Cô đột nhiên cảm thấy hơi khổ sở.

Điện thoại trong túi reo lên, Tạ Vũ lấy ra nghe. Cô lầm bầm: “Đều tại em nhất thời không nhớ ra, đặc biệt mua cho anh ăn mà không mang lên tàu.”

Lục Viễn cười nói: “Không sao đâu, anh cũng không thích ăn quà vặt.”

Tạ Vũ nói: “Hai mươi mấy tiếng, không ăn gì thì giết thời gian thế nào.”

Lục Viễn không đồng ý, nói: “Ngắm cảnh, ngủ một giấc là qua thôi, không khó chịu đựng.”

Tạ Vũ cười: “Cũng phải, một mình anh ở trên núi sáu, bảy năm cũng ở được, đi tàu một ngày có tính là gì chứ.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát: “Anh vui lắm.”

“Vui gì cơ?”

“Vui vì em chạy tới tiễn anh.”

Tạ Vũ thở dài: “Em sắp khóc rồi đây. Vốn chẳng dễ gì có kì nghỉ, hai chúng ta có thể ở bên nhau ở Thượng Hải mấy ngày, nào ngờ chỉ gặp không được mấy phút.”

“Sau này có rất nhiều cơ hội.” Anh dừng một chút, “Sẽ có mấy chục năm.”

Tạ Vũ nở nụ cười: “Ừm, không sai, sẽ có mấy chục năm.”

Thật ra thời gian hai người ở bên nhau cộng lại cũng chỉ mấy ngày, nhưng nói ra lời hứa hẹn như vậy lại như một chuyện đương nhiên. Tạ Vũ không phải một người phụ nữ tin lời hứa hẹn, nhưng cô tin anh.

Lục Viễn cũng không phải một người đàn ông thích hứa hẹn, nhưng đối với lần này lại chắc chắn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nghiêm túc

Đi ra khỏi ga tàu, trời đã sắp tối. Tạ Vũ nhận được điện thoại hẹn uống rượu của Quan Tâm, cô cũng không về nhà cất hành lý, chạy thẳng tới quán bar.

Tìm được phòng bao, đẩy cửa vào, căn phòng lớn như vậy chỉ có một mình Quan Tâm.

Tạ Vũ vát vát một mẻ, đeo ba lô lớn, mang giày thể thao đế bằng, không trang điểm, so với Quan Tâm tươi đẹp rạng rỡ thì trông phờ phạc hơn.

Quan Tâm đứng lên hỏi: “Sao trông cậu thê thảm vậy, vừa công tác về ư?”

Tạ Vũ hơi mệt gật đầu, thuận miệng hỏi: “Sao có một mình vậy?”

Quan Tâm nói: “Chỉ muốn yên tĩnh uống chút rượu với cậu thôi, không muốn ồn ào quá.”

Tạ Vũ nhướn mày: “Thất tình rồi? Anh chàng đẹp trai lần trước đâu? Tên gì ấy nhỉ? Mình còn chưa kịp nhớ mà.”

Quan Tâm cười ha ha: “Thất tình gì chứ? Tên đó chẳng có cả một công việc đàng hoàng. Hắn ta moi tiền mình, mình moi sắc đẹp của hắn, tiền hàng hai bên thỏa thuận xong, kết thúc công việc.”

Tạ Vũ lắc đầu cười một tiếng, để ba lô xuống, nặng nề ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tự rót một ly rượu, ừng ực một hơi cạn sạch.

Quan Tâm mở to đôi mắt bị lớp trang điểm che khuất màu sắc thật kia: “Mình thấy là cậu thất tình thì phải?”

Tạ Vũ nhìn cô ấy một cái, cười nói: “Mình đang yêu.”

Quan Tâm xì một tiếng, xua xua tay: “Mình còn tưởng là chuyện gì chứ? Nhưng nói đi cũng phải nói lại cậu đây cũng sắp FA một năm rồi!” Cô ấy đang nói đột nhiên nhớ đến gì đó nói, “Mình nghe tin đồn, không phải Lý Hưng Ngộ theo đuổi cậu sao? Cậu là với anh ta à?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Không phải.”

Quan Tâm nhướn mày: “Cái này còn tạm được. Trong công việc mình từng tiếp xúc với Lý Hưng Ngộ mấy lần, cao thủ chơi gái, khoảng thời gian trước còn bao nuôi một nữ sinh của Học viện Hí Kịch mười mấy tuổi nữa. Chúng ta là phụ nữ thời đại mới, chỉ có thể chơi đàn ông, không thể bị đàn ông chơi được.”

Tạ Vũ nói: “Nhưng trước đó mình quả thật suýt nữa thì quen anh ta rồi.” Dừng một chút, cười, “Muru đồ tiền anh ta.”

Quan Tâm cười ha ha: “Nhưng cậu cũng phát hiện đàn ông giàu có không đáng tin đúng không?”

Tạ Vũ gật đầu: “Không sai.”

Quan Tâm ôm vai cô: “Vậy lần này của cậu là người thế nào?”

“Người bình thường.”

Quan Tâm nói: “Ai mà không phải người bình thường, chẳng lẽ còn có thể mọc ba đầu sáu tay à? Mình hỏi anh ta làm gì?”

Tạ Vũ im lặng chốc lát, rót cuộc vẫn giấu thân phận thật của Lục Viễn: “Chỉ là người bình thường thôi.”

Quan Tâm xì một tiếng, lại hỏi: “Xem cái điệu này của cậu, lần này không phải nghiêm túc đấy chứ?”

Tạ Vũ gật đầu: “Nghiêm túc.”

Quan Tâm thoáng nghiêm mặt nhìn cô: “Nghiêm túc đến mức nào?”

“Rất nghiêm túc, kiểu muốn sống hết quãng đời còn lại với anh ấy.”

Quan Tâm thoáng sùng sốt, đập cô một cái: “Chúc mừng cậu nha, Tạ Vũ!”

Cô ấy nói xong cười lớn, cười mãi cười mãi lại bắt đầu rơi lệ: “Cậu biết không? Đối với mình mà nói, cái từ nghiêm túc này xa lạ lắm. Mình không phải không muốn nghiêm túc, chỉ là không gặp được người đàn ông nghiêm túc, mình cũng không dám nghiêm túc. Thấy cậu nói nghiêm túc, mình biết cậu chắc chắn đã gặp được người đàn ông nghiêm túc.”

Tạ Vũ lẽ nào không phải. Họ đều là trai thanh gái lịch coi trọng vật chất nơi cõi trần, cũng là động vật có bản năng thấy việc lợi thì hăm hở chạy tới thấy việc hại thì tránh xa, tuổi càng lớn cũng bắt đầu toan tính nhiều hơn, khó có dũng khí liều lĩnh lần nữa. Sự thờ ơ với tình cảm, trên bản chất chẳng qua là sợ người khác không coi là thật, nên bản thân cũng không đầu tư vốn thật lòng.

Quan Tâm ực một ngụm rượu lớn, cười hỏi: “Anh ta là người đàn ông thế nào? Đừng giấu giấu diếm diếm nữa, tìm thời gian cho mấy đứa bạn bọn mình xem qua đi.”

Tạ Vũ cười khê: “Cũng không tệ lắm. Nhưng tạm thời không có cách nào dẫn anh ấy gặp cậu được. Hiện giờ anh ấy không ở Thượng Hải, chắc cuối năm mới đến.”

Quan Tâm nhìn cô một cái, cười: “Yêu xa à? Quen nhau khi đi công tác?”

Tạ Vũ gật đầu.

Quan Tâm cười xấu xa nháy nháy mắt: “Ngủ chưa? Kì năng thế nào?”

Tạ Vũ nhướn nhướn mày: “Không gì sánh bằng.”

Quan Tâm cười ha ha, đập cô một cái: “Minh tin con mắt của cậu, người đàn ông có thể khiến cậu thật lòng chắc chắn là rất được.”

“Minh cũng cảm thấy vậy.” Tạ Vũ hơi có chút đắc ý nói.

Trong phòng bao rộng rãi lộng lẫy, hai người bạn lâu năm vừa cảm thán cuộc đời vừa uống rượu, thấm thoát đã uống ngà ngà say, đặc biệt là Quan Tâm, lúc ra cửa bước chân hơi loạng choạng, lao đảo đi đến toilet. Tạ Vũ lo cho cô ấy, nên dựa bên cửa chờ.

Cô móm đi động ra, không có tin của Lục Viễn, muốn gửi chút gì đó cho anh, nhưng nghĩ nghĩ lại không biết gửi gì. Nói nhớ anh gì đó hình như kiểu cách quá, nhưng ngoài cái này ra thì có vẻ cũng không còn gì khác.

Cô xoa xoa trán, buồn cười thờ dãi.

Cửa toilet mở, một người đi ra, Tạ Vũ theo bản năng liếc nhìn, thấy không phải là Quan Tâm thì lại cụp mắt nhìn đi động. Nhưng cô gái đi ra đó lại ở dừng hành lang, giờ đi động lên cười ha ha gọi điện thoại.

“Anh yêu, anh sắp ly hôn rồi, vợ bị ốm sao anh phải trông chứ? Anh không sợ em ghen sao?”

Tạ Vũ hơi ngẩn đầu, nhìn về phía cô gái đối diện cách xa mấy bước, trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc trang điểm thời thượng có gu thẩm mỹ. Trên cổ tay trắng nõn đeo một chiếc vòng bạc rất nổi bật.

Đó là kiểu kính điển của Cartier, Tạ Vũ nhìn một cái là nhận ra.

Cô khinh bỉ liếc cô gái một cái, thờ ơ thu tầm mắt.

Người vốn gai nhân, có sao làm kẻ thứ ba.

Chỉ tiếc là cô gái đó dường như không ý thức được bên cạnh còn có người, nói tiếp: “Em biết, anh là nhân vật của công chúng mà. Tuy chúng ta yêu nhau thật lòng, nhưng nếu bị người khác biết thì còn không phải nói lung tung viết tình linh, ảnh hưởng đến danh tiếng của anh sao. Anh yên tâm, trước khi anh ly hôn, em sẽ không nói cho người khác biết, em ngoan ngoãn chờ anh.”

Đầu bên kia không biết đã nói gì, cô gái cười run hết cả người mấy tiếng, có lẽ là lời ngon tiếng ngọt của đàn ông.

“Vợ anh cũng thật là, nói thế nào thì cũng là giáo sư đại học, bây giờ ly hôn phổ biến lắm, sao bà ta cứ khăng khăng níu kéo vậy. Chính là biết anh không tiện trở mặt âm ỉ ra tòa với bà ta đấy. Anh cũng không yêu bà ta mà bà ta khăng khăng như vậy có ý nghĩa gì? Đúng là vừa đáng thương vừa đáng buồn.”

Rầm một tiếng, cửa phòng vệ sinh bên cạnh mở ra, Quan Tâm đi từ trong ra với một khuôn mặt đầy nước. Cô gái hình như giật nảy mình, quay đầu thấy hai người, đột nhiên mắt sáng lên, nhỏ nhẹ tạm biệt với người trong điện thoại, sau đó chào Quan Tâm: “Cô Quan!”

Quan Tâm thoáng sửng sốt phản ứng kịp: “Tiêu Đình Đình, trùng hợp thật.”

Tạ Vũ không ngờ hai người này quen nhau, chờ hai người chào hỏi xong, mới kéo Quan Tâm còn hơi say rời khỏi.

“Ai vậy?” Cô thuận miệng hỏi.

Vì uống rượu nên Quan Tâm hơi chậm chạp, ậm ờ nói: “Thư kí của một quỹ từ thiện, trước kia công ty của bọn mình từng tài trợ cho quỹ bọn họ.” Dứt lời, đột nhiên như nhớ ra gì đó nói, “Chính là quỹ Tân Miêu đấy, không phải tạp chí của cậu là truyền thông hợp tác sao? Trước đây cậu đi Tương Tây không phải đi chung với bọn họ à, cậu không quen ư?”

Tạ Vũ bĩu môi: “Việc mình nhận tạm thời, không quen với quỹ của bọn họ, chỉ biết Hồ Hành Kiến và một cán sự thôi.” Dừng một chút, lại hỏi, “Cậu quen với cô thư kí này lắm à?”

Quan Tâm lắc đầu: “Gặp qua mấy lần, uống rượu chung hai lần thôi.”

Tạ Vũ cười châm biếm: “Biết cô ta là bồ nhí của người đàn ông nào không?”

Quan Tâm mò mẫm lắc đầu: “Chuyện này ai mà biết, đâu có quen.” Lại xì một tiếng, “Minh nói cái cô gái trẻ tuổi làm thư kí nhỏ của quỹ từ thiện lương tháng mấy ngàn này đeo Cartier gần mấy chục ngàn, xách túi Hermes mấy trăm ngàn tệ. Còn muốn nói làm việc ở tổ chức từ thiện, đoán chừng là phú nhị đại gì đó, không ngờ thì ra là làm bồ nhí của người ta.”

Tạ Vũ nói: “Cái quỹ này cũng đúng là một nơi thần kì, nói là tổ chức từ thiện, nhưng người trong đó ai ai cũng là cực phẩm.”

Quan Tâm cười: “Hồ Hành Kiến cũng vậy à?”

Tạ Vũ gật đầu: “Hồ cầm thú xứng danh.”

Quan Tâm nghe xong cười ha ha: “Thế giới này thối nát như vậy đấy, cho nên nói chúng ta phải tận hưởng thú vui trước mắt, đừng nghiêm túc quá, bằng không chỉ có bản thân mình thất vọng thôi.”

Tạ Vũ cười cười, nhưng cũng không thể không đồng ý với cách nói của cô ấy.

Hai người đón xe tự về nhà mình, cô gái tên Tiêu Đình Đình ban nãy chẳng khiến Tạ Vũ để trong lòng. Sau khi cô lên xe taxi, rốt cuộc nhận được tin nhắn thông dong đến chậm của Lục Viễn.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản: Điện thoại sắp hết pin, sợ gọi điện thoại không đủ, chờ đến nơi gọi cho em.

Tạ Vũ cảm nín, nhắn lại: Đường xa như vậy, anh không biết mang một cái sạc dự phòng sao?

Tin trả lời của Lục Viễn càng khiến người ta cảm nín hơn: Gần đây mới biết có cái đó, vẫn chưa kịp mua.

Tạ Vũ nhìn tin nhắn dở khóc dở cười, cô vốn muốn nói với anh thêm mấy câu, nhưng nghĩ nghĩ lại sợ tốn pin di động của anh, khiến anh trên đường bất tiện, cuối cùng đành thôi.

Cô gửi cho anh tin cuối cùng: Đi tàu vừa buồn chán vừa vất vả, anh ngủ được thì ngủ đi. Ngủ ngon.

Đang lúc sắp bấm gửi, lại thêm bốn chữ: Em chờ anh về.

Lục Viễn nhắn lại: Được.

Tạ Vũ cất di động vào túi xong, mở cửa sổ xe taxi, mặc cho gió đêm thổi vào. Đại đô thị phương Đông này có cảnh đêm rực rỡ nhất, lúc này còn chưa đến mười giờ, cuộc sống về đêm thuộc về giới trai thanh gái lịch vừa bắt đầu, cánh rừng rậm xi măng cốt thép trở nên kì quái, bao nhiêu người trong đó thì giống như cô, thật ra trống rỗng mà cô độc, nên cần sự phù hoa này an ủi một cách uống công.

Cô nhớ đến đêm khuya ở trường tiểu học Hồng Khê, trong sự yên tĩnh xa cách với đời cũng khiến người ta cảm nhận được nỗi cô đơn vô bờ, nhưng cảm giác cô đơn ấy lại khác biệt hoàn toàn với chốn đô thị này. Về phần có khác biệt gì, Lục Viễn đại khái hiểu nhất.

Sáng hôm sau thức dậy, Tạ Vũ thử gửi tin nhắn cho Lục Viễn, nhưng rất lâu không có tin nhắn lại, cô gọi cho anh, kết quả là nhắc nhở tắt máy.

Ngẫm nghĩ chuyến tàu đường dài đến Trương Tây ấy phải đến tối nay, mà anh về thôn Hồng Khê ít nhất phải đến gần sáng sớm. Điều này có nghĩa là liên lạc lại với anh cũng là lúc đó.

Tạ Vũ đột nhiên cảm thấy một ngày dài bằng một năm.

Sống một mình quá lâu, trước kia không thấy cô đơn hiu quạnh, hôm nay lại vô cùng muốn bầu bạn cùng một người khác.

Cả ngày trạng thái làm việc không tốt, may mà không cần ra ngoài lấy tin nữa, nhưng bản thảo trong tay viết không như ý muốn. Chờ đến hơn tám giờ, cô chuẩn bị ra ngoài chạy bộ buổi tối, di động bỗng reo lên.

Số lạ, mã vùng là Trương Tây.

Cô hơi khó hiểu, bấm nhận máy, đầu bên kia điện thoại rất ồn, trong tiếng huyền ảo, cô nghe thấy giọng Lục Viễn: “Anh đến rồi.”

Tạ Vũ nhìn đồng hồ trên tường, chắc chắn mình không tính sai giờ: “Anh ở ga tàu sao? Điện thoại công cộng?”

“Ừm. Vừa ra ga, sợ sau khi về trễ quá em sẽ chờ điện thoại của anh, nên tìm điện thoại công cộng gọi cho em.”

Tạ Vũ cười: “Em đến giờ là tắt máy đi ngủ, mới không chờ điện thoại của anh ấy.” Nói đoạn, lại như nghĩ đến gì đó hỏi, “Giờ này cũng không có xe về nhỉ? Anh về thế nào?”

Lục Viễn nói: “Ga tàu có xe đi thị trấn, nhưng đến thị trấn rồi về làng phải bao xe.”

Tạ Vũ thờ dãi: “Đường đi đúng là rắc rối thật. Bản thân anh cẩn thận một chút, ở ga gọi điện thoại cũng bất tiện, cẩn thận để lỡ xe đấy. Em biết anh bình an là được rồi, về liên lạc sau.”

“Ừm.”

Hai người đều trầm mặc, nhưng không ai cúp máy trước.

Tiếng ồn ào của ga tàu bên Lục Viễn vẫn rất rõ ràng.

Một lát sau, Tạ Vũ mở miệng: “Được rồi, anh mau đón xe đi kẻo lỡ.”

“Anh biết.” Lục Viễn thản nhiên nói.

Tạ Vũ sốt ruột: “Vậy anh cúp máy đi!”

Lục Viễn đầu bên kia khẽ cười thành tiếng: “Em cúp trước đi.”

Tạ Vũ thoáng sửng sốt, bật cười: “Được, em cúp trước đây.”

Nói xong, cô hơi do dự, chăm chú lắng nghe hô hấp như ở bên tai của anh, rồi nhấn cúp điện thoại.

Cô ngây ngẩn nhìn di động chăm chăm, cho đến khi tối đen mới phản ứng lại, cười cười cầm di động ra cửa.

Khi chạy bộ trong màn đêm, trong đầu Tạ Vũ toàn là Lục Viễn trong tưởng tượng. Nghĩ anh lúc này ngồi trên xe đi thị trấn, dựa bên cửa sổ, nhìn những dãy núi đen kịt giữa đêm tối và bầu trời mênh mông trên núi.

Trong xe toàn là người bản địa nói giọng địa phương, anh sẽ hoàn toàn xa lạ hay hòa nhập vào đó?

Cô đang tưởng tượng quãng đường một thân một mình của anh, phảng phất như đột nhiên khớp với hình ảnh chạy bộ một mình lúc này của cô.

Một khoảng thời gian rất dài, cô từng cho rằng cái gọi là tình yêu chẳng qua là ảo giác. Mà giờ phút này, cô hiểu tình yêu chưa bao giờ là ảo giác, mà là cảm nhận chân thật, đến từ sâu trong đáy lòng, vô cùng rõ ràng.

Sau đó, nhiều lần Tạ Vũ muốn đi thăm Lục Viễn, nhưng đường xá quá xa xôi, không có thời gian nghỉ thích hợp, chỉ đành trì hoãn mãi. Hai người cách nhau hai nơi, cách duy trì quan hệ chỉ có điện thoại và tin nhắn, thỉnh thoảng Lục Viễn vào làng sẽ đến tiệm internet gọi video với cô.

Giáo viên mới của trường tiểu học Hồng Khê thích ứng khá tốt, về cơ bản học kì kết thúc là Lục Viễn có thể yên tâm rời khỏi.

Tạ Vũ đếm từng ngày, chờ anh đến Thượng Hải gặp nhau.

Tương lai chẳng thể biết trước, nhưng lại khiến người ta mong đợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Sự dơ bẩn dưới ánh mặt trời

Thời tiết lạnh dần, mùa đông phương nam chẳng dễ chịu gì. Đầu tháng mười hai, quý Tân Miêu làm một buổi đấu giá từ thiện, Tuấn San Đông Phương vẫn là phía truyền thông hợp tác.

Lần lấy tin này, Tạ Vũ không phụ trách, nhưng nhận được thư mời nên dĩ nhiên là phải đi.

Cô ngồi phía dưới, nhìn người dẫn chương trình nổi tiếng phỏng vấn Hồ Hành Kiến trên sân khấu. Vị giáo sư ôn tồn lễ độ nói chậm rãi, mọi ánh đèn flash phía dưới chiếu ngay ông ta, giống như mọi vì sao vây quanh vàng trắng vậy.

Tạ Vũ biết, ngày mai trên mọi phương tiện truyền thông lớn lại là từng bài báo với đủ mọi lời ca tụng.

Cô cảm thấy phẫn nộ, dứt khoát đứng dậy đi ra hành lang ngoài hội trường hóng mát.

Cô đứng ở một góc yên tĩnh, vô cùng buồn chán muốn gửi tin nhắn cho Lục Viễn, tiếc là lúc này có lẽ anh vẫn đang dạy nên đành thôi. Cô đang định trở vào hội trường, đột nhiên thấy hai bóng người xuất hiện trên hành lang vắng vẻ.

Một người cô biết, chính là Hồ Hành Kiến vừa ở trên sân khấu. Còn có một người cô thấy hơi quen, suy nghĩ một chút mới nhớ ra là Tiêu Đình Đình gặp ở quán bar.

Cô ta là thư kí của quý, xuất hiện ở chỗ này rất bình thường.

Vị trí của Tạ Vũ vừa vặn tránh được tầm mắt của hai người, không ai thấy cô.

Hai người có vẻ như đang nói chuyện công việc.

Hồ Hành Kiến mở miệng: “Hôm nay chuẩn bị buổi đấu giá này vất vả rồi!”

Tiêu Đình Đình cười nói: “Đây là chuyện em nên làm mà.”

Hồ Hành Kiến cũng cười cười, quay đầu một cách vô cùng thần bí, như thể đang nhìn xung quanh xem có người hay không, đại khái sau khi xác định không có ai, đột nhiên sáp lại trước mặt Tiêu Đình Đình hôn cô ta một cái, nói: “Buổi tối thưởng cho em.”

Ông ta nói rất nhỏ, nhưng Tạ Vũ vẫn nghe thấy.

Cô nhìn đôi nam nữ biến mất ở hành lang, có phần không thể tưởng tượng nổi cười ha ha hai tiếng, thì ra Tiêu Đình Đình chính là bồ nhí của Hồ Hành Kiến. Nghĩ đến sự nghiệp từ thiện vẫn đang tiến hành bên trong, Tạ Vũ cảm thấy vô cùng ghê tởm buồn nôn.

Lâu lắm rồi cô không có cảm giác này, hơi giống thời mới vừa tốt nghiệp làm phóng viên trước đây, mỗi khi gặp phải mặt tối tăm của xã hội sẽ cảm phần như vậy, đó là sự nhiệt huyết trong quá khứ.

Khoảnh khắc này, dường như được thấp chấy lần nữa.

Cô đi trở về hội trường, buổi đấu giá vẫn đang tiến hành.

Thăm tìm một chút, Tạ Vũ thấy Tiêu Đình Đình với tư cách là nhân viên đã đứng ở rìa bên trong hội trường. Nếu không biết cô ta là tình nhân của Hồ Hành Kiến, thì cô gái xinh đẹp xử lý công việc này đại khái là đẹp từ trong ra ngoài.

Hôm nay cô ta ăn mặc khá nghiêm chỉnh, một bộ âu phục nữ nhưng nhìn giản dị đơn giản, không đeo quá nhiều trang sức, dưới tay áo hơi xắn lên, cổ tay trông trơn, không có bóng dáng của chiếc vòng Cartier kia.

Tạ Vũ hiểu rõ cười cười.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, tạp chí và quỹ Tân Miêu tổ chức liên hoan. Nhà hàng là nhà hàng bình dân, chỉ có đồ uống và bia. Hành động qua lại của Hồ Hành Kiến và Tiêu Đình Đình không thể bình thường hơn được nữa, lãnh đạo và cấp dưới mà thôi, bất kì ai cũng không nhìn ra hai người có mối quan hệ nam nữ không đứng đắn gì.

Trong bữa cơm, Hồ Hành Kiến lấy trà thay rượu kính mọi người, khi đến lượt Tạ Vũ, ông ta cười đầy ẩn ý: “Tôi đã nghiêm túc đọc bản thảo phóng viên Tạ gửi cho chúng tôi, viết hay vô cùng, không hổ là nữ phóng viên tài ba của giới truyền thông. Chút hiểu lầm nhỏ ở miền núi lần trước, hôm nay chúng ta xóa hết, công việc từ thiện của chúng tôi còn phải nhờ các phóng viên ủng hộ nhiều hơn.”

Ông ta nói đầy khiêm tốn, người bên cạnh không nghe ra được, nhưng Tạ Vũ lại nghe ra chút châm biếm cô trong đó. Ban đầu thái độ của cô kiên quyết, nhưng cuối cùng cũng phải gửi một bài báo ca tụng công đức như vậy.

Hồ Hành Kiến đang nhắc nhở cô, đây là quy tắc xã hội mà cô cần phải tuân thủ, không thể thành thật được.

Tiệc tan, Tạ Vũ đi nhờ xe lão Trương rời khỏi.

Ngồi trên xe, cô thuận miệng hỏi: “Vợ giáo sư Hồ cũng là giáo sư đại học sao?”

Lão Trương gật đầu: “Đúng vậy! Cô hỏi cái này làm gì?”

Tạ Vũ cười: “Nhiều chuyện chút thôi! Không phải anh và ông ta thân lắm sao?”

Lão Trương khẽ cười một tiếng: “Tôi biết cô đang nghĩ gì, vẫn nhớ chuyện ông ấy tìm gái trên núi phải không? Cô bé à đừng nghiêm túc quá, đàn ông đều có nhu cầu sinh lý, theo rất nhiều người việc tìm gái chính là một sự tiêu dùng, không khác gì rửa chân massage cả.”

Tạ Vũ hỏi: “Tôi đâu phải cô bé.” Đang nói nhìn cặp trên của mình một cái đầy gian xảo, “Sur phụ, nghe anh nói như vậy là cũng làm qua chuyện này rồi? Sur mẫu có từng phát hiện không?”

Lão Trương khẽ gật một tiếng: “Đừng nói vớ vẩn. Tôi là nói một bộ phận đàn ông, tôi là một phần khác.”

Tạ Vũ cười ha ha, xong rồi lại hỏi: “Tình cảm của Hồ Hành Kiến với vợ ông ta thế nào? Gần đây có đòi ly hôn gì không?”

Lão Trương liếc cô một cái như nhìn một con ốc: “Lão Hồ với vợ ông ấy là bạn thời đại học, hai người là đôi vợ chồng gương mẫu, con vừa lên đại học, tình cảm cả nhà tốt cực kì, tôi ly hôn rồi thì người ta cũng không thể nào ly hôn đâu. Khoảng thời gian trước vợ ông ấy bị ốm nằm viện, lão Hồ còn tự đích thân chăm sóc ở bệnh viện gần ngày đêm đấy. Chuyện tìm gái thật sự không thể phủ nhận tình cảm lão Hồ dành cho vợ mình.”

Tạ Vũ như có điều suy nghĩ gật đầu.

Lão Trương trừng cô một cái: “Tôi biết cô có thành kiến với lão Hồ, nhưng con người không có ai toàn diện cả, người tốt đến đâu cũng khó tránh khỏi sẽ có chút tì vết.”

Tạ Vũ cười một tiếng: “Tôi thật hi vọng thứ người như vậy chỉ là một chút tì vết.”

Đúng như dự đoán, buổi đấu giá từ thiện này, qua những bài báo không kiêng dè gì của giới truyền thông, danh tiếng của quỹ Tân Miêu và bản thân Hồ Hành Kiến tăng lên một bậc.

Trong lúc rảnh rỗi, Tạ Vũ lên mạng của quỹ Tân Miêu tra thử những dự án từ thiện mà họ làm, nhưng lại phát hiện ít hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Vốn chỉ là nhằm chán xem lướt qua, lại giống hồi chuông báo động cho cô.

Quỹ vừa vận công bố báo cáo thường niên năm trước, tổng số tiền quyên góp từ thiện là năm mươi triệu tệ, cả năm chi tiền từ thiện bốn mươi lăm triệu tệ, chi phí quản lý một triệu hai trăm ngàn tệ.

Bản báo cáo thường niên này mới nhìn thì chẳng có vấn đề gì, nhân viên toàn thời gian của quỹ Tân Miêu khoảng mười người, chi phí quản lý một triệu hai trăm ngàn tệ ngược lại cũng hợp lý.

Chỉ là, tất cả chi phí của các dự án từ thiện đều không liệt kê chi tiết. Tạ Vũ tính thử những dự án này, quyên góp xây mấy chục trường tiểu học Hi Vọng, cơm trưa Dương Quang một năm cho hai mươi ngàn đứa trẻ, lát đất mấy lần quyên tặng đồ dùng học tập.

Chi phí xây dựng một trường tiểu học Hi Vọng khoảng trên dưới hai trăm ngàn tệ, mỗi bữa cơm trưa Dương Quang giá một tệ, đồ dùng học tập toàn là giá bán sỉ. Tính tổng thể tuyệt đối không thể nào cần phải chi bốn mươi lăm triệu tệ nhiều như vậy.

Trong lòng Tạ Vũ lạnh hoàn toàn.

Cô có nghe thấy việc tham ô tiền từ thiện từ lâu, nhưng quỹ Dương Quang hoạt động nhiều năm, từ trước đến nay danh tiếng rất tốt. Cô biết nhân phẩm Hồ Hành Kiến có vấn đề, nhưng quỹ Tân Miêu là thuộc quỹ Dương Quang, có quỹ Dương Quang giám sát, cùng lắm ông ta xài phung phí vào phần chi phí quản lý một chút, ăn ít món ăn dân dã tìm gái gì gì đó, nhưng cũng không phải là chuyện lớn gì.

Nhưng bây giờ xem ra vẫn là cô suy nghĩ quá đơn giản.

Tạ Vũ nghĩ đến những đứa trẻ đi học trong hoàn cảnh sơ sài ở thôn trên núi kia, những khuôn mặt hồn nhiên chất phác ấy. Mà những người vẽ vang đẹp đẽ ở đô thị lại mượn danh nghĩa những đứa trẻ này vợ vét thỏa mãn ham muốn hưởng thụ vật chất của mình.

Cô nghĩ: Tôi là một phóng viên.

Buổi tối, cô nói chuyện điện thoại với Lục Viễn. Hai người trò chuyện một hồi, đầu bên kia nghe ra tâm sự ngổn ngang của cô rất nhanh: “Sao vậy?”

Tạ Vũ nghĩ ngợi chốc lát, nói: “Quả thật gặp phải một chuyện, em đang suy nghĩ xem có nên làm không?”

Lục Viễn không hỏi cô chuyện gì, chỉ nói: “Làm rồi sẽ có kết quả không tốt?”

Tạ Vũ nói: “Không cách nào tính trước được, nhưng chắc chắn sẽ rước lấy một ít phiền phức lớn cho công việc của em.”

“Em sợ phiền phức sao?”

Tạ Vũ nghĩ nghĩ: “Hình như cũng không sợ lắm, cùng lắm thì từ chức không làm nữa, vừa vận đổi hoàn cảnh mới.”

“Vậy thì hãy lựa chọn mà em cho là đúng đắn.”

Tạ Vũ cười: “Ừm, em biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chuyện lớn

Hôm sau, Tạ Vũ gọi điện thoại cho Hường Vân, tán gẫu mấy câu. Cô hỏi: “Cây cầu mà trước kia quỹ Tân Miêu đồng ý quyên góp xây cho trường tiểu học Hồng Khê, bây giờ có thể làm chưa?”

Hường Vân bất đắc dĩ cười nói: “Về sau quỹ có gửi một lượng đồ dùng học tập, nhưng chuyện xây cầu, tôi có hỏi thăm bên đó, nói là vẫn đang trong kết hoạch, sau đó thì bỏ mặc, cũng không biết giáo sư Hồ không để trong lòng hay là quên rồi.”

Tạ Vũ trầm nghĩ, không có mờ để vót nên đầu đề trong lòng.

Tin này khiến cô hoàn toàn hạ quyết tâm.

Mấy ngày điều tra tiếp theo, đủ mọi vấn đề của quỹ Tân Miêu từ từ nổi lên mặt nước. Chi phí khai man, mua sắm giá cao, đồ dùng học tập mà quỹ mua kể cả máy vi tính đều từ cùng một công ty, người đại diện pháp lý của công ty này là em họ Hồ Hành Kiến.

Thật ra không biết bộ mặt thật còn đờ, biết rồi thì chỉ cảm thấy lòng người đáng sợ. Cái gọi là hám lợi đen lòng lòng càng đen, có đủ mọi cách kiếm tiền, nhưng lợi dụng tấm lòng lương thiện của người bình thường, mượn danh nghĩa những đứa trẻ nghèo khổ, cuối cùng đứng giữa kiếm lợi cho vào túi riêng, cho dù là loại phóng viên tự cho là đã vô cảm từ lâu như Tạ Vũ cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng tức giận không thôi.

Sau khi thu thập gần đủ chứng cứ, Tạ Vũ gọi điện thoại cho Quan Tâm: “Hai ngày này cậu có cách nào hẹn Tiêu Đình Đình ra ngoài hát chung không?”

Quan Tâm mờ mịt: “Làm gì? Cậu muốn quen cô ta à? Không phải cậu nói cô ta là bồ nhí sao?” Nói xong đột nhiên lại phản ứng kịp, “Có phải cậu tìm cô ta có chuyện gì không?”

Tạ Vũ cười cười: “Là có chút chuyện muốn tìm cô ta, nhưng cậu đừng để lộ việc hẹn cô ta ra ngoài có liên quan đến mình, để cô ta coi như bạn bè tụ tập là được.”

Quan Tâm nghĩ nghĩ: “Bọn mình ngược lại có bạn chung thật. Được rồi, ngày mai thứ sáu, mình xem có thể gặp người bạn kia của mình hẹn cô ta cùng ra ngoài hát không.”

Tạ Vũ cười: “Cảm ơn cậu nhiều.”

Quan Tâm xì một tiếng: “Hai ta là phụ nữ từng ngủ chung, ai với ai chứ? Nhưng một đại phóng viên như cậu tìm cô ta sẽ không phải có chuyện lớn gì đấy chứ?”

“Trong tay đang làm một chuyện lớn, có liên quan chút đến cô ta, không thể hỏi thẳng, nên muốn tìm cơ hội thăm dò một chút.”

“Được đó, nếu xảy ra chuyện lớn thật, đến lúc đó mình phải xem nào nhiệt mới được.”

Tạ Vũ bắt đầu dĩ cười: “Đừng! Nói không chừng sẽ vì vậy mà mình mất chén com đấy, đến lúc đó còn phải nhờ cậu tiếp tế.”

Quan Tâm nói: “Mình là thích xem sự nhiệt huyết và hăng hái chẳng sợ cái gì này của cậu, đời mình vô duyên rồi. Nếu cậu mất chén com thật, thì bà đây nuôi cậu là được chứ gì.” Đang nói cười hi hi, “Nhưng mà người đàn ông còn chưa lộ diện kia của cậu, đoán chừng sẽ không cho mình cơ hội này đâu.”

Tạ Vũ cười cười không tỏ rõ ý kiến.

Cô chẳng lo năng lực sinh tồn khi trở lại thành phố của Lục Viễn, nhưng rồi khỏi quá lâu, dù thế nào thì cũng phải mất một khoảng thời gian thích ứng. Cô không giúp được gì thì thôi, cũng không thể trở thành gánh nặng của anh được.

May mà trong tài khoản của cô có ít tiền tiết kiệm, cho dù không làm việc cũng có thể chống đỡ hai năm.

Quan Tâm rất có năng lực, tối hôm sau quả nhiên đã hẹn một đám bạn đi hát, trong đó có bạn của bạn Tiêu Đình Đình.

Tiêu Đình Đình hai mươi lăm tuổi, vẫn là cái tuổi trẻ ham chơi, đặc biệt là bạn của Quan Tâm, đa số là nam nữ có thu nhập khá vẻ vang trong công việc ở thành phố này, đương nhiên cô ta khát khao làm quen với những người đó.

Dân công sở ban ngày nghiêm túc cẩn thận, đến cuộc sống về đêm buổi tối không khác gì những người khác. Trong phòng bao lớn như vậy, những con người tươi đẹp rạng rỡ nhanh chóng chơi điên cuồng.

Tạ Vũ ngồi bên cạnh Tiêu Đình Đình, trước đó hai người có gặp qua ở bữa com sau buổi đầu giá, cũng coi như quen biết. Tạ Vũ là một phóng viên muốn trò chuyện là đặc biệt có thể trò chuyện, nhanh chóng nắm bắt được tâm tư của cô ta.

Hôm nay Tiêu Đình Đình mặc một chiếc váy liền thân Versace, trên tay ngoài chiếc vòng Cartier còn đeo một chiếc đồng hồ Bulgari thời thượng, chiếc túi đặt bên người là chiếc túi dây xích kiểu kinh điển của Chanel.

Tạ Vũ thầm tính bộ trang phục này của cô ta, mấy trăm ngàn chạy không thoát.

Cô vờ khen chiếc váy của cô ta: “Kiểu này tôi có thấy qua trên tạp chí, tiếc là tiền lương ít quá không mua nổi, Đình Đình cô đúng là giàu thật đấy.”

Tiêu Đình Đình cười đầy tự nhiên nói: “Đâu phải cô không biết tôi làm ở quỹ từ thiện, lương một tháng có thể coi như tiền tiêu vặt, đều là quà bố mẹ tôi tặng cả đấy.”

Tạ Vũ cười thầm, Tiêu Đình Đình này ngược lại cũng không ngốc, mượn danh phú nhị đại. Chỉ có điều trước đó cô đã tra qua, bố mẹ cô gái này chẳng qua là công nhân bình thường ở thành phố cấp ba, đến nay vẫn còn ở căn nhà phúc lợi mà đơn vị chia cho nhiều năm trước.

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười.

Hai người đang nói chuyện, điện thoại trong túi Tiêu Đình Đình rung một cái. Cô ta móc ra, cười má lúm đồng tiền yêu kiều nhấp một khẩu bật lên trả lời tin nhắn trong đó, rồi bỏ lại vào túi.

Lúc chơi trò chơi, Tạ Vũ nháy mắt với Quan Tâm, dưới sự phối hợp ăn ý mà lại kín kẽ của hai người, Tiêu Đình Đình thua vòng này đến vòng khác, bị phạt mấy ly rượu.

Sau đó rót cuộc uống không nổi nữa, cô ta say khướt đứng lên nói: “Tôi đi vệ sinh một chút.”

Quan Tâm vội tiến lên: “Đình Đình hình như cô uống say rồi, tôi dìu cô đi.”

Tiêu Đình Đình rời khỏi, Tạ Vũ vừa vờ như tiếp tục chơi với người khác, vừa lặng lẽ móc di động của Tiêu Đình Đình trong túi xách của cô ta, tiếp đó tìm một cái cớ ra ngoài.

Cửa phòng bao khép lại, tiếng ồn ào kéo búa bao bên trong liền bị chặn sau lưng.

Tạ Vũ nhập mật khẩu vừa nhớ ban nãy, bật di động của Tiêu Đình Đình. Người thường xuyên liên lạc trong tin nhắn và wechat là cùng một người, tên Tiêu Đình Đình lưu là “Anh yêu”, Tạ Vũ biết đó là Hồ Hành Kiến, đối thoại mập mờ đến độ thậm chí khó coi. Cô có phần khó mà tưởng tượng người có thân phận và ở cái tuổi như Hồ Hành Kiến có thể tán tỉnh ve vãn với một cô gái trẻ như vậy.

Tạ Vũ vốn không định kéo Tiêu Đình Đình vào, cô cho rằng cô ta chẳng qua là một cô gái ra đời không bao lâu, có chút ham thích hư vinh mà thôi, chẳng khác gì mình cả. Nhưng đọc đối thoại của hai người, cô mới biết, Tiêu Đình Đình chẳng hề chỉ là một người vô tội bị đàn ông lừa gạt, trong sự tham ô dơ bẩn này, cô ta đã sớm bước vào đó.

Cô chụp đối thoại của hai người, rồi mở thư viện ảnh, quả nhiên, bên trong có rất nhiều ảnh chụp chung thân mật của hai người, thậm chí còn có ảnh kho coi trên giường, chụp lại hết vào di động mình.

Đầu kia hành lang vang lên giọng nói có lẽ đã nâng cao của Quan Tâm: “Đình Đình cô không sao chứ? Sao đi cũng không vững vậy, lát nữa kiên quyết không để người khác ép cô nữa!”

Tạ Vũ vội quay người trở về phòng bao, bỏ di động Tiêu Đình Đình vào trong túi cô ta.

Buổi tụ tập kết thúc, Tạ Vũ ngồi trên xe Quan Tâm

Quan Tâm vừa nổ máy vừa hỏi: “Thành quả tối nay thế nào?”

Tạ Vũ nhướn nhướn mày: “Nhờ sự trợ giúp của giám đốc Quan, thu hoạch rất khá.”

Quan Tâm xì một tiếng: “Chuyện này rốt cuộc lớn bao nhiêu vậy?”

Tạ Vũ trầm mặc chốc lát, quay đầu giữ Quan Tâm, nghiêm túc nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tiêu Đình Đình có thể sẽ có họa lao ngục.”

Quan Tâm sợ đến mức đạp mạnh thắng xe, dừng xe ven đường, mở to hai mắt hỏi: “Cậu rốt cuộc đang làm gì vậy? Cho dù là làm bồ nhí thì cũng không đến nỗi phải ngồi tù mà? Cậu đừng ra tay tàn nhẫn quá!” Cô ấy dừng một chút, “Cậu đừng quên cô bé bị cậu làm hại phải nhảy lầu hồi đầu năm.”

Tạ Vũ thoáng sửng sốt: “Cậu cũng cảm thấy Trương Hiểu Kha nhảy lầu là mình làm hại ư?”

Quan Tâm vội nói: “Mình không phải ý này. Nhưng cậu cũng không thể phủ nhận cô bé nhảy lầu, một phần nguyên nhân rất lớn quả thật là do bài báo không cân nhắc chu toàn của cậu.”

Tạ Vũ thờ dài gật đầu: “Cậu nói không sai.”

Quan Tâm nói: “Mình biết cậu là một phóng viên tốt, nhưng cái khẩu hiệu lấy con người làm gốc cũng rất phù hợp với các cậu. Đừng cứ nghĩ thu hút người khác viết ra bài báo có sức bùng nổ gì đó, điều quan trọng nhất vẫn là chú ý bản thân người ta, phóng viên ăn bánh bao thịt người không khác gì đao phủ đâu.”

Tạ Vũ cười cười: “Mình còn tưởng cậu sớm bị vật chất che mờ mắt rồi, thì ra còn trong sáng hơn mình.”

Cô vỗ cô ấy một cái, “Cậu yên tâm, lần này khác. Mình không phải muốn viết một bài báo gì đó, mình chỉ muốn làm một chuyện đúng đắn thôi. Tiêu Đình Đình không chỉ là bồ nhí đơn giản như vậy, cô ta là bồ nhí của Hồ Hành Kiến. Không phải công ty cậu và cậu từng quyên góp tiền cho quỹ Tân Miêu sao? Hàng hiệu cô ta mặc trang sức đeo trên người nói không chừng có đóng góp từ thiện của mấy người các cậu đó!”

Quan Tâm mở to hai mắt: “Mẹ kiếp! Thật hay giả vậy? Lương tâm mấy tên này bị chó ăn rồi sao? Tiền bọn mình vất vả kiếm được muốn cho bọn trẻ nghèo khổ sống tốt hơn một chút, ngược lại bị bọn nó ăn chặn!” Cô ấy tức điên người nổ máy xe, “Vậy cậu mau làm đi. Mấy tên cặn bã này đừng nói ngồi tù, bị xử bắn bà đây cũng ủng hộ. Yên tâm, nếu vì chuyện này mà mất việc, mình nuôi cậu.”

Tạ Vũ cười ha ha: “Có câu này của cậu thì mình yên tâm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tổ cáo

Cuối năm 2014, trên mạng xảy ra một chuyện mạng tính bùng nổ.

Quý Tân Miêu, quỹ con của quỹ Dương Quang và tổng cán sự giáo sư Hồ Hành Kiến của quỹ bị một nữ phóng viên tố cáo trên weibo với danh nghĩa cá nhân. Đây là sự tố cáo có chuẩn bị chu đáo.

Khai man chi phí, mua đồ giá cao, trục lợi bất chính, con số chi tiêu trong báo cáo thường niên và dự án từ thiện thực tế không khớp, lạm dụng chi phí quản lý. Tất cả số liệu đều có lý có chứng, có thể nói là hoàn mỹ.

Mấy chuyện được tiết lộ như bản thân Hồ Hành Kiến khi đi khảo sát dùng chi phí của quỹ ăn món ăn dân dã, chơi gái bao nuôi tình nhân thì càng làm sừng sốt hơn, cũng thu hút sự chú ý của công chúng hơn. Những chỉ trích này không phải nói không, mà có ảnh có video, chứng cứ xác thật.

Nhân vật thần tượng tồn tại bao năm trong con mắt công chúng sụp đổ từ thần đàn.

Khi đăng ảnh, Tạ Vũ cố hết sức che mặt Tiêu Đình Đình, nhưng internet phát triển nhanh chóng moi ra thân phận người phụ nữ đồ hiệu đầy người này, cô ta là thư kí của quỹ Tân Miêu.

Trong một đêm trên mạng nổ tung!

Tất cả mọi sự tham ô nói chung đều không bằng tham ô tiền từ thiện khiến người ta căm phẫn hơn.

Có người khởi xướng hoạt động, yêu cầu quỹ trả lại tiền quyền góp của công chúng.

Quỹ Dương Quang đương nhiên là bị liên lụy, bộ phận quan hệ xã hội của quỹ lập tức gửi công văn làm rõ, đồng thời công khai báo cáo thường niên cận kề của quỹ, tuyên bố quả thật là trong việc giám sát quỹ Tân Miêu, sau khi điều tra rõ sẽ cho công chúng một câu trả lời.

Cùng lúc với việc tố cáo trên mạng, Tạ Vũ đã nộp hết bằng chứng cho cảnh sát. Hồ Hành Kiến và Tiêu Đình Đình, kể cả những nhân viên khác của quỹ Tân Miêu, toàn bộ bị cảnh sát dẫn đi trợ giúp điều tra.

Trận giông tố này đến bất thành linh khiến người ta không kịp chuẩn bị, đồng thời sức mạnh như vũ bão, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không cách nào lắng xuống được.

Ngày thứ hai sau khi tố cáo, Tạ Vũ bị lão Trương gọi đến phòng làm việc.

Lão Trương có vẻ như cả đêm không ngủ, khuôn mặt vẫn trông chẳng còn trẻ có vẻ già hơn, thấy Tạ Vũ vào, thờ hớn hên nhặt tạp chí trên bàn ném vào cô.

Nhưng ông ấy nhắm không chuẩn, tạp chí rơi xuống dưới đất trước mặt Tạ Vũ.

Tạ Vũ khom người nhặt tờ tạp chí lên, cười hi hi nói: “Tổng biên tập, có gì từ từ nói, tức giận hại gan lắm!”

Lão Trương xanh mặt nhìn cô: “Thảo nào khoảng thời gian này cô bận đến độ không thấy cái mặt đâu, nhiệm vụ lấy tin giao cho cô cũng qua loa cho qua chuyện, hóa ra là đi làm chuyện lớn. Tại sao cô không bàn bạc trước với tôi chuyện tố cáo Hồ Hành Kiến?”

Tạ Vũ hơi nghiêm mặt: “Nếu tôi bàn bạc với anh, anh sẽ đồng ý sao?” Đang nói, cười mĩa một tiếng, “Nói không chừng còn giúp giấu đi nữa. Lần này tôi dùng weibo cá nhân, không liên quan đến công việc.”

Lão Trương bị chẹn họng, cười khẩy nói: “Cô tưởng mình giỏi lắm sao?”

Tạ Vũ thần nhiên nói: “Không có, chẳng qua phát hiện chuyện này thì không cách nào vờ như không biết được.”

Lão Trương chỉ vào cô trong chốc lát: “Cô có biết không, việc bổ nhiệm phó tổng biên tập sắp xuống rồi, đã xác định là cô. Nhưng vừa xảy ra chuyện này, tối hôm qua cấp trên tạm thời gọi điện thoại cho tôi, nói việc bổ nhiệm gác lại.” Đang nói, bổ sung thêm một câu, “Còn nữa, hôm nay bắt đầu tạm đình chỉ công việc của cô, lúc nào khôi phục thông báo sau.”

Tạ Vũ cười cười không sao cả: “Tôi đã sớm đoán sẽ có kết quả này. Quỹ Dương Quang vốn không có vấn đề, nhưng Hồ Hành Kiến và quỹ Tân Miêu sụp đổ, tương đương với việc tấm bảng của quỹ Dương Quang cũng bị đập vỡ mất một miếng. Quỹ Dương Quang có lẽ thật sự không biết Hồ Hành Kiến đã làm trò gì, cũng thật sự sẽ không dễ tha thứ cho những trò này của ông ta, nhưng tuyệt đối không muốn thấy bị người khác công khai tố cáo. Tạp chí chúng ta và quỹ Dương Quang hợp tác nhiều năm, quan hệ giữa tầng quản lý chặt chẽ, tôi làm chuyện thế này chắc chắn khiến các lãnh đạo khó xử, lãnh đạo của tạp chí đoán chừng bây giờ cũng có suy nghĩ xé xác tôi rồi. Bây giờ không sa thải tôi, chẳng qua là ngại phản ứng của công chúng. Tổng biên tập anh yên tâm, nếu anh khó xử thì cứ nói cho tôi biết một tiếng, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể từ chức.”

Lão Trương thờ dãi: “Tạ Vũ ơi Tạ Vũ! Nếu cô đã biết những mối quan hệ lợi hại này, tại sao còn phải làm như vậy? Nếu Hồ Hành Kiến có những vấn đề đó thật thì quỹ Dương Quang nhất định sẽ xử lý. Cô làm như vậy mọi người trò tay không kịp. Cô cho rằng thật sự đang giúp sự nghiệp từ thiện sao? Không hề! Cô như vậy sẽ khiến dân chúng thất vọng về quỹ từ thiện, giảm bớt sự nhiệt tình của mọi người đối với từ thiện, kết quả là quyền góp từ thiện ít hơn, người được trợ giúp cũng ít hơn!”

Tạ Vũ thoáng sừng sốt, nói: “Tôi là một phóng viên, cho nên hi vọng mọi thứ phơi bày ra ánh sáng. Chuyện này có lẽ sẽ khiến công chúng bớt nhiệt tình với việc từ thiện, nhưng không phá thì không xây được, bộ máy hư hại sẽ được thời gian sửa chữa, thứ tốt sẽ không bị một chuyện xấu phá hủy hoàn

toàn, mà sẽ khai hoàn sống lại, công chúng cũng sẽ ngày càng có năng lực phân biệt.”

Lão Trương cười: “Miệng cô đúng là gì cũng nói được. Tôi tưởng cô làm phóng viên bao nhiêu năm như vậy, đã sớm học được làm việc khôn khéo hơn một chút đầu óc nhạy bén hơn một chút, nhưng bây giờ xem ra, cô giống hồi mới tốt nghiệp như đúc.”

Tạ Vũ cười: “Vì tôi thích mình khi đó hơn, nên tôi chọn trở lại làm cô ấy.”

Lão Trương ngẩn người, cười xua xua tay: “Bỏ đi bỏ đi, cô đây là đang làm chuyện tốt, nếu tôi chỉ trích cô nữa thì ngược lại có vẻ như tôi là một người xấu vậy. Khoảng thời gian này cô ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi sẽ cố hết sức tranh thủ với cấp trên, không để công việc sau này của cô bị ảnh hưởng, nhưng chuyện phó tổng biên tập có lẽ hết cách rồi.”

Tạ Vũ gật đầu: “Cảm ơn tổng biên tập.”

Cô xoay người đi đến cửa, lại bị lão Trương gọi lại: “Lần này cô đặc tội không ít người đâu, bản thân cẩn thận một chút.”

Tạ Vũ quay đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Lão Trương thở dài một tiếng, cười cười: “Tạ Vũ, sự phụ ủng hộ!”

Mắt Tạ Vũ nóng lên, cô nhướn miệng cười nói: “Cảm ơn sự phụ.”

Vì việc tố cáo này mà truyền thông ùn ùn kéo tới muốn phỏng vấn Tạ Vũ. Nhưng điều cô nên nói đã nói hết trong bài weibo tố cáo, không muốn đối mặt với truyền thông, vừa vặn không có việc phải ra ngoài, nên ru rú ở nhà coi như nghỉ ngơi.

Buổi tối, cô nhận được điện thoại của Lục Viễn sớm hơn thường ngày một chút, còn chưa chờ cô mở miệng, đầu bên kia nhanh chóng nói: “Bật máy vì tính gọi video.”

“Anh ở tiệm internet sao?”

Tạ Vũ hào hứng bật máy vì tính. Cách lần gọi video trước đã gần hai tuần, người đàn ông trong màn hình cắt tóc ngắn hơn, đường nét lạnh lùng cứng rắn góc cạnh hơn.

Đây là người đàn ông Tạ Vũ yêu.

Tạ Vũ cười hỏi: “Anh thấy tố cáo trên mạng của em rồi?”

Lục Viễn ở bên kia gật đầu: “Trưa hôm nay Hương Vân gọi điện thoại nói cho anh biết. Anh dạy xong ăn cơm là vào làng lên mạng xem thử. Lần trước em nói cần nhắc làm một chuyện, chính là chuyện này à?”

Tạ Vũ đắc ý gật đầu: “Không sai, em cứ lắm phải không?”

Lục Viễn cười khê: “Phải, rất cừ.”

Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, Tạ Vũ biết anh đang nhìn mình trên màn hình, hiếm khi có hơi ngượng: “Chỉ nói việc này à?”

Nét mặt Lục Viễn thoáng hiện lên chút lo lắng: “Chuyện này âm ỉ lớn như vậy, liệu có ai gây phiền phức cho em không?”

Tạ Vũ nghiêng đầu cười nói: “Anh rất lo cho em sao?”

Lục Viễn gật đầu nghiêm túc nói: “Rất lo.”

Dáng vẻ này của anh, Tạ Vũ ngược lại không tiện thờ ơ nữa, cười nói: “Không sao đâu. Máy người Hồ Hành Kiến này đâu phải giới giang hồ, sẽ không làm gì em cả. Hơn nữa Thượng Hải là xã hội cai trị bằng pháp luật, không có gì đáng sợ đâu.”

Cô xắn tay áo mình lên, làm động tác gồng tay, “Thấy không? Em đã tập đấu vật, không dễ chọc đâu. Hơn nữa bây giờ em bị tạm đình chỉ công việc, bên ngoài toàn là truyền thông muốn phỏng vấn em, không có việc em sẽ không ra ngoài.”

Lục Viễn bị cô chọc cười: “Dù sao cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Tạ Vũ cầm tấm lịch trên bàn quơ quơ: “Ngày nào em cũng đếm này. Còn hơn một tháng nữa các anh nghỉ, đoán chừng khoảng thời gian này em rảnh lắm, đến lúc đó em sẽ tới chỗ anh đón anh.”

Lục Viễn cười nói: “Xa như vậy không cần đâu, em đón anh ở ga tàu là được rồi.”

Tạ Vũ bĩu môi: “Sao em thấy lúc nào em cũng là tình yêu cuồng nhiệt dính cái móng lạnh của anh vậy.”

Lục Viễn dở khóc dở cười: “Được rồi, để tránh cho em có ảo giác đó, tối nay anh ở tiệm internet bầu bạn với em cả đêm.”

Tạ Vũ hỏi: “Không lạnh sao?”

Lục Viễn nói: “Không lạnh.”

Tạ Vũ cười: “Nếu anh đã cứ đòi bầu bạn với em, vậy thì em ráng chấp nhận vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bị tập kích

Tạ Vũ luôn ru rú ở nhà đến cuối năm, ngoài mấy lần đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra ra, thì gần như là ăn không ngồi rồi.

Lục Viễn lại siêng gọi điện thoại hơn, sáng trưa chiều ba lần đều đặn.

Tạ Vũ tỏ vẻ rất hài lòng.

Vì chứng cứ điều tra gần như có thể nói là ván đã đóng thuyền, trên mạng lại bùng nổ, nói là tiếng oán hờn khắp nơi. Hồ Hành Kiến nhanh chóng bị bắt vì các tội tình nghi dính líu đến việc tham ô tiền quyền góp từ thiện, để họ hàng trục lợi bất chính, thông dâm. Tiểu Đình Đình thuộc về tội đồng lõa, tội liên quan nhẹ hơn, được cho phép bảo lãnh chờ xét xử.

Chẳng mấy chốc năm nay sắp hết. Trước tết hai ngày, buổi tối Tạ Vũ hơi đói, khi chuẩn bị tìm chút gì ăn thì mới phát hiện đồ ăn dự trữ trong nhà không đủ, đành phải lê cái người ru rú nhiều ngày đi ra ngoài kiếm ăn cộng thêm đi siêu thị mua đồ.

Chờ cô ăn cơm xong xách một túi đồ lớn đi chậm rãi về hướng chung cư, trời đã tối mịt, do trời lạnh nên con đường ngoài chung cư vắng tanh không có bóng người đi đường, chỉ có bóng cây lác lác dưới đèn đường lơ mờ.

Tiếng chuông đi động trong túi áo khoác Tạ Vũ đột nhiên vang lên trong màn đêm, cô móc ra nhìn, thấy hai chữ Lục Viễn đang nhấp nháy, cười hi hi nhận máy: “Sớm hơn hôm qua nửa tiếng.”

Lục Viễn cười một tiếng, rồi lại như ý thức được gì đó hỏi: “Em đang ở bên ngoài à?”

Tạ Vũ nói: “Trong nhà hết đồ ăn rồi, đi mua ít lương thực.”

Lục Viễn nói: “Một mình ư?”

Tạ Vũ cười lớn: “Nếu giờ này hai mình, anh còn không phải mây đen đầy trời à.”

Lục Viễn nói: “Trễ thế này ít ra ngoài một mình đi, không an toàn đâu.”

Tạ Vũ xì một tiếng: “Anh đã quên chỗ này là Thượng Hải chứ không phải trên núi, giờ này cuộc sống về đêm mới bắt đầu, hơn mười hai giờ em cũng hay ra ngoài một mình lắm.”

Lục Viễn nói: “Dù thế nào thì bây giờ chuyện cũng chưa xong.”

“Anh nói chuyện Hồ Hành Kiến đó hả?” Tạ Vũ không đồng ý, “Chứng cứ xác thực, ông ta cũng bị bắt rồi. Bây giờ các phe đều bo bo giữ mình, ngoài việc tạp chí bọn em tạm đình chỉ công việc của em ra, từ đầu đến cuối em không nhận bất kì áp lực gì, thời điểm này không ai ngốc đến độ gây chuyện với em đâu.”

Lục Viễn nói: “Tuy nói vậy nhưng cẩn thận vẫn hơn.”

Tạ Vũ nói: “Thảo nào khoảng thời gian này anh siêng gọi cho em như vậy, thì ra là lo cho an nguy của em.” Cô cười đầy vui sướng, “Tuy cảm thấy anh hơi lo quá, nhưng em vẫn vui lắm.”

Cô vừa dứt lời, đột nhiên khóe mắt thấy một bóng đen lao tới. Đường phố vắng vẻ, tiếng bước chân của người đó hỗn loạn hoảng hốt, cho dù Tạ Vũ đang đắm chìm trong điện thoại thì cũng bị giật mình.

Cô theo bản năng xoay người lại, thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù, giơ một con dao sáng loáng lao về phía mình.

Tay Tạ Vũ hành động trước não, che túi đồ lớn đang xách trước mặt mình. Người phụ nữ nhào lên, dao đâm vào túi đồ phình to.

Tuy Tạ Vũ chưa bị đâm trúng, nhưng người lại bị sức đẩy của cô ta đẩy lùi ra sau hai bước, suýt nữa thì không đứng vững, điện thoại trong tay cũng rơi xuống đất.

Giọng nói nôn nóng của Lục Viễn vang ra từ di động.

“Tạ Vũ! Tạ Vũ!”

Tạ Vũ không có thời gian chú ý đến, Tiêu Đình Đình trước mặt như người điên vậy, rút dao rồi đâm tới cô. Lần này cô không may mắn như vậy, không kịp né, cánh tay bị quệt một nhát.

“Là mày! Trộm ảnh trong di động của tao, hại tao và chồng tao ngồi tù, tao phải giết con khốn mày!”

“Cô điên rồi sao? Bây giờ cô vẫn đang bảo lãnh chờ xét xử đấy.” Tay Tạ Vũ đau dữ dội, nhưng cô căn bản không có thời gian bịt vết thương đang chảy máu. Tiêu Đình Đình lại quơ dao xông nhào tới. Lần này cô nhanh tay lẹ mắt, nắm chặt con dao đó.

Hai người phụ nữ nhanh chóng vật nhau giành vũ khí duy nhất. Lúc đầu còn đứng, rồi ngã lăn xuống đất rất nhanh.

Tạ Vũ không phải là một cô gái yếu, nhưng đối mặt cô là một kẻ điên.

“Tao phải giết mày!” Tiêu Đình Đình liên tục nhắc lại câu này.

Cánh tay bị thương của Tạ Vũ đau như kim châm muối xát, còn phải dùng hết sức không để Tiêu Đình Đình cướp mất dao. Vì cô biết, một khi con dao này rơi vào tay Tiêu Đình Đình, thì hôm nay mình khẳng định lãnh ít dữ nhiều.

Cô ta thật sự muốn giết cô.

Chiếc điện thoại rơi xuống đất của cô cách đó không xa, giọng Lục Viễn vẫn còn đó.

“Tạ Vũ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tạ Vũ, em mau trả lời anh đi!”

Nhưng Tạ Vũ không có cách nào trả lời anh, điều duy nhất cô có thể làm là kêu cứu. Nhưng đường phố vắng tanh, ngoài Lục Viễn cách xa ngàn dặm thì không còn người nào khác.

Hai người phụ nữ giằng co không biết bao lâu, một chiếc xe đột nhiên dừng lại ven đường.

Tạ Vũ còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Đình Đình đè trên người mình đột nhiên bị hất ra, bàn tay đang nắm chặt con dao kia cũng buông ra theo.

Tạ Vũ vội vàng lấy lại con dao, rồi rảnh tay đề cánh tay vẫn đang chảy máu của mình, lúc này mới phát hiện đau đến độ gần như tê dại. Người đàn ông dưới bóng đèn nhanh chóng chặn đứng Tiêu Đình Đình còn định nhào lên.

“Tạ Vũ, mau gọi điện thoại báo cảnh sát đi!” Lý Hưng Ngộ trói quặt hai tay Tiêu Đình Đình, dùng chân đạp xuống đất.

Tạ Vũ luống cuống tay chân tìm điện thoại dưới đất: “Lục Viễn, em không sao, lát nữa sẽ nói với anh.”

Cô cúp điện thoại, khi chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát, đột nhiên lại dừng tay.

Cô nhìn về phía Tiêu Đình Đình cả người nhếch nhác bị đè dưới đất, đi lên trước từng bước.

“Hồ Hành Kiến lợi dụng cô giúp ông ta làm bao nhiêu chuyện thất đức như vậy, cô cảm thấy ông ta thật sự yêu cô sao?”

“Anh ấy nói làm những chuyện đó đều là tính toán cho tương lai của bọn tao.”

“Cô xem ông ta là chồng cô thật ư? Nhưng vợ người ta họ Triệu không phải họ Tiêu.”

“Anh ấy nói sẽ ly hôn rồi cưới tao, nếu không phải tại mày thì bọn tao sẽ sống rất hạnh phúc.”

“Chuyện đến nước này mà cô còn tin mấy lời ông ta lừa gạt cô sao? Khi ông ta ở Tương Tây, tôi tận mắt thấy ông ta chơi gái. Ông ta và vợ ông ta còn là vợ chồng gương mẫu, một nhà ba người dự định khi con tốt nghiệp đại học sẽ di dân ra nước ngoài, cho tới bây giờ chưa từng đề cập đến việc ly hôn với vợ ông ta. Ông ta làm những chuyện này chẳng hề liên quan đến cô, ông ta là lợi dụng cô. Mà cô xem thử cô nhận được cái gì? Mấy cái túi hiệu? Còn có tội danh đổ lên người cô. Không, có lẽ không phải đồng phạm, tôi nghe nói bây giờ Hồ Hành Kiến đổ rất nhiều tội danh lên đầu cô, còn nói là cô lừa anh ta lợi dụng ông ta.”

“Mày nói vậy, mày lừa tao!”

Lý Hưng Ngộ nói: “Tạ Vũ nói không sai. Tôi nay bên cảnh sát đã công bố những tin này, sáng mai cô có thể thấy.”

Tiêu Đình Đình nằm rạp dưới đất khóc không thành tiếng: “Mày lừa tao! Không thể nào! Anh ấy nói thật lòng với tao, anh ấy nói sẽ lấy tao.”

Có lẽ cô gái này đã biết, chẳng qua là muốn tiếp tục lừa mình dối người mà thôi. Cho dù rơi vào lao tù, nhưng tình yêu đẹp đẽ ít nhất không tan biến, đối với cô ta mà nói, việc này cũng coi như là sự an ủi còn sót lại. Cô ta không thể tự mình lừa mình được nữa, đây mới là khoảnh khắc bi thảm nhất.

Tạ Vũ nói: “Chuyện cô nên làm bây giờ không phải là tìm tôi trả thù. Mấy người dính líu vào vụ án hơn mười triệu, nếu xử thật thì sẽ không nhẹ lắm đâu. Chuyện quan trọng bây giờ của cô là tìm luật sư giảm trách nhiệm cho mình đến mức nhẹ nhất, tuyệt đối đừng ngu mà ôm vào mình. Những chuyện không liên quan đến cô có lẽ không rõ ràng như vậy, nhất định phải kiên quyết phủ nhận. Cô nhất định đừng thừa nhận những chuyện Hồ Hành Kiến đổ cho cô. Đã làm sai thì phải bị trừng phạt, nhưng cô có thể chọn cách nhẹ nhất. Nếu may mắn, thì cô ngồi tù một, hai năm là ra được. Cô còn trẻ không cần thiết phải vì một tên cặn bã mà đi vào ngõ cụt, khả năng trở mình còn rất nhiều, chưa đến giây cuối cùng thì đừng vứt bỏ bản thân.”

Tiêu Đình Đình ngẩng đầu, khuôn mặt dưới đèn đường đầm đìa nước mắt: “Tôi vốn đã phạm tội, bây giờ còn cầm dao hành hung, đời này tôi không còn cơ hội trở mình nữa rồi.”

Tạ Vũ nói: “Tôi không báo cảnh sát, chỉ cần cô có thể nghĩ thông suốt, chuyện tối nay tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra.”

Tiêu Đình Đình nghẹn ngào hỏi: “Tại sao cô giúp tôi?”

Tạ Vũ nói: “Con người đều có lúc lầm đường lạc lối. Chuyện này ở mức độ rất lớn, cô là bị Hồ Hành Kiến lừa gạt. Cô chẳng qua trẻ người non dạ, cộng thêm hám của một chút thôi. Nhưng nói đi phải nói lại, ở Thượng Hải này, có mấy người phụ nữ không hám của chứ? Tôi không ác độc như vậy, dòn một cô gái vốn không xấu xa hoàn toàn vào chỗ chết đâu.”

Lý Hưng Ngộ nhủ mảy: “Thật sự không báo cảnh sát sao?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Anh buông cô ấy ra đi.”

Lý Hưng Ngộ thử buông tay ra, Tiêu Đình Đình quả nhiên không nổi điên nữa. Cô ta bụm mặt từ từ ngồi dậy, ngừng chốc lát rồi đứng lên, không nhìn Tạ Vũ nữa, mà cúi đầu quay người đi từng bước rời khỏi.

“Em không sợ cô ta đến gây phiền phức cho em nữa sao?” Lúc này Lý Hưng Ngộ mới thấy cánh tay Tạ Vũ đang bịt lại, “Em bị thương rồi, tôi đưa em đi bệnh viện.”

Tạ Vũ gật đầu, rồi nói: “Tôi tin cô ấy sẽ không làm vậy.”

Lý Hưng Ngộ: “Trái tim em đúng là lớn thật.”

Hai người lên xe, Tạ Vũ ngồi trên ghế phụ liếc anh ta một cái: “Sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Lý Hưng Ngộ cười: “Mấy ngày nay em đúng là người nổi tiếng, tôi cũng là lo liệu em có thể chuốc lấy phiền phức lớn gì không, sáng sớm đã muốn tới tìm em. Nhưng công việc bẽ bộn chẳng có thời gian rảnh, tối nay đúng lúc làm xong việc thì lái xe sang, không ngờ gặp phải chuyện này, cũng coi như may mắn.”

Tạ Vũ cười cười: “Tối nay cảm ơn anh, tôi coi như nợ anh một mạng.”

Lý Hưng Ngộ nói: “Nhưng em cũng sẽ không lấy thân báo đáp.”

Tạ Vũ cười ngượng: “Bất kể thế nào, tôi thật sự rất cảm kích. Ngoài chuyện lấy thân báo đáp ra, anh chọn cách để tôi tỏ ý một chút đi.”

Lý Hưng Ngộ nhướn mày nói: “Hay là ngày mai mời tôi ăn cơm, cũng coi như là ngày cuối cùng của năm nay. Hiếm khi năm nay tôi cô đơn một mình, đón giao thừa cùng tôi thế nào?”

Tạ Vũ gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Nhát dao Tiêu Đình Đình đâm vào cánh tay Tạ Vũ không nghiêm trọng lắm, nhưng cũng khâu mười mấy mũi. Từ bệnh viện giầy vò ra đã gần mười hai giờ.

Lý Hưng Ngộ luôn ở bên cô, cuối cùng còn lái xe hộ tống cô đến cổng chung cư.

Tạ Vũ rất biết ơn người đàn ông từ trên trời rơi xuống này.

Nhưng cũng chỉ là biết ơn mà thôi.

Cô đi vào nhà ngồi trên sofa nghỉ một lúc rồi mới móc di động ra. Lục Viễn không gọi điện thoại, nhưng gửi rất nhiều tin nhắn, về cơ bản đều là hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Vũ cong khóe môi, gọi cho anh.

Di động vừa nổi được, đầu bên kia nhận máy ngay, trong tiếng rẹt rẹt tín hiệu không tốt quen thuộc, giọng nói vô cùng nóng ruột của Lục Viễn truyền ra: “Tạ Vũ, em thế nào rồi?”

Tạ Vũ nói: “Em không sao.”

Lục Viễn nói: “Ban nãy trong điện thoại anh nghe thấy em kêu cứu, đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Vũ nói đúng sự thật: “Tiêu Đình Đình đột nhiên tấn công em.”

Giọng Lục Viễn dường như hơi đổi tông: “Vậy em có bị thương không?”

Tạ Vũ cười: “Bị thương nhẹ thôi. Anh nghe giọng em là biết không có chuyện gì rồi. Ban nãy điện thoại không ngắt, anh chắc chắn giật nảy mình rồi.”

Lục Viễn trầm mặc một lúc, nói: “Ừm.”

Đâu chỉ là giật nảy mình, sự lo lắng và sợ hãi vô lực đó, cô sẽ không hiểu.

Tạ Vũ nói: “Em không sao đâu, anh đừng lo. Coi như còn may, đúng lúc có một người bạn đi ngang qua đã cứu em.” Cô dùng một chút, đột nhiên lại như thuận miệng nói, “Nhưng mà, em thật sự hi vọng người đi ngang qua là anh.”

Lục Viễn lại trầm mặc một lúc, mới khẽ nói: “Anh xin lỗi.”

Tạ Vũ: “Xin lỗi gì cơ?”

Lục Viễn nói: “Anh không ở bên cạnh em.”

Tạ Vũ ngẩn ra, viên mắt hơi nóng lên, nhưng lại vờ như lơ đãng cười nói: “Em không sao thật mà. Cho dù anh ở Thượng Hải thì cũng không chắc chắn lúc nào cũng ở bên cạnh em được. Chuyện gì nên đến sẽ đến thôi, nhưng Tiêu Đình Đình chắc sẽ không tới gây phiền phức cho em nữa đâu, anh đừng lo.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đô thị

Hôm sau là ngày cuối cùng của tháng mười hai, cũng là điểm kết thúc của năm nay.

Ngủ một đêm, cánh tay Tạ Vũ đã không còn đau đến thế, chỉ là hành động vẫn bất tiện. May mà cô cũng không cần ra ngoài, trước đó vốn còn suy nghĩ tét có cần đi thăm Lục Viễn không, nhưng ra thế này nên cũng đành thôi.

Cũng may trên lịch chỉ còn hơn một tháng, cô có thể chờ đến khi anh đến.

Tối qua đã đồng ý với Lý Hưng Ngộ mời anh ta ăn cơm, dù sao cũng là cảm ơn người ta, không tiện chọn chỗ quá, nên chọn một nhà hàng Tây ở Hyatt.

Hai người vừa ngồi vào chỗ, di động của Tạ Vũ liên reo lên.

Là Lục Viễn.

Cô cười cười, nhận máy ngay trước mặt Lý Hưng Ngộ, thuận miệng nói: “Anh nghĩ rồi à?”

Lục Viễn ừm một tiếng, hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Tạ Vũ liếc nhìn Lý Hưng Ngộ đang lật thực đơn ở đối diện, nói: “Mời người bạn tối qua giúp em ăn cơm.”

“Ăn ở đâu?”

Tuy hai người thường xuyên gọi điện, nhưng anh rất ít khi hỏi cô đi đâu, hôm nay hỏi kĩ như vậy ngược lại khiến Tạ Vũ hơi ngạc nhiên. Cô cười nói: “Hyatt.”

Lục Viễn ờ một tiếng: “Vậy hai người ăn vui vẻ. Anh không nói nhiều với em nữa, tránh để em lạnh nhạt với bạn.”

Tạ Vũ cúp điện thoại, nhìn màn hình di động hơi ngẩn người.

Lý Hưng Ngộ ngược mắt nhìn sang, như cười như không hỏi: “Bạn trai ư?”

Tạ Vũ gật đầu.

Lý Hưng Ngộ nói: “Chính là người lần trước em nói?”

Tạ Vũ lại gật đầu.

Lý Hưng Ngộ cười cười: “Lâu như vậy mà tôi không thấy được bạn trai trong truyền thuyết của em. Vốn tưởng lần trước em nói như thế chẳng qua là tìm một cái cớ chia tay tôi, thì ra không ngờ là thật.”

Tạ Vũ cũng cười: “Tôi không cần thiết phải lừa anh, anh ấy chỉ là tạm thời không ở Thượng Hải thôi.”

Lý Hưng Ngộ nhếch khóe môi, sắc mặt khó phân biệt cười cười.

Hai người ăn một bữa cơm đều có suy nghĩ riêng.

Sự tự tin và ngạo mạn sau khi tích lũy tài sản mang đến khiến Lý Hưng Ngộ cảm thấy phụ nữ chỉ là món đồ dễ có được. Anh ta thích Tạ Vũ đương nhiên là thật, chỉ có điều trước lúc này, ở mức độ rất lớn, cái gọi là thích quả thật là vì vẫn chưa đoạt được.

Nhưng cái thích hôm nay lại lặng lẽ thay đổi, đặc biệt là khi anh ta thấy cô đã đánh sập một quỹ từ thiện tham ô bằng sức cá nhân, khiến một danh nhân học giả được công chúng tôn bốc lên trời ngã xuống. Anh ta mới cảm thấy người phụ nữ này thật sự khác biệt như thế, không giống những người phụ nữ mà anh ta từng gặp qua.

Đó là sự dũng cảm đơn độc mà anh ta đã sớm đánh mất.

Cho nên đến cuối cùng anh ta vẫn có chút không cam tâm.

Mà trong suy nghĩ riêng của Tạ Vũ lại không hề có Lý Hưng Ngộ. Sau những ngày rảnh rỗi này, cô bắt đầu suy tính cho tương lai. Đặc biệt là ngày như hôm nay, một năm kết thúc, tượng trưng cho việc tuổi hai mươi bảy của cô cũng gần kết thúc.

Khi còn nhỏ, cô cho rằng tuổi hai mươi tám rất xa xôi. Cô cảm thấy phụ nữ đến cái tuổi này tất nhiên có sự nghiệp thành công, có hết nhà cửa xe cộ tiền bạc, tình yêu cũng nên đến mùa thu hoạch.

Nhưng rất hiển nhiên, đó chẳng qua là sự khờ khạo của tuổi trẻ.

Tuy giờ đây sự nghiệp của cô khá ổn, nhưng cách quá xa giấc mơ ban đầu, đừng nói chỉ là mấy món đồ vật chất nhà cửa, xe cộ này, không có cả một cái. Như vậy trông giống một kẻ vô tích sự hơn.

Điều an ủi đáng giá duy nhất là, cô gặp được Lục Viễn, bổ sung vào cuộc sống và linh hồn cần cỗi của cô.

Anh là món quà ông trời tặng cho cô của tuổi hai mươi tám.

Nhận lời đón giao thừa với Lý Hưng Ngộ, ăn cơm xong, anh ta đề nghị đi nghe buổi hòa nhạc giao thừa. Tuy Tạ Vũ muốn đến bến Thượng Hải xem trình diễn ánh sáng hơn, nhưng biết anh ta không thích chỗ chen chúc đó, nên cũng vui vẻ đồng ý.

Hai người từ Hyatt ra, Tạ Vũ đứng ven đường chờ Lý Hưng Ngộ lái xe tới.

Vào đêm đông hơn bảy giờ, đèn neon đã bắt đầu nhấp nháy. Cô mặc một chiếc áo khoác dài đen, quần khắn choàng xanh, là cô gái đô thị điển hình nhất, đứng trên con phố sầm uất của Thượng Hải, dường như hòa làm một thể với thành phố này.

Hôm nay là đêm giao thừa, đường xá đông nghịt, dòng người như dệt cửi, giống như sắp bắt đầu cuộc vui say sưa cuối năm.

Chiếc Lamborghini của Lý Hưng Ngộ từ từ dừng lại trước mặt cô. Anh ta lịch thiệp xuống xe mở cửa giúp cô, để cô chui vào ghế phụ.

Xe chậm rãi chạy vào dòng xe buổi tối, không ai chú ý đến người đàn ông xông pha gió bụi chạy vội tới cách đó không xa.

Lục Viễn đeo một cái túi hành lý lớn, tay cầm chiếc di động kiểu cũ của anh. Anh vừa định bấm điện thoại gọi cho Tạ Vũ, lại thấy cô đứng ven đường. Anh vốn định lặng lẽ đi lên trước, cho cô một sự ngạc nhiên bất ngờ, nhưng còn chưa bước thì anh thấy cô ngồi vào một chiếc Lamborghini.

Người đàn ông trên xe có diện mạo tinh anh điển hình nhất trong thành phố.

Lục Viễn cảm thấy người đàn ông này trông khá quen.

Thế giới này rất lớn, trên núi sáu, bảy năm đã là một bầu trời khác. Nhưng thế giới này lại nhỏ như vậy, quanh đi quẩn lại đều là những người từng xuất hiện trong đời, giống như một vòng luân quần tuần hoàn.

Khi anh đang do dự, chiếc xe đó đã biến mất trong dòng xe trong màn đêm.

Con gió lạnh cuối tháng mười hai thổi qua, Lục Viễn rùng mình.

Anh khép áo lại, bỏ di động vào túi áo.

Thành phố này vẫn là đáng về anh từng quen thuộc, chật chội sầm uất, bưng bưng sức sống, nhưng lại hờ hững lạnh lẽo, anh từng hòa nhập vào đó. Nhưng hôm nay dường như vô cùng xa lạ, xa lạ đến độ anh chợt không phân biệt rõ phương hướng.

Anh đưa mắt nhìn bốn phía, có chút mờ mịt không biết nên đi về đâu.

Có đôi tình nhân trẻ ăn mặc đẹp đẽ đi qua bên cạnh anh.

Cô gái khoác tay chàng trai nói: “Chúng ta mau đi chọn vị trí tốt đi. Tối nay người xem trình diễn ánh sáng giao thừa ở bến Thượng Hải chắc chắn là nhiều lắm”

Chàng trai vỗ vỗ cô gái đầy cung chiều: “Em thì đứng chỗ nào cũng vô dụng thôi, dù sao thì cũng bị người ta che. Người đến lúc cần dùng hận lùn mà!”

Cô gái gắt giọng: “Em lùn đấy thì sao? Anh có giỏi thì đi tìm một cô cao đi!”

Chàng trai cười ha ha: “Không lùn không lùn, anh để em ngồi trên vai anh là được chứ gì.”

“Cái này còn tạm được.”

Chàng trai cô gái đùa giỡn nhau với nhau rồi khỏi, biến mất trong màn đêm

Lục Viễn nghĩ nghĩ, chỗ này cách bến Thượng Hải không xa, nên cũng đi về hướng bến Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Gặp lại

Buổi hòa nhạc dài dòng khiến người ta buồn ngủ, cho dù là tiếng đàn của nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng quốc tế kia cũng không thể làm Tạ Vũ lên tinh thần. Cô rút cuộc chỉ là một người phạm tục, đối với cô mà nói, chuyện học làm sang này có độ khó rất lớn.

Lý Hưng Ngộ ngược lại vô cùng tập trung, dường như đắm chìm trong đại dương âm nhạc không thể tự thoát khỏi, giống như rất nhiều đôi nam nữ ăn mặc chỉnh tề quanh mình.

Khi nghỉ ngơi giữa buổi lúc mười giờ rưỡi, Tạ Vũ nhân khoảng thời gian rảnh ra ngoài đi vệ sinh, rút cuộc thở một hơi. Cô đứng chỗ sâu trong hành lang ngoài phòng hòa nhạc, nhìn bên ngoài qua cửa sổ kính. Thượng Hải vào đêm giao thừa ánh đèn rực rỡ lên sàn, tô điểm cho thành phố này càng rực rỡ hơn.

Cô lấy di động ra, bấm gọi Lục Viễn.

Hiếm khi điện thoại reo mấy tiếng mà anh mới nhận, bên kia vẫn có tiếng ồn, Tạ Vũ khó hiểu: “Tối nay anh vẫn ở làng à? Sao ồn vậy? Không phải trong làng chứ? Anh đi thị trấn hay là nội thành?”

Lúc này Lục Viễn đã đứng bên bến Thượng Hải, những tòa nhà chọc trời xung quanh đèn đóm sáng rực, cả bến Thượng Hải đông nghịt người. Anh cầm điện thoại trong tay, mờ mịt đứng trong dòng người, giọng nói trong điện thoại như thể truyền đến từ nơi rất xa.

Tạ Vũ không chờ anh trả lời, lại cười hi hi hỏi: “Không phải anh vào thành phố làm chuyện xấu đấy chứ?” Nói xong, chợt phát hiện tiếng ồn đầu bên kia điện thoại rất quen, đó là tiếng ồn đặc trưng của thành phố này. Cô ngẩn ra, không thể tin nổi hỏi, “Không phải anh đã đến Thượng Hải chứ?”

Lục Viễn ừm một tiếng, dường như phản ứng lại từ trong sự mờ mịt kéo dài rất lâu, anh cười nói: “Phải.”

Lúc này Tạ Vũ mới nhớ ra câu anh hỏi cô ăn cơm ở đâu: “Anh đến nhà hàng Hyatt rồi? Thấy em đi chung với người khác?”

Lục Viễn gật đầu: “Ừm.”

Tạ Vũ trong điện thoại vừa kinh ngạc vui mừng vừa nổi cáu quát: “Lục Viễn, tên khốn này! Anh đang ở đâu?”

Lục Viễn khẽ cười nói: “Anh ở bến Thượng Hải.”

Tạ Vũ nói: “Anh chờ em đây, em tới ngay, xem em có giết chết anh không!”

Cô cúp điện thoại, vội vàng đi ra ngoài, đến cổng mới nhớ ra Lý Hưng Ngộ bên trong, vội soạn một tin nhắn cho anh ta: Thật ngại quá, tôi có chút việc phải đi đến bến Thượng Hải. Tôi đi trước đây, chúc anh năm mới vui vẻ!

Sau khi cô ngồi trên xe taxi, Lý Hưng Ngộ cũng chưa trả lời cô.

Cô không biết anh ta có nhìn thấy không.

Nhưng đối với cô mà nói mọi thứ đều không còn quan trọng.

Giờ này không kẹt xe, taxi chạy trên đường rất nhanh, nhưng Tạ Vũ vẫn cảm thấy một giây như một năm, chỉ hi vọng nhanh hơn chút nữa nhanh hơn chút nữa.

Cô luôn nhắn tin với Lục Viễn.

Đi qua cây đèn giao thông thứ nhất.

Lục Viễn nói: Người ở bến Thượng Hải nhiều thật.

Đi qua cây đèn giao thông thứ hai.

Lục Viễn nói: Nhưng ánh sáng tối nay rất đẹp.

Qua cây đèn giao thông thứ ba.

Lục Viễn nói: Có sao nữa.

...

Cho đến khi qua cây đèn giao thông thứ mười.

Lục Viễn nói: Anh chờ em đến.

Xe giảm tốc độ dừng lại ven đường, tài xế nói: “Đằng trước gần đến bến Thượng Hải nhiều người nhiều xe khó de xe lắm, cô xuống ở đây đi.”

Tạ Vũ trả tiền cho anh ta xuống xe, bến Thượng Hải ở đằng trước cách đó không xa.

Biển người đông nghịt lấp đầy cả bóng đêm, những tòa cao ốc chọc trời bên hai bờ sông Hoàng Phố muôn màu muôn vẻ. Đây là nơi sầm uất nhất của thành phố này, là hòn ngọc phượng Đông thật sự. Mọi người ở đây đều sẽ có sự hưng phấn kì diệu, đồng thời cũng có cảm giác nhỏ bé không thể bỏ qua.

Tạ Vũ đang định gọi cho Lục Viễn thì anh gọi tới. Cô nhận máy: “Em đến rồi, anh đang ở đâu?”

“Anh ở trên con đê hướng đông nam quảng trường Chen Yi.”

Dưới màn đêm, trong ánh đèn, dòng người như dẹt cũi, đông nghìn nghịt, người người nhón nháo, rất nhiều thanh niên giơ lightstick tăng thêm không khí năm mới cho đêm giao thừa này.

Tạ Vũ băng qua đường, đến bên kia đê, đi vào quảng trường, rồi đi từ từ theo dòng người lên đài ngắm cảnh. Do quá chen chúc mà cô gần như không đi nổi. Tuy ánh đèn của những tòa cao ốc hai bên bờ đã giao hòa chẳng chặt, nhưng về ngoài của những người bên đê lại vẫn khó phân biệt, muôn màu muôn vẻ lúc sáng lúc tối, trong ánh sáng sắc sỡ này, Tạ Vũ đứng trên đài ngắm cảnh, mắt phượng hướng.

Mỗi người đàn ông cao lớn đều trông giống Lục Viễn, nhưng lại khác hoàn toàn. Cô biết họ cách nhau rất gần, nhưng lại như vẫn xa tận chân trời.

“Lục Viễn, nhiều người quá, em không tìm được anh.” Tạ Vũ cầm điện thoại buồn rười rượi hỏi.

Một bàn tay to ấm áp đột nhiên nắm tay cô.

Tạ Vũ quay đầu lại, thấy người đàn ông đứng sau lưng mình.

Một chùm ánh sáng rực rỡ lóe lên, khuôn mặt với nụ cười ním của Lục Viễn đột nhiên sáng lên một chút. Anh hơi nghiêng đầu quan sát người phụ nữ trước mặt, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Không sao, anh tìm được em”

Tạ Vũ để di động xuống, nở nụ cười như trút được gánh nặng, rồi dùng sức đấm vai anh hai cái: “Tên khốn này, tại sao anh tới Thượng Hải mà không nói cho em biết?”

Lục Viễn không lên tiếng, vươn tay ôm cô vào lòng.

Chỉ là Tạ Vũ vừa dựa vào ngực anh liền hít ngược một hơi lạnh.

“Sao vậy?” Lục Viễn vội buông ra.

Tạ Vũ khẽ đặt tay phải lên cánh tay trái, nói: “Tối qua bị Tiêu Đình Đình đâm một nhát, còn hơi đau.”

Lục Viễn xem cánh tay cô, nhưng vì cô mặc áo khoác dày nên không nhìn thấy gì cả.

Về mặt cô ung dung, khiến anh không phân biệt rõ được rốt cuộc có nghiêm trọng hay không.

Tạ Vũ ngẩng đầu liếc anh một cái, thấy nét mặt anh căng thẳng, cười nói: “Em không sao thật mà.” Nói xong lại nhướn mày hỏi: “Không phải vì hôm qua em bị tập kích mà anh đặc biệt tới Thượng Hải thăm em đây chứ?”

Lục Viễn hơi mất tự nhiên ừm một tiếng.

Một sự ấm áp lan tỏa khắp lồng ngực Tạ Vũ, nhưng cô lại không muốn đối mặt với sự ngại ngùng khác lạ này, liền cười xấu xa hỏi: “Hay là đến bất thành linh kiểm tra em?”

Lục Viễn khẽ cười một tiếng, trầm mặc chốc lát, nói: “Lần này anh về sẽ không đi nữa.”

Tạ Vũ không tin nổi mở to hai mắt, vì sự ngạc nhiên đến bất ngờ này mà nói năng hơi lộn xộn: “Thật sao? Không phải còn hơn một tháng nữa mới nghỉ sao? Bây giờ anh đã đi rồi à? Giờ dạy còn lại bàn giao xong hết rồi sao? Nếu... nếu đi giữa chừng, liệu bọn trẻ có buồn không?”

Cô nói một tràng xong, bản thân cũng cảm thấy hơi buồn cười, không chờ Lục Viễn trả lời lại ôm cổ anh bằng một tay. Lục Viễn dè dặt vươn tay ôm eo cô, khẽ nói bên tai cô: “Không sao, đã bàn giao xong hết rồi.”

Tạ Vũ ừ ừ gật đầu: “Tốt quá, tốt quá rồi!”

Thế nhưng sự kích động như vậy còn chưa kéo dài bao lâu, càng ngày càng nhiều người xông lên đài ngắm cảnh, khiến xung quanh trở nên chật chội hơn. Hai người bị người ta đụng mấy lần, cánh tay bị thương của Tạ Vũ không thể may mắn tránh khỏi.

Lục Viễn bảo vệ cô bên mình, dựa vào ưu thế chiều cao, ngẩng đầu nhìn đám đông vẫn tràn sang bên này ở cách đó không xa và xung quanh: “Chỗ này càng ngày càng nhiều người, tay em bị thương dễ bị đụng trúng lắm. Hay chúng ta xuống trước nhé?”

Tạ Vũ cũng đang có suy nghĩ này: “Ừm, chúng ta dứt khoát đi đến một chỗ yên tĩnh đón giao thừa, chỉ hai người chúng ta thôi.”

“Được, chỉ hai người chúng ta.”

Hai người nhìn một chút, góc đông nam có một lối ra đi thẳng xuống, liền nắm tay nhau đi về hướng đó.

Dòng người đi xuống cũng không ít, vẫn bước vô cùng khó khăn.

Lục Viễn lo vết thương của cô bị người ta đụng trúng, chăm chú bảo vệ cô bên người.

Dòng người vốn cũng coi như là trôi chảy, khi xuống đến bậc thềm lại trở nên chậm vô cùng, cũng chen chúc hơn, thì ra đám đông đi ngược phía dưới xông lên trên từ lối đi thẳng này.

Có cảnh sát giữ trật tự nhưng vô ích, hai con sóng người đông nghịt trên dưới đều chen nhau ở cái bậc thềm nhỏ hẹp này. Mọi người kẹt hết ở bậc thềm chật hẹp, ở đây đã không còn cách nào di chuyển, nhưng người phía sau vẫn chen tới trước, mỗi một người gần như hướng về trước theo quán tính, không gian ngày càng nhỏ, những người xa lạ dính sát vào nhau, không khí loãng dần.

Vài tiếng hét đột nhiên phát ra trong đám đông ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tai họa

“Có người ngã rồi, đừng chen nữa!” Không biết ai đang la lớn.

Giọng nói đó dường như ngay bên tai Tạ Vũ, nhưng lại không phân biệt được rốt cuộc đến từ đâu. Sức mạnh của lớp sóng người đè tới từ hai phía trước sau, không khí trong ngực cô bị ép hết ra ngoài, muốn ngẩng đầu để thở nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Xung quanh bắt đầu có người ngã, ban đầu chỉ một, hai người, nhưng người đang theo đằng sau tiếp tục chen về trước, ngày càng có nhiều người ngã

xuống đất, đề chông lên người trước đó. Có người kêu la khóc lớn, có người hoảng hốt lo sợ ùn đẩy nhau.

Đám đông đông nghịt vô cùng hỗn loạn.

“Lùi ra sau —— Lùi ra sau ——” Đằng trước có người ý thức được đã xảy ra vấn đề, bắt đầu gào thét.

Nhưng sóng người trên dưới vẫn đang kéo dài.

Lục Viễn nắm tay Tạ Vũ thật chặt, cố gắng kéo thẳng bé ngã dưới đất ở bên cạnh lên, còn chưa rảnh tay thì một con sóng lớn phía sau lại dâng lên.

Hai người bên cạnh ngã nhào, làm Tạ Vũ cũng chúi xuống theo. Lục Viễn dùng sức bắt lấy cô, nhưng sức đề ép đằng sau quá mạnh, anh căn bản không kéo nổi, chỉ có thể ôm cô vào lòng, hai người cùng ngã xuống đất.

Tạ Vũ ở dưới người anh, vì anh dùng cánh tay chống đất, để hở ra một chút mà thở thoi thóp. Vì người ta giẫm đạp qua, mà người anh thỉnh thoảng hạ xuống một chút, nhưng lại gắng sức chống lên.

Xung quanh đen kịt, Tạ Vũ không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe tiếng gào thét hỗn loạn quanh mình. Lần đầu tiên cô sợ hãi như vậy. Ngoài việc chờ mọi thứ kết thúc ra thì không thể làm được gì cả.

Cô không nhìn thấy cả Lục Viễn, chỉ có thể cảm nhận được thân thể ấm áp cùng hơi thở quen thuộc của anh, đây là niềm an ủi duy nhất vào giờ phút này của cô, nhưng bên tai cô là hơi thở ngày càng đau đớn của anh.

“Lục Viễn...” Cô chật vật lên tiếng.

“Anh đây.” Lục Viễn khẽ đáp lại bên tai cô.

Không khí ngày càng loãng, cô còn muốn mở miệng nói chuyện, nhưng đã không còn bất kì hơi sức gì, ý thức cũng ngày càng mơ hồ, giống như linh hồn đang thoát khỏi cơ thể vậy.

Cô rơi vào một cơn ác mộng hỗn loạn phức tạp.

Khuôn mặt trẻ trung của Trương Hiểu Kha xuất hiện trước mặt cô, chứa đựng sự u oán thâm trầm. Cô bé đứng ở rìa đỉnh tòa cao ốc chọc trời, mỉm cười rạng rỡ với vô, rồi sau đó rơi xuống như một con diều.

Cô muốn tóm lấy cô bé, nhưng lại chỉ nắm được một góc váy xé rời.

Cô nhìn khoảng không cao vợi vợi dưới lầu, cả người cũng chột choáng váng, thân thể như không khống chế được, hai chân trượt xuống, rơi thẳng xuống tòa nhà đó.

“Tạ Vũ... Tạ Vũ...” Giọng nói quen thuộc đang gọi cô, đau đớn truyền đến bờ môi.

Tạ Vũ rút cuộc tỉnh lại từ cơn ác mộng.

Cô mở mắt, thấy khuôn mặt Lục Viễn trong ánh đèn mờ mờ.

“Lục Viễn...” Cô há miệng lên tiếng, nhưng âm thanh đó yếu ớt như thể đến từ một nơi rất xa.

“Em sao rồi?” Lục Viễn dơ tay khỏi người cô, sốt ruột hỏi.

Tạ Vũ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Giẫm đạp.”

Lúc này Tạ Vũ mới phản ứng kịp, ban nãy rút cuộc đã trải qua việc gì. Thì ra cô vừa ngất xỉu, mà bây giờ cô đang nằm trong lòng Lục Viễn.

Cô từ từ ngồi dậy, sau khi hít thở thông, ngoài cánh tay vốn đã bị thương ra thì cô không hề phát hiện khác thường gì. Nhưng vẫn không có sức, chỉ có thể dựa vào ngực Lục Viễn. Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Em ổn. Ban nãy anh luôn bảo vệ em, có sao không?”

Hai người đều ngồi trên nền đất lạnh buốt, cả người Lục Viễn nhếch nhác, trên mặt có vết bầm tím, trán còn có vết thương màu đỏ. Anh lắc đầu: “Anh không sao.”

Tạ Vũ không mấy tin nhìn anh, nhưng ngoài sắc mặt anh có chút nặng nề không giống bình thường ra, thì cũng không nhìn ra chỗ kì lạ nào.

Mà lúc này, Tạ Vũ mới chậm chạp cảm giác được tình trạng khác thường xung quanh.

Cô chậm rãi quay đầu, xung quanh vẫn còn rất nhiều khách du lịch, nhưng bị cảnh sát chặn lại, để trống khoảng đất ở quảng trường này. Nơi đập vào mắt có rất nhiều người đang nằm ngang nằm dọc, có người đang khóc lớn mất khống chế, có người bị thương đang đau đớn, còn có người nằm dưới nền đất lạnh lẽo không có bất kì động tĩnh gì.

Cách cô hơn một mét, một cô gái trẻ nằm sấp dưới đất, chiếc áo màu nhạt đầy vết bẩn, tóc tai rối bời xõa dưới đất, khuôn mặt nghiêng, hai mắt nhắm nghiền, mất hết sắc máu.

Xung quanh vẫn ồn ào ầm ĩ, nhưng cô ấy trông yên tĩnh như thế.

Tạ Vũ ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, tựa như bỗng chốc không phản ứng kịp, cho đến khi nhân viên y tế đeo khẩu trang trắng chen vào từ trong đám đông, dường như cô mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô từng làm rất nhiều bài báo điều tra tai nạn, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình đích thân trải qua tai họa thảm thiết như vậy ở thành phố lớn phồn hoa này.

Cô ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, tiếng kêu khóc xé ruột xé gan, các bác sĩ bận rộn, còn có những người vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại kia nữa. Cô cảm thấy mọi thứ không chân thật, giống như một cơn ác mộng còn có thể tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, họ vẫn đang chen nhau trong đám đông, chờ màn trình diễn ánh sáng 3D rực rỡ nhất đêm nay sáng lên bên hai bờ Hoàng Phố, đón chào một năm mới.

Nhưng đây không phải là một cơn ác mộng hư ảo, mà là tấm thảm kịch thật sự trong đêm giao thừa của thành phố này.

Cô không muốn nhìn cảnh bi thảm trước mắt nữa, nhưng lại quên mất làm thế nào dời mắt đi. Cho đến khi trước mắt chợt tối sầm, một sự ảm áp bao phủ lên.

Lục Viễn lấy tay che mắt cô, khẽ nói: “Đừng nhìn nữa.”

Có người đi tới hỏi: “Hai anh chị có nghiêm trọng không?”

Lục Viễn nói: “Chúng tôi không sao, chỉ bị thương nhẹ một chút thôi, có thể tự đi đến bệnh viện được. Các anh đi cứu những người khác đi.”

“Được, vậy hai người cẩn thận một chút.”

Lục Viễn đỡ Tạ Vũ dậy, bảo vệ đầu cô trong ngực, không để cô nhìn tình hình bên cạnh nữa. Toàn thân Tạ Vũ như bị nhấn xuống dưới băng lạnh bảy thước, cái lạnh đó như thấm ra từ trong xương cốt, khiến cô run rẩy kịch liệt không ngừng, đôi chân mềm nhũn, gần như được Lục Viễn ôm từng bước một đi ra ngoài.

Đến bệnh viện đã gần một giờ sáng.

Tạ Vũ rốt cuộc từ từ bình phục lại, dưới ánh đèn sáng choang của bệnh viện, lúc này cô mới phát hiện Lục Viễn chẳng hề không sao như anh nói. Sắc mặt anh trắng bệch, vào tối mùa đông lạnh lẽo mà trán đầm đìa mồ hôi.

“Anh sao vậy?” Tạ Vũ nắm tay anh hỏi.

Lục Viễn khẽ nhíu mày lắc đầu, lấy tay xoa trán, nhưng giây tiếp theo đột nhiên ngã xuống đất.

Tạ Vũ sợ đến mức la lớn: “Bác sĩ... Bác sĩ...”

Sau một hồi hoảng loạn, Lục Viễn được đưa vào phòng phẫu thuật cấp cứu.

Tạ Vũ ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, nhắm mắt dựa vào tường, trong đầu rối tung, nỗi sợ hãi và ám ảnh dâng lên lần nữa.

Đến tận nửa tiếng sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra.

Tạ Vũ lập tức đứng dậy hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Bệnh nhân tạm thời vẫn đang hôn mê, là chấn động não do giảm đập tạo thành, có điều không tính là nghiêm trọng lắm, chắc sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Nhưng vẫn phải nằm viện theo dõi hai ngày, xem liệu có vấn đề gì khác không.”

Tạ Vũ gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ.”

Lục Viễn tỉnh lại ở phòng bệnh, mở mắt liền thấy đôi mắt đỏ bừng của Tạ Vũ, anh hỏi: “Anh sao vậy?”

Tạ Vũ nói: “Bác sĩ nói anh bị chấn động não hôn mê. Anh cũng biết chịu đựng thật, đến bệnh viện mới ngất xỉu.”

Lục Viễn đau đớn nhíu mày, đưa tay che trán: “Quả thật hơi nhức đầu.” Anh hơi dờn ngón tay, rồi nhìn cô, “Em không sao thật chứ?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Không sao thật mà, không phải đều được anh bảo vệ sao?”

Lục Viễn nói: “Anh không nên bảo em đến bến Thượng Hải.”

Tạ Vũ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Chúng ta không đi thì tai nạn hôm nay cũng sẽ xảy ra.” Cô khựng lại, “Cô gái bên cạnh em trẻ lắm.”

Lục Viễn vươn tay nắm bàn tay đặt bên giường của cô: “Thiên tai nhân họa, chúng ta đều vô năng vô lực, em đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Tạ Vũ đan mười ngón tay với anh: “Vừa rồi em sợ lắm.”

Lục Viễn nhìn cô, không nói gì.

Hai người trầm mặc chốc lát, di động trong túi Tạ Vũ đột nhiên reo lên. Cô móc ra, tuy màn hình bị vỡ một chút nhưng vẫn chưa hỏng. Điện thoại là Trần Kiếm vừa thành công thăng chức làm phó tổng biên tập gọi.

“Tạ Vũ, cô có ở Thượng Hải không?”

“Có.”

“Tốt quá, tôi vừa thấy tối nay ở bến Thượng Hải xảy ra vụ giẫm đạp, mấy phóng viên khác đi vắng hết rồi, cô mau tới đi.”

Tạ Vũ hồ hững nói: “Tôi vẫn đang bị tạm thời đình chỉ công việc.”

“Cô bị tạm thời đình chỉ chứ đâu phải nghỉ việc. Mau tới đi, đây là nhiệm vụ mới của cô, tốt nhất lấy được tin độc quyền.”

Tạ Vũ hơi cao giọng: “Tôi vừa rời khỏi bến Thượng Hải, bây giờ còn đang ở bệnh viện.”

Trần Kiếm lại nói bằng giọng có vẻ hưng phấn: “Vậy thì càng tốt. Cô hiểu rõ tình hình ở hiện trường phải không? Mau theo vào lại thử đi, tìm được thân nhân người chết và người bị thương. Tạp chí chúng ta không nhanh bằng truyền thông mới, nhưng độc quyền và chiều sâu làm tốt là được. Cô mau đi đi, nghe nói rất nhiều người chết rồi!”

Cảm giác chán ghét không kềm chế nổi bỗng chốc xông lên. Cô cũng từng là một phóng viên gặp chuyện lớn là tể bào cả người hưng phấn, cũng thấy qua đủ mọi tai họa, nhưng chỉ có bản thân trải qua mới có thể thật sự cảm nhận sự đau đớn của những người bị tai nạn, cũng mới biết sinh ly tử biệt khiến người ta sợ hãi đến mức nào.

Đêm nay cô và Lục Viễn chỉ cách cái chết một bước chân.

Tạ Vũ cảm tức mắng: “Cút mẹ mày đi!”

Sau đó cúp điện thoại tắt máy.

Cô nhắm mắt lại, nằm sấp bên gối Lục Viễn.

Anh vươn tay vuốt tóc cô.

Tạ Vũ nói: “Xem ra em vẫn không làm một phóng viên tốt được.”

Lục Viễn nói: “Em là một phóng viên tốt.”

“Em rất sợ. Sợ đêm nay một người trong chúng ta sẽ chết.”

“May mắn là chúng ta vẫn còn sống.”

Thế nhưng, trong tai nạn xảy ra bất ngờ vào đêm cuối cùng của năm 2014 ấy, có người vĩnh viễn ở lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nỗi bi thương của thành phố

Sáng hôm sau ở bệnh viện ăn sáng xong, Lục Viễn lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Tạ Vũ bật di động đã tắt máy cả đêm, tin nhắn nhảy ra chi chít. Đa số là tin chúc mừng năm mới đám bạn gửi tới, cô lọc thẳng qua hết.

Lão Trương cũng gửi hai tin, giọng điệu không vui hỏi tại sao cô không nghe phản công của phó tổng biên tập đến hiện trường lấy tin, đoán chừng là Trần Kiếm tố cáo.

Cô liếc một cái, lười trả lời.

Còn có mấy tin Lý Hưng Ngộ gửi, thấy tin tức giảm đập, hỏi thăm tình hình của cô.

Cô suy nghĩ một chút, trả lời ngắn gọn một câu tôi không sao.

Vừa gửi đi, chuông điện thoại liền reo lên, là số của Lý Hưng Ngộ.

Tạ Vũ nhận máy.

Lý Hưng Ngộ ở đầu bên kia lo lắng hỏi: “Em không sao thật chứ? Sáng nay tôi thức dậy thấy tin tức gọi điện thoại cho em nhưng cứ tắt máy.”

Tạ Vũ khẽ nói: “Không sao thật mà. Tối qua giảm đập quá thật ở hiện trường, cũng bị chen đẩy, nhưng may có bạn trai tôi, chúng tôi chỉ bị thương nhẹ thôi.”

Lý Hưng Ngộ như thể không nghe thấy hai chữ bạn trai vậy, lại hỏi: “Em ở bệnh viện ư?”

“Ừm, bạn trai tôi bị chấn động não nhẹ phải nằm viện theo dõi hai ngày.”

“Ở bệnh viện nào, tôi tới thăm em nhé.”

Tạ Vũ bất đắc dĩ nói: “Thật không cần đâu, người nằm viện là anh ấy không phải tôi.”

Lý Hưng Ngộ rốt cuộc không kiên trì nữa: “Được rồi, vậy liên lạc sau.”

Lục Viễn ở trên giường từ từ mở mắt: “Người hôm qua ư?”

Tạ Vũ gật đầu: “Anh thấy thế nào rồi?”

Lục Viễn không trả lời, chỉ nói tiếp: “Xem ra rất lo cho em.”

Tạ Vũ cười khẽ: “Anh ta tên Lý Hưng Ngộ. Anh có quen không?”

Lục Viễn thoáng sùng sốt, gật đầu: “Là người quen trước đây.”

“Hai anh thân không?”

Lục Viễn lắc đầu: “Anh ấy là bạn trai trước của Hứa Trân, gặp qua mấy lần.”

Tạ Vũ bất đắc dĩ bĩu môi, cảm thán nói: “Có phải thế giới rất nhỏ không?”

Lục Viễn gật đầu: “Đúng vậy.”

Tạ Vũ thờ dãi xua xua tay: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, em phải xem tin tức hôm nay thử.”

Lục Viễn hỏi: “Em không sao chứ?”

Tạ Vũ nói: “Ngủ một đêm, cảm xúc ổn định không ít rồi. Bất kể thế nào thì em vẫn là một phóng viên, cho dù không viết về chuyện này thì cũng phải quan tâm đã xảy ra chuyện gì.”

Lục Viễn vỗ vỗ tay cô: “Đừng cố ép mình.”

Tạ Vũ bật mạng di động, các trang web lớn đều là chuyện tối qua. Nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng, số người chết vượt qua ba mươi người.

Lục Viễn thấy cô nhú mày sắc mặt nặng nề: “Thế nào?”

Tạ Vũ nói: “Hơn ba mươi người chết.”

Lục Viễn có phần không thể tin nổi tròn mắt.

Đêm giao thừa tối qua trở thành nỗi bi thương của thành phố.

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, nhưng cả thành phố Thượng Hải không hề có không khí năm mới.

Lục Viễn xuất viện vào bảy ngày sau. Hai người mua một bó cúc trắng ở cổng bệnh viện, đón xe đi đến bến Thượng Hải.

Hôm nay là bảy ngày đầu sau sự cố giảm đập, lần lượt có người đến đây tưởng niệm, nhưng cả bến Thượng Hải dưới hòn ngọc phương Đông có vẻ hiu

quạnh vắng lặng như thế.

Rất nhiều hoa cúc trắng đặt trên quảng trường Chen Yi, có người thân bạn bè của những người chết khóc không thành tiếng.

Tạ Vũ đi lên quảng trường, đặt bó hoa xuống, đầu óc trống rỗng lại hỗn loạn. Cô nhớ đến tiếng kêu la xé ruột xé gan vào đêm bảy ngày trước, nhớ đến cô gái ở độ tuổi thanh xuân ngã bên cạnh cô, một nỗi bi thương vô lực ập về phía cô, nhưng lại mang theo chút sợ hãi may mắn.

Cho đến khi Lục Viễn ôm vai cô khề vồ, cô mới hoàn hồn lại.

Cô nhắm mắt, thở dài, mở mắt ra nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Ừm.” Lục Viễn gật đầu.

Trên xe taxi, Tạ Vũ luôn im lặng.

Lục Viễn nhìn ra sắc mặt cô không đúng, nắm tay cô nói: “Thiên tai nhân họa, việc đời khó lường, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Tạ Vũ gật đầu, kìm giọng nói: “Lục Viễn, em thấy sợ lắm. Em chưa bao giờ gần cái chết như vậy.”

Lục Viễn vỗ vỗ tay cô: “Không sao nữa rồi!”

Một lát sau, Tạ Vũ lại nói: “Em khóc được không?”

Lục Viễn ngẩn ra, ôm cô vào lòng mình.

Hôm qua đến vừa rồi, Tạ Vũ không để lại một giọt nước mắt. Trên thực tế cô đã không nhớ rõ bản thân bao lâu rồi chưa từng khóc.

Từ một cô bé mới bước vào xã hội cho đến cô gái lì lợm, câu “Bác Thượng Quảng không tin vào nước mắt” thật ra là khắc họa nội tâm của rất nhiều thanh niên.

Dù cho không ai sẵn lòng thừa nhận.

Giờ phút này, mọi phòng tuyến của Tạ Vũ sụp đổ hoàn toàn. Cô chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, nước mắt trở thành cách duy nhất mà cô có thể phát tiết.

Cô dựa vào ngực Lục Viễn gào khóc, nước mắt thấm ướt phần áo trước ngực anh, dường như thấm vào trái tim anh.

Vì vậy, đôi mắt anh cũng ửng đỏ.

Lúc xuống xe, mắt Tạ Vũ khóc sưng hột. Lục Viễn xoa giúp cô, cười nói: “Anh không ngờ em còn là một người giàu tình cảm.”

Tạ Vũ bật cười, lại hơi nghiêm mặt, nhìn thẳng mắt anh, nói: “Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, chúng ta lại gặp nhau trễ như vậy. Anh hứa với em, sau này đều ở bên cạnh em, chúng ta kết hôn sinh con dưỡng cái.”

Lục Viễn nhìn mắt cô nói: “Được.”

Thật ra đời người nhiều biến cố như vậy, điều sợ nhất trong cuộc sống thường không phải là sự sôi động, mà là sự bình thường đã hình thành thì không thay đổi, nhưng khoảnh khắc này, Tạ Vũ vô cùng hi vọng từ nay cuộc đời chỉ còn sự an ổn và yên bình.

Hai người nắm tay nhau đang định xoay người đi vào tiểu khu, bên cạnh vang lên tiếng còi xe.

Tạ Vũ ngẩng đầu, thấy chiếc Lamborghini đậu trước người mình, Lý Hưng Ngộ từ trong xe bước xuống. Anh ta vốn chỉ chú ý Tạ Vũ, sau khi xuống xe mới nhìn Lục Viễn bên cạnh cô.

Lục Viễn đang đeo một cái ba lô lớn, còn có chút đáng về bụi bặm, dường như không ăn khớp gì với thành phố này.

“Lục Viễn?” Anh ta ngập ngừng chốc lát mới hơi ngờ ngợ gọi cái tên này.

“Đàn anh.” Lục Viễn thản nhiên mở miệng.

Lý Hưng Ngộ nhìn anh, rồi nhìn về phía Tạ Vũ: “Bạn trai em là cậu ấy?”

Tạ Vũ gật đầu: “Phải.”

Lý Hưng Ngộ cười như giễu lác đầu, hỏi Lục Viễn: “Nghe nói nhà cậu xảy ra chuyện, mấy năm nay cậu đi đâu phát triển?”

Lục Viễn nói đúng sự thật: “Hỗ trợ giáo dục bên Tương Tây.”

Lý Hưng Ngô ngẩn ra, đột nhiên cười lớn, cười đến mức gần như có phần mất khống chế, cuối cùng dường như sắp cười ra nước mắt.

Tạ Vũ bình thản nhìn anh ta.

Lý Hưng Ngô rốt cuộc từ từ bình ổn lại, sau đó nhìn Tạ Vũ nói: “Lời em nói trước đây không sai.” Anh ta phóng khoáng nhún nhún vai, “Tôi cũng chỉ vừa đi ngang qua thấy em, nên xuống xe chào hỏi một câu thôi. Chúc hai người hạnh phúc.”

Tạ Vũ nói: “Chúng tôi sẽ hạnh phúc.”

Lý Hưng Ngô cười nhìn hai người, lắc đầu lên xe, chạy đi.

Lục Viễn và Lý Hưng Ngô là bạn học chẳng mấy thân, anh cũng chỉ biết chút chút quan hệ của anh ta và Tạ Vũ. Anh mờ mịt nhìn Lý Hưng Ngô rời khỏi, quay đầu hỏi Tạ Vũ: “Trước đó anh ấy nói gì vậy?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Không có gì đâu.” Nhưng dừng một chút, lại cười nói, “Anh ấy nói anh rất tốt, em lựa chọn rất chính xác.”

Cô nghĩ, ban này Lý Hưng Ngô chính là nghĩ như vậy.

Yêu một người đàn ông, không liên quan đến tiền bạc và vật chất, chỉ vì người đó mà thôi.

Lục Viễn cũng không hỏi đến cùng, chỉ nhìn cô cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cuộc sống bình thường

Căn hộ độc thân Tạ Vũ thuê chỉ khoảng ba mươi mét vuông, một căn phòng mở rộng. Vào cửa là nhà bếp nhỏ kiểu mở, đi vào trong là một chiếc sofa nhỏ, sofa đi qua là một chiếc giường lớn.

Mấy ngày nay, về cơ bản cô ở bệnh viện chăm sóc Lục Viễn, nhà cửa bừa bộn, vẫn chưa kịp dọn dẹp. Sau khi vào cửa, cô hiếm khi hơi ngượng, lập tức lao tới trước sofa, luống cuống tay chân gom quần áo bẩn trên đó, chạy nhanh vào toilet, nhét vào máy giặt.

Chờ cô ra khỏi toilet, lại thấy Lục Viễn vẫn đứng ở cửa, cười nói: “Sao vậy? Ngại sao?”

Lục Viễn lắc đầu, cười với cô: “Tò mò chút thôi.”

Tạ Vũ đi lên trước, kéo anh vào, cười nói: “Không cần tò mò đâu, đây chính là một căn hộ thuê, còn đắt nữa. Chờ sau này anh làm việc, phải chia tiền thuê nhà chung với em đấy.”

Lục Viễn cười gật đầu.

Tạ Vũ đi đến trước tủ lạnh, mở ra hỏi: “Anh thu dọn hành lý của anh đi, em nấu cơm. Anh muốn ăn gì?”

Lục Viễn nói: “Em có gì?”

Tạ Vũ cười, từ trước tủ lạnh ngẩng đầu, cầm một khúc thịt hun khói và nửa gói mì, quơ quơ với Lục Viễn ngồi trên sofa, nói: “Em cũng chỉ hỏi đại thôi, anh tưởng chỗ em là nhà hàng à? Còn có thể gọi món sao? Cả thầy chỉ có nửa gói mì, hai chúng ta ăn tạm một chút, nghỉ ngơi lát rồi buổi tối ra ngoài ăn một bữa lớn, thế nào?”

“Được.” Lục Viễn cười gật đầu, rồi ngẩng đầu nhìn cô đi đến trước tủ bát, hỏi, “Có cần anh giúp một tay không?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Nấu mì thôi mà, không cần đâu bếp như anh đâu.”

Hai bát mì nóng hôi hôi nhanh chóng xong. Lục Viễn đi tới, mỗi tay một bát bưng đến cái bàn nhỏ.

Tạ Vũ cầm hai đôi đũa đi theo sau anh, chờ anh để bát xong đưa một đôi đũa cho anh: “Anh xem thử mùi vị thế nào đi?”

Lục Viễn không khách sáo cầm đũa trộn bát mì trước mặt mình mấy cái, gấp một miếng đưa vào miệng, nhai, nuốt vào, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

“Không phải rất dở thật đấy chứ?” Tạ Vũ nhún mày, thấy bộ dạng này của anh, trong lòng không chắc nịch.

Cô cầm đũa lên, chuẩn bị thử một miếng, Lục Viễn bên cạnh đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Ngon hơn anh tưởng tượng nhiều lắm.”

Chân mày đang nhíu của Tạ Vũ thả lỏng. Cô đưa mì đang gấp lên vào miệng, hơi có chút đắc ý nói: “Cái khác em không dám nói, nhưng em vẫn có chút kỹ thuật nấu mì mà. Nói cho cùng thì cũng đã tích lũy bao nhiêu năm ăn mì rồi.”

Mì thật ra không tính là ngon lắm, nhưng chỉ có hai nguyên liệu mì và thịt hun khói, có thể nấu được mùi vị này, bản thân Tạ Vũ cảm thấy rất hài lòng.

Lục Viễn cười lắc đầu: “Sau này thứ thực phẩm rác như mì ăn liền đừng xuất hiện trong nhà nữa.”

Một chữ nhà, anh nói vô cùng tự nhiên. Tạ Vũ hơi ngẩn ra, một cảm giác không nói rõ được cũng không tả được tràn tới, có nỗi sợ hãi trong thoáng chốc, nhưng sự ảm áp ừ ừ kéo đến ập tới rất nhanh.

Thật ra thời gian họ sống chung ngắn đến lạ lùng, nhưng lại không hiểu sao có sự ảm ý và vững chắc ở bên nhau nhiều năm.

Tạ Vũ thích cảm giác làm người ta yên tâm này.

Cô gật đầu: “Vậy anh phụ trách nấu cơm, em rửa chén.”

Lục Viễn: “Được.”

Hai người ăn mì xong, Lục Viễn tiếp tục thu dọn đồ trong ba lô. Tạ Vũ ngồi nghiêng trên sofa, nhìn anh lấy từng cái quần cái áo ra, sau khi hỏi ý kiến cô thì treo vào tủ quần áo trong phòng, rồi lấy mấy quyển sách ra nhét vào trong tủ sách của cô.

Căn nhà vốn toàn mùi phụ nữ độc thân từ từ tăng thêm một phần mùi vị.

Có lẽ là mấy ngày nay mãi ngủ không ngon, ban này lại ăn cơm, nên Tạ Vũ đang ngồi thì hơi mệt, bất giác nghiêng trên ghế sofa ngủ mất.

Lục Viễn thu dọn đồ đạc của mình xong, thấy cô đang ngủ, rón rén đi đến trước sofa, đứng cạnh cô lặng lẽ nhìn cô.

Tạ Vũ mơ một giấc mơ, trong mơ cô và Lục Viễn rơi vào giữa biển người chen lấn nhau ở bến Thượng Hải, sau đó bị tách ra.

Hai người cách nhau ngày càng xa, càng ngày càng xa.

“A!” Tạ Vũ khê la một tiếng, bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Mở mắt ra, thấy Lục Viễn bao phủ bầu trời mình. Cô còn hơi lim dim mơ mơ màng màng, đầu óc vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng ban này.

Cô giờ tay lên ôm cổ anh theo bản năng, dựa vào ngực anh hấp thu sự ảm áp của cơ thể anh: “Anh còn ở đây ư?”

“Anh đây.” Lục Viễn đưa tay vén mái tóc xõa rối của cô ra sau tai, khẽ hỏi: “Em gặp ác mộng ư?”

Tạ Vũ gật đầu.

Lục Viễn không lên tiếng, chỉ cúi đầu hôn bờ môi cô. Khẽ tách ra một chút, nhìn cô, rồi phủ lên hôn cô, từ đôi môi hé hé của cô, trượt xuống bên mặt và cổ cô.

Tạ Vũ mềm nhũn nằm dưới người anh, tiếp nhận sự thân mật đã lâu này.

Anh cởi quần áo anh và cô, phơi bày bản thân nguyên thủy ra cho đối phương. Sofa rất hẹp, mà giường ngay bên cạnh, nhưng không ai muốn rời khỏi chỗ chật hẹp này.

“Mở ra chút nào.” Anh nói bên tai cô.

Cô mở ra một chút cho anh.

“Hãy ôm chặt anh thêm chút nữa.”

Cô liền ôm chặt anh hơn một chút.

Thật ra cả người Tạ Vũ vẫn hơi ngẩn ngơ, tựa như vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mộng, nhưng cơn ác mộng đó đã bị cảm giác an lòng vững vàng thay thế.

Khoảnh khắc ánh sao sáng rực, cô ôm người anh thật chặt, khẽ nói bên tai anh: “Lục Viễn, em yêu anh.”

Lục Viễn một tay chống sofa, thân thể vẫn chưa tách ra, anh hôn môi cô: “Anh cũng yêu em.”

Hai người nhìn nhau, im lặng một lúc, rồi đồng thời khẽ cười thành tiếng.

Lục Viễn từ trên người cô bò dậy, bỗng cô lên giường. Hai người chui vào trong chăn dựa vào nhau.

Tạ Vũ nhìn anh, lấy ngón tay mô tả đường nét của anh như có như không: “Anh có dự định gì không?”

Lục Viễn tóm lấy tay cô, cười nói: “Tìm một công việc trước, thế nào thì cũng không thể ăn bám được.”

Tạ Vũ cười: “Không sao, yêu cầu sống của anh thấp như vậy, em nuôi nổi.” Nói xong, lại hỏi, “Chuẩn bị tìm việc gì?”

Lục Viễn nói: “Chắc là vẫn làm nghề cũ trước đây.”

Tạ Vũ lại ôm cổ anh, nói đùa: “Vậy em chờ anh nhận chức tổng giám đốc lên làm CEO lấy vợ bạch phú mỹ em đây, đi lên đỉnh cuộc sống.”

Lục Viễn cười: “Vậy có lẽ phải chờ hơi lâu.”

Đùa giỡn là đùa giỡn. Cuộc sống dù thế nào cũng phải khuất phục thực tế.

Nhưng cuộc sống vẫn luôn có chút ngạc nhiên bất ngờ.

Sau khi từ bệnh viện về mấy ngày, Tạ Vũ rốt cuộc phục chức trở lại tạp chí đi làm. Cô vốn còn tưởng phải đối mặt với việc phó tổng biên tập mới Trần Kiếm làm khó dễ, cân nhắc có cần tìm một công việc khác không.

Nhưng không ngờ đi làm chưa được hai ngày, giám đốc của họ dính líu đến tội nhận hối lộ bị dẫn đi điều tra, Trần Kiếm ngồi chức phó tổng biên tập còn chưa nóng mông bị liên lụy.

Tạp chí chính đồn lại, giám đốc mới từ trên xuống, Tạ Vũ thăng chức làm phó tổng biên tập.

Tất cả mọi việc này điều chỉnh xong chỉ trong vòng một tuần. Ngay cả bản thân Tạ Vũ cũng có phần không phản ứng kịp.

Mà so với việc tìm được lối thoát trong hoàn cảnh khốn khó của cô, Lục Viễn lại không thuận lợi. Anh rời nghề cũ quá lâu, thật ra đã không còn hiểu rõ nghề nghiệp hôm nay.

Hướng chỉ gần cuối năm, tuy là mùa rộ đổi nghề, nhưng rất nhiều công ty quan sát nhiều hơn, chứ không phải tuyển dụng nhân viên mới.

Tạ Vũ thấy anh tuy không lo lắng, nhưng phỏng vấn mấy lần cũng khó tránh khỏi thất vọng.

Cô nói với anh: “Dù sao cũng sắp tết rồi, chi bằng chơi thật đã trước, chờ qua tết rồi tìm.”

Lục Viễn cười nói: “Em an ủi anh sao? Bao nhiêu năm không làm việc, tuổi tác lại không chiếm ưu thế, quả thật hơi khó tìm. Nhưng không sao, nếu không tìm được việc thật, thì anh mở một quán ăn nhỏ. Dù sao cũng ở Thượng Hải, kiếm tiền là quan trọng nhất.”

Tạ Vũ biết anh nói đùa, cũng nói theo anh: “Được đấy, vừa vặn em có thể làm bà chủ.”

May mà khi vừa về Lục Viễn tìm việc không thuận lợi không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người. Anh đã đến cái tuổi hể có việc gì cũng có thể ung dung, cũng quý trọng cuộc sống trước mắt.

Họ vừa ở chung, nhưng lại như một đôi sống chung đã lâu, không thể tự nhiên hơn được nữa.

Tạ Vũ thăng chức, làm việc và nghỉ ngơi quy luật hơn rất nhiều, về cơ bản là đến giờ thì tan làm.

Về đến nhà, Lục Viễn đã nấu cơm gần xong, hai người có thể cùng ăn một bữa cơm tối.

Lục Viễn ở trên núi đã luyện thành tay nghề nấu nướng tuyệt vời, làm bữa cơm hai người căn bản là giết gà dùng dao mổ trâu, tùy tiện vung dao là bữa tiệc mỹ thực.

Tuần tiếp theo, Tạ Vũ cảm thấy rõ bụng mình tăng thêm một tầng thịt.

Đến ngày đầu tiên của tháng hai, vì có bạn hẹn, nên Lục Viễn hiếm khi về nhà trễ hơn cô. Khi anh về đã hơn mười giờ tối.

Tạ Vũ ngửi thấy mùi rượu trên người anh, cười hỏi: “Anh uống rượu à? Thành thật khai báo có phải đi tán gái không?”

Lục Viễn cười: “Đừng nói oan cho anh, đã nói trước với em là bạn và người hợp tác trước kia mà.”

“Có bằng chứng gì?” Tạ Vũ cố ý nói.

Lục Viễn ngồi xuống bên cạnh cô: “Họ mời anh đến công ty họ làm, anh đồng ý rồi.”

Tạ Vũ hỏi: “Là công ty trước kia anh góp vốn chung?”

Lục Viễn gật đầu: “Phải mà cũng không phải. Công ty bây giờ đã khác hơn trước khi anh rời khỏi nhiều lắm.”

Tạ Vũ suy nghĩ, hỏi: “Liệu có áp lực tâm lý không?”

Lục Viễn cười: “Cái đó thì không. Hai người bạn đó của anh nhân phẩm khá tốt, tuy mấy năm nay ít liên lạc, nhưng quan hệ vẫn tốt lắm.”

Tạ Vũ gật đầu: “Anh nghĩ kĩ là được rồi, tuyệt đối đừng tạo áp lực cho mình.” Cô cười hi hi nói với anh, “Em hi vọng anh vui. Anh vui thì em sẽ vui.”

Lục Viễn nói: “Bây giờ anh rất vui.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chuyện nhỏ

Cuối tuần, Tạ Vũ và Quan Tâm hẹn nhau cùng ăn cơm.

Lúc ra ngoài, Lục Viễn hiếm khi chỉnh mái tóc không dài hơn đầu đinh là bao của anh ở trước gương. Tạ Vũ thấy vậy cười nói: “Nàng dâu xấu luôn phải gặp bố mẹ chồng, không cần hỏi hộp đâu.”

Lục Viễn liếc cô một cái, cười: “Cũng không thể làm em quá mất mặt được.”

Tạ Vũ gật đầu: “Ừm, Quan Tâm có chút mong chờ anh, muốn biết em ở cái tuổi này yêu xa bao lâu như vậy, rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Lục Viễn cười lắc đầu.

Đặt chỗ ở một nhà hàng cao cấp. Quan Tâm cũng dẫn bạn trai mới của cô ấy tới, dựa vào miêu tả cô ấy cho Tạ Vũ, điều kiện rất tốt, người mà có thể tiến thẳng đến việc kết hôn.

Sau khi hai bên đến, giới thiệu nhau.

Bạn trai Quan Tâm tên Ngô Phí Thành, là quản lý cấp cao của một ngân hàng đầu tư, về ngoài tuần tú lịch sự, ăn mặc rất có gu thẩm mỹ.

Quan Tâm giới thiệu xong, bốn người ngồi xuống.

Ngô Phí Thành móc hai tấm danh thiếp, đưa cho Tạ Vũ và Lục Viễn.

Tạ Vũ cười nhìn một cái, thuận miệng nói: “Công ty của anh Ngô rất có tiếng trong ngành, trước đây tạp chí chúng tôi có làm qua chuyên đề về các anh.”

Ngô Phí Thành cười nói: “Tôi cũng nghe tiếng tăm của cô Tạ đã lâu. Khoảng thời gian trước chuyện của quý Tân Miêu đúng là quá giỏi, sau này mới biết thì ra là bạn thân của Tâm Tâm nhà chúng tôi.” Anh ta đang nói, rồi nhìn về phía Lục Viễn, hỏi, “Không biết anh Lục đang làm việc ở đâu?”

Lục Viễn còn chưa mở miệng, Quan Tâm đã trả lời thay anh: “Không phải em đã nói sao? Bạn trai Tạ Vũ vừa mới về Thượng Hải.”

Ngô Phí Thành hiểu rõ gật đầu: “Trước đây anh Lục ở đâu? Từ nước ngoài về sao?”

Lục Viễn lắc đầu: “Tôi từ Trương Tây về.”

“Trương Tây?” Không chỉ Ngô Phí Thành, ngay cả Quan Tâm cũng hơi ngạc nhiên. Cô ấy chỉ biết Tạ Vũ quen Lục Viễn khi đi công tác, nhưng không biết là ở thành phố nào.

Tạ Vũ cười nói: “Đúng vậy, quen nhau khi tôi đi Trương Tây lấy tin. Lục Viễn hỗ trợ giáo dục ở đó.”

Quan Tâm đột nhiên hơi hiểu nở nụ cười: “Thảo nào.”

Lục Viễn khó hiểu: “Thảo nào gì cơ?”

Quan Tâm nói: “Thảo nào Tạ Vũ sẽ xác định là anh! Trong xương cốt cậu ấy cũng là chủ nghĩa lý tưởng.”

Tạ Vũ cười lớn: “Minh rõ ràng chính là chủ nghĩa hiện thực.”

Ngô Phí Thành nhìn hai người, mỉm cười: “Cho nên anh Lục về Thượng Hải là vì cô Tạ sao? Vậy đúng thật là chủ nghĩa lý tưởng rồi. Ở Thượng Hải không dễ tìm việc như vậy đâu.”

Lục Viễn gật đầu: “Quả thật hơi khó tìm.”

Ngô Phí Thành nói: “Nhưng nếu đã là bạn, anh có thể gửi một bản lý lịch cho tôi, tôi giúp anh xem thử có việc nào thích hợp giới thiệu không?”

Anh ta nói đầy chân thành, nhưng giọng điệu lại có cảm giác ưu việt mơ hồ.

Lục Viễn nói: “Cảm ơn anh. Tôi cũng định đến công ty người bạn, tuần sau sẽ đi làm.”

Ngô Phí Thành cười khan một tiếng.

Bầu không khí bữa cơm vô cùng tế nhị. Ngô Phí Thành là người đàn ông đeo miệng, đa số đề tài là anh ta khơi mào, nhưng không phải nói mấy chuyện kì lạ khi mình đi công tác ở nước ngoài, thì là mấy sở thích cao cấp.

Đây là cuộc sống bình thường của anh ta, cũng có lẽ mang theo sự khoe khoang cảm giác ưu việt.

Đến khi ăn cơm xong, Tạ Vũ và Quan Tâm cùng đi toilet.

Khi hai người đứng rửa tay trước bồn rửa mặt, thấy Quan Tâm muốn nói lại thôi, Tạ Vũ cười nói: “Cậu muốn nói gì thì nói đi.”

Quan Tâm hé miệng nói: “Tạ Vũ, trước đây mình tưởng cậu nói bạn trai cậu là một người bình thường, nhưng mình không ngờ anh ấy hỗ trợ giáo dục ở Tương Tây bao nhiêu năm. Nhưng đây là Thượng Hải, anh ấy bắt đầu từ con số không, lúc nào mới có thể bắt kịp tiết tấu nơi này? Cậu thật sự muốn ở bên anh ấy sao?”

Tạ Vũ cười nói: “Cậu sợ bọn mình không mua nổi nhà không mua nổi xe sao?”

Quan Tâm nói: “Tình yêu là sự lãng mạn, hôn nhân là thực tế. Nếu cậu muốn kết hôn với anh ấy, chẳng lẽ không nên cân nhắc những chuyện này sao?”

Tạ Vũ trầm mặc chốc lát, nói: “Có nghĩ tới. Mình chỉ nghĩ, nếu việc làm ở Thượng Hải của anh ấy thật sự khó được như ý, thật ra cũng không sao cả, ở bên Lục Viễn cũng không đến mức kéo thấp mức sống của mình. Chẳng lẽ còn muốn dựa vào con đường kết hôn phát tài làm giàu thật ư?”

Quan Tâm hỏi: “Cậu nghĩ kĩ rồi?”

Tạ Vũ gật đầu: “Nghĩ kĩ rồi.”

Quan Tâm nhìn cô, đột nhiên lại cười một tiếng, đấm vai cô một cái: “Được rồi, mình tạm thời tin vào con mắt của cậu.”

Tạ Vũ cũng cười: “Bản thân mình cũng tin.” Xong lại nói, “Anh Ngô của cậu thì sao?”

Quan Tâm bắt đầu đi lắc đầu: “Con người anh ta có chút cảm giác ưu việt thừa thãi, cậu và Lục Viễn đừng để trong lòng.”

Tạ Vũ nói: “Có cảm giác ưu việt chứng minh anh ta quả thật có năng lực này.”

Quan Tâm nói: “Anh ta cầu hôn mình rồi, nhưng mình vẫn đang cân nhắc.”

Tạ Vũ nói: “Suy nghĩ kĩ rồi nói cho mình biết, mình phải chuẩn bị quà trước.”

Quan Tâm gật đầu, vẻ mặt lại có sự không xác định mơ hồ.

Bốn người ra ngoài, đứng ở ven đường chờ cửa nhà hàng tạm biệt nhau.

Đúng lúc này, một chiếc xe mất khống chế đột nhiên lao lên mặt đường. Mấy người đều hoảng hốt lo sợ không kịp phản ứng. Ngô Phí Thành theo bản năng trốn sau lưng Quan Tâm. Lục Viễn đứng trước mặt Tạ Vũ, dùng sức đẩy hai người phụ nữ ra.

May mà chiếc xe đó dừng lại kịp thời, chỉ đụng trúng Lục Viễn chắn đầu tiên, rầm một tiếng đụng anh ngã xuống đất.

Tạ Vũ vốn ngã ngồi dưới đất luống cuống tay chân bò đến bên cạnh anh: “Anh thế nào rồi?”

Lục Viễn nhú mày lắc đầu: “Anh không sao.”

Sau đó đứng lên, phui phui bụi trên quần, rồi vươn tay về phía hai người sợ đàn ra dưới đất: “Hai người không sao chứ?”

Quan Tâm lắc đầu, tự đứng lên.

Tài xế gây chuyện xuống xe, vội vội vàng vàng sang xem tình hình, xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Ban này có một chiếc xe đột nhiên quay đầu, tôi không phản ứng kịp nên lao tới.”

Ngô Phí Thành đi tới, vừa báo cảnh sát vừa mắng tài xế đó.

Tạ Vũ thấy vết trầy da chảy máu trên tay Lục Viễn, nói với hai người: “Bọn mình về trước bôi thuốc.”

Quan Tâm gật đầu.

Chờ hai người rời khỏi, Quan Tâm lạnh mặt hung hăng tát Ngô Phí Thành vẫn đang chỉ trích tài xế kia một bạt tai: “Mẹ nó anh đúng là không phải đàn ông!”

Nói xong, đạp đôi giày cao gót 8cm nghênh ngang mà đi.

Bên này Tạ Vũ về đến nhà, tìm được hòm thuốc trong tủ, rửa sạch vết thương cho Lục Viễn. May mà không sâu, chỉ đỏ một khoảng lớn hơi đáng sợ.

Tạ Vũ nghĩ lại mà sợ, nói: “Cũng may chiếc xe đó phanh khá kịp thời, nếu không sợ chúng ta chắc bị đụng bay hết rồi!”

Lục Viễn cười: “Đâu có khoa trương vậy.”

Tạ Vũ cũng cười: “Đoán chừng Quan Tâm và Ngô Phí Thành kia không vui rồi.”

“Tại sao?”

“Anh không thấy khi chiếc xe lao tới, anh ta trốn sau Quan Tâm sao?”

Lục Viễn hồ hững nói: “Chuyện thường tình của con người mà.”

Tạ Vũ nói: “Vậy tại sao anh chấn trước mặt bọn em?”

Lục Viễn nói: “Anh da dày thịt béo.”

Tạ Vũ coi là thật sếp lại gần, cắn cổ anh một cái: “Để em thử xem.”

Hai người đang giỡn, chuông di động của Tạ Vũ reo lên, là Quan Tâm gọi.

“Lục Viễn thế nào rồi?” Cô ấy ở đâu bên kia hỏi.

Tạ Vũ nói: “Không sao, bị thương ngoài da trên tay một chút thôi.”

Quan Tâm nói: “Cảm ơn anh ấy giúp mình.”

“Được.”

“Tạ Vũ.”

“Hừm?”

“Con mất cậu không sai.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: : Đón tết

Sau khi đi làm hai tuần là kì nghỉ tết.

Nhà bố mẹ Lục Viễn và Tạ Vũ chia ra hai thành phố nam bắc, dĩ nhiên là phải tách ra một khoảng thời gian ngắn.

Tạ Vũ về quê khó tránh khỏi bị bố mẹ họ hàng cuối năm truy hỏi theo thông lệ. Công việc thế nào, tiền lương bao nhiêu, có người yêu chưa.

Trong chu vi mấy trăm mét lầu trên lầu dưới nhà họ, Tạ Vũ từ nhỏ đến lớn cũng coi như là con nhà người ta, từ trước đến nay học hành công việc đều khá tốt, bây giờ thăng chức làm phó tổng biên tập thì càng kiếm chút thể diện cho ông bà Tạ.

Nhưng đối với người ở thành phố cấp ba này mà nói, một đứa con gái gần hai mươi tám tuổi còn chưa kết hôn, đây đơn giản chính là một chuyện lớn trời cũng có thể sập xuống.

Họ hàng hỏi thì cô chỉ nói qua loa sắp rồi sắp rồi ạ.

Bố mẹ tưởng cô chỉ nói cho có lệ, nhưng trước mặt họ hàng cũng không tiện hỏi đến cùng.

Cho đến khi ăn cơm tất niên xong, bà Tạ mới chính thức bắt đầu tra hỏi cô.

“Tạ Vũ, hỏi mẹ bằng tuổi con, con đã khuấy nước tương được rồi. Mẹ chỉ hỏi con một câu thôi, rốt cuộc con có định kết hôn không?”

Tạ Vũ cười: “Mẹ, con đã nói con có đối tượng rồi, sao mẹ không tin vậy?”

Bà Tạ nói: “Đối tượng gì? Đừng tưởng con ở Thượng Hải thì mẹ không biết con đã làm những trò gì? Tiểu Lộ nhà dì Trương nói cho mẹ, con cứ lêu lổng với đám bạn xấu, hai năm nay căn bản là không quen bạn trai đảng hoàng.”

Tạ Vũ xì một tiếng: “Tiểu Lộ nói mà mẹ cũng tin à? Bản thân cô ta mới đổi bạn trai như thay áo thì có. Con không lừa mẹ đâu, con thật sự có đối tượng rồi, không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể kết hôn nhanh thôi.”

Đến lúc này, bà Tạ rốt cuộc nửa tin nửa ngờ: “Con nói thật sao?”

Tạ Vũ gật đầu: “Thật hơn cả ngọc trai.”

Bà Tạ cười: “Vậy sao con không dẫn về cho mẹ với bố con xem thử?”

Tạ Vũ nói: “Thời gian thích hợp, đương nhiên con sẽ dẫn anh ấy về gặp bố mẹ.”

Bà Tạ vui vẻ đầy mặt: “Là người thế nào vậy?”

“Hai con mắt một cái mũi một cái miệng.”

Bà Tạ lườm cô một cái: “Mẹ hỏi con đảng hoàng đó.”

Tạ Vũ nói: “Con cũng nói đảng hoàng mà, chỉ là một người vô cùng bình thường thôi.”

Bà Tạ chắc một tiếng, không vừa lòng nói: “Mẹ là hỏi con cậu ta bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

Tạ Vũ nói: “Gần ba mươi bốn rồi, làm ở công ty tài chính.”

Bà Tạ vừa nghe thì vui vẻ hơn: “Công ty tài chính ở Thượng Hải, vậy thu nhập chắc cao lắm nhỉ?”

“Tạm được thôi.” Tạ Vũ nói cho qua.

Lục Viễn vừa mới đi làm, coi như bắt đầu lại từ đầu, quả thật không tính là cao.

Bà Tạ lại hỏi: “Vậy cậu ta có xe không? Có nhà ở Thượng Hải không?”

Tạ Vũ lắc đầu: “Đều không có.”

Bà Tạ kinh ngạc: “Một người đàn ông ba mươi bốn tuổi, không nhà không xe. Tiểu Vũ, con đùa với mẹ à?”

Tạ Vũ nói: “Con không có đùa. Trước kia anh ấy hỗ trợ giáo dục dưới nông thôn, gần đây mới trở lại Thượng Hải làm việc, không nhà không xe rất bình thường mà. Hơn nữa, mẹ biết giá nhà ở Thượng Hải bao nhiêu một mét vuông không?”

Bà Tạ sầm mặt: “Mẹ biết nhà ở Thượng Hải đắt nên mới hỏi con cậu ta có nhà không? Chẳng lẽ hai đứa kết hôn sinh con mà còn ở nhà thuê sao?”

Tạ Vũ lo lắng: “Thuê nhà thì sao? Bây giờ đâu đâu cũng là người thuê nhà kết hôn mà.”

Bà Tạ tức đến độ chỉ vào đứa con gái với khuôn mặt bình thản: “Tao đúng là uổng công nuôi mày mà! Từ nhỏ tao với bố mày tốn bao nhiêu là tâm sức vào mày, nuôi dưỡng mày thành sinh viên đại học trọng điểm, thỏa mong muốn tìm được công việc tốt ở Thượng Hải. Nhưng kết quả thì sao? Mày nói với tao mày muốn kết hôn với một thằng ba mươi bốn tuổi không nhà không xe. Mày muốn tao tức chết phải không?”

Bố mẹ Tạ Vũ là dân ở thành phố nhỏ điển hình, kẻ đầu cơ thực tế cũng có lòng hư vinh thường gặp. Cô sớm biết mẹ sẽ có phản ứng này, nhưng cô cũng không muốn lừa bà.

Cô nhìn khuôn mặt xanh mét của mẹ, nói: “Mẹ, bây giờ không nhà không xe đâu có nghĩa là sau này không có. Con đã hai mươi tám tuổi rồi, biết nên sống cả đời với người như thế nào.”

“Mày biết cái khi gì?” Bà Tạ tức giận nói, “Mày xem thử con gái Lợi Lợi của nhà chú Trần mày dưới lầu kia. Hai đứa chúng mày bằng tuổi, từ nhỏ mọi thứ nó không bằng mày, thành tích không bằng mày không đẹp bằng mày, ra ngoài đi làm cũng là bố mẹ tốn cả mớ tiền tìm cho ở một đơn vị tồi. Nhưng người ta đã lấy giám đốc chi nhánh ngân hàng chỗ chúng ta kia, thu nhập một năm hơn cả triệu, bây giờ toàn ở biệt thự, lái xe sang.”

Tạ Vũ nói đùa: “Một giám đốc chi nhánh ngân hàng ở cái thành phố nhỏ này của chúng ta mà một năm hơn cả triệu? Chuyện này Ủy ban kiểm tra kỉ luật

biết không?”

Bà Tạ nói: “Tao không có tâm tư nói đùa với mày. Nếu đối tượng của mày thật sự như mày nói, thì mày đừng dẫn nó tới gặp tao nữa, tránh để tao nói lời gì đó khó nghe.”

Tạ Vũ gật đầu: “Nếu mẹ nghĩ như vậy, vậy thì tạm thời con sẽ không dẫn, chờ đến khi nào mẹ nghĩ thông suốt, con sẽ dẫn anh ấy về.” Dứt lời, lại nửa đùa nửa thật nói, “Nếu bọn con dự định kết hôn mà mẹ còn không muốn gặp, vậy thì con sẽ không báo cho mẹ với bố.”

“Mày ——” Bà Tạ tức đến độ nhảy dựng lên.

Đêm giao thừa, mẹ con tan rã không vui. Nhưng hai người cãi nhau quen rồi, cũng không sợ giận nhau lâu qua hôm sau.

Nhưng Tạ Vũ biết, lần này chỉ sợ là mẹ tức giận thật. Con người Lục Viễn có tốt hơn đi nữa, nhưng tổng kết thành một đối tượng kết hôn, quả thật chỉ là một người đàn ông lớn tuổi không nhà không xe, không có người mẹ nào cảm thấy đây là một đối tượng tốt.

Hôn nhân vốn nên thuộc về tình yêu, nhưng trong xã hội thực tế này lại có thể dùng tiền bạc và vật chất để đổi lấy.

Tạ Vũ cảm thấy thật đáng buồn.

Cô về phòng mình nằm xuống.

Lấy di động ra, giống như có hẹn ngầm vậy, Lục Viễn vừa vắn gọi tới.

“A lô, em làm gì vậy?” Anh ở đầu bên kia hỏi.

Tạ Vũ nói: “Chuẩn bị đi ngủ.”

Lục Viễn cười cười: “Em không định đón giao thừa sao?”

“Đâu phải con nít, đón giao thừa gì chứ?” Tạ Vũ cười nói: “Già rồi, thức khuya sẽ xấu lắm.”

Lục Viễn ở đầu bên kia trầm mặc, hồi lâu không nói tiếp. Tạ Vũ khó hiểu, hỏi: “Không có gì nói với em à?”

Lục Viễn ừm một lúc mới khẽ nói: “Hồi nhớ em.”

Lần này ngược lại đến lượt Tạ Vũ hơi ngẩn ra, nhưng lại cười nói: “Chỉ một chút à?”

“Không chỉ một chút.”

Mùng một, Tạ Vũ bị mẹ kéo đi dâng hương. Mẹ cầu duyên cho cô, bản thân cô đã không còn gì để cầu, chỉ cầu cho bố mẹ khỏe mạnh. Trong chùa có bùa bằng gỗ đào từng khai quang, cô thấy rất đặc biệt, đổi một cái bằng một trăm tệ tiền công đức.

Từ chùa về, ở dưới lầu đúng lúc trông thấy Lợi Lợi về nhà mẹ chúc tết. Ông chồng của cô ấy béo ục ịch, lái một chiếc Cadillac, hai vợ chồng xách túi lớn túi nhỏ mang đồ lên lầu.

Tạ Vũ tiện thể xách giúp họ một ít, liếc mắt toàn là mấy món đông trùng hạ thảo nhân sâm đắt tiền.

Về đến nhà mình, đương nhiên bà Tạ lại bắt đầu lái nhai, nói mày xem thử Lợi Lợi mây mây nhà người ta kìa.

Còn phát động ông Tạ phối hợp đánh đôi, tận tâm chỉ bảo kêu cô tìm một người đàn ông đáng tin, tránh để sau này hối hận.

Tạ Vũ bị mẹ cô niệm đến độ đầu đau như óc, rốt cuộc vào mùng ba lấy cớ tạm thời có việc, trốn về Thượng Hải.

Về đến cái ổ nhỏ của mình, mở cửa nhìn một cái lại thấy Lục Viễn không biết đã về từ lúc nào.

Tạ Vũ vừa thay đồ vừa hỏi: “Anh về lúc nào vậy? Sao không nói cho em một tiếng?”

Lục Viễn nói: “Về hôm qua, sợ nói với em ảnh hưởng em nghỉ ở nhà.”

Tạ Vũ xua xua tay: “Đừng nhắc nữa, một nữ thanh niên lớn tuổi chưa kết hôn như em về nhà đón tết, tai yên tĩnh được sao?” Cô đi đến bên sofa, bị anh kéo ngồi vào lòng, ôm cô hôn môi cô. Cô cười hỏi, “Anh có bị người nhà làm phiền không?”

Lục Viễn lắc đầu: “Hồi cấp 2 bố mẹ anh đã ly hôn, bố anh điều động công việc đến Bắc Kinh, xây dựng tổ ấm mới. Bọn anh gặp nhau ít lắm. Ông rất khách sáo với anh, không giống bố ruột, ngược lại như tiếp khách vậy. Anh đi đến chỗ ông cũng không phải về nhà, chỉ là làm hết nghĩa vụ con cái đi thăm ông thôi.”

Anh đang nói rồi cười cười có chút tự giễu.

Tạ Vũ rút cuộc hiểu vì sao anh có thể ở trên núi năm này qua năm khác, bởi vì không có gì bận lòng.

Cô dựa nghiêng vào ngực anh, ôm cổ anh nói: “Sau này chỗ có em chính là nhà của anh.”

Lục Viễn cười gật đầu.

Tạ Vũ nhớ đến tấm bùa mình xin ở chùa, móc từ trong túi ra, đeo vào cổ anh: “Xin cho anh đó. Từng khai quang trong chùa, em làm linh lực của em trên đó, sau này chắc chắn bảo vệ anh bình an.”

Lục Viễn vuốt tấm bùa bằng gỗ đào nho nhỏ đó, khẽ cười thành tiếng.

Cuộc sống chung quy là cuộc sống, cuộc sống của Tạ Vũ và Lục Viễn không hề khác bất kì người nào nỗ lực kiếm sống ở thành phố này.

Cho nên khi Tạ Vũ phát hiện chức vụ mới ao ước đã lâu không hề mang đến cho cô bất kì cảm giác thành tựu và vui vẻ gì, không khỏi bắt đầu nhưng nhớ thời gian làm phóng viên trước kia.

Khi đó cô chạy lung tung khắp thế giới, từ cảm xúc mạnh mẽ trở nên thờ ơ, cũng chán ghét cuộc sống đó. Giờ đây toại nguyện làm phó tổng biên tập, không cần làm một phóng viên khổ cực nữa, nhưng lại phát hiện có phần nhớ nhung trước kia.

Đại khái đây chính là tính mâu thuẫn bẩm sinh của con người.

Nhưng Tạ Vũ cũng biết, nếu trở lại làm phóng viên, e rằng vẫn sẽ đối mặt với vấn đề trước đây.

Đời người thường có bảy, tám chuyện không như ý, mà bây giờ chuyện không như ý của cô, cộng lại có lẽ cũng chỉ một, hai chuyện.

Có một công việc cũng coi như vẻ vang, có người yêu làm bạn, có sự kì vọng với cuộc sống tương lai.

Cô cũng coi như là một người biết đủ, cho nên cảm thấy cuộc sống thế này đủ để gọi là hoàn mỹ.

Lục Viễn đại khái là một người đàn ông có khả năng thích ứng rất mạnh, gần như không bao lâu là quen với công việc mới. Cái cảm giác hoàn toàn xa lạ với thành phố này từ từ phai nhạt khỏi người anh.

Thỉnh thoảng sáng sớm, Tạ Vũ nhìn anh mặc âu phục ra ngoài đi làm, sẽ đột nhiên không nhớ nổi dáng vẻ anh ở trên núi.

Đương nhiên, trong thành phố có tiết tấu nhanh này, Lục Viễn cũng trở nên bận rộn. Thường xuyên làm thêm giờ, cũng thường xuyên có tiệc xã giao. Tạ Vũ từng lo, liệu anh có thể không thích ứng được với thành phố này không. Nhưng hiển nhiên, lo lắng của cô rất thừa.

Ở nhà anh rất ít nhắc đến công việc, ngoài thỉnh thoảng đề lộ sự mệt mỏi ra, thì tình trạng của anh rất tốt. Hai người như đa số các đôi yêu nhau, lúc rảnh rồi hai người sẽ đi xem phim, du lịch ngắn ngày xung quanh, cũng sẽ đi ăn một bữa cơm lãng mạn. Nhưng phần lớn thời gian vẫn rủ trong nhà xem phim nói chuyện phiếm.

Tuy hai người có bối cảnh sống, trưởng thành trải nghiệm khác nhau, nhưng điều kì diệu là vậy mà cũng có đề tài nói không hết.

Chỉ là anh rất ít nói chuyện trên núi nữa, cũng chưa từng nhắc tới những đứa trẻ kia.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Biển cổ

Tạ Vũ làm phó tổng biên tập, ngoài những việc kiểm tra bản thảo trong chức vụ của mình ra thì cũng thêm một số tiệc xã giao. Vì là tạp chí lớn, nên thường xuyên tham gia mấy hoạt động hay tiệc rượu thế này thế kia.

Tháng tư, tạp chí nhận được một thư mời tiệc rượu trong ngành tài chính, giám đốc cử cô đi tham gia.

Tiệc rượu kiểu này chẳng qua là kiểu lỏng lẻo hoa lệ, nhưng cũng là cơ hội tốt để làm quen với người khác. Tạ Vũ làm phóng viên bao nhiêu năm, cũng coi như có vài phần bản lĩnh xoi lẻ, chỉ chốc lát đã quen mấy tình anh trong ngành.

Cũng có đàn ông tới bắt chuyện, cô qua loa lấy lệ đầy khách sáo, đột nhiên thấy Lục Viễn cách đó không xa.

Anh đứng chung với mấy người có dáng vẻ tinh anh, mỗi người bung ly rượu, hình như trò chuyện rất vui.

Anh mặc bộ âu phục buổi sáng ra ngoài, cao lớn, giữa những tình anh đó không kém cạnh chút nào, thậm chí có phần như hạc giữa bầy gà.

Anh mỉm cười, là nụ cười thường thấy nhất trong trường hợp xã giao. Chỉ là Tạ Vũ chưa từng thấy qua trên khuôn mặt anh.

Cô cảm thấy Lục Viễn như vậy vừa có chút xa lạ, vừa có phần hiển nhiên.

Chờ khi cô quay đầu, đuổi khéo người đàn ông bắt chuyện, rồi xoay người đi gặp Lục Viễn, lại phát hiện mấy người bạn này đã giải tán, Lục Viễn cũng không biết đã đi đâu.

Cô đi một vòng hội trường, nhìn ngang nhìn dọc, nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng anh.

Nghĩ nghĩ, cô đi ra ngoài.

Hành lang dài hoàn toàn tương phản với hội trường ồn ào, yên tĩnh đến độ cả tiếng giẫm lên thảm cũng rõ ràng như vậy.

Sau đó, cô thấy Lục Viễn ở cuối hành lang.

Chỗ này là tầng mười tám, anh dựa bên cửa sổ, giống như đang nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Tạ Vũ từ từ đi tới, anh chẳng hề hay biết, chỉ cầm ly rượu, thỉnh thoảng khẽ nhấp một ngụm, bóng lưng cô độc, không biết đang suy nghĩ gì.

Tạ Vũ dừng lại sau lưng anh, lặng lẽ nhìn anh. Cô đột nhiên lại phát hiện, dường như anh vẫn là Lục Viễn từ núi về, hoàn toàn xa lạ với thế giới này.

Cô muốn anh phát hiện ra mình, nhưng rõ ràng anh quá đắm chìm vào thế giới của mình, mãi không quay đầu lại.

Tạ Vũ liền có chút ý đồ xấu. Thình lình tiến lên, ôm anh từ phía sau.

Lục Viễn như thể giật nảy mình, ly rượu trong tay nghiêng đi, nửa ly rượu còn lại hắt ra ngoài một chút.

“Sao em lại ở đây?” Anh rất kinh ngạc.

Tạ Vũ cười nói: “Giống anh, công việc.”

Lục Viễn cũng cười, kéo cô vào lòng.

Tạ Vũ hỏi: “Sao anh ở bên ngoài một mình vậy?”

Lúc này ngoài cửa sổ đổ mưa, ào ào rất lớn.

Lục Viễn nói: “Ra ngoài hít thở không khí.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Có phải không vui không?”

Lục Viễn lắc đầu, một lát sau đột nhiên như lẩm bẫm: “Không biết mưa lớn thế này phòng học có bị dột không nữa?”

Tạ Vũ hơi ngần ra, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài, vẻ mặt có chút mờ mịt không nói ra được.

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Có phải anh nhớ trường tiểu học Hồng Khê không?”

Lục Viễn không trả lời cô, chỉ nói: “Hôm nay anh nhận được điện thoại của Hiểu Cương gọi, nói gần đây hiệu trưởng hay bị ốm, một giáo viên mới đến lại đi nữa.”

Tạ Vũ nói: “Nếu anh lo thì lúc nào rảnh, chúng ta cùng đi xem thử.”

Lục Viễn trầm mặc rất lâu, mới khẽ gật đầu.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, hai người cùng về nhà.

Cả buổi tối, Lục Viễn im lặng không nói gì. Tạ Vũ biết anh nhận được điện thoại của Hiểu Cương, trong lòng lo lắng, an ủi anh mấy câu, nhưng anh chỉ hôn môi cô, nói không sao.

Nửa đêm thức dậy, Tạ Vũ đang mơ màng cảm thấy bên cạnh trống trơn, trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc.

Bật đèn bàn, thấy Lục Viễn ngồi bên cửa sổ, lúc này mới khẽ thở phào.

Cô từ trên giường ngồi dậy, dụi dụi mắt: “Không ngủ được à?”

Lục Viễn quay đầu nhìn cô: “Năm mơ, sau đó thì thức dậy.”

“Mơ thấy gì?”

“Mơ thấy mấy đứa Hiểu Cương cứ gọi anh.” Anh khựng lại, “Khi anh đi, bọn trẻ tiễn anh ra tận làng, khóc cả đường.”

Tạ Vũ nói: “Anh ở trên núi sáu, bảy năm, mấy chị em Hiểu Cương coi như là anh nhìn lớn lên. Nếu anh nhớ mấy đứa nó, thì chúng ta bớt chút thời gian về thăm một chút.”

Lục Viễn trầm mặc chốc lát, đi sang bên giường, cười nói: “Em đừng lo, anh không sao thật mà.”

Tạ Vũ sáng giọng: “Không sao mà hơn nửa đêm còn không ngủ đi.”

Lục Viễn nói: “Bây giờ quả thật không buồn ngủ.” Nói xong, ánh mắt sáng lên nhìn cô, “Em có buồn ngủ không?”

Tạ Vũ cười lắc đầu.

Lục Viễn cúi người nằm trên cô: “Vừa đúng lúc.”

Tạ Vũ vươn tay ôm anh, sáp lại gần hôn môi anh.

Tháng tư bắt đầu, miền nam mưa liên tục.

Sau đêm đó, Lục Viễn không nhắc tới chuyện trên núi nữa, Tạ Vũ cũng không suy nghĩ nhiều.

Cho đến cuối tuần, hai người vừa mơ màng thức dậy.

Điện thoại Lục Viễn reo, anh mơ mơ màng màng nhận máy, đầu bên kia truyền đến tiếng khóc của Hiểu Quyên: “Thầy Lục... hiệu trưởng Điền thầy ấy... thầy ấy không xong rồi!”

Lục Viễn bật dậy từ trên giường: “Gì cơ?”

Hiệu Quyên khóc dữ hơn trong điện thoại: “Hiệu trưởng Điền thầy ấy không xong rồi.” Một lát sau, điện thoại bên kia bị Hường Vân cầm lấy, “Lục Viễn _____”

“Hường Vân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hường Vân nói: “Bệnh tình của hiệu trưởng Điền trở nên nguy kịch, bác sĩ nói cũng chỉ là chuyện trong một hai ngày này thôi.”

Lục Viễn như thể bị đánh một gậy ư đi, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần: “Tôi về ngay lập tức.”

“Đừng —— Không cần đâu!” Hường Vân nói, “Hiệu trưởng đặc biệt dặn, bảo anh không cần về vì ông, đừng ảnh hưởng đến công việc của anh ở Thượng Hải.”

“Nói gì vậy!” Lục Viễn xuống giường mặc quần áo, “Tôi về ngay lập tức.”

“Lục Viễn ——” Hường Vân muốn nói lại thôi.

Lục Viễn nói: “Đừng nói gì nữa, hôm nay tôi sẽ về.”

Dứt lời, liền cúp điện thoại.

Tạ Vũ mặt mày nhập nhèm ngồi dậy nhìn anh vội vàng mặc quần áo: “Hiệu trưởng Điền xảy ra chuyện ư?”

Lục Viễn gạt đầu vội về mặt buồn bực: “Hường Vân nói là bệnh tình nguy kịch, chỉ là chuyện trong hai ngày này thôi.”

“Anh phải về núi ư?”

Lục Viễn gạt đầu, gọi điện thoại đặt vé máy bay, lấy bừa hai bộ quần áo, rồi vội vàng ra cửa.

Không biết vì sao, Tạ Vũ thấy anh vội vàng như vậy, tâm trạng đột nhiên có chút bất an. Chờ anh đi đến cửa, cô mở miệng nói: “Anh đi sớm về sớm.”

Lúc này Lục Viễn mới hơi hoàn hồn lại từ bệnh tình nguy kịch của hiệu trưởng. Anh vốn đã thay giày xong, lại cởi ra, đi đến trước mặt Tạ Vũ, hôn môi cô một cái: “Anh đi tiễn hiệu trưởng một đoạn, tiễn xong sẽ về.”

Tạ Vũ cười gạt đầu: “Anh đi đường cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi cho em.”

Sau khi Lục Viễn đi, Tạ Vũ luôn có chút lo lắng không nói rõ được. Cô không biết lo lắng cái gì, có lẽ là lo cho vị hiệu trưởng già đang hấp hối ấy. Cô biết Lục Viễn ở trường tiểu học Hồng Khê sáu, bảy năm, tình cảm với hiệu trưởng không giống bình thường.

Cô đã gặp qua ông cụ hai lần, ấn tượng khắc sâu, ông cụ cần cù ở ngôi trường tiểu học thôn mấy chục năm, có thể nói là bình thường mà vĩ đại.

Nghe nói bệnh tình của ông trở nên nguy kịch, Tạ Vũ cũng khá buồn.

Buổi trưa Lục Viễn đến bệnh viện thị trấn.

Ông cụ trên giường bệnh nhìn anh thờ dài nói: “Thầy đến làm gì? Thầy không nên đến đây.”

Lục Viễn nói: “Em đến đưa tiễn thầy.”

Cách một ngày hiệu trưởng Điền qua đời.

Vì là khu vực dân tộc thiểu số, nên vẫn theo truyền thống an táng. Di hài chôn về thôn Hồng Khê.

Khi còn sống, ông đã chọn vị trí mộ xong, ở ngay ngọn núi sau trường.

Tang sự ở nông thôn phải làm mấy ngày.

Tạ Vũ biết Lục Viễn túc trực bên linh cữu cho hiệu trưởng Điền, nên cũng không gọi điện thoại cho anh, chỉ thỉnh thoảng gửi một tin nhắn, anh cũng sẽ trả lời ngắn gọn.

Đến ngày thứ bảy.

Lục Viễn rút cuộc gọi điện thoại.

Tạ Vũ hỏi: “Tang sự làm xong rồi sao?”

Lục Viễn ở đầu bên kia nói: “Sáng sớm nay vừa lên núi chôn cất.”

Tạ Vũ khẽ thở phào: “Sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường của đời người, anh hãy nén bi thương.”

Lục Viễn ừm một tiếng: “Anh không sao.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Khi nào anh về?”

Lục Viễn ở đầu bên kia trầm mặc rất lâu, mới khẽ mở miệng: “Có lẽ tạm thời anh không về được.”

Tạ Vũ thoáng ngẩn ra: “Có ý gì?”

Lục Viễn nói: “Một giáo viên khác của trường cũng sắp rời khỏi đây, anh tạm thời phải dạy thay cho bọn trẻ.”

Lần này đến lượt Tạ Vũ trầm mặc rất lâu, một hồi lâu sau mới hờ hững nói: “Vậy tạm thời của anh là bao lâu?”

Lục Viễn khẽ trả lời cô: “Anh... không biết.”

Tạ Vũ nói: “Lục Viễn, em đã hai mươi tám tuổi, không thể chờ anh được.”

Lục Viễn im lặng trong chốc lát: “Anh hiểu.”

Tạ Vũ nói: “Chuyện đó không phải là trách nhiệm của anh, công việc của anh ở Thượng Hải vừa mới bắt đầu.”

Lục Viễn không nói gì nữa.

Tạ Vũ không chờ được câu trả lời của anh, lại nói: “Em chỉ cho anh thời gian hai tháng, nếu anh không về, chúng ta sẽ kết thúc. Hai tháng sau nếu anh về thì gọi điện thoại cho em, trong hai tháng này không cần liên lạc với em.”

Lục Viễn rút cuộc ừm một tiếng thật khẽ.

Cúp điện thoại, có người gõ cửa kí túc xá.

Lục Viễn mở cửa, giáo viên duy nhất của trường đứng ở đó. Anh ta hơi ngượng xoa xoa tay: “Thầy Lục, hiệu trưởng được chôn cất rồi, tôi cũng phải đi đây. Anh chú ý giữ gìn sức khỏe...”

Lục Viễn gật đầu, không nói gì.

Sắc mặt người đàn ông trẻ có chút ngượng ngùng, anh ta há miệng, cuối cùng không nói gì cả, chỉ kéo vali xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62

Lục Viễn luôn gửi tin nhắn cho Tạ Vũ, nhưng cô không trả lời anh bao giờ.

Hai tháng sau, anh không về.

Tạ Vũ từng nhận được điện thoại của Hường Vân, nói giáo viên mới mãi không xác định được, bây giờ trường tiểu học Hồng Khê chỉ có một mình Lục Viễn chống đỡ.

Cô không nói gì cả, chỉ đóng đồ đạc của Lục Viễn gửi hết về trường tiểu học Hồng Khê.

Hết thấy mọi mong đợi dành cho cuộc sống tương lai của cô đột nhiên tan thành bọt nước.

Cảm giác này rất tệ.

Cô tôn trọng sự lựa chọn của Lục Viễn, chỉ là không thể không thừa nhận, đối với anh mà nói, mình có lẽ không quan trọng đến vậy.

Sau khi gửi quần áo, Lục Viễn gọi điện thoại cho cô một lần.

Anh nói: “Em có thể cho anh thêm một ít thời gian nữa không? Giáo viên đến anh sẽ về.”

Tạ Vũ nói: “Chờ bao lâu? Thêm sáu, bảy năm nữa ư?”

Lục Viễn lặng thinh.

Tạ Vũ lại nói: “Lục Viễn, không phải em không muốn chờ anh, chỉ là không muốn khiến bản thân mình không vui.”

Lục Viễn: “Anh xin lỗi.”

Tạ Vũ cười: “Không sao. Lựa chọn của anh chẳng có gì không đúng cả. Nói thật em cũng rất kính nể.”

Sau đó cô liền cúp điện thoại.

Lục Viễn không gọi điện thoại và nhắn tin nữa.

Tạ Vũ quay trở lại cuộc sống độc thân, thật ra cũng khá ổn. Sống một mình xa nhà bao nhiêu năm, cô đã sớm là một người phụ nữ có thể nhanh chóng thích nghi với bất kỳ lối sống nào.

Khi rảnh rỗi, cô vẫn ra ngoài cùng Quan Tâm hồ đồ sống qua ngày.

Ở thành phố lớn, phụ nữ giống như họ nhiều vô số kể.

Chỉ là thỉnh thoảng một mình ngủ trên giường, vẫn sẽ nhớ đến mùi hương từng nằm bên cạnh cô.

Quan Tâm cười cô: “Sao cậu lại bỏ người đàn ông tốt như Lục Viễn chứ?”

Tạ Vũ cười: “Ai mà biết được!”

Lận đận trong tình duyên, thăng tiến trong sự nghiệp.

Tháng tám, lão Trương từ chức.

Lão Trương năm nay hơn bốn mươi tuổi, Tạ Vũ cho rằng chỉ cần tạp chí không đóng cửa thì ông ấy chắc sẽ làm đến khi nghỉ hưu, không ngờ đột nhiên lại từ chức.

Tạ Vũ hỏi ông ấy tại sao.

Lão Trương thở dài nói: “Truyền thông truyền thống suy thoái, thay vì chờ bị đào thải thì chỉ bằng tự buông tay trước, làm một số chuyện mà bản thân muốn làm.”

Tạ Vũ lại hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Lão Trương nói: “Về quê làm ruộng, nuôi gà trồng rau.”

Tạ Vũ vốn tưởng ông ấy chỉ nói đùa, không ngờ lão Trương thật sự thuê một mảnh đất ở ngoại ô Thượng Hải, sống cuộc sống mà ông ấy nói.

Lão Trương vừa đi, Tạ Vũ thuận theo lý thuyết lên làm tổng biên tập. Tổng biên tập hai mươi tám tuổi, đặt ở đâu cũng là tuổi trẻ tài cao.

Nhưng đây cũng chỉ là có vẻ mà thôi.

Lão Trương nói đúng, truyền thông truyền thống suy thoái, đặc biệt là mảng tin tức, sức phổ biến và tốc độ của internet đều không phải là thứ mà truyền thông truyền thống có thể so được. Một hai năm nay, tạp chí này vỡ nợ tòa soạn kia đóng cửa. Thậm chí có nhật báo cấp quận trở lên bắt đầu ngưng phát hành báo giấy để chuyển làm truyền thông mới.

Hai năm nay, lượng phát hành của Tuần San Đông Phương của Tạ Vũ cũng giảm rất nhiều.

Mà các nhà quảng cáo mà họ sống dựa vào cũng muốn đầu tư vào truyền thông mới hơn. Một khi quảng cáo xảy ra vấn đề, sự sống còn của tạp chí liền tràn ngập nguy cơ.

Tạ Vũ là người trẻ tuổi, đương nhiên theo kịp thời đại. Cô cũng muốn tạp chí thay đổi, nhưng tạp chí của họ là tuần san, nếu chuyển sang cách thức thông tin phổ biến nhanh chóng của truyền thông mới, quả thật không mấy thực tế.

Đương nhiên, mấy giám đốc già bảo thủ cũng muốn bảo vệ nơi kiếm chác này của họ.

Tổng biên tập Tạ không cần dầm mưa dãi nắng chạy lấy tin bên ngoài nữa, nhưng không thể không tham dự đủ mọi bữa tiệc lôi kéo tài trợ.

Trẻ tuổi xinh đẹp là vốn liếng, mấy lãnh đạo liền giờ mọi thủ đoạn với vốn liếng này của cô.

Dù Tạ Vũ biết đây chính là công việc, nhưng cũng phải nói đúng là buồn nôn cực độ.

Đặc biệt là nhìn các phóng viên cấp dưới hăng hái chạy khắp nơi lấy tin, thỉnh thoảng tỏ ra xem thường cô, liền cảm thấy có chút bức bối khó chịu.

Cô phát hiện mình lại bắt đầu ngày càng xa bản thân ban đầu.

Cô rất ghét.

Tháng mười, tạp chí phỏng vấn một chàng nhiếp ảnh gia theo kiểu hiệp sĩ, địa điểm phỏng vấn ở ngay trong tòa soạn. Tạ Vũ có xem qua tác phẩm của anh chàng nhiếp ảnh gia đó, hơi có chút hứng thú, đúng lúc không có việc liền đi dự thánh buổi phỏng vấn anh ta.

Chàng nhiếp ảnh gia dùng máy vi tính mở tác phẩm gần đây của mình, nói chuyện thẳng thắn.

Tạ Vũ chợt thấy một tấm ảnh trong đó hơi quen, tò mò hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

Chàng nhiếp ảnh gia nói: “Là một trường tiểu học ở Tương Tây, cả trường tiểu học bốn lớp, chỉ có một giáo viên.”

Tạ Vũ cũng nhận ra đó là trường tiểu học Hồng Khê, cười nói: “Vậy sao?”

Chàng nhiếp ảnh gia nói: “Đúng vậy, tôi còn chụp một tấm thầy giáo đó nữa.” Đang nói thì cười cười, nói, “Chụp lên đây, vì anh ta không cho chụp.”

Anh ta bấm vào tấm ảnh đó: “Nhưng tôi rất hài lòng, đến lúc đó các cô đăng tấm ảnh này nhé.”

Đó là một tấm ảnh chụp nghiêng của Lục Viễn. Anh ở trong lớp, đang khom người xắn tay áo bắn cho một đứa trẻ. Vì khom người mà tấm bùa trên cổ lủng lẳng giữa không trung.

Chàng nhiếp ảnh gia cười nói: “Thầy giáo này là giáo viên hỗ trợ giáo dục. Hai người không cảm thấy anh ta có nhiều câu chuyện sao?”

Tạ Vũ cười cười, không lên tiếng.

Cậu phóng viên phỏng vấn lại tò mò hỏi: “Câu chuyện gì cơ?”

Chàng nhiếp ảnh gia nói: “Lúc đó tôi hỏi tấm bùa trên cổ anh ta là ai tặng, anh ta nói là người yêu. Vì anh ta một mình dạy trên núi, nên tôi hỏi người yêu anh ta ở đâu? Anh biết anh ta nói gì không?”

“Nói gì?” Lần này không chỉ cậu phóng viên phỏng vấn, Tạ Vũ cũng hơi tò mò.

Chàng nhiếp ảnh gia nói: “Anh ta trả lời tôi đặc biệt dịu dàng, nói ở trong lòng anh ta.”

Cậu phóng viên cười nói: “Thầy giáo đó đúng là người đàn ông lãng mạn.”

Đương nhiên, đây chỉ là tiết mục nhỏ xen giữa buổi phỏng vấn, chàng nhiếp ảnh gia lại nhanh chóng bắt đầu nói những việc mình đã trải qua với cậu phóng viên.

Lúc cậu phóng viên nộp bản thảo, Tạ Vũ quả nhiên thấy tấm ảnh chụp nghiêng đó của Lục Viễn. Cô xóa ảnh khỏi bài.

Cậu phóng viên khó hiểu: “Tổng biên tập, sao chị không dùng tấm ảnh đó? Nhiếp ảnh gia Lý đặc biệt nói đây là tác phẩm tâm đắc của anh ấy.”

Tạ Vũ nói: “Cậu không nghe nói anh ta chụp lén sao? Người bị chụp lén cũng không muốn.”

“Chuyện này không phải rất bình thường sao?” Cậu ta ý nói, khi Tạ Vũ làm phóng viên cũng chụp lén không ít.

Tạ Vũ không tranh cãi với cậu ta, chỉ nói: “Cậu coi như không đủ số trang đi.”

Cô là tổng biên tập, cậu phóng viên cũng không thể có ý kiến gì nữa.

Tấm ảnh đó, cô đã lặng lẽ lưu lại một tấm.

Hơn nửa năm không gặp, Lục Viễn không thay đổi gì cả. Khi ở một mình, cô nhìn chăm chăm tấm ảnh đó rất lâu, cuối cùng vẫn xóa bỏ.

Cuối năm là thời điểm đặt hàng quảng cáo cho năm sau bận rộn nhất.

Ngày nào Tạ Vũ cũng chạy tiệc, không ngày nào mà không say bí tỉ. Cho đến một lần, trong bữa tiệc, một nhà quảng cáo béo ụt ịt không ngừng cò người cô bằng đôi tay đầy mỡ, rốt cuộc khiến cô bùng nổ.

Sau khi làm ầm với lãnh đạo một trận, cô rất sáng khoái nộp lá đơn từ chức.

Truyền thông là nghề có tính lưu động rất lớn, ở phương diện này Tạ Vũ lại luôn coi là cố chấp với truyền thống. Từ lúc tốt nghiệp đến giờ cô luôn làm một tạp chí, chưa từng thay đổi.

Rốt cuộc sau khi làm đến chức vụ lý tưởng, mọi thứ trở về con số không. Vì chức vụ lý tưởng này, thật ra chẳng lý tưởng chút nào.

Cô thậm chí hâm mộ những phóng viên vừa tốt nghiệp vào kia, mỗi ngày ý chí chiến đấu sục sôi, nhiệt huyết dâng trào, giống như mình năm đó.

Cô cũng không cần lo về vấn đề công việc. Trong ngành cô có vài phần danh tiếng, sau khi từ chức liền có truyền thông bao gồm truyền thông mới trong ngành tỏ ý muốn hợp tác với cô.

Chỉ là cô mãi không quyết định được, vì cô đột nhiên cũng không biết bản thân muốn làm gì.

Trên con đường chuyển ngoặt của tuổi hai mươi tám, Tạ Vũ cảm thấy mình mất phương hướng.

Lúc này đã gần cuối năm, Tạ Vũ ăn không ngồi rồi ở nhà bắt đầu sắp xếp tạp chí trong nhà. Trong tủ và gầm giường đầy tạp chí, là bằng chứng cho cuộc sống phóng viên hơn năm năm của cô.

Cô tiện tay lật xem những tờ tạp chí đó, sau đó liền thấy bài báo viết về Trương Hiểu Kha. Cô nhìn những dòng chữ và hình ảnh ấy ngơ ngẩn rất lâu, trong đầu nhớ lại khuôn mặt Trương Hiểu Kha.

Thời gian gần hai năm trôi qua, cô không có hết sức nghĩ tới, nhưng thật ra chưa từng quên.

Cô phải thừa nhận, bản thân mình có tội.

Tạ Vũ đi đến thành phố Lâm, nghỉ trang vào mùa đông, gió rét lạnh run.

Cô đặt bó hoa lily trong tay ở trước mộ, đó là hoa mà Trương Hiểu Kha từng thích nhất.

“Hiểu Kha, mong kiếp sau em có thể không buồn không lo, không còn tối tăm nữa.” Cô dừng một chút, lại nói, “Chị xin lỗi em.”

Phía sau truyền đến một tiếng thở thật dài: “Không có gì phải xin lỗi cả.”

Tạ Vũ quay đầu lại, thấy mẹ Trương Hiểu Kha xách một giỏ trái cây đi tới. Bà bày trái cây ở trước mộ, nói, “Sau khi chuyện đó xảy ra, Hiểu Kha mắc bệnh trầm cảm, nhiều lần suy nghĩ tự sát. Nếu không phải có cháu khích lệ, thì con bé đã không thấy được mấy tên khốn kiếp kia bị bắt rồi. Cháu quả thật có lỗi, nhưng đây cũng đều là số mệnh. Hiểu Kha chưa từng trách cháu, người làm bố mẹ chúng tôi đây cũng sẽ không trách tội cái chết của con bé lên người cháu.”

“Dì ——” Tạ Vũ nhìn người mẹ mái tóc điểm bạc, muốn nói lại thôi.

Bà Trương đứng lên, vỗ vỗ vai cô: “Đi thôi. Hôm nay vừa có hoa lily nó thích, còn có trái cây nó thích ăn, chắc chắn con bé vui lắm. Chúng ta đừng quý rầy nó nữa.”

Tạ Vũ dạp một tiếng, cùng theo bà rời khỏi nghĩa trang.

Từ thành phố Lâm về, Tạ Vũ vẫn ăn không ngồi rồi ở nhà lướt web xem tin tức. Không biết sao lướt đến mạng địa phương bên Trương Tây.

Tuy là mùa đông, nhưng nước mưa ở miền nam cũng hay có nhiều khác thường.

Bên đó mấy ngày gần đây mưa to nhiều ngày, có chỗ thậm chí xảy ra lũ quét, trong đó có làng quê Lục Viễn ở.

Tìm cô không hiểu sao đập dữ dội, không nghĩ gì cả, lấy di động ra gọi số của Lục Viễn bên đó.

Không cách nào nói máy được.

Lần này đến lần khác, vẫn như vậy.

Cô chuẩn bị gọi cho Hường Vân, mới nhớ ra cô ấy đã đi Bắc Kinh từ lâu.

Cuối cùng tìm được số của chính quyền địa phương trên mạng, đầu bên đó reo rất lâu mới nhận, hỏi bằng giọng lưỡi biếng: “Cô tìm ai?”

Tạ Vũ nói: “Tôi là phóng viên, xin hỏi chỗ các anh đã xảy ra lũ quét sao?”

Bên kia nói: “Đúng vậy, mấy người chết rồi! Lãnh đạo ở trên đều xuống thị sát.”

Trong lòng Tạ Vũ cả kinh: “Vậy thôn Hồng Khê thì sao? Trường tiểu học Hồng Khê thì sao?”

“Đó là chỗ nghiêm trọng nhất, trường đều bị cuốn trôi cả!”

Tạ Vũ cúp điện thoại rầm một tiếng.

Ngày hôm sau Tạ Vũ đến thôn Hồng Khê.

Người trong điện thoại không lừa cô, nhiều chỗ trong thôn đều gặp lũ quét, nhà của nhiều hộ bị cuốn sập.

Mưa đã tạnh, nhưng dưới đất đâu đâu cũng là bùn lầy.

Sau khi cô xuống xe ở đường cái bước lên con đường vào thôn, bước sâu bước cạn mỗi bước đều rất khó khăn.

Quãng đường vốn nửa tiếng, đi một tiếng mới đến.

Phòng học của trường tiểu học Hồng Khê rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Nhưng bức tường trắng của phòng học không thấy đâu nữa, khắp nơi đều là dấu vết bị nước lũ cuốn trôi, ngôi nóc nhà sập một nửa.

Mùa đông giá rét, mấy đứa trẻ xăn ống quần, đi chân không, sục sạo đồ bị ngập trong vũng bùn sâu mấy tấc trong phòng học.

Thình thoảng có đứa mò được một con tôm tép nhỏ, hưng phấn la lớn, lại bị một người đàn ông quát: “Còn chơi nữa hả!”

Đứa nhỏ liến le lưỡi tiếp tục làm việc.

Anh vẫn là thầy Lục hưng dữ ngày trước.

Tạ Vũ đứng ở bờ bên kia, mỉm cười nhẹ nhõm.

Đột nhiên có đứa hét: “Thầy Lục, thầy mau nhìn kia! Là chị phóng viên đó.”

Lục Viễn vốn đưa lưng về phía bờ sông, rõ ràng ngẩn ra, từ từ xoay người, có phần không thể tin nổi nhìn sang.

Anh đi chân trần trong bùn, tay trái bó bột, có lẽ bị thương vào lúc nào đó.

Hai người cách một dòng suối nhỏ, nhưng đủ để thấy rõ đối phương.

Tạ Vũ nghiêng đầu nhìn sự xúc động không kìm nổi trên khuôn mặt anh, khóe môi cong cong nở nụ cười, la lớn: “Thầy Lục, nghe nói chỗ các anh còn thiếu một giáo viên. Anh thấy em có được không?”

Lục Viễn mỉm môi, khẽ cười một tiếng, rồi ngẩng đầu lên như thể đang cố hết sức kềm chế gì đó.

Khi Tạ Vũ đi xuống bờ sông, anh cũng đồng thời đi từ phía đối diện xuống.

Qua trận lũ quét, tuy nước đã rút khá khá, nhưng những tảng đá dùng để qua sông vẫn không lộ hẳn ra khỏi mặt nước.

“Em đừng đi chuy n!” Anh thấy Tạ Vũ chuẩn bị cởi gi y, vội ngăn lại.

Anh lu ng cu ng tay chân xuống nước, ngay cả quần cũng không xắn lên hết.

Tạ Vũ nhìn động tác của anh, cười nắc nẻ, nhưng viền mắt lại bắt gi c nóng lên.

Lục Viễn r t cuộc lên bờ, mấy bước tiến lên, một tay  m trọn lấy cô,  p sát tới hôn môi cô.

Bọn trẻ   ở bờ bên kia đ a g n  n ào thì anh mới buông cô ra.

Hai người đều hơi ngượng ngùng cười cười.

Đôi mắt đo độ của Lục Viễn luôn nhìn cô ch m ch m không dời.

Tạ Vũ bị anh nhìn đến độ không được tự nhiên, đưa ngón tay ra chọc chọc ngực anh: “Em nghe một nhiếp ảnh gia n i, anh n i cho anh ta biết người y u của anh   trong lòng anh. Đ  là ai vậy?”

Lục Viễn cười: “Người y u của anh!”

Tạ Vũ phì cười thành tiếng, nhìn cánh tay b  bột của anh hỏi: “Sao vậy?”

“H m kia xảy ra lũ qu t, khi cứu vật tư bị   đá  p trúng, g y xương, nhưng bác sĩ n i không mấy nghi m trọng, sẽ kh i nhanh th i.” Anh không lại, hỏi, “Sao em lại ít  nhi n đến đây?”

Tạ Vũ n i: “Em thấy tin tức, n i chỗ các anh xảy ra lũ qu t, gọi điện thoại cho anh lại không được nên tới đây.”

Lục Viễn n i: “Đi động bị nước cuốn đi rồi.”

Tạ Vũ sờ mặt anh: “Cũng may, người không bị cuốn đi.” Cô dừng một chút, “Em từ chức rồi, chuẩn bị tới đây làm giáo viên hỗ trợ giáo dục một khoảng thời gian, anh chào  n không?”

Lục Viễn nh ng m y: “Đương nhiên.”

Anh đưa lưng qua kh  uốn g i: “Lên n o, anh c ng em qua sông, cô Tạ.”

Tạ Vũ cười lớn, leo lên lưng anh: “Anh một tay được không?”

“Em ôm chặt chút là được.”

Trên s n th  d c, bọn trẻ chân trần chạy xuống kêu la mỉm cười v y tay với hai người.

Ngoại truyện

Lại là đầu thu một năm.

Đây là buổi tựu trường đầu tiên, trong giờ ra chơi, bọn trẻ của trường tiểu học Hồng Kh  đang nô đ a  m   trên s n th  d c.

Lúc này, trên con đường mới xây không lâu ở bờ bên kia, hai chiếc xe dừng lại, mấy người bước xuống xe.

Một người đàn  ng trung niên, và hai thanh niên một nam một nữ khoảng hai mươi tuổi   đứng ven đường ngh nh  n.

“Ch o hiệu trưởng B nh! Ch o thầy Trương cô Trần.” Người phụ nữ đi  ng trước bắt tay chào hỏi ba người, rồi giới thiệu hai người phía sau, “Hai vị này là giám đốc Trương và trợ lý Lý của tập  o n Viễn Quang.”

Hiệu trưởng B nh niềm nở bắt tay hai người: “T i thay mặt bọn trẻ cảm ơn tập  o n Viễn Quang và giám đốc Trương   tài trợ cho trường tiểu học Hồng Kh  chúng t i. Bọn trẻ   dùng máy vi t nh và đồ dùng học tập các anh qu n tặng năm ngo i, rất có ích cho việc học tập của bọn trẻ.”

Giám đốc Trương cười n i: “L n này tới, chúng tôi muốn thành lập một quỹ học bổng ở miền núi, dùng để giúp đỡ cho học sinh trung học tiểu học c  hoàn cảnh khó khăn nhưng ham học. Trường tiểu học Hồng Kh  cũng là một trong những trường mà học bổng của chúng t i bao phủ, nên nhân tiện đến thăm bọn trẻ.”

Hiệu trưởng B nh g t đầu lia lia, dẫn mấy người đi qua cây cầu nhỏ trông còn mới tinh, đi đến s n th  d c ở đối diện.

Bọn trẻ vốn đang chơi đ a   đã tự giác đứng thành hàng ngay ngắn, v  tay chào  n khách đến.

Đi tham quan xong là cũng đến giờ vào học. Bọn trẻ và hai giáo viên trẻ về lớp, hiệu trưởng B nh tiễn mấy người tạm biệt.

Khi đi đến cây cầu, giám đốc Trương liếc mắt về trụ cầu, đủ mọi hình ảnh và chữ viết được bọn trẻ vẽ bằng đá.

Hai hình người nhỏ xíu tay trong tay trong đó thu hút anh ta. Anh ta chỉ đồng chữ bên cái hình người nhỏ đó hỏi: “Thầy Lục và cô Tạ là ai thế?”

Hiệu trưởng Bành cười giải thích: “Là một đôi vợ chồng hỗ trợ giáo dục ở trường tiểu học Hồng Khê trước đây. Đãi ngộ của trường tiểu học nông thôn kém, ở đây lại không thông ra đường cái, giáo viên phân đến trường không ai ở lại. Có một khoảng thời gian không có lấy một giáo viên, chỉ có hai giáo viên hỗ trợ giáo dục này luôn chống đỡ. Về sau tôi được điều tới từ trường tiểu học toàn cấp, đường cũng thông, sau khi chính sách quốc gia đảm bảo đãi ngộ cho giáo viên tiểu học nông thôn không được thấp hơn thành phố và thị trấn, trường tiểu học trong thôn từ từ không thiếu giáo viên nữa, lúc này hai giáo viên hỗ trợ giáo dục mới yên tâm trở về thành phố.”

Giám đốc Trương cười: “Xem ra hai giáo viên hỗ trợ giáo dục này rất được bọn trẻ chào đón.”

Hiệu trưởng Bành nói: “Còn phải nói sao? Trước đây con sông này không có cầu, mưa to một cái là bọn trẻ qua sông đi học bất tiện lắm. Cây cầu này là hai giáo viên hỗ trợ giáo dục bỏ tiền ra xây đấy.”

Giám đốc Trương như nhớ ra gì đó, thuận miệng hỏi người phụ nữ bên cạnh: “Cô Hường, không phải quê cô ở đây sao, trước kia còn từng làm ở chính quyền địa phương nữa, có quen hai giáo viên hỗ trợ giáo dục này không?”

Cô Hường chính là Hường Vân đã tốt nghiệp đại học Bắc Kinh ở lại Bắc Kinh làm việc, khi rảnh rỗi cô và người khác thành lập một tổ chức phi chính phủ, dốc sức cho sự phát triển và giáo dục của trẻ em miền núi.

Ánh mắt cô hơi mang ý cười, nhìn cái hình người nhỏ vẽ nguệch ngoạc đó, gật đầu: “Tôi có quen.”

Giám đốc Trương ồ một tiếng, cũng chỉ thuận miệng hỏi, không tiếp tục hỏi gì khác, gơ tay nhìn đồng hồ: “Hiệu trưởng Bành, thầy đi làm việc đi, chúng tôi đi đến trường khác xem thử.”

Hiệu trưởng Bành gật đầu, đưa mắt nhìn mấy người rời khỏi.

Lên xe, giám đốc Trương nhìn cây cầu nhỏ đó, lẩm bẩm cười nói: “Thú vị thật. Một đôi vợ chồng tới đây hỗ trợ giáo dục, còn tự bỏ tiền xây một cây cầu nữa.”

Hường Vân cũng nhìn cây cầu đó, sau đó cúi đầu lấy di động ra bật lên, mở một tấm ảnh mới đây trong nhóm bạn bè, bên bên Thượng Hải, một người đàn ông đang bế một đứa bé khoảng một tuổi đứng trước hàng rào.

Vì là bóng lưng nên không nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông, chỉ nhìn ra được hình như gió rất lớn, mái tóc ngắn ngắn của người đàn ông bị gió thổi hơi biến dạng. Anh một tay bế đứa bé, tay còn lại kéo chiếc áo khoác phan ra, chắn gió cho con.

Hai hàng chữ phối với tấm ảnh: Ra ngoài gặp phải gió lớn, nhưng bé đến bến Thượng Hải thì không đi nữa, cứ đòi nhìn nước nước. Bố bé đã bế như vậy đứng nửa tiếng rồi.

Phía sau còn kèm hai biểu cảm mồ hôi lạnh.

Hường Vân cười cười, cất di động.

Xe nổ máy de xe, ánh mặt trời ảm áp mùa thu hắt vào, phía đối diện truyền đến tiếng đọc sách lanh lảnh của bọn trẻ.

Mọi thứ hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nào Trăng Sáng Dẫn Lối Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.